

GÜLÇİN ÖZBEK KUYUMCU

Geçmişin Gölgesinde

Bırak karanlık geride kalsın.

müptela

Londra 1963...

Genç kız, sabah saatlerinden beri bastıramadığı bir endişe ve içinde büyüyüp duran korkuyla odasına kapanmış, bir haber gelmesini ümit ediyordu. Sır ortağı dadısının elinde mektupla geldiğini görünce heyecanla atıldı ama bunlar beklediği sözler değildi.

Sevgilim,

Bugün sana gelemediğim için başışla beni. Babamdan aldığım acil bir çağrıyla gece treniyle yola çıkacağım. Senin yanında olmaktan daha fazla istediğim hiçbir şey yok bu dünyada inan ama gitmek zorundayım. Ayı kaldığımız her günün benim için işkenceden farksız geçeceğini ve mümkün olan en kısa sürede sana geri döneceğimi bilmeni istiyorum. Aramıza giren mesafenin kalbimize ulaşmasına asla izin vermeyeceğim. Hiç gitmemişim gibi beni yanında hissetmen için sürekli yazacağım sana. Beni bekle ve seni her şeyden çok sevdiğimi sakın unutma.

Daima Senin

R.

Sevgilisinin kısa bir ayrılık olduğunu, geri döneceğini söyleyen satırlarına rağmen, Sofia'nın içi tarifsiz bir acıyla doldu. Gözlerinden akan yaşlarla mektubu sıkıca göğ-

süne bastırarak kuruyan dudaklarını güçlkle ayırdı.

"Onu görmeliyim dadı..."

"Şoför arabada bekliyor küçük hanım. Gidin, ben evdekileri hallederim."

Titreyen bacaklarıyla arabaya koştu Sofia. Kısa süren yolculuk boyunca, geç kalmamak için dua ediyordu sessizce. Korkuyla çarpan kalp atışları kulaklarında uğulduyor, gittiği kısacık yol bitmek bilmiyordu. Nihayet arabası durduğunda uçarcasına dışarı attı kendini genç kız.

Gece yarısı olmasına rağmen tren garı tıklım tıklımdı. Telaşla koşuşturan kalabalığın arasında zorlukla ilerleyerek peronda sevdiği adamı aradı. Onu bulması uzun sürmedi, zira genç adam tüm heybetiyle ve kendinden emin dimdik duruşuyla, o kalabalıkta bile dikkati üzerine çekiyordu. Her zamankinden farklı olarak başı öne eğikti, yakışıklı yüzünde ve gözlerinde hüznün vardı. Tam karşısına dikildi Sofia. Onu gören genç adam, şaşkınlığını üzerinden atıp hızla etrafına bakındı.

"Sen, bu saatte tek başına ne yapıyorsun burada?"

Sevinecek yerde hesap sormasının verdiği hayal kırıklığıyla, sorusunu duymazdan geldi genç kız.

"Bana böyle mi veda ediyorsun? İki satırlık bir mektupla mı?"

Şaşkınlıkla öfkeli sevgilisine baktı genç adam. Bu şekilde veda etmiş olmak, onun da içine sinmemişti ama bu bir ayrılık değildi. Mümkün olan en kısa zamanda geri dönecekti. Bu kez hiç ayrılmamak, her nereye olursa birlikte gitmek için dönecekti...

"Ben de böyle olsun istemezdim. Durum çok acil olmasa sana gelmeden gider miydim?"

"Bütün gün seni beklerken bu mektup gelince nasıl hissettiğimi biliyor musun?" diye sorarken dudakları titriyor, tuttuğu gözyaşları gözlerini yakıyordu Sofia'nın.

"Elimden gelse hiç gitmezdim. Yemin ederim sevgilim, seninle olmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok. Çok üzgünüm, lütfen beni böyle uğurlama."

Sevgilisinin gözlerinde gördüğü acı dolu bakışlarla, parlayan akmamış yaşlar yumuşattı yüreğini. "Bana geri dönecek misin?" dedi genç kız, dudaklarından kaçan hıçkırıkları arasında.

"Elbette döneceğim, sana dönmek için dakikaları sayacağım. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum," diye cevapladı adam, usulca uzanıp ellerini tutarken.

"Öyleyse ben de bekleyeceğim sevgilim, ne kadar sürerse sürsün sadece seni sevip bekleyeceğim."

İki genç, iki yaralı yürek... Sözleri inkâr etse de, içlerinde birbirlerini son kez görüyor olmanın korkusuyla, çaresizce sarıldılar. Ta ki trenin o iç parçalayan hareket sesini duyana kadar...

İstanbul 2012

Defne Lena

Masanın üzerindeki dağınıklığı toparlayıp arkama döndüğümde, Ozan'ın koridorda dikildiğini görünce istem dışı küçük bir çılgık attım. İçeri giren bir hırsız olabilir di ve ben öyle dalmıştım ki kapının açıldığını bile fark etmemiştim! Tabi o bana aldırmadı. Yüzünde arsız bir sırıtişla, beni korkuttuğu için eğlenmekle meşguldü ve sallanmasına bakılırsa ayakta duramayacak kadar sarhoştı. Yine!

Bir noktadan sonra bunu bilinçli yaptığını, her şeyin farkında olduğunu düşünmeye başladıysam da elimden başka bir şey gelmiyordu. Konuşup, ikna etmeden, arkamı dönüp gidemezdim. Ne olursa olsun son zamanlarda yaşananların acısı, eski günlerin hatıralarına gölge düşürsün istemiyordum.

"Beni beklemiyordun galiba. Gelmemi sevinmedin mi?"

Birkaç adım atabilmişim, öylece bakakaldım. Sesindeki alaycılık, bu iğrenç tavırlar, ona ne olduğunu hâlâ

tanımlayamıyordum. Yanıma yaklaşırken konuşmaya devam ediyordu bir yandan. "Yüzündeki ifade var ya, işte o bunca zahmete değer hayatım. Nereden geldiğimi sormayacak mısın?"

"Bilmek istemiyorum." İstemiyordum. Gerçekten istemiyordum.

"Ama ben bilmeni istiyorum, anlatmak istiyorum," derken donuk gözlerinden geçen parıltı tüylerimi ürperti. İçim üşüdü. Bu hale gelmemiz, daha başlayamadan yitirdiklerimiz...

Sessizce düşünürken bile öfkeyle doluyordum ve bunun kelimelerime yansımaya engel olamazdım. "Hiç sanmıyorum. Başka bir zaman ve eğer mümkünse sen ayıkken belki sorarım. Hatta belki konuşmayı bile başarırsınız ama şimdi değil! Lütfen Ozan."

Öfkeme rağmen 'lütfen' derken sesimin titremesine engel olamamıştım. Tek istediğim gidip uyumak ve daha sonra her ikimizi de incitmeyecek bir zamanda konuşmaktı. Yanından geçip gitmek üzereyken kolumu yakaladı. O kadar sıkıyordu ki moraracağı kesindi ama bunu umursadığını sanmıyorum. Tuttuğu kolumdan çekerek, sertçe itti beni koltuğa.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, daha değil. Önce beni dinleyeceksin! Bu gece günah çıkaracağız," dedi konuşmaktan çok tıslayarak. "Şimdi bana nerden geldiğimi sor!" Kalkmaya yeltendiğimde, üzerime eğilip omuzlarımdan bastırdı bu kez.

Gözleri odağını kaybetmiş, deli gibi bakıyordu. Ne yapacağı kestirilemez halde ve gerçekten korkutucuydu ama kendimi ezdirirsem, korkumu belli edersem daha çok üzerime gelecekti. Muhtemelen onun da istediği buydu. Beni sindirmek. Tüm hiddetiyle bağırınca kalkmaktan vazgeçtim ama ellerini omuzlarımdan ittim. En

iyisi ilgisiz gibi görünerek suyuna gidip kurtulmaya çalışmaktı. "Tamam, günah mı çıkarmak istiyorsun çıkar o zaman! Dinliyorum."

"Hayır sevgili karıcığım, birlikte yapacağız bunu."

Karıcığım... Özenle, sevgiyle söylenmesi gereken bu kelime onun ağzından çıkınca, kaba, çirkin bir hal alıyordu. "Sakin bana bir daha karıcığım deme. Söyle şimdi, nereden geliyorsun?"

"Senin tam zıttın olan bir kadının yanından, onun yatağından ama nedenini de bilmelisin."

Bu kadar düşmüş olmasına, girdiği intikam arayışının çirkinliğine inanmak istemiyordum ama söylediklerinin yalan olmadığı çok belliydi. Onun için alaycılıkla, can yakmak üzerine kurulu bir oyundu bu. Oynamaya zorlandığım, tek amacı beni yaralamak olan bir oyun.

Onun unuttuğuysa benim acıyla çok erken tanıştığım, üstelik baş etmenin yollarını da çoktan öğrendiğimdi. Kendimi her şeye kapattım, tamamen içime çekildim. Lanetli hayatımın bir kere daha beni acıtmasına izin vermeyi reddederek derin bir nefes aldım.

"Neden?" dedim ruhsuz bir şekilde.

"Çünkü bıktım. Bıktım anlıyor musun? Senin bu her şeye tek başına göğüs geren, herkesin yardımına koşan ama bir tek beni görmeyen hallerinden! Söylesene, ne biliyorum senin hakkında? Ne kadar tanıyorum seni? Dur ben söyleyeyim. Hiç! Hayatının benden öncesini geçmişe gömerek aramıza sırlar koymayı seçen sendin ve ben de bunlara yenilerini ekledim." Kısacık bir an da olsa bir acı ifadesi geçti yüzünden ama yeterli değildi. Ona inanam, anlamaya çalışmam için çok geçti.

"Bırak birine anlatmayı, hatırlamanın bile dayanılmaz bir acı verdiği aklına geldi mi hiç? Altından kalkamadığım için unutmayı, yok saymayı seçtiğim. Bunu önüme

bakabilmek ve mutlu olmaya çalışmak için yaptığımı düşündün mü?"

"Deneyebilirdik birlikte ama sen tek bir şans vermedin bana. Asla tam olarak kalbini açmadın, beni içeri almayı istemedin. Gideceğine emin olduğum anda ben de de-ğişmeye başladım ama bırakıp gidemedim. Kopamadım işte! Senden vazgeçemeyeceğimi anlayınca da intikam istedim. Sen beni esir almıştın ben de seni almalıyım."

"Başardın da." Sakin görüntümü bozmamaya çalışarak, kendimle sessiz bir savaş verirken sözlerine devam etti. O acılı ifade yok olmuş, oyununa devam ediyordu.

"Bunlar için çok geç artık," dediği an fark ettim ki sarhoş falan değildi. Ne olup biteceğini biliyordu ve tek yapmaya çalıştığı bunu kendi istediği şekilde bitirmektir. "Evet, nerde kalmıştık... Hah! Kim olduğunu bilmek ister misin?"

"Hayır, istemiyorum ama sen yinede anlatacaksın değil mi?"

Alaycı bir gülümseme belirdi yüzünde bir kez daha. Acınası halimize tezat kendini olmaya şartlandığı iğrenç koca modeline bürünmüştü bile. "Aslında yabancı değil, hatta sen oldukça iyi tanıyorsun. Her halini bilirsin. Senin uyuşturucu batağından kurtarmak için uğraştığın, sevgili arkadaşın, zavallı Buse'n! Ne seçim ama değil mi?"

Yalan olmasını diledim. Bütün gecenin içinde bir tek son söylediğini inkâr etsin, yanlış ismi söylemiş olsun istedim. Duyduklarıma inanmak istemedim.

Biriyle olması değildi içimi acıtan. Birkaç gecelik bir şeyi bekliyordum zaten ama öyle hassas yerimden vurmuştu ki, acıtamaz sanırken yanılmıştım. Yalan, yanlış yoktu ya bu noktadan sonra ne hissettiğimi anlaması da umurumda değildi. Affedemeyeceğimi bildiği her şeyi

yapmıştı. Üstelikte bunca zamandır gözümün içine bakarak! Artık ne geri dönüşü vardı, ne de eski günlerin hatırı. Bu son konuşmamız olacaktı biliyordum. Bu yüzden izin verdim döksün her şeyi.

"Birinin varlığını tahmin ediyordum ama bunca zaman... Neden o, Ozan?"

"Sen onu kurtarıırken, o da beni senden kurtardı Defne. Hâlâ göremiyor musun? Sen benim uyuşturucumdun. Kaçtıkça bağlandığım, yakın oldukça daha fazlasını istediğim ama asla istediğim gibi sahip olamayacağım. Hayattaki tek amacım sen olmuştun, senin mutluluğun. Ben diye bir şey kalmamıştı."

"Ve bunun suçlusu benim öyle mi? Cezam da bu olmalı! İsteddiğin Buse ise her zaman gidebilirdin. Seni hiçbir şey için zorlamadım ben. Böyle bir yola başvurmanı anlayamıyorum. Neden? Neden ikimize de tüm bunları yaşatmayı seçtin?"

"Nedeni çok açık, bir tek sen göremiyorsun. Yalnız kaldığım her an, bir gün gidersen neler olacağını düşünüyordum. Sadece düşünürken bile canım öyle çok acıyordu ki tarif edemem Defne! Ama biliyordum da bir gün gideceğini, beni ardında bırakacağını. Ben kanarken sen mutlu olacaktın, işte bu yüzden seni de acıtmak istedim. Unutamayacağın şekilde hem de!"

Sevmek bu muydu şimdi? Değer vermek, düşünmek... Bu nasıl hastalıklı bir sevgiydi ki, yanındayken sarılıp sahipleneceği yerde içimde ne varsa öldürüyordu.

"Haklısın unutmayacağım. Asıl canım acıdığına gideceğim hiç aklına gelmedi mi peki?" Bu hesaplaşmanın bir gün yapılacağını farkındaydım hep ama böyle değil. Bu kadar çirkinleşerek değil. Tanımadığım, bilmediğim

bir adamdı karşımdaki. Onca yıla rağmen üstelik!

"Biliyor musun tanıştığımız günden beri, sevdiğim kadar hatta daha çok nefret ettim senden. İyi olan, güzel olan ne varsa sendeydi. Meleklerden farkın yoktu gözümde. Her şeydin Defne ama beni istediğim gibi sevmedin hiçbir zaman. Buna emin olduğum gün karar verdim kanatlarını koparmaya, yemin ettim! Senin mutsuz olduğun her andan zevk alıyorum, canın acıdikça mutlu oluyorum. Artık sadece böyle iyi hissediyorum ve bunu benden alamazsın."

Bu adam hastaydı! Bunca yıldır nasıl olup da görememiştim? Nasıl anlamamıştım? Yalanlar içinde yaşamış, kendimi bir delinin kurduğu duvarların içine hapsetmişim. Etrafımdaki sahte dünya yıkılıp yerini gerçeklere bırakırken, her şeye güvenimi, inancımı da alıp götürdü sanki. İçimde kalan ne varsa, son damlasına kadar kırıldı. O konuşmaya devam ederken, son parça da kopup gitti. Kalbim son bir an daha acıdı. Ne için acıdiğından tam emin değildim ama onun için değildi.

Onun söylediklerinin aksine ne bir melektim, ne de kötü kalpli bir cadı. Tek istediği sevmek olan bir ruhtum, belki yaşadıklarının etkisiyle büyüyememiş bir çocuk hatta... Karşımda oturan bu adam, kendini de beni de, bir evcilik oyununa hapsetmişti ve istediği gibi oynayamadığını fark ettiğinde de tüm oyuncaklarını kırıp dökmeye başlamıştı. Aramızdakilerin sağlam temelli bir bina olacağını sanmıştım bir zamanlar ya, kibrit çöplerinden yapılmış, derme çatma hayatımız üzerime çökerken işte en çok ona yanıyordum şimdi. Aptal hayallerime...

"Ne senin beni aklına yerleştirdiğin gibi bir melektim, ne de öyle istediğin zaman tutup kanatlarını kırabileceğin bir oyuncak bebek. Tek yapman gereken, sevdiğini hissettirmek, göstermekti ama sen hayali bir cehennem

yaratarak intikamını almayı seçtin. Sadece bana yaşattıklarınla iyi hissediyorsun ya, o zaman benim intikamım da bu olsun! Benden aldıklarına karşılık, tek mutluluk kaynağını alıyorum elinden. Ben artık yokum!”

Kalkıp kararlı adımlarla kapıya yürüdüm. Çıkmadan önce tek bir söze sığdırdım bütün hissettiklerimi; “Bitti.”

Onunla tanıştığımda henüz onsekiz yaşımı yeni bitirmiştim ve berbat bir dönemden geçiyordum. Okulumun son senesinde bir aptal yüzünden unutmaya çalıştığım, üstünü kapattığım, aileme dair ne varsa ortaya serilmiş hayatım yeniden altüst olmuştu. Tüm okul hayatımı birlikte geçirdiğim, arkadaşım, dostum sandığım herkesten uzaklaştırmıştım kendimi. Dayanamıyordum sorulara, gözlerinde gördüğüm o acıyan bakışlara... Zaten bu yüzden kimseye hiçbir şey anlatmazdım.

Nazlı’m... Bir tek o arkamda durmuş, geçeceğine dair beni ayutmuş, yayılan haberler unutulana kadar diğerlerinden uzak kalmama yardım etmişti. O yaz, yaşadığım onca stresin ve üniversite sınavının ardından Nazlı’yla biraz kafa dağıtabilmek için İspanya tatili ayarlamıştık. Kız kıza gezecek, güzel anılar biriktirecektik...

Orada tanıştık Ozan’la. Bir anda giriverdi hayatıma. Hiçbir şey sormadan kabullenmiş gibiydi geçmişe dair suskunluğumu. En çok bu haliyle yer edindi içimdeki boşlukta ve yürüdü. Ya da ben öyle sanmıştım! Sonrasında da her anımda yanımdaydı. Birlikte üniversiteyi okurken, ilk işlerimize adım atarken... Beni seviyordu. Büyük aşktı onunki, öyle söylüyordu! Okuldan mezun olur olmaz, ailelerimizi zorlukla da olsa ikna ettiğinde evlendik ve O değişti.

Nikâhın ardından sadece ailelerimizin olduğu bir yemek yemiş, onun birkaç arkadaşıyla bara gitmiş, küçük

bir düğün eğlencesi yapmıştık. Yemek boyunca dua edip durmuştum ama olmadı... İlk gecemizden öyle korkuyordum ve gergindim ki yapamadım! Biz artık evliydik, öpücüklerden ve dokunuşlardan fazlasının olması gerekiyordu. Kendimi bırakmam, onun olmam gerekiyordu. İzin veremedim. Bana dokunmaya çalıştıkça gerginliğim daha da büyüyordu. Önceleri "Tamam hayatım, sorun değil. Daha sonra deneriz. Sen hazır olduğunda," diyor-du. O sıralar öyle iyiydi ki, onun hislerine karşılık veremediğim, eşimi arzulayamadığım için eziliyordum.

Zamanla bir miktar daha yol kat ettik ama bir olmayı, birbirimizin olmayı beceremedik. Denedim, hem de defalarca ama olmadı. Eksik gelen, beni ondan uzak tutan bir şeyler vardı ve ben ne olduğunu bulamıyordum.

Birkaç ay sonra, bir gece geldi ve 'Öyle ya da böyle bu gece olacak Defne,' dedi. Öyle kabaydı, öyle çok canımı yakmıştı ki çenemi kenetleyip gözlerimi sımsıkı kapatmaktan başka bir şey yapamamıştım... Sonrasındaysa sinirliydi. Hep sinirli! O zaman bunun sebebinin kanamamam olduğunu sanmıştım ama bilmeliydi, bana dokunan tek kişi oydu. Üstelik beni ne öpmüş, ne dokunmuş, ne de hazırlamıştı. Hedefine kilitlenmiş, avının peşinde vahşi bir hayvan gibiydi. Karşı çıkamadım! Ne oldu, nasıl oldu bilemiyorum çünkü sadece birkaç dakika canımı yakıp çekildi ve o son oldu. Bunun arkasından yaşananlarsa yalnızca kâbustu.

Biz düğün hazırlıkları yaparken işinden olmuştu ama benim iyi bir işim vardı. İkimize de yetebilirdim ve zamanla her şeyi yoluna koyardık. Düzelirdik nasıl olsa. Olmadı. Yapamadık. O her gün daha kötüye gitti. Evliliğimiz bir kâğıt parçasından ve can yakan yalnızlıktan ibaret olmuştu.

Artık beni sevmiyordu, eskiden belki ama artık değil! Pekî ya ben? Sevmiştim, sığınmışım ama âşık olmamıştım. O desteğimdi, arkadaşımdı, ama sevgilim değildi. Üstelik elimden aldığı sadece sevgiye dair umutlarım, bana yaptığı en büyük kötülük aldatmak değildi.

Öyle bir şey yapmıştı ki, onun varlığından kurtulsam da bana bıraktığı bu acıyı ve yoksunluğu ömür boyu taşımak zorunda kalacaktım.

Sonunda iki ay süren boşanma davası bitmiş, yaptığımı büyük yanlıştan geç de olsa dönmüştüm. Yeniden bekâr olmanın kaygısızlığını yaşayacak, huzuru bulacaktım. Adliye binası gözüme öyle güzel görünüyordu ki, aklıma dolan anıların gölgesinde tek düşünebildiğim geç kaldığımdı.

İki ay önce, davayı açmaya karar verdiğim gün, evden ayrıldığımda tuttuğum daireme doğru ilerlerken geçmişle yüzleşmeye devam ediyordum. İstanbul'un trafiği ve aklımın içindeki karmaşa neredeyse birbirinin aynısıydı.

Yol boyunca son kez düşünmek için izin vermiştim kendime. Beş yılın, aklımda kalan her gününü yeniden yaşadım. İyisiyle kötüsüyle hafızamda yer edinen tüm anıları bir bir hatırladım ki, tek bir kırıntısı dahi kalmasını, bir daha karşıma çıkmasını istiyordum. Bir daha asla pişmanlık yaşamayacak, önceyi düşünmeyecektim. Sadece önüme bakacaktım. Bu yüzden o zamana ait tek bir anıyı bile götürmemiş, yanımda taşımamıştım yeni evime. Sokağa girip binanın önüne gelince buraya ilk adım attığım anı hatırladım mutlulukla. Sadece mutlu anlar hatırlanmaya değer olmalıydı ve evim yepyeni başlangıcımın ilk mutlu anısıydı.

İnternette bulduğum daireyi arıyordum sokakta ve sorduğum birkaç kişi, ya sırf bir şeyler söylemiş olmak

için bilip bilmeden tarif vermişlerdi ya da ben onların kestirme olacağını düşünerek anlattıkları sokakları birbirine karıştırmıştım. Binalara bakarak ilerlerken camlarn birinde bir ilan görmüştüm. Önünde durup, iç geçirirken 'Burası bana biraz fazla ama yine de baksam mı ki!' demiştim. Çok eski ama bakımlı, inanılmaz güzel bir yapıydı. Daha kapısından girerken evi, sonrasında da binanın sahibi Handan Hanımı, ikisini de görür görmez sevdim. Handan Hanım sevecenlikle karşılayarak, içeri davet edip "Küçük hanım, daireyi istiyorsan önce seni tanımalıyım," demişti.

Sonra konuştuk, saatlerce konuştuk hiç durmadan. Ah düzeltiyorum ben konuştum, o bıkmadan dinledi. Olanca içtenliğimle bir çırpıda kendimle ilgili her şeyi anlatmıştım. Bu kadında yaşı daha genç olmasına rağmen bana büyükannemi hatırlatan bir şeyler vardı. Gözlerindeki samimi bakış gerçektir. Yargılamayan, içten bir meraktı onunki! Anlamaya çalışarak soruyor, haklı olarak karşısındakini tanımaya çalışıyordu, ben de yaşadıklarımı ve yaşamak istediklerimi, planlarımı ve hayallerimi anlatıyordum.

Neredeyse tüm öğleden sonrayı sohbetle geçirmiştik. Biliyordum ki Handan Hanımla ev işimiz olmasa bile mutlaka görüşecektik. Hoş sohbetimize rağmen evle ilgili bir umudum olmadığından artık kalkmam gerektiğini söylemek için döndüğümde, elinde anahtarlarla karşısında gülümserken buldum onu.

"Hadi tatlım. Gidip evini görelim ve neler yapabiliriz bir bakalım."

Öyle şaşkındım ki, bir cevap veremedim peşine takılmış halde kapısının önüne çıkmıştık bile. "İyi ama camında ilan olan, benim bakacağım daire bu değildi ki!" Aklımdan geçenleri yüksek sesle söylediğimin bile

farkında olmayacak kadar etkilenmişim. Birden durdu Handan Hanım ve gülmeye başladı.

"Ah kızım söylediklerimin tek kelimesini duydun mu sen?" Kıpırmızı olmuşum. Kadının konuştuğunu nasıl olup da duymamışım ki! "Şimdi, tekrar söylüyorum. Bu daire uzun zamandır boş ve biraz bakıma ihtiyacı var ama Ahmet Amcan ve ben sana seve seve yardımcı oluruz. Birkaç güne kalmaz burayı adam ederiz. Hem eşyalar da var. Biraz temizlik ve birazda sevgiyle tekrar canlanır tıpkı eskiden olduğu gibi..."

İnsanın hayatında büyüdü olduğunu, doğru zamanda doğru yerde olduğunu hissettiği anlar vardır ya, işte ben tam olarak bunu yaşıyordum. Şansın kapımı neredeyse kıldığı o anı! Yinede emin olmalıydım. Tam sormak üzereyken anlamış olacak ki devam etti. "Bu daire kız kardeşimindi. Hep ona şans getirdiğini söyler ve senin de şans ihtiyacın var. Evet, bence burası tam sana göre!" dedi.

Yüzümde engelleyemediğim gülümsememle tekrar etrafıma baktım. Kocaman bir salon ve yere kadar inen camların önünde teras gibi büyük bir balkon, inanılmaz deniz manzarası bir kez daha başımı döndürdü. Sol tarafıma yürüyüp büyük çift kanatlı kapıyı açarak yatak odasına bir adım attım.

Elimdeki imkânları kullanmak istediğim sürece maddi yönden hayatım boyunca asla sıkıntı yaşamazdım. Büyükanнем kendi ailesinden kalan mirasın tek kuruşuna dokunmamış, hepsini daha küçücük bir çocukken benim hesabıma aktarmıştı. Ancak ben inatla banka hesaplarından gelecek destek olmadan, kendi ayaklarımın üstünde, kendi hayatımı kurmak için yola çıkmışım. Bu daireyi istiyordum ama rahat yaşamaya alışmışken, kemerimi biraz sıkı tutmayı da istiyor muydum onun kararını vermem gerekecekti.

"Handan Hanım, burası muhteşem ama size her şeyi anlattım. Bu daireyi tutacak olursam, alıştığım rahatlık-tan taviz vermem gerekebilir. Beni biraz zorlayacaktır. Misafirperverliğiniz ve beni dinlediğiniz için çok teşekkürler. Dertleşmek çok iyi geldi ama artık gitsem iyi olur."

"Sızlanmaktan vazgeç artık canım, burası tam sana göre. İnanıyorum, sana şans da getirecek. Unuttun galiba evin sahibi benim ve burayı sana veriyorum. Kiraya gelince, diğer evle aynı fiyattan vereceğim." Son noktayı koymuştu ve bunu öyle içime dokunacak bir samimiyetle yapmıştı ki tüm itirazlarım elimden alınmıştı. "Evet, bunu da hallettiğimize göre aşağı inip kontratı yapalım ve bir şeyler yiyelim. Bu arada söyleyeyim de evi temizleyemeye başlasınlar."

Kontratı yaparken şahane tesadüflere bir yenisi daha eklenmiş, Handan hanımın başından beri Ahmet amcan diye bahsettiği eşinin okul yıllarımdan beri çalıştığım şirketteki müdürüm 'Ahmet bey' olduğunu öğrenmiştim. Sanki üzerimde dolanan kara bulutları yok etmek üzere bir melek görevlendirilmiş ve bütün bu mucizelerle ayaklarımı yerden kesmeye yemin etmişti.

Aynı akşam -hâlâ inanamayarak- yeni evime taşınmıştım bile! Ertesi gün büyükannem gelmiş, onun da yardımıyla evim hayal ettiğimden bile güzel olmuştu! Çocukluğumdan itibaren, lise yıllarımdan sonuna kadar tüm hayatımız Çeşme'de geçmişti. Benim üniversite ile başlayan evden ayrı yaşantımla, büyükannem kışları sakın olduğu için yalnız kalmak istemeyerek İzmir'e ailemden kalan evine taşınmıştı. Ben on beş yıldır adım atmadım o eve. Belki de hayatımın sonuna kadar atamayacağım...

Büyükannem her şeyimdi. Ailemden tek kaldı! On beş yıldır benim için, anne-babamın eksikliğini hisset-

meyeyim diye çırpınıp durmuş, hayatını tümüyle bana adamıştı. Birlikte harika zamanlar geçiriyorduk. Saatlerce konuşur, güler, dans eder, birlikte çalar ve söyledik. Evet, başlarda onunla yaşamak kolay değildi. Çünkü o, hâlâ kız çocukların tam bir hanımefendi gibi yetiştirilmesi ve her şeyi eksiksiz bilmesi gerektiğini savunanlardandı. Ben de bundan payıma düşeni alarak; evine adım attığım günden itibaren türlü adap kurallarını –buna tepemde bir kitapla yürümek, düzgün konuşmak ve susmak, hatta yemek de dahildi!– enstrüman çalmayı, dans etmeyi ve yabancı diller konuşmayı öğrenmeye başlamıştım.

Zamanla aslında bu dolu hayatı sevdiğimi fark etmiştim. Başlarsam düşünmeden duramayacaklarımdan uzak tutuyordu beni. Üstelik güzel zaman geçiriyor, kendimi geliştiriyordum. Liseyi bitirdiğimde, beş dil konuşuyor, piyano çalıyor, neredeyse bebekliğimden beri en sevdiğim şey olan balenin dışında tüm salon danslarını da biliyordum.

Daha küçücük bir kızken hayat bana adil davranmayacağını göstermiş, Tanrı benden her şeyimi almıştı ve buna karşılık olarak birçok yetenekle donatmıştı beni. Elimi atıp da beceremediğim hiçbir şeyle karşılamamıştım ama keşke sevdiklerim benimle olsaydı da tek bir yeteneğim dahi olmasaydı. Gidenleri geri getiremezdim. Böylece tüm sevgimi büyükanneme verdim. Biz birbirimize tutunarak, birbirimiz için yaşamıştık.

Aslında küçüklüğümden beri başkaları için yaşadım. Önce kahramanım, sevdiğim tek adam babam için... Öyle çok sevdim ki onu birlikte geçirebildiğimiz kısacık zamanda her yaptığım onun mutluluğu ve benimle gurur duyması içindi. Sadece o izlemeyi seviyor diye bacaklarım acıyana kadar dans ederdim. O çalardı ben söy-

lerdim. Babamla birlikte geçirdiğimiz tek bir kötü anımız yoktu ve her baba-kız gibi âşıktık birbirimize ama daha yolun çok başındayken kopuverdik.

Bir gece evden yükselen bağırışlara, korkuyla uyan-
dım. Her kelimelerinde sevgi olan, her bakışları aşk-
kokan annem ve babamın bağırışlarını ilk kez duyu-
yordum, mutlu evimizden kavga sesleri yükseliyordu.
Uyku mahmuru çocuk aklım olanları algılayamamıştı
bile. Korkuyla yatağımda doğrulmuş söylenenleri duy-
maya çalışıyordum. Ne içindi bu kavga?

Biraz sonra babam giyinmiş, paltosu kolunda yavaşça
odama girdi ama bu sessizliğe gerek kalmamıştı. Çoktan
uyanmıştım. "Baba... Neden bağırıyordunuz? Sen nere-
ye gidiyorsun?" dedim titreyen sesimle. Babam sımsıkı
sarıldı bana.

"Ağlama meleğim, annen ve ben biraz tartıştık ama
gececek. Eşler bazen anlaşılmadıkları bir konu olduğun-
da, birbirlerine seslerini yükseltebilirler. Her ikimizin de
sakinleşip daha sonra yeniden konuşabilmemiz için, bi-
razcık yalnız başımıza düşünmeye ihtiyacımız var. Hepsi
bu! Merak etme hemen geri geleceğim," dedi alnumdan
öptü ve gitti.

İçime oturan korkuyla koştum arkasından. Ne kadar
açıklamış olsa da babamın evden çıkıp gitmesi bildiğim,
daha önce gördüğüm bir şey değildi. Merdivenlerin ba-
şına geldiğimde, annem koltukta başını ellerinin arasına
almış öylece oturuyordu ve babam ona son kez bakarak
kapıyı çarpıp çıktı. Var gücümle bağırdım ardından.

"Baba, gitme! Lütfen geri gel. Gitme!"

Ama gitti! İlk ve tek kavgaları oldu bu. O gecenin sa-
bahi, babamı beklerken ölüm haberi geldi. Bir trafik ka-
zası onu sonsuza dek elimden alırken beni de henüz altı
yaşındayken ölümle tanıştırdı.

Annem sevgi dolu o kadın değildi artık. Belki o zamanlar tam olarak anlamıyordum ama şimdi biliyorum. Babamın gidişiyile, annemin içinde sevgiye dair ne varsa kaybolmuş, gözlerindeki parıltı bile sönmüştü. Yaşadığına dair tek kanıt nefes alıyor oluşuydu. O günden sonra yüzüme hiç bakmadı. Hayattan koparken benimle de tüm bağlarını kesti. Yapılması gerekenleri yaptı sadece. Bana kalansa kahramanımın gidişinin boşluğunda, sevgisizlikle yüzleşmek ve bu kez de bir hayaletten farksız olan annem için yaşamaktı. İki yıl boyunca tek bir karşılık göremeden ama hiç pes etmeden çırpındım durdum. Küçük bir ilgi kırıntısı için, sevgi dolu bir kucaklama için, yüzüme bakıp bir kez olsun gülümsemesi için...

Babamın ölümünün ikinci yıldönümünde ardında bıraktığı bir mektupla intiharı seçti annem. Zaten yaşamadığı hayatını, beni geride bırakıyor olmayı dahi umursamadan sevdiği adamın ardından giderek noktaladı.

"Affet beni bebeğim... Dayanamıyorum, onsuz yaşayamıyorum. Sana, yüzüne, gözlerine bakamıyorum çünkü tek gördüğüm sevdiğim adamın minik bir kopyası. Dünyada benden daha kederli, daha acılı kimse olamaz. Çektiğim ıstırapı sana anlatmanın imkânı yok.

Affet beni. Seni, ondan daha çok sevemediğim için, sana tutunup hayatıma devam edemediğim için. Kendi canımdan can verdiğim sana olan sevgimle, senin varlığıyla huzur bulmayı başaramadığım için... Benim yüzümden giden babanın yokluğuna bile alışmana fırsat kalmadan senden anneni de aldığım için, yapamadığım, sana vermeyi başaramadığım her şey için beni affet.

Senden istediğimin çok zor olduğunu biliyorum. Yanıma gittiğimde, seni yalnız bıraktığım için babanın da beni affetmeyeceğine eminken, ben kendimi affedemezken, senden bunu istemenin haksızlık olduğunu da biliyorum ama varlığımı sonlandırırken tanrıdan tek dileğim bize çok gördüğü mutluluğu ve sevgiyi sana vermesi..."

O gün öğleden sonra büyükannem buldu beni. Anne-
min yatağının başında oturmuş, ağlamaktan kısılmış se-
simle yalvarmaya devam ederken. Sıkı sıkıya tuttuğum
buz gibi elini hiç bırakmadan saatlerce seslenmiştim ona.

"Anne lütfen uyan! Sen de gitme. Beni bırakma," Duy-
malıydı beni! Yeterince seslenirsem uyanırdı belki ama ne
duydu ne de uyandı.

Artık sadece büyükannem ve ben vardık. O beni, ben
de onu tüm varlığımızla sevdik. O gün ilk sözümü ver-
miştim kendime. Beni seven tek insan oydu ve ben de onu
mutlu etmek için her şeyi yapacaktım. Böylece bu kez de
onun için yaşamaya başladım...

Balkonumda salıncağa kurulmuş eskilerle yüzleşirken,
gerçekler canımı çok acıtsa da yolumu açtı. Evet, bugüne
kadar hayatımın çoğunu başkaları için yaşamıştım ama
güzel zamanlarım da çoktu. Tek arkadaşım Nazlı'dan
başkasına içimi açmasam da; sıcakkanlı, herkesle barışık
yaşamaya çalışan biriydim ben. Kendime yeni bir hayat
kurarken, içimde bir yerlere saklanmış o kızı da bulup
çıkarmalıydim. Saat gece yarısını gösteriyordu artık. Bu-
gün, hayatımın bundan sonrasını yalnız kendim için ya-
şayacağıma dair yemin ettiğim gündü. Yirmi dört yıldır
ilk kez kendimi gerçekten özgür hissediyordum ve önüme
bakma vakti gelmişti.

İstanbul – 1 Yıl Sonra...

Son birkaç ayda Handan teyze ve eşi Ahmet amcanın
dostluk dolu destekleriyle, düzenimi yeniden kurdum.
Hayatımın her alanında şansım dönüyordu. Bir yıldır
üzerinde çalıştığım, şirketin genişleyebileceği kârlı alanlar
ve bunun için atılabilecek adımları, kaynakları içeren pro-

jem Londra'ya kadar ulaşmış ve beğeniyle kabul edilmişti. Şirket yöneticilerinin kararıyla bundan sonra bir ayağım Londra'da olacak, sürekli seminerler ve raporlar için gidip gelecektim. Eğer Londra'yı da başarıyla aşarsam, şirketin yıllık toplantısında benim projem de sunulacak ve belki de genel merkeze Modena/İtalya'ya kadar uzanacak bir başarı gösterecektim.

Ahmet amcanın da yardımlarıyla yeni görevime hazırlanıyordum. Hemen her akşam çalışmam için bana bir yılın dosya veriyordu. Personel, muhasebe, raporlar, satışlar, yurtiçi-yurtdışı... Şirketi ve işimi ilgilendiren her şeyi öğreniyordum ve hafta sonları da birlikte üzerinden geçip fikir alışverişi yapıyorduk.

Sonunda bir akşam bana, artık hazır olduğumu, bundan sonrasına iznim sonrasında devam edeceğimizi söyledi Ahmet amca. Yirmi günlük yıllık iznimin üzerine on gün de kendisi ekleyerek, tam bir ay izin verdi. "Git," dedi. "Git iyice dinlen. Gez, dolaş ve tüm enerjini toplamış bir halde yeni görevin için geri gel!"

Bana da söz dinlemek düşmüştü, zaten oldum olası aklımdaydı Mısır'a gitmek. Rezervasyonlarımı yaptırdım ve yirmi günlük Mısır tatiline gittim.

Daha uçak inmeden kalbim deli gibi çarpıyordu. Ha-vaalanından bindiğim takside, uzaktan uzağa hayranlık duyduğum ülkenin görebildiğim her noktasını hafızama kazımaya başlamıştım. Tüm ülkelerde adet olduğu üzere turist bulduğunda sömüren taksicinin de yardımlarıyla oldukça doyurucu bir hoş geldin turunun sonunda, otelime yerleştim. Yemeğe indiğimde, hiç bilmediğim bir yere tek başına gelmiş olmaktan dolayı biraz tedirgindim. Bu ilk defa yaşadığım bir tecrübeydi. Tabağıma yiyebileceğimi düşündüğüm bir şeyler almaya çalışırken salata sandığım bir yığının kaşığına elime aldığımda, biri kulağıma eğildi.

"Şehri gezmek istiyorsan o şeyi yeme!" Kimsenin kişisel alanına bu kadar yaklaşmasından hoşlanmadığımı belirterek sinirli bakışlarla ona döndüğümde, çatılmış kaşlarına aldırmandan karşımda gülümseyen yüzüyle duruyordu. "Hadi ama bana öyle bakma. Biliyor musun, aslında kimseye böyle bakma! Tanrım gerçekten korkutucu görünüyorsun. Neyse sadece uyarıyorum o şeyi yemek istemezsin. Ciddiyim, tecrübe konuşuyor" dedi.

Tanımadığım birinden böyle samimi bir yaklaşım görmek garipti, kısaca teşekkür edip hemen ilerledim. Dev açık büfede birkaç parça tavuk bulduğumda iştahla tabağımı doldurup, bahçede yeşilliklerin içinde bir masa ararken, az önceki davranışım yüzünden bir yandan da kendime kızıyordum. Adamcağızın tavrında ne bir aşırılık vardı, ne de art niyet. Ne diye böyle saçma davranmıştım ki! Ne zaman bu kadar nemrut biri olmuşum? İşte o an da bu tatilin amacını tekrar hatırladım.

Evet, hatalarımdan ders alacak ve hiç unutmayacaktım ama kendimi de yeniden hatırlayacak, barışacaktım. Bunun için de az önceki davranışları sergilememem gerekiyordu. Dikkatimi çeken boş masaya oturmak üzereyken tekrar karşılaştık yemek sırasındaki adamla. Görebildiğim başka bir boş masa yoktu ve benim de adım atmamla, bu kez her ikimiz de nezaketle aynı masada oturmamızın sorun olup olmayacağını sorduktan sonra yerleştik sandalyelerimize. Bir ara başımı kaldırıp göz göze geldiğimizde, yemeğini bırakmış bana bakarak gülüyordu.

"Yemek yerken hep bu kadar homurdanır mısın?"

"Ben... Homurdanıyor muyum? En fazla sesli düşünürken mırıldanmışımdır. En azından senin gibi hiç tanımadığım insanların yüzüne bakarak kahkaha atmıyorum!"

"Kahkaha atan halimi henüz görmedin sen. Kıbarca

soru soruyorum bu bir... Evet, homurdanıyorsun, hem de oldukça yüksek sesle bu iki... Ki eğer bunu kalkıp gitmem için yapıyorsan bana sökmez ve üç, tatlım çok kabasın!" Ben her cümlesinde sinirden köpürürken o parmaklarıyla sayarak konuşmaya devam ediyordu.

"Ben. Kaba. Değilim. Ama. Sen. Gerçekten. Çok. Sinir. Bozucusun."

Öyle yüksek sesle güldü ki bir an herkes dönüp bize baktı. "Hey sakin ol ve o tırnaklarını geri çek kedicik! Çok gerginsin, sadece seni rahatlatmaya çalışıyordum."

'Harika!' diye düşündüm huzurlu tatil hayallerime muhteşem bir başlangıç. Sakinleşmek için gözlerimi kapattım. İçimden ona kadar sayarken bir yandan da 'Hatırla Defne, tatilin amacını hatırla,' diyerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Bir dakika kadar sessizlikle bana zaman tanıdı. Sanırım dışarıdan da yeterince anlaşılıyor-du yapmaya çalıştığım.

"Hadi baştan başlayalım," dedi. Elini uzatıp otuz iki dişini birden görebileceğim kocaman bir gülümsemeyle "Benim adım William ama sen lütfen Will de!"

Gülümsemeden edemedim. "Güzel dişler Will, ben de Defne."

"İşte! Biliyordum, bak uğraştığıma değdi. Tatlım kendine bir bak gülümsemen harika. Anlat bakalım seni buraya getiren ne?"

Tekrar gülümsemedim elimde değildi zaten, içim ısınmıştı bir kere bu deli adama. İyi arkadaşlıklar kavgayla başlar sözünün doğruluğunu kanıtlayacaktık belki de! Konuşmaya başlamadan önce, ona baktım. Uzun zamandır insanlara dikkatlice bakmadığımın bilincinde, gerçekten dikkatle baktım.

Uzun boylu, fit ve güzel bir vücut, özenle seçildiği belli giysiler, kısa kesilmiş ama bakımlı siyah saçlar, düzgün kaşlar, ışıltıyla bakan ela gözler, güzel bir burun, bebeksi

bir yüz. Oldukça güzel bir yüz... Adam baştan aşağıya güzeldi işte! Ama ne kadar güzel olduğu önemsizdi. Uzunca bir süre daha, bir erkekle yakınlık kurmaya niyetli değildim.

"Will, bir şeyi baştan açıklığa kavuşturmamız sanırım iyi olacak. Ben yalnızca tatil ve kafamı dinlemek için buradayım. Ne tek gecelik ne de fazlası, çevremde bir erkeğin olmasına tahammül etmek istemiyorum."

"İşte başladık! Tatlım, dünyadaki son adam kalsam, etrafında oluşum senin anladığın sebepten olmaz. Ne seninle, ne de herhangi başka bir kadınla en fazla senin kadar ilgiliyim. Bilmem anlatabildim mi?"

"Ah! Yani sen..." Devamını getirememiştim. İşin kötüsü Will, sözümü yarıda kesmiş olmamı yanlış anladı.

"Evet, bununla ilgili bir problemin mi var?"

"Hayır, tabii ki hiçbir sorunum yok. Hatta ... Sadece çok şaşırdım," Kırdığım potun bilincinde, ilk günden karşılaştığım sıcakkanlı tek insanı kaçırmak ihtimaliyle yavaşça gözlerine baktım. Will'in ise bakışlarını görmesiyle kahkahayı basması bir oldu. "Sen... Kızarıyor musun? Ah evet kızarıyorsun. Hemen şimdi anlatmaya başla ya da ben gidiyorum!"

Gitmedi. Will sahip olunabilecek en iyi arkadaşı ve dostluğu her yönden ayrıcalıklıydı. Konuştuğumuz her şeye iki farklı bakış açısından yaklaşacak kadar dürüst ama sonunda kendi fikrini en mantıklısıymış gibi önüne koyacak kadar akıllıydı. Ne kadar deli dolu olsa da düşüncesiz adımlar atmaz, onunlayken nerede olursam olayım güvende hissettirirdi. İçine sığmayan neşesi bulaşıcıydı. Mutlu olmanın, mutlu etmenin ve gülümsemenin mutlaka bir yolunu bulurdu.

Will ve ben yirmi gün boyunca deliler gibi, ayaklarımız acıyana, takatimiz kesilene kadar gezdik. Yemek yedik, konuştuk, güldük, ağladık... Birbirimizi hayatlarımızın

gizlisi saklısı kalmayana kadar soru yağmuruna tuttuk, didikledik durduk. Handan teyzeden sonra, hayatımın en büyük şanslarından birine daha kavuştum böylece. Hem de bir ömür hiç ayrılmamak üzere.

Krallar vadisini, Tapınakları, Kraliçeler vadisini, Piramitleri, Firavun mezarlarını gezdik. Tabi bütün bunları yaparken, Will'in susmayan çenesi, benim her gördüğüm yerde daha fazla zaman geçirmek için yaptığım ısrarlar sonucu yaklaşık dört tur ekibinden kibarca kovulduk. Günlerce Kahire Müzesinin altını üstüne getirirken, geceleri dans ettik, içtik, tepindik... Son gün tekrarını yaptığımız Nil nehri turu harikaydı, aslında her şey harikaydı!

Bir kahkahayla başlayan tatilimiz yine kahkahalarla geçtiyse de havaalanında salya sümük ağlayarak ayrıldık. Will Londra'ya döndü. Ben önce İzmir'e uçtum ve büyü-kannemi alıp Çeşme'ye geçmek üzere bir araba kiraladım. Tatilimin kalan on gününü büyükannem, Nazlı, eşi Murat ve çocuklarıyla geçirdim. Nazlı ve ben ayrı ailelerde doğmuş iki kardeştik. Aramıza girecek mesafe ya da zaman, altından kalkamayacağımız sıkıntı yoktu. En sevdiğim yerleri en sevdiklerimle yaşayarak bitirdiğim tatilimden tazelenmiş olarak İstanbul'a döndüm. Yeni bir göreve ve henüz başladığını bile bilmediğim yeni bir döneme.

2 ay sonra...

"Hadi ama aç artık!" Telefon çaldıkça ve inat yapar gibi cevaplanmadıkça olduğum yerde tepiniyordum. Sonunda açıldığını anlar anlamaz, atıldım.

"Sana kocaman bir sürprizim var!"

"Tatlım sakinleş ve lütfen bağırma, başım çatlıyor!"

"Affedersin çoktan uyanmış olursun sandım. Çok aptalım! Lütfen uyumana devam et, uyandığında konuş-

ruz," diyerek aceleyle kapatmaya çalışıyordum. Söz konusu uykuya Will de benim gibiydi. Uykusunu yeterince alamadan kalkarsa, inanılmaz huysuz olurdu. "Dur, dur kapatma... Saate bak. Beni şirket toplantısını kaçırmaktan kurtardın. Bekle, hoparlörü açıyorum," Kısa bir sessizlikten sonra "Tamamdır seni dinliyorum," dedi uyku mahmurluğunu atmaya başlayan sesiyle.

"Will başardım!" Heyecanla olduğum yerde zıplıyordum.

"Neyi başardın?"

"Projem! Biliyorsun, sonunda çalışmaların hepsini tamamladım." Devam edip, asıl sürprizimi söyleyemeden araya girdi Will. Hoş girmese duramazdı zaten, tez canlı!

"Senin isteyip de başaramayacağın hiçbir şey yok kızım. Hayır, var! Çık ve kendine bir adam bul ya da geldiğimde ben bulacağım. Bak bu son uyarım! Bir dakika..." Evin içinde birine çemkirmeye başladığında telefonu iyice yapıştırmıştım kulağıma neler olduğunu kaçırmamak için. Will yalnız yaşırdı ve evi konusunda inanılmaz titizdi. Dolayısıyla evinde benim dışımda birinin kalması pek olası değildi. -"Kalk artık senin beni uyandırman gerekiyordu ama hâlâ..."- Acı dolu bir 'Ahhhhh...' Sesi geldi karşısındakinden. O an, benim dışımda kalan diğer ihtimal, aklımda kocaman bir ampul olarak yandığında sırtımaya başlamıştım.

"Will?"

"Ben iyiyim sadece Dante'yi tekmeliyordum. Evet ne diyordum?"

"Dante seninle mi?" Daha sormadan biliyordum da maksat Will'le uğraşma fırsatını bulduğumda kaçırmaktı. Bu inatçı keçilerin her ikisi de kendi evlerini bırakmak istemedikleri için bir türlü birlikte yaşayamıyorlardı ama sanırım benden habersiz biraz yol kat etmişlerdi.

"Bunu sonra konuşalım!"

"Tamam," dedim olabilecek en imalı ses tonunu takınarak. "Selam Dante, Günaydın canım!"

"Defne! Sana da günaydın hayatım. Ahh!" Will iş başında ve durdurulamaz haldeydi.

"Sen hemen hazırlan ve sen Defne, kıkırdamayı kes! Hatta sen de hazırlan işe geç kalacaksın ve bu konuşma burada bitmedi. Söylediğimde son derece ciddiyim."

"Haklısın bu konuşma burada bitmedi, en kısa sürede detaylı bilgi istiyorum ve söylediğini de duymadım. Her neyse haftaya cuma geliyorum demek için aramıştım ama şimdi çıkmalıyım!"

"Defne! Bu haber şimdi mi söylenir? Bir yığın hazırlık yapmam gerek, odanı hazırlamam lazım."

"Söylemiş miydim? Seni seviyorum. Bay bay"

"Bende seni seviyorum tatlım ama böyle kurtulamazsın... Ciddiyim." Telefonu neredeyse yüzüne kapatırken onun da benim kadar mutlu olduğunu biliyordum.

Her şey planladığım gibiydi. İlk defa kendimi tam anlamıyla başarılı, huzurlu hissediyor ve hayattan keyif alıyordum. Londra'ya gidişimin ardından Will ve Dante'yle birlikte heyecanlı, bol alışverişli bir koşuşturmayla Will'in evindeki yeni odama yerleşmiştim.

Will bir süredir inanılmaz popüler olmuş, uluslararası bir firmanın mağazasını açmış harika şaraplar satıyordu. Dante'nin ise kendine ait serası olan harika bir çiçekçisi vardı. Tanrım, bu çocuk kesinlikle işini sanat haline getirmişti. Her ikisinin de incelikli ruhları, sanatkâr zevkleri vardı. En güzeli de her anımız birlikte geçiyordu.

İlk haftamın sonunda yoğun ısrarlar hatta tehditler sonucu 1800'ler temalı, kostümlü bir partiye gitmeyi kabul etmiştim. Will'in iki saatlik uğraşı sonunda tepeden tırnağa kusursuz görünüyor, alnımdan saçlarıma uzanan zincir tacımdan, ayakkabılarıma kadar, Osmanlı sarayın-

dan fırlamış bir sultan gibi görünüyordum. Kendimi incelemem bittiğinde Will'e bir teşekkür öpücüğü verdim. O sırada Dante, başını kapıdan uzatmış, alçak perdeden bir ışıltı öttürüyordu.

"Sultanım, aracınız hazır. Aciz kullarınızı, varlığınıza onurlandırmak üzere çıkalım mı?" dedi yerlere kadar eğilerek. Sanırım biraz fazla film izliyorduk!

"Ben gitmekten vazgeçip, kellelerinizi almaya karar vermeden çıkalım," dedim burnum havada. Maskemi takip kapıya yürürken ardımda kıkırdayan harem ağalarım, çapkın bir gülümsemeyle baktım. Bu kostümler içindeyken kendini oyuna kaptırmamak zordu.

Partinin yapıldığı otelin salonu peri masallarından fırlamış gibiydi. Duvar kenarlarına yerleştirilmiş şatafatlı koltuklar, devasa mumlar, uçuşan tüller özenle hazırlanmıştı. Süslü kristal kadehlerde sunulan içkiler, ortamdaki hafif pus... Her yanda rengârenk, sahiplerinin ardında süzülen kabarık eteklerle muhteşem görünen kadınlar. Uzun ceketler, fularlar, yelpazeler, süslü peruklar birbirinden güzel maskeler sandığımdan çok etkilemişti beni. Arkalarından her partiye sürüklenmeyeceğimi bilsem, düşüncelerimi Will ve Dante ile de paylaştırdım ama olası sonuçları susmam için yeterliydi.

Dikkatle çevremi süzdükçe 1800'lerin İngiliz/Fransız Saraylarına adım attığımızı düşünmeye başladım. Şaşılacak bir durum yoktu aslında, yaşadıkları ülkenin kostümlerini seçmişti insanlar ama pelerinlerimizi verip ilerlerken birçok baş diğerlerinin içinde farklı görünen üçümüze dönüp bakıyordu. Yüzümün yarısıyla birlikte rahatsızlığımı da saklayan maskeye minnettardım. Dolaşan tepsilerden içeceklerimizi alıp, oturacak bir yer bulmak için salonda gezinmeye başladık. Dans pistinin etrafını dolanmak üzereyken önüme kilt etekli bir dev dikildi.

"Tanrıya şükür! Sizi görene kadar kendi partimdeki tek

yabancıydım. Hadi, dansı başlatmam gerekiyor." dedi eli-
me uzanarak. Tanrım neden bütün patavatsızlar beni bu-
lurdu!

"Başlatın öyleyse, leydiler sizi bekliyorlar. İyi eğlence-
ler," dedim başımla kiltliye bakan kızları işaret ederek.

"Ah kostümünüzün hakkını vermek niyetindesiniz de-
mek. Güzel, peki siz nazlanırken dans ne olacak?"

Bir azar işitmediğim eksikti. Bu adam deli miydi? Gö-
zünün içine bakıp duran kızlardan birini kapsaydı da he-
pimizi mutlu etseydi ya! "Kostümün değil, soyumun da
hakkını veriyorum! Ayrıca dansa ne olacağı sizin proble-
miniz, ben bir teklif aldığımı hatırlamıyorum."

"Haklısınız sultanım. Kabalığımı bağışlayıp, açılış dan-
sını bana bahşeder misiniz?"

Yüzünün neredeyse tamamını kaplayan maskesinin
ardından parlayan gözleri büyüleyiciydi. İnsanı içine çe-
ken, okyanus gibi derin... Bakışlarımız buluştuğunda bir
an öylece bakakaldım. Kendimi toparladığımda artık çok
geçti. Reddetmek amacıyla başladığım konuşmada ada-
ma resmen ve zorla dans teklifi yaptırmıştım. Terslene-
cektim sözde ama dışarıdan bakınca muhtemelen sadece
şımarıklık gibi görünüyordu. Kendim kaşındım diyerek
çaresiz uzatılan elin içine bıraktım elimi. Biz pistin tam
ortasına adım attığımızda müzik başladı. Valsin yumuşak
adımlarıyla geniş pistin her noktasına ulaşıyor, izleyenle-
rin önünden süzülerek geçiyorduk. İtiraf etmeliydim; bu
adam gerçekten iyi dans ediyordu.

"İlginç bir çift olduk bence. Tarihin bu iki ülkenin in-
sanlarını barbar olarak nitelendirdiği düşünülürse salon-
daki bakışlara şaşırmamak gerekir," dedi.

"Düşman saflarında yalnız ve silahsızım. Üstelik kar-
şımdaki ordu kızgın kadınlardan oluşuyor. Bırakın eğlen-
meyi gecedен sağ çıkarsam şanslıyım!"

"Endişelenmeyin sultanım. Büyük bir zevkle bedenimi siper eder, bütün gece sizi korurum. Eminim birlikte eğlenmenin bir sürü yolunu buluruz!"

"Ah işte şimdi çok rahatladım!" dedim alayla. "Rica ediyorum bütün gece bir daha bana yaklaşmayın. Çıldır-mış eski sevgililer, kıskanç platonik âşıklar benim eğlence anlayışım için fazla."

"Pekala... Eski sevgililerden uzakta bir eğlenceye ne dersiniz?"

Ukala! Ucu açık cümlelerden, direkt vurguya geçiş yapmakta hiç tereddüt etmiyordu. Bu ne rahatlıktı böyle! "Hiç sanmıyorum!"

Bir şeyler söylemek üzereydi ki dans pistinin bir ucundan endişeli yüzüyle gelmekte olan adama takıldı bakış-ları. Adamı dinlemek için durduğunda, tutuşundan sıy-rılmak istediysen de bırakmadı. Kulağına fısıldanan her neyse pek iç açıcı olmadığını gerilen omuzlarından ve elimi sıkın parmaklardan anlamıştım. Adama kısık ses-le direktifler verdikten sonra bana döndü. Dans boyunca gözlerimden ayrılmayan bakışları değişmişti.

"Arkadaşlarınla gelmiştin değil mi?"

"Evet." Az önceki ukala, alaycı adamı kaybolmuştu bir anda. Kelimelerinde, tavrındaki ciddiyetle ister istemez ben de gerilmiştim ve 'evet' den başka kelime çıkamadı ağzımdan.

"Tamam, beni dikkatli dinlemen gerekiyor. Az sonra epey bir karışıklık çıkacak, şimdi telaşlandığını belli etme-den arkadaşlarını bul ve mümkün olduğunca hızlı otelden çıkın." Anladığımı belli etmek için başımı salladım. Bir an önce harekete geçmek için geriye adım atmaya çalışırken, kolları belime dolandı bir kez daha sıkıca, dudaklarıma ıslak bir öpücük bıraktı. "Asansörden uzak dur. Merdi-venleri kullan!" Beklemediğim anda gelen öpücüğün şaş-

kinliğiyle donakalmış halime gülümsedi. "Hadi git ateş parçası, dilerim bir gün tekrar karşılaşırız," dedi ve arkasını dönüp, geniş adımlarla gitti.

Will ve Dante'yi aramam gerekmediğine şükrederek ikisini de koltuktan söker gibi kaldırdım ve bir dakika sonra salonun dışına çıktık. Biz merdivenlere ulaştığımızda mutfakta başlayan yangının anonsu yapılıyordu ama kargaşaya yakalanmadan otelden çıkmayı başarmış, kalabalık ortaya dökülmeden rahatça bir taksi bulmuştuk. Eve doğru yola çıktığımızda Kiltliye sessiz bir teşekkür gönderdikten sonra bizimkilere olan biteni anlattım.

İşimdeki dur durak bilmeyen yoğunluğa Ahmet amcanın beni hazırlamış olmasının verdiği minnettarlıkla başladım ve aylar sonra ilk defa, insanı delirten o sıkı eğitimlerin içinden iyi bir şey çıktı. Emeklerimin karşılığında ödüllendirilmek elbette harika bir duyguydu. Will ve Dante dışındaki tüm hayatım; toplantılar, görüşmeler ve daha çok uçak yolculuklarıyla geçiyordu. Tabi bir de Handan teyzenin çöpçatanlık faaliyetlerinden kaçmak, kaçamazsam da sağ salım atlatmak ve adamları kibarca başımdan savmakla. Kadın hiç yorulmuyor, durmak nedir bilmiyordu! "İstemiyorum" ya da "hayır" kelimelerinin anlamıyla ilgilenmiyordu bile. Bir insanın etrafında nasıl bu kadar çok "müstakbel eş adayı" olurdu ki!

Geçen sürede, titizlikle üzerine düşüp her adımıyla ilgilendiğim projem Londra ayağında da çok iyi sonuçlar almıştı. Şimdi yıllık şirket toplantısında sunulmayı bekliyordu. Birkaç gün sonra Ahmet amcayla birlikte bir haftalığına toplantı, yapılacak seminerler ve elbette balo için İtalya'ya uçacaktık. Bu sene henüz açıklanmayan bir de köklü değişiklik olacağı haberlerini almış ve şirketin tüm çalışanları gibi biz de olacakları merakla bekliyorduk.

Robert Lucas

Dışarıdan bakanlar için aile şirketinin başına geçmek üzere hazırlanan biri gibi görülebilirim ama bu benim için yalnızca değerli bir ricayı kırmamak ve büyükbabamın yükünü hafifletmekten ibaretti.

Büyükbabamla çalıştığım dönemde, kendi kanatlarımla uçabilmek için girişimlere başlamış, geçen zaman içinde gizlice yürüttüğüm planlar işler hale gelmişti artık. Bu yüzden son bir yıldır düşünmek ve kendi yolu- mu daha net çizmek için Londra'dan ayrılmış bir yandan dünyayı dolaşıp keyfime bakıyor, diğer yandan da bağlantılarımı sağlamlaştırıyor, küçük adımlarla büyüyordum.

Şirketten ayrıldığım son bir yılın, dinlenip düşünmek için olduğunu söylemiş olsam da hayatımda dinlenmeye yer yoktu. Zaten oldum olası dört ya da beş saatten fazla uyuyamazdım. Günlerim durmadan çalışarak, gecelerimse eğlenerek geçiyor, eve sabaha karşı dönüyordum...

Yine gece kulüplerinden birinde başladığım gecenin sabahında, başımı ortadan ikiye ayırmaya çalışan bir ağrıyla gözlerimi açmaya çalıştım. Soğuk bir duşla kendime gelmek üzere kalkacakken, belime uzanmış kolu fark ettiğimde, hızla doğruldum. Birlikte bir gece geçirdik diye bu yakınlık bu samimiyetsiz temaslar bana göre değildi. Eğlencem nasıl başlarsa başlasın kendi yatağında ve yalnız sona ererdi. Tanıştığı adamlarla hiç vakit kaybetmeden yatağa giren kadınlar seksten ibaretti benim için. Ancak o kadar çok kadınla böyle geceler geçirmiştik ki kendimi orada burada gördüğüm kadınlar için 'Bununla da yatmış mıydım?' diye düşünürken bulmaya başlamıştım. Yorulmuştum ve bu planladığım gelecek için gereksiz bir yorgunluktu.

Buna bir son vermenin vakti çoktan gelmişti...

O sabahın ertesi günü evime dönüp işimi duyurmuştum. Ailemden hiç yardım almadan başladığım işe, yine tek başıma devam ediyordum. Adından söz ettirecek, deneyen herkesin damağında tadını bırakacak en iyi içkilerin yapımında kullanılmak üzere ürünlerimi yetiştirecek insanları bulmuş, anlaşmalar yapmış, onları kendi markam altında toplayıp üretimi geliştirmeye başlamıştım. Bağların yakınına laboratuvarlar kurmuş, ürünler için mühendisler, dolum tesislerinde tat uzmanları, akla gelebilecek tüm teknik malzeme ve elemanın yarı sıra iyi de bir güvenlik sistemi kurmuştuk. Şimdi son adımdaydım, satış ağını büyütmeli, daha iyi bağlantılar kurmalıydım ki dünyaya açılabileyim.

Benim gibi bir adamın işi bu olmalıydı! Eğlence adamı olamayacaktım madem, o zaman insanları eğlendirdim. Bu arada hayatıma da tam olarak ara vermedim tabi, sadece daha dikkatliydim. Firmamın duyulmaya başlamasından itibaren günlerim açtığım iki satış ofisi-

le, gecelerimse büyük kaliteli gece kulüplerinde geçiyor böylece güzel zaman geçiriyor ve iş anlaşmalarımı yapıyordum. Bir taşla iki kuş!

Ben bütün bunlarla uğraşıp hayatımı kurmaya çalışırken, babam her zaman ki umursamaz tavırlarıyla sıkılmamı bekliyor, annemse o çok önemli adına leke sürülecek diye uykularından oluyordu. Hayatım boyu yaptığı en mühim annelik görevi olarak, beni bunaltmayı ihmal etmiyordu. Telefonu cevaplarırken, her konuşmamızda ilk söylediği cümleyi duydum yine

"En azından gazetecilerden kaçmayı deneyemez misin? Senin arkanı toplamaktan bıktım usandım artık."

"Bırak toplama anne! Yazılanlar ya da fotoğraflar umurumda olsaydı senin gibi yaşardım."

"Robert Lucas Ross ailenin kim olduğunu unutma! O fotoğraflar ve haberler basılmasın diye gazete ve dergilere bir servet harcıyorum ben. Peki, sen ne yapıyorsun? Her gün başka bir kadınla hayatını harcadığın yetmiyor muş gibi, arkanda aile dostlarımızın kızlarından bile bir enkaz yığını bırakıyorsun. Sana son kez söylüyorum ..."

Daha fazla dayanamayıp araya girdim yoksa asla sustamazdı. "Ailemin kim olduğunu çok iyi biliyorum anne ama şimdi beni iyi dinle. O bahsettiğin kızların da diğerlerinden bir farkı yok! Kabullen artık hepsi aynı! Aile isimlerini onlar bile umursamıyorsa, ben neden aldırıyım ve asıl ben son kez söylüyorum beni rahat bırak!" Daha ileri gitmemek için telefonu suratına kapattım. Bu yaptığım onu bir süre sustururdu.

Annemi ve babamı seviyordum ama özellikle annem için beslediğim duygu sadece beni dünyaya getiren kişi olmasına ilişkindi. Belki de anneliğe duyduğum saygıydı. Diğer çocuklardan farklı olarak kendimi onlara yeterince yakın hissetmiyordum ve zaman geçtikçe daha da

uzaklaştım. Zaten ailem de çocuklarını ilgi ve sevgiyle sarmalayıp büyüten ebeveynler değildi. Bizim yaşamımızda sarsılmaz kurallar vardı. Hatta şımarmak, ilgi beklemek bile o kurallara tabiydi.

Annem hayatını, içinde bulunduğu ve diğer her şeyden çok önemseydiği sosyete yaşamına adanmıştı. Sürekli davetlerde, bağış gecelerinde, balolarda, partilerde ve tabi alışverişte geçirirdi günlerini. Bunlardan artan zamanda bulabildiği tüm kaynaklardan modayı takip eder, kendisinin deyimiyle 'son trendlere uygun olarak' görünüşünü ve evini yeniler dururdu. Babam da ona ayak uydurur gibi görünür ama iş bağlantıları dışında kalanları zerre umursamazdı. Birlikte yaşadığımız yıllar boyunca ailecek toplandığımız tek zamanlar mesafeli akşam yemekleriydi.

Büyükbabam dışında ailemdeki kimsenin bana içten gelerek ve hesapsız sarıldığı, elimi tuttuğu ya da herhangi bir konuda sohbet ettiği olmamıştı. O, hayatımda değer verdiğim ve beni sevginin varlığına inandıran tek insandı.

Özel öğretmenler, hizmetçiler ve dadılar eşliğinde büyümüştüm. Arkadaşlarım bile seçilirdi. Uyanmam, uyumam, ders çalışmam, yemeklerim, giydiklerim, okuduklarım bile kontrol altında ve yasaklarla doluydu. Kendi evimizde bir gün olsun pijamalarımızla, ya da spora gitmiyorsak eşofmanlarla dolaşmak mümkün değildi! Öyle aşırı ve sinir bozucuydu ki bu kurallar, mümkün olan ilk anda kendimi yalnızca bana ait olan bir eve atmıştım. Tamam, uzun süre üzerimdeki geçmişten kalma yasakların birikmişliğini atmak için sapıttığım doğrudu ama geçmişti. Sonunda durulmuş, dozunda ve kendimce davranabiliyordum.

Tek başıma yaşamak, annemin hayatımı kontrol etme

abalarını da dizginliyordu. Aramıza bir duvar örmüş-
tüm ve bu bana istediğim özgürlüğü veriyordu ama ya-
zık ki çevremdeki bütün kadınlar annem gibiydi. Onlar
beni istiyordu ve ben de onlara ortak zevklerimiz dahi-
linde istediklerini veriyordum ama sadece o kadar! Hiç-
birini uzun süre yanımda istemiyordum. Hiçbirine zerre
kadar güvenmiyordum, kendi annem dahil... Hatta en
çok annem!

Küçük bir çocukken tanık olduğum birkaç kapı ar-
kası konuşmanın, anlayabildiğim kadar olan kırıntıla-
rı ve aileye, sevgiye dair tüm düşüncelerimi değiştiren
kısacık görüntüler... Kısacıkty gördüklerim çünkü daha
fazlasına ihtiyacım yoktu olanları anlamak için! Gör-
düklerimi kimseye asla anlatmadım çünkü ne bir telafisi
vardı bunun, ne de bir açıklaması olabilirdi. Bu yüzden
sustum ama bu talihsiz şahitliğin ilk anından itibaren
bambaşka biriydim.

Güvensiz, mutsuz, kavgacı, bencil hatta arsız bir şekil-
de büyüyen bir çocuk! Ardından daha kötüye giden bir
ergen olmuştum. Her gördüğünü isteyen, alan ve aldık-
tan sonra bir değeri kalmadığı için kenara atan, hayatın-
daki boşlukları problem çıkarmakla dolduran bir çocuk!
Ben büyüdükçe boşluklar da büyüdü... Her şeye sahip
ama aynı zamanda hiçbir şeyi olmayan bir adama dönüş-
tüm zamanla.

İşime başlarken amacım her türden insana hitap ede-
cek, yalnızca kendi üretimlerimin satışının yapılaca-
ğı şarap evleri, barlar açmaktı ama bunların ardından
mağazalar gelmeye başladı. Fikir aşamasından, icraata
geçtiğim yaklaşık dört yılın sonunda, şirket benim bile
beklentilerimi aşarak dünyanın her yerine yayıldı. Artık
nerdeyse her ülkede şubelerim, bazılarınınsa tüm büyük
şehirlerinde birer mağazam vardı. Gazeteler ve dergi-

uzaklaştım. Zaten ailem de çocuklarını ilgi ve sevgiyle sarmalayarak büyüten ebeveynler değildi. Bizim yaşamımızda sarılmaz kurallar vardı. Hatta pımarlamak, ilg beklemek bile o kurallara tabiydi.

Annem hayatını, içinde bulunduğu ve diğer her şeyden çok önemseydi. Sovyet yaşamına adanmış. Sık sık davetlerde, bağış gecelerinde, balolarda, partilerde ve tabii alışverişte geçirirdi günlerini. Bunlardan artan zamanda bulabildiği tüm kaynaklardan modayı takip eder, kendisinin denemesiyle, son trendlere uygun olarak giyimini ve evini yeniler dururdu. Babam da ona ayak uydurur gibi görünür ama iş bağlantıları dışında kalanım zerre umursamazdı. Birlikte yaşadığımız yıllar boyunca ailecek toplandığımız tek zamanlar mesafeli akşam yemekleriydi.

Büyükbabanı dışında ailemdeki kimse bana içten gelerek ve hesapsız sarıldığı, elimi tuttuğu ya da herhangi bir konuda sohbet ettiği olmamıştı. O, hayatında değer verdiğim ve beni sevginin varlığına inandıran tek insandı.

Özel öğretmenler, hizmetçiler ve dadılar eşliğinde büyümüşüm. Arkadaşlarım bile seçilirdi. Uyanmam, uyumam, ders çalışmam, vemeklerim, gıydıklarım, okuduklarım bile kontrol altında ve yasaklarla doluydu. Kendi evimizde bir gün olsun pijamalarımızla, ya da spor giymiyorsak eşofmanlarla dolaşmak mümkün değildi. Öyle aşırı ve sınır bozucuydu ki bu kurallar, mümkün olan ilk anda kendimi yalnızca bana ait olan bir eve atmıştım. Tamam, uzun süre üzerimdeki geçmişten kalma yasakların birikmişliğini atmak için sapıttığım doğrudu ama geçmişti. Sonunda durulmuş, dozunda ve kendime davranabiliyordum.

Tek başıma yaşamak, annemin hayatımı kontrol etme

çabalarını da dıziınılıyordu. Aramıza bir duvar örmüş-tüm ve bu bana istediğim özgürlüğü veriyordu ama yalnız ki sevremdeki bütün kadınlar annem gibiydi. Onlar beni istiyordu ve ben de onlara ortak zevklerim dahi-lerinde istediklerini veriyordum ama sadece o kadar! Hiç-benim uzun süre yanımda istemiyordum. Hiçbirine zerre kadar güvenmiyordum, kendi annem dahil... Hatta en çok annem!

Küçük bir çocukken tanık olduğum birkaç kapı arkası konuşmanın, anlayabildiğim kadar olan kırıntılar ve aileye, sevgiye dair tüm düşüncelerimi değiştiren kınacak görüntüler. Kısacıkta gördüklerim çünkü daha fazlasına ihtiyacım yoktu olanları anlamak için! Gördüklerimi kimseye asla anlatmadım çünkü ne bir telafisi vardı bunun, ne de bir açıklaması olabiliirdi. Bu yüzden sustum ama bu talihsiz şahitliğin ilk anından itibaren bambaşka biriydim.

Güvensiz, mutsuz, kavgacı, bencil hatta arsız bir şekilde büyüyün bir çocuk! Ardından daha kötüye giden bir ergen olmuşum. Her gördüğünü isteyen, alan ve aldıktan sonra bir değeri kalmadığı için kenara atan, hayatındaki boşlukları problem çıkarmakla dolduran bir çocuk! Ben büyüdükçe boşluklar da büyüdü... Her şeye sahip ama aynı zamanda hiçbir şeyi olmayan bir adama dönüş-tüm zamanla.

İşime başlarken amacım her türden insana hitap edecek, yalnızca kendi üretimlerimin satışının yapılacağı şarap evleri, barlar açmaktı ama bunların ardından mağazalar gelmeye başladı. Fikir aşamasından, icraata geçtiğim yaklaşık dört yılın sonunda, şirket benim bile beklentilerimi aşarak dünyanın her yerine yayıldı. Artık neredeyse her ülkede şubelerim, bazılarınınnsa tüm büyük şehirlerinde birer mağazam vardı. Gazeteler ve dergi-

ler sıklıkla benim eğlence imparatorluğumdan bahsediyordu. Bu diğer çıkarılmaya çalışılan haberlerin önemi kestiği için durumdan en mutlu olan da annemdi. Hatta babam bile eline geçen her fırsatta övgüyle benden bahsediyordu çevresine. Kendi eserlerini öven sanatçılara benziyorlardı. Hayatımı da işimi de seviyordum ama beni başıma kalıp düşünebildiğim, sızmak üzere ya da yorgun olmadığım nadir anlarda bomboş hissediyordum.

Sabah kahvaltıdan sonra hâlâ anlamadığım bir nedenle büyükbabam, aile şirketinin yıllık toplantısının yapılması ve daha sonrasında da hazırlıkları konuşmak için benim de kendisine katılmamı istediğinde bir şeylerin değişmek üzere olduğu hissine kapıldım.

"Lucas, şu parti işlerinden anladığını tescillediğine göre bu seneki toplantı ve balonun planlamasını senin yapmanı istiyorum. Ne dersin programını buna göre ayarlayabilir misin?"

"Mutlaka yapılması ve yapılmaması gerekenlerle birlikte, yeri ve zamanı bildirirsen elimden geleni yaparım büyükbaba."

"Önceki senelerden çok büyük farklar olmayacak oğlum. Bir haftalık sıkıcı toplantılar ve ardından balo. Detaylar için Arda seninle konuşacak zaten!"

"Tamam. Bugün bir ara görüşürüm onunla. Hatta Sam'in de orada olmasını sağlarım aksaklık olmasına karşılık."

"Programını ayarlayabilir misin diye sorduğumu duymadın galiba oğlum. Bana Sam'i gönderebilir misin demedim. Sen yapabilir misin dedim!"

"Önümüzdeki üç hafta bir yere ayrılamam büyükbaba. Bulunmam gereken toplantıları var..."

"Anlaşıldı. O zaman şöyle söyleyeyim. Bu senenin önemi büyük benim için, en başta genel merkezi taşıya-

çağımızı ve yapacağım birkaç önemli değişikliği daha duyuracağım insanlara. Tüm dikkatimi vermem gereken görüşmeler olacak. Yetişemediğim yerde senin devreye girmen gerekiyor unuttun mu? Bu kadar yoğunlukta yarın olmana ihtiyacım olacak. İki haftan var programını ayarla!"

Bu "itiraz kabul etmiyorum" konuşmasıydı. Aktif olarak olmasa da hâlâ şirketin çalışanıysam görevlere de her an hazırlıklı olmalıydım. Büyükbabama, ne zaman ihtiyacı olsa yanında olacağımı söyleyerek gitmiştim ve şimdi sözümde durmamı istiyordu. Tartışmanın anlamı yoktu! İstemeyerek de olsa razı oldum.

Roma'da sevdiğim tek otelin ayarlanmasını istemiş, kısa sürede tüm hazırlıkları da tamamlamıştım. Otelin yeterince büyük ve donanımlı olmasının avantajlarını da kullanınca zamanından önce bitirmiştik çalışmamızı. Burada olmak, bana da gelen tüm konuklara da iyi gelecekti. Roma'da insanı kendine çeken bir şeyler vardı. Hazır buradayken, işlerimi de halleder her zamanki gibi bir taşla iki kuş birden vururum diye düşünüyordum.

Grupların gelmeye başladığı gün, erkenci davranarak konuklar gelmeden önceki son zamanı, birkaç konunun üzerinden geçmek için kullanmaya karar vermiştim. Kafam rahat olmadan buraya odaklanamazdım. Şirketteki işleri, sağ kolum ve yakın arkadaşım olan Sam'e devretmeliydim. Elimde telefon, hızlı adımlarla çıkışa yöneldiğimde yaklaştıkça artan gürültü dikkatimi çekmişti. Neler oluyor diye bakmaya kalmadan olanlar oldu. Zaman yavaşlamış, her şey ağır çekimde gibiydi. Son anda gördüm onu ama çok geçti!

Gözlerimle görmesem poposunun üstüne düşerken bile böylesine zarif görünebilen bir kadının olacağına

asla inanmazdım. Valizin üzerinde, düştüğü yerde, yüzüne dokulen uzun ateş kırmızısı saçlarını eliyle itti, başını yukarı kaldırdı. Bir an olduğum yerde donup kaldım. Karşımda gördüğüm yüz öyle güzeldi ki! Daha ilk andan onu kıyaslayabileceğim bir şeyler aramaya başlamıştı aklım. Eğer gerçek olsalardı ya da ben bir çocuk olsaydım Peri kızı derdim!

Peri kızı da düştüğü yerden kıpırdamıyor, aklımdan çıkmayacak güzellikteki gur kırpiklerle çevrili, iri yemyeşil gözleri kızgınlıkla parlayarak, etrafa bakınıyordu. Muhtemelen çarptığı şeyi arıyor diye uyarın aklım imdadına yetiştiğinde, kalabalık yardım için onun etrafını sarmıştı bile. Kendimi biraz geriye çektim. Dönüp gitmeliydim ama gidemiyor, ayaklarıma söz geçiremiyordum. Ben kızarmış yanaklarını izleyerek büyülenirken, adamın biri kızı kolundan tuttu ve elini beline sarıp ayağa kaldırdı. Ne olduğunu, kim olduğunu dahi bilmediğim bir kız için, istemsiz bir hiddetle sarsıldı bedenim. Sinirli halinde bile öyle narındı ki, kimseler dokunmamalıydı ona. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. 'Sende kim-sin be adam?' diyerek köpürmeye başladım içten içe.

Kız kendini saran ellerden kurtulmaya çalışarak bir şeyler mırıldanıyordu. Yarım bir gülümsemeyle, çantasını neredeyse çekerek aldı. Adamın ellerinden sıyrılıp, küçük burnunu havaya dikti ve lobiye girdi. 'Evet, tatlım işte böyle! Kurtul o serseriden!' diye düşündüğümü fark edince silkelendim. Ancak kız görüş alanımdan çıktığında düşünemilmeye başlamış olmam inanılır gibi değildi! Kendimi azarlayarak yola koyuldum. Saçmalıyordum.

Otele ulaşmamız tam bir hengâmeye denk gelmiş, toplantı için gelen diğer grup, bizim Türkiye grubuyla aynı zamanda servislerden inince, iki grubun aynı anda gelmesini beklemeyen otel çalışanları da duruma hazırlıksız yakalanmış olacaklar ki ortalık karışmıştı. Bir an önce kargaşadan kurtulmak için bavulumu bellboylardan birine teslim ettikten sonra, girişe yürümeye başladığımda Ahmet amcanın sesini duydum.

"Defne, benim anahtarımı da alır mısın kızım? İki kere uğraşmayalım."

Ahmet amcaya onayladığımı göstermek için başımı çevirmemle kaya gibi bir şeye çarpmam bir oldu. Dengem bozulup sendelediğimde, düşmemek için geri adım atmaya çalışıyordum ama yapmasam daha iyiymiş! Kendimi toparlayamadan, arkamdan birinin bavulunu itmesiyle artık ayakta kalamadım ve bavula doğru düştüm. Sinirle neye çarptığımı görmeye çalışırken her yanımdan kollar uzanıyordu kalkmam için. Donmuş bir halde olduğum yerde bakınırken bir el belimden tutup

kalkmama yardımcı oluyordu. Kendimi toplayıp teşekkür etmek için döndüğümde, bir daha asla görmemeyi umduğum tek kişi karşımdaydı! Kahretsin... Burada, bu otele, dahası benimle aynı anda ne işi vardı ki! Karşımda sırtın suratına nezaketten "Teşekkürler," dedim ama kolay kurtulamayacağımı da biliyordum.

Ozandı.

Benden önce davranıp çantamı almıştı bile ve eli hâlâ belimde beni lobiye doğru kibarca iteliyordu. Yüzündeki gülümseme zaten gergin olan sinirlerimi iyice tepeme çıkarıyordu. Çantamı geri alışım da, ellerinden sıyrılışım da onun aksine hiç kibar değildi. Ne ona, ne de onunla geçecek fazladan bir dakikaya tahammülüm yoktu! Hızlı adımlarla anahtarımı alırken, oyalanmamak için şaşkın bellboya teşekkür edip bavulumu da ardımda sürükleyerek kendimi asansöre attım. Bir an önce odama yerleşip rahatlamak istiyordum ve mümkünse Ozan'la bir daha karşılaşmamak...

Karışıklığın da yardımıyla Ozan'dan kurtulmuştum ama anahtarı çevirip kapıyı açmamla, kapatmam bir oldu. Ne yapacağımı bilemeden öylece kaldım bir an, yataktaki çiftin görüntüsünü silmek için kafamı sallıyordum. Bunlar gerçek olamazdı! Bir kapıya, bir elimdeki anahtara bakıyordum... Tekrar, tekrar baktım emin olmak için ama rakamlar doğruydı. Peki oda neden doluydu? Birden kapı açıldı. Adam üzerine giydiği bornozla kızgın bakışlarını, elimdeki bavulumu sonra da numaralara bakan gözlerime çevirdi. Haklıydı tabi, odama pat diye biri dalsa, üstelik ben o vaziyetteyken... Düşünmek bile istemiyordum! Günüm daha ne kadar kötüye gidebilirdi ki! Utançtan yerin dibine girmiş, kıpkırmızı olmuşum. Hem de aynı gün içinde ikinci kere ve ben de en az adam kadar sinirliydim.

"Özür dilerim. Otele yeni geldim ve bu anahtarı verdi-

ler. İnanın odanın boş olduğunu sanıyordum. Tekrar özür dilerim. Hemen gidiyorum." diye kekeledim. Söylediklerimi anladı mı onu bile bilmiyorum ama resepsiyona vardığımda kekelemeyeceğimden kesinlikle emindim.

Beş dakika içinde, bana anahtarları veren kızın canına okumuş ve hâlâ sinirimi alamamıştım. Bu kez de resepsiyon şefine saldırmamak için kendimi tutmaya çalışıyordum. Bavulumu olduğu yerde bırakıp sakinleşmeyi umarak, otelin bahçesine yöneldim. Bugün kâbus gibi başlamıştı. Zaten düşmenin ve üstüne de Ozan'ın burada olmasının getirdiği siniri üzerimden atamamışken, yaşadığım oda faciası tuz biber olmuştu. Şansım beni sadece birkaç saat içinde tamamen terk etmişti sanki. Diğerleri neyse de bu kadar ünlü bir oteller zinciri çalışanlarının, aynı odayı iki müşteriye birden vermesi kaç kişinin başına gelirdi ki!

Yanıma gelmeye çalışan otel müdürü ve şirketin organizasyon sorumlusunu tersleyerek uzaklaştıralı ve bahçede dönüp durmaya başlayalı yaklaşık kırk beş dakika geçmişti, içtiğim iki fincan bitki çayıyla kendime geldiğimi sanarak, konuşabilmek için içeri yöneldim.

"Bayan Suri. Çok büyük bir yanlışlık olmuş, yaşadığınız talihsiz durum için ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Siz buna talihsiz bir durum mu diyorsunuz gerçekten. Yoksa niyetiniz benim sinirlerimi denemek mi? Ne hakla hem o insanları hem de beni böyle bir duruma sokarsınız! Sayenizde iki kişinin en mahrem anına şahit olmak zorunda kaldım. Nasıl böyle dikkatsiz davranabilirsiniz?"

"Çok haklısınız, böyle bir hata asla olmamalıydı. Konuyla bizzat ilgileneceğim ve gereken neyse yapacağımdan şüphenez olmasın. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Derhal beni bir odaya yerleştirmenizi bekliyorum ve mümkünse boş olsun! Ayrıca sadece benden değil o

insanlardan da gerekli özrü dilemenizi, hatanızı telafi etmenizi istiyorum. Aksi halde otelinizin yaptığı bu rezilliği tüm dünyanın duymasını sağlamaktan çekinmeyeceğim!" Çığlık çığlığa bağırarak isterken, kendimi tutup ciddiyetle tane tane konuşmak hiç kolay değildi. Otel müdürü telefonda bir-iki dakika geçirdikten sonra yanıma gelip, mahcup halde konuşmasını sürdürdü.

"Yaşananlar için tekrar özür dilerim. Umarım kaldığınız sürede telafi edebiliriz bu hatayı. Odanız hazır, söz veriyorum başka bir sorun olmayacak."

Hakkını vermeliyim, özür dileme şekilleri hiç fena değildi. Kısa süre sonra harika süit odamda yerleşmiş, otelin ikramı olarak gönderilen şampanya ve yiyeceklerle yaşananları unutmaya çalışıyordum. Bolca köpükle doldurduğum küvette keyif yaparken, bir yandan da Will'e olanları anlatıp, Dante'nin gelişiyile ilgili detayları aldım. Dante'nin annesi Fransız ve babası İtalyan olduğundan, yılın yarısında Roma'da, diğer yarısında Fransa'da yaşıyor, emekliliğin tadını çıkarıyorlardı. Fırsattan istifade eden Dante, iki gün sonra ihtiyacı olan birkaç eşyasını almak ve hazır gelmişken bana rehberlik yapmak için ailesinin yanına gelecekti. Tabi bunda Will'in, ben odaya kapanıp tüm vakitimi işle geçirmeyeyim diye yaptığı ciddi ısrarların etkisi olduğunu düşünüyordum. Hatta neredeyse emindim de kanıtım yoktu!

Henüz grupların tamamı gelemediğinden, ilk toplantı için yarına kadar vaktim olduğunu öğrenince hazırlanıp kendimi dışarı attım. Kararlıydım, yorgunluktan ayaklarım ağrıyana ve bugünün kötü başlangıçlarını unutana kadar bu şehrin altını üstüne getirecektim ama bilmediğim bu şehrin ve belki tanrının da benim için planlar yapmakta olduğuydu...

Sam'le konuşmamızın hiçbir yere varmayacağı belliydi. Onun anlaması çok sürmedi zaten. Aklımı, tek bir bakışla çarpıldığım peri kızından ayıramıyor, odaklanamıyordum. Bu kadar güzel bir kadını görüp beğenmemek mümkün değildi ama aklımdan geçen bu düşüncelerin mantıklı tek bir yanı yoktu. Sadece bir kez gördüğüm birinin beni böylesine kendimden geçirmesi olacak şey değildi.

"Dostum sen iyi misin? Kafan başka yerde, beni dinlemiyorsun. Anlat hadi ne bu halin?"

Başka zaman olsa şimdiye dek dökülmüş olurdum. Saklanacak bir şey yoktu aslında ama anlatmadım. Düşündüklerimi de, onu da kendime saklamak istedim. En azından mantıklı düşünmeye başlayana dek! Sessizliğimin daha fazla merak uyandırmasına izin vermeden cevapladım ve kalktım. Daha fazla oturup işkence çekmenin anlamı yoktu. İstiyordum ve gidip görecektim!

"Bir şeyim yok. Dün gece çok içtim ve büyükbabamın benden ne isteyeceğine taktım kafayı. Yeni bir şey değil. Seni ararım."

"Tamam, anlatmayacaksın. O yüzden şimdilik inanmış gibi yapacağım. Aramayı unutma!"

Karşındakinin seni bu kadar iyi tanıyor olmasının, sinir bozucu yanı da buydu. İstesen de saklayamıyordun bir şeyleri, sadece bir süreliğine anlatmıyordun o kadar! Sam'i ardımda bırakıp, hızla otele döndüm. Kıza yaklaşmadan önce, hakkında her şeyi öğrenebileceğim birilerini bulmalıydım.

Kapıdan girdiğim anda onu gördüm. Tanımak için yüzünü görmeye gerek olmayanlardandı o. Sırtına dağınık, alev kırmızısı saçları nerede olsa tanırıdım. Karşımdaki yılışıkça sırttan kadınlara başımla kısa bir selam verip, kızın beni görmesine izin vermeden resepsiyona yöneldim. Ellerini göğsünün altında birleştirmiş, sinirli olduğu her halinden belli, otel müdürü ve şirketin organizasyon sorumlusuna doğru yürüyordu. Ben gideli neredeyse bir saat geçmişti. Neden hâlâ elinde bavuluyla orada olduğunu merak ederken sesini duydum. Kızgın olmasına rağmen, kontrollü bir şekilde konuşuyordu, ben de aptal âşıklar gibi, bu kendinden emin, kararlı duruşa hayran olmakla meşguldüm! Konuşmalarını duyduğumdaysa kan beynime sıçradı. Ben yaklaşmanın peşindeyken, bu geri zekâlılar kızı otelden kaçtırmaya mı çalışıyorlardı! Aceleyle cep telefonumu çıkardım ve otel müdürünü aradım.

"Bay Ross..."

"Sus ve beni dinle! Neler olduğunu duydum. Hemen o kadına süit odalardan birini verin ve aptallığınızın telafisi için, en iyi şampanyanızla birlikte atıştırmalık bir şeyler gönderin. Ofiste bekliyorum, konuşacağız."

"Tabi efendim, hemen!"

Kısa süre sonra her şeyi öğrenmiş, oda düzenlemelerini yapanların ilişkisinin kesilmesini sağlamış, gerekli

talimatları da vermiştim. Kimin başına geldiği değildi önemli olan; benim yaptığım organizasyonda böylesi bir hatanın affı olmazdı. İşini ya titizlikle yapardın, ya da hiç yapmazdın! Sorunu halletmemizin ardından otel müdüründen peri kızının bilgilerini aldıysam da, benim için yeterli değildi. Asansörlere doğru ilerlerken, istediğim araştırma için Henry'i aradım.

"Henry."

"Evet, Bay Ross."

"Sana bir iş vereceğim ve çok hızlı ama titiz çalışmanı bekliyorum. Mümkün olan en kısa sürede hakkında ki her şeyi bilmek istiyorum en ince detayına kadar."

"Sizi dinliyorum efendim."

"Adı Lena Defne Suri. Büyükbabamın şirketinde, Türkiye'de Marmara bölge müdürlüğünde çalışıyor. Elini çabuk tut, hemen bilgiye ihtiyacım var."

Henry'le konuşurken, Defne'nin dışarı çıktığını gördüğümde vakit kaybetmeden hemen peşine takıldım. Otele geldiği halinden çok farklı görünüyordu şimdi. Oda sorununun çözümü işe yaramış olacak, yüzünde sakin, huzurlu bir ifade vardı. Dudakları her an gülümseyecekmiş gibi kıvrılmış, çevresini inceliyordu. Yakasının bir yanı omzundan aşağı düşen bluzuyla, dar kot pantolonu tüm hatlarını ortaya çıkarmıştı. Saçları hafif rüzgârda dalgalanıyor, yanından geçenler dönüp tekrar baktıkça, gidip üzerine bir şeyler sarmayı istememe sebep oluyordu ama o bunlardan tamamen habersiz gibiydi. Öyle miydi gerçekten yoksa bu bir çeşit umursamazlık hali miydi?

İki saat kadar dolaştı. Mağazalara girip çıktı. Bir yığın hediye paketletti. Elleri kolları dolu şekilde nihayet oturmaya karar verdiğinde, az kalsın kolundan tutup ben oturtmak üzereydim. Kimin için paralıyordu kendini bu kadar?

Bir fırsat yaratıp yanına oturabilmek için doğru anı bekliyordum. Eline menüyü alıyordu ki hiç susmayan telefonu yine çaldı. Önce anlamadığım bir dilde bir şeyler konuştu ardından İngilizceye geçti. Konuşmanın başını kaçırdıysam da, anladığım kadarıyla adamın adı Dante'ydi ve buraya gelecekti. İki gün sonra! Erkek arkadaş mıydı? Sabah hissettiğim hiddet tüm gücüyle bir kez daha çarptı. Neden böyle umursuyordum ki! Bugüne kadar beğendiğim tüm kadınları en kısa yoldan yatağa atmaya çalışan ve bunun dışında ilgilenmeyen bana iki gün yeterdi öyle değil mi? Sonrasında onu seve seve teslim ederdim sevgilisine ama kendime tekrar tekrar bunu hatırlatıp dururken bile içimden bir ses 'Bu defa değil' diyordu.

Garsona dönüp o harika gülümsemesi ve mükemmel İtalyancasıyla beni şaşırtarak, yemeği daha sonra isteyeceğini söyledi. Bir kadeh beyaz şarap seçerken, masaya yanaşıp araya girdim. Beklediğim fırsat ayağıma gelmişti.

Garsona şarabın siparişini verdim ve ardından "Araya girdiğim için üzgünüm ama şarap uzmanlık alanlarımdan biridir ve günün bu saatlerinde sizin tercihinizden çok daha uygun olacaktır," diyerek sohbete devam edecekken başını hızla bana çevirdiğinde, sinirli bakışlar beklemiyordum doğrusu...

Otelde yaşananları unutmak, kafamı dağıtmak için kendimi dışarı atmıştım. Bir süre sokaklarda yürüyerek, her adımımı hayranlıkla attığım şehrin kısa da olsa bir keşfini yaptım. Elimdeki küçük kitapçığın da yardımıyla daha detaylı gezmek istediğim yerleri planladım. Sonrası çılgın bir alışveriş maratonu oldu tabi. Kendime, sevdiklerime bir sürü hediye aldım. Ancak paketleri taşımakta zorlanmaya başladığımda abarttığımın farkına varabildim. Gördüğüm onlarca kafeden birini seçmek zor olsa da, hoş bir yer bulduğumu düşünerek içeri attım kendimi. Biraz dinlenmeye ve bir şeyler yemeye ihtiyacım vardı. Günlük rutinlerimden olan Dante ile konuşmamızın üzerine, tam telefonu kapatmış, garsona siparişimi verirken araya giren birinin olması, bugün için bardağı taşıran noktaydı.

"Kendi adıma sipariş verebiliyorum ve sizden yardım istediğimi de hatırlanıyorum," dedim sıkıştığım dişlerimin arasından.

"Yardım istemediğinizin farkındayım. Gönüllü oldum desek."

Yok, anlamıştım artık bugün böyle başlamıştı, akşam da böyle devam edecekti ama beni büyük bir kızdım. Otelde beni bekleyen çok daha büyük sorunlarım varken bu saşmalığa sınırlanmıyordum bile. Her ne kadar etkileyici bir görünüşü ve çok güzel bir aksanı olsa da bu kendini beğenmiş adamla ve çalışılmış, yapmacık gülüşüyle baş edebiliyordum. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım.

"Biliyor musunuz size inanabilirdim. Eğer o sahte gülüşünüz ve kendini beğenmiş tavrınız olmasaydı. Şimdi izin verirseniz..." Elimle yol gösterircesine uzaklaşmamı rica ya da emrettim. Rengi değişmiş yüzüyle şaşkın şaşkın bakarken, göz göze geldik 'O gözler... O olabilir miydi?'

Bir anlık bir tereddüt yaşasam da hemen toparlandım. Hayır, bunu düşünmenin bir manası yoktu. O olsa ne fark ederdi ki zaten! Önümdeki menüyle ve aldığım broşürlerle ilgileniyormuş gibi yaparak asıl problemime odaklanmaya çalıştım.

Ozan buradaydı. Nasıl olmuştu da bunca zaman sonra karşıma çıkmıştı? Üstelikte hiçbir şey yokmuş gibi davranarak. Tüm dünyaya olan güvenimi yerle bir ettikten sonra tam ben kendimi toparlamaya başlamışken, yenden etrafımda olmaya hakkı yoktu. Ne kin, ne düşmanlık ya da sevgi besliyordum ona karşı, ne de herhangi bir başka duygu. Bomboştu içim... Ondan sadece tek bir şey istemiştim. 'Hayatımdan uzak dur, lütfen karşıma çıkma bir daha.' Ozan'ın asla plansız bir şeye kalkışmayacağını adım gibi biliyordum. Demek ki söz verdiği halde tutmayacaktı!

Bu şehir bana kesinlikle yaramamıştı. Hayatıma kurduğum düzen ve kontrol sadece bir gün içinde sarsılmaya başlamıştı. Şu anda en son ihtiyacım olan şey turist olduğu belli olan kıza asılan bir adamdı. Daha neler bekliyor olabilirdi acaba beni? Kafamdakiler birikip üst üste

ıngılıyordu. Odaklanamadığımı anlayınca elimdekileri bırakıp, teletonumdan maillerimi kontrole başladım. Çalışmak kendimi toplanmanın en kolay yoluydu benim için. Tabi bir de dostlar... Nazlı'nın mesajını görünce hemen aradım. Neşeli sesini duymak bile iyi gelmişti.

"Carum ne haber? Keşfe başladın mı?"

"Başlamaz mıyım? Hem de ne keşif!"

"Roma'da olup da sinirlenecek ne buldun ya! Daha ilk günden hem de. Anlat hadi, ne kaçırdı keyfini?"

"İlk gün olsa yine iyi! İlk dakikada başladı..." diye başlayıp günün özetini geçtim. "Ya işte böyle... Ah dur, daha bitmedi! Ozan yetmezmiş gibi, turist kızlara yapışan bir tip de buldum tam oldum."

"Seni bulmasa şaşardım zaten. Bela paratonerim benim. Odaya daldığında manzara iyi miydi bari?"

"Ayy bak dalga geçen kadrosu eksikti! Aman kaçırma hemen doldur. Ben de kime dert yanıyorsam artık!"

"Tamam, sinirlerin yatışmamış ve biliyorum ki Ozan çevrende olduğu sürece çok zor. Yine de onu görmezden gelmeye ve eğlenmeye çalışsan diyorum. Defne, en sevdiğin şehirlerden birindesin, hayallerin bir adım uzağında, bu anları kızgınlıkla harcamak kendine haksızlık. Bir de şunu hatırla, sen dünyanın en tatlı patavatsızıyla yine başka bir ülkedeyken tanıştın. Önyargılı davransaydın Will olmazdı. Değil mi?"

"Ha yani diyorsun ki bulduğun kurbağayı öp. Bakar-sın prens çıkar! Yalnız unutma Ozanla da yurtdışındayken tanıştum." Nazlı'ya sızlanmaya öyle dalmıştım ki karşımdan gelen sesle irkildim. Kendini beğenmiş ser-serinin varlığını tamamen unutmuştum da onun kendisini unutturmaya niyeti yoktu sanırım! "Nazlı'm seni sonra arasam olur mu? Sapık problemim bitmemiş anlaşılan."

Yüksek perdeden bir kahkaha attı. "Tamamdır ama

ara mutlaka bak çatlarım meraktan. Söylediklerimi unutmama ve dikkatli ol!" diyip kapattı. Başımı kaldırıp, bıkkınlıkla 'sen hâlâ gitmedin mi' bakışımı atarken devam etti sapık!

"Henüz farkında değilsin Bayan Çokbilmiş ama o şarap tadı kadar masum değildir, fena çarpar."

"Eh bu da benim sorunum. Öyle değil mi?"

"Akşam saatleri sarhoş turist kızları için buralar pek güvenli değildir," derken tek kaşını kaldırmış, aklınca bir de alay ediyordu benimle!

"Çok düşüncelisin ama başımın çaresine bakabilirim. Sarhoş turist kızları taciz etmek senin de uğraşın anlaşılan. Ayık kızlar seninle ilgilenmiyor mu?" Ağzımdan çıkanları zapt edememek de yeni huyumdu galiba. Ne demeye kaşınıyorsam! Adamı kışkırtmasam belki çekip gidecekti.

Sinirli bir kahkaha döküldü sapığın dudaklarından. "İnan bana güzelim, boş geçirebildiğim tek bir anım yok. Ben paylaşılamayan bir adamım."

"Ben etrafta birbirini parçalayan kimseyi göremiyorum. Belki de o koca egonu da alıp sen gitmelisin onların olduğu yere." Tamam, belki ben de kaşınmışım azıcık ama bu kadar egoda fazlaydı! İçimden sabır dilenmeye devam ederek garsona seslendim. Hesabı ödeyip, kalktım. Paketlerimi almak üzereydim ki önce davranıp hepsini kapmıştı bile. "Sen hiç vazgeçmez misin?" dedim kaşlarını çatarak.

"Üzgünüm, o kelimenin anlamını bilmiyorum," dedi gülümseyerek.

Bu adam beni gerçekten çileden çıkarıyordu o kesin de, bunca sinirlenmeme rağmen pes etmeyen tavrı ve alaycı haliyle etkilemesi nasıl mümkün oluyordu? Kendimi aksine inanmaya bu kadar zorlamasam, bu didiş-

menin eğlenceli geldiğini bile itiraf edebilirdim. İçine düştüğüm saçma ikilemi anlayamasam da, o hâlâ hiç tanımadığım, aynı kendini beğenmiş adamdı! Bunu unutmazsam onunla baş etmek daha kolay olurdu. Arkamdan gelip gelmemesine aldırmadan yürümeye başladım. En yakın yerden bir taksi bulacak, paketlerimi kurtaracak ve yoluma gidecektim. Nasılsa onu bir daha görmeyecektim değil mi? Daha birkaç adım atmıştım ki seslendiğini duydum.

“Baksana, sen bütün ülkeye mi hediye aldın ve bu paketleri nasıl taşıdın?”

Aslında amacım ters bir cevap vermektir ama ona döndüğümde bakışlarım benden bağımsız aşağıdan başlayarak, yukarı doğru vücudunu süzdü. Gözleriyle karşılaştığım da onların içinde kaybolmak üzereydim. Şükürler olsun ki konuşarak dikkatimi dağıttı.

“Ee... Gördüklerinden etkilendin mi?” Tamamen boş bulunmuş, söyleyeceklerimi unutmuştum ya, kendinden emin sırtıyordu. Pislik!

“Etkilenmek? O kelimenin anlamını bilmiyorum,” dedim onu taklit ederek ama olan olmuştu bir kere. Lanet olsun! Anlamamış olması için dua ettim içimden ve en umursamaz tavrımı takınıp devam ettim “Beni etkilemeyi bu kadar istiyorsan koca adam, bir taksi bul!”

“Tamam, o kolay. Nereye gidiyoruz?”

İki büyük adımıyla nerdeyse burun buruna gelmiştik ama geri çekilemezdim artık. Parmağımla göğsünü ittirerek “Biz gitmiyoruz, ben gidiyorum...” Daha sözüm bitmeden dudağıma kondurduğu öpücükle susturuverdi beni. Aklım iyice çorba olmuştu. “Bunu nasıl yaparsın? Nerden biliyorsun? Belki evliyim belki...”

“Evli misin?”

“Belki dedim? Ayrıca bu seni hiç ilgilendirmez.”

"Eh! Sen söyledin ben değil," dedi biraz daha yakınıma gelerek. O kadar umursamazdı ki! Onun gibi olabilmeyi çok isterdim ama daha çok istediğim onu tokatlamaktı. Yani sanırım...

"Bu da ne demek?"

"Evli olup olmamanla ilgilenmememi söyledin ya az önce, ben de ilgilenmiyorum. Sadece seninle ilgileniyorum." Şok olmak böyle olsa gerekti çünkü kıpırdıyamıyordum bile. Duz mantığında bu kadarı! Bodoslama yanıma geldiği, kafamı karıştırdığı yetmiyor muydu? Elindekileri yavaşça yere bırakırken yüzüme baktı ve içten bir kahkaha attı. Şaka mı yapıyordu, ciddi miydi? "Şu halinle kendini görmeni çok isterdim." Başını bana doğru eğmiş, neredeyse fısıldıyordu ve gereğinden fazla yakındı. Kendimi nasıl geri çektiğimi bilemedim ama ben ne kadar şaşkınsam, onu da şaşırtmak farz olmuştu artık! Yüzünde patlayan tokadın sesiyle gözleri açıldı. "Ahhh... Bu acıttı." dedi elini yanağına götürerek. "Elin ne kadar ağır olmuş senin böyle!" diye homurdanırken. Ben çoktan paketleri kapmış, taksiye doğru koşuyordum.

Otele gelince hızla odama çıktım ama yerimde duramıyordum. Ne sanıyordu bu kendini! Kazanova mı? Her gördüğü kadını istediği zaman istediği yerde öpebileceğini ona düşündüren neydi? Pislik, o tokadı sonuna kadar hak etmişti. Üzerimi değiştirip kendimi yatağa attım. Uyumalı ve dinlenmeliydim çünkü hiç değilse yarın güzel bir gün olmak zorundaydı...

Saat gece yarısını geçmiş iki olmuştu ve ben hâlâ dönüp duruyor, gözlerimi kapatmaya korkuyordum. Ne zaman gözlerimi kapatsam adını bile bilmediğim bir adamın görüntüsüyle doluyordum. Düşünmeyeceğim dedikçe daha çok işgal ediyordu sanki aklımı... Boyu 1.90 civarındaydı muhtemelen. Spor ve rahat görünen ayakkabıları, uzun kashı bacakları, ince beli, geniş göğsü, V yaka tişört-

tünün üzerine giydiği ceketini ve başında şapkasıyla, baştan ayağa çok şıktı. Köşeli çenesi, dudakları, kusursuz burnu, gür kirpiklerinin altında az bulunur güzellikteki gözleri ve modern kesimli saçlarıyla, hafifçe belirmiş kirli sakallıyla... Her ayrıntısıyla, az sonra podyuma fırlayıp parlak ışıklar altında kameralara gülümsemeye hazır gibiydi.

Varlığıyla bile dünya üzerindeki tüm kadınları etkileyecek, diz çöktürecek bir adamdı. Eh ben de istisna değildim ama beni çarpan sadece görünüşü ya da konuşması değildi. Beni asıl çarpan kokusu ve gözlerinin rengiydi. Çok tanıdık! Saçma geliyordu ama daha önce gördüğüm neredeyse emindim. Bir kez gördüğün bir adamdan böylesine etkilenmek olacak şey değildi ama ne yazık ki oluyordu.

"Gördüklerinden etkilendin mi?" dediği andaki gülüşü, dudaklarının aldığı kıvrım, hepsi sanki her gün görmüş gibi hafızama kazınmıştı. Böylesi bir adam, neden benimle vakit harcamıştı ki? Canı sıkılmış, kendine eğlence arıyorken karşısına ben çıkıp bir de gereksiz çıkışlar yapınca, oynamak istemişti herhalde. Neyse olan olmuştu! Zaten onu bir daha göremeyecektim, nasıl yaptığımı bile anlamadığım, o tokadın üstüne tamamen imkânsızdı ama tekrar karşılaşmayı dilemiyor da değildim.

Bugün ilk toplantı vardı ve güzel başlanan bir günde şık olmak iyi olurdu. Siyah dar kesim kumaş pantolonumu, beyaz dik yakalı gömleğimi giyip, saçlarımı bir topuzla tutturdum. Hafif bir pudra, allık sürdüm. Düzgün bir eyeliner, rimel ve rujla makyajım yeterliydi. Aynada son kontrollerimi yapıp ayakkabılarımla tamamladığımda görüntümden mutlu bir şekilde kahvaltıya indim. Ahmet amca'yı arayıp kahvaltıya indiğimi ve onu beklediğimi haber verdikten sonra Ozan karşıma dikildi.

"Günaydın Defneciğim!" nidasıyla sanki hiçbir şey yokmuş, onca yaşananlar unutulmuş, biz hâlâ arkadaş-

mişiz gibi gülümseyerek yaklaştı. Zaman bazı şeyleri silmeye yetmiyordu. Ayrıldığımızdan bu yana geçen sürede birkaç kez karşılaşmış olsak da, hiçbirinde bu kadar ileri gitmemişti. Soğuk, buz gibi bir tavırla cevapladım onu.

"Sana da günaydın."

"Uzun zaman oldu değil mi? Oturmamda sakınca var mı?" Tam karşıma oturuyor, mümkünmüş gibi sevimli görünmeye çalışıyordu. "Ee... Nasılsın?"

"İyiydim." dedim dümdüz bir şekilde. Kalkıp gidemiyordum. Biliyordum ki arkamdan gelecekti. Apaçık terslersem, kışkırtmış olacaktım. İki ucu boklu değnek dedikleri bu olsa gerekti!

"Dün seni göremedim. Yemekte hepimiz birlikteydik, sonrasında bir şeyler içtik. Rahatsız mıydın?"

"Dışarıdaydım." Bu adam konuşmak istemediğimi anlamıyor muydu?

"Bizim grubun odaları aynı katta ama seninki değilmiş, Ahmet Bey söyledi. Seni bulamayınca bayağı endişelenmişti. Yaşanan karışıklıkları öğrenince de pek rahatladığını söyleyemem tabi. Görevlileri öyle bir azarlardı ki, okulda çocuğunu savunan babalar gibiydi. Kısa süre oldu tanışalı ama iyi bir adam doğrusu."

Hâlâ gülümsüyordu pişkin. Tamam, madem anlamazlıktan geliyordu daha açık olacaktım. "Bak, ne bu konuda ne de herhangi bir konuda seninle konuşmak istemiyorum. Mümkünse kahvaltımı edip, toplantıya katılacağım."

"Hadi ama Defne bu ne soğukluk? Biz birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Bu soğuk tavırlar hiç sana göre değil. Seni tanıyorum. Sen böyle bir kız değilsin."

"Sense bir pisliksin" dedim içimden. Bir günüm daha berbat olacaktı madem, varsın hepten olsun. "Öyle mi? Oysa ben seni hiç tanımadığımı düşünüyorum. Sen de beni tanıyor olsaydın Ozan tavırlarımı sorgulayıp neyin bana göre olup olmadığı hakkında ahkâm kese-

ceğine, köşe bucak kaçar, yolunu değiştirirdin." Sesim daha da buz kesmişti, çantamı alıp toplantı salonuna yürüdüm. Buraya gelirken tek isteğim, projemin kabul görmesini sağlayabilmek ve sevgili arkadaşımın gelişiyile muhteşem bir şehir turu yapmaktı. Belki biraz da eğlence ama geldiğimden beri yaşananlar yüzünden artık hayalden öteye gitmiyordu düşündüklerim.

Devasa salona bir göz atıp bize ayrılan alana oturduğumda ilk işim kulaklıklarımı takmak oldu. Anlaşılan öğleye kadar aç kalacaktım ama en azından ruhumu doyurabilirdim. Huzur içinde dinlediğim piyano ve kemanın uyumlu sesine dalmıştım ki, cep telefonumun mesaj sesiyle yerimden sıçradım. İlk önce Ozan olabileceğini düşündüm ama numarayı ve mesajı tekrar gözden geçirince, O olamayacağına neredeyse emindim. Öyleyse kimdi bu?

+443513...

Yemeğini bitirmeliydin. Sürekli birilerinin yemeni engellemesine izin vererek aç yaşayamazsın. Buna ben de dahilim!

Sen de kimsin?

+443513...

Beni bu kadar çabuk unutulmuş olman gururumu inciliyor. Elinde mi acımıyor? Bayan Çokbilmiş desem...

Telefonumu nasıl buldun? Nesin sen bir tür sapık mı? Avukatımla görüşüp bir uzaklaştırma emri çıkarmamam için mantıklı bir bahanen olsa iyi olur. Tabi mantık ve senin aynı anda bir arada olabilmemiz mümkünse, Bay Sapık!

Ona verilebilecek en iyi isim buydu 'Bay Sapık' hem zaten adını bile bilmediğim ama her yerde karşıma çıkan bir adama başka ne isim verirdi ki! Ozan'la yaşadığım gerginliği atlatamamıştım henüz ve üzerine gelen şaşkınlıkla elim ayağıma dolanmıştı biraz. Yeniden karşılaşmayı dilerken, böyle çabuk bulunmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. İçimde kıpırdanmaya başlayanları ise görmezden gelmeye çalışıyordum.

Bay Sapık

Düşündüm de Bayan Çokbilmiş belki de avukatıyla görüşmesi gereken benimdir, ne dersiniz? Eminim benim için kullandığınız 'mantıksız ve sapık' kelimeleri için uygun bir tazminat düşünecektir!

Hiç durmayın Bay Sapık hemen konusun avukatınızla, durumunuzu haklı gösterecek birini bulabilirsiniz! Hala soruma bir cevap bekliyorum 'telefonumu nasıl buldun?'

Bay Sapık

Sorunuzun cevabına 'cazibemi kullandım' diyebilirsiniz. Otel kayıtlarından neler öğrenebileceğinize sarsarsınız Bayan Çokbilmiş. Eğer doğru kaynağa ulaşırsanız. Diğer sorunuza gelince, bu ilk kez yaptığım bir şey ama size ulaşmak için neler yapabileceğimi hayal bile edemezsiniz. Şimdi sorularınız cevaplandırılma göre ve dün akşamda doğru düşünün bir şey yemediğinizi düşünürsek aç olmanız-

Elimde telefonum şaşkınlıkla ne cevap vereceğimi düşünürken. Bir el uzanıp kulaklığımı çekti ve o etkileyici aksanı duydum...

"Hâlâ vaktin varken bir şeyler yemek istersin diye düşündüm," dedim kulaklıkları alırken elimdeki sandviçi uzatarak. Şaşkın bakışlarının ardından yanaklarına yayılan kırmızılık baştan çıkarıcıydı. Aynı anda nasıl hem masum, hem de bu kadar etkileyici görünebiliyordu? Belki de ben böyle görmek istiyordum. Yanındaki koltuğa otururken, heyecanımı dizginlemek için fark ettirmeden derin bir nefes aldım.

"Beni gerçekten kızdırıyorsun ama yinede sandviç için teşekkür ederim." Bir ısırtık alırken mırıldandı. Kulaklığın tekini taktım ve duyduğum harika melodiyi sormadan edemedim. Piyano ve keman mükemmel bir uyumla çalınıyordu. Ne beklediğimi bilmiyorum ama bu kadar iyi olacağını tahmin bile edemezdim.

"Çok güzel bir parça, çalan kim?" yanakları yine renklendi.

"Şey, o eski bir kayıt. Büyükanneyle birlikte çalardık. Ben rahatlamaya ihtiyaç duyduğumda onu dinlerim. Öyle önemli bir şey değil yani sadece bana iyi geliyor."

“Artık çalmıyor musun?”

“Hayır, iki senedir hiç çalmadım.” Ama çalmalıydı. Böylesi bir yeteneği harcamak, köşeye atmak büyük haksızlıktı. Hem onu bu kadar üzüyorsa neden bırakmıştı ki!

“Neden?” diye sorduğumda sandviçle ilgilenmeye başladı. “Bilmiyorum, artık istemiyorum sanırım...” Umursamaz görünmek için omuz silkse de sesinde savunmaya geçen bir tonla tamamlamıştı cümlesini. Daha fazla sormak istedim ama üsteleyemedim. İkimizde sustuk. Onu böyle görmek şaşırtmıştı beni. Zaten sürekli şaşırtmıyor muydu? Dikkatle güzel, hüzünlü yüzünü izlerken, o büyük bir ciddiyetle sandviçi yemeye odaklanmıştı. Bir süre sonra toparlanmış şekilde başını kaldırdı.

“Tekrar teşekkürler ama artık gitsen iyi olur. Birazdan toplantı başlayacak ve o koltuğun bir sahibi var. Senin aksine biz normal insanlar günümüzü sapıklık yaparak ya da tanımadığımız insanlara yemek taşıyarak değil çalışarak geçiriyoruz.”

“Ben de Bayan Çokbilmiş nereye kayboldu diydum,” dedim başımı sallayarak. Bu kıza ayak uydurmak imkânsızdı. Her an değişiyordu...

“Senin sapıklık işleri nasıl yürür bilmiyorum ama gidip birilerinin peşine takılman falan gerekmiyor mu? Ya da şu ‘doğru kaynakları’ bulman?” dedi parmaklarıyla havada tırnak işareti yaparak. Kalıp, eğlenceli diyalogumuza devam etmek istiyordum deli gibi ama insanlar içeri girmeye ve yerlerini almaya başlamışlardı. Artık çıkmalıydım buradan, tanınma ihtimalini göze alamazdım.

“Şimdi gidiyorum ama yine görüşeceğiz,” dedim kulağına fısıldayarak. Hemen ardından şapkamı biraz aşağı kaydırıp, başımı eğdim ve cevap vermesine izin vererek hızlı adımlarla çıktım...

“Rüyanda görürsün,” diye mırıldandım arkasından ama nedense bu bana bile inandırıcı gelmedi. Ozan’la karşılaşmak sinirlerimi yıpratmıştı. Hiç tanımadığım bir adamın önünde neredeyse artık çalamadığım için ağlayacaktım. Evet, sinirlerim bozulmuştu çünkü bu saçmalığı yapmamın ve bu adamı gördüğümde aynı anda hem kızgın olmamın, hem de kalp atışlarımın hızlanmasının anlamı neydi?

Sürekli karşıma çıkıyordu ve bütün dengemi altüst ediyor, savunmasız hissettiriyordu. Onun benimle ilgili her şeyi bildiğini düşünüyordum ama ben adını bile bilmiyordum.

Akşam yemeğinde Ahmet amcayla birlikte, gelişimizden beri olanları ve toplantıyı konuşarak geçirdik. Ondan üstü kapalı olarak da olsa Ozan’a benimle ilgili hiçbir konuda bilgi vermemesini hatta mümkünse konuşmamamı rica ettim. Sorgulamadı ama merak ettiği belliydi. Bir ara uygun bir dille açıklasam iyi olacaktı ama bunun için dönmevi beklesem daha iyi

hissedecektim. Yemekten sonra bahçede birer içki içerken, Ahmet amcanın önceliği benim başımdan geçenlerdi ama birkaç gün sonra projeler sunulacaktı, bu da bana konuyu değiştirmek için mükemmel bir bahane veriyordu. Çalışmamız bittikten sonra Ahmet amca, Handan teyzeyle konuşmak ve dinlenmek için odasına gitti. Bahçede kimse kalmamıştı ve ben oturduğum ağaç altı kuytu masa sayesinde neredeyse görünmezdim. Gecenin huzurlu sessizliğiyle üçüncü kadehimin sonlarına doğru çakırkeyif olduğumu fark ettim. İyi bir uyku umuduyla odama çıkmak üzere kalkıyordum ki biri omuzlarıma bastırıp beni oturttu. Dengemi kaybetmemek için direnmedim. Ozan yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Sabah konuşmamız yarım kalmıştı."

"Konuşacak bir şeyimiz yok." Dilimin dolanmamasıyla gurur duyuyordum. Ayaklarımın da aynı şeyi yapmasını dileyerek kalktım ama adım atmama fırsat vermeden kolumdan çekip sırtımı bahçe duvarına dayadı.

"Aslında, yarım kalan tek şey bu sabahki konuşmamız değildi. Hatırlarsan eskiden sen ve ben... Harika bir ikiliydik. Hatalıydım ben Defne! O zaman işler ters gitmişti ama bu kez değil."

Hemen kurtulmalıyım! Bu iş hiç istemediğim bir yere gidiyordu ve üstelik ben ayakta durabileceğime bile emin değildim. "Ozan, hatalıydım diyorsun ama yine aynı şeyi yapıyorsun. Beni zorlamanı ikimize de çok şey kaybettirdi. Bırak artık, aradan kaç yıl geçti."

"Bırakamam... Seni kaybetmeyeceğim. Geçmişini unutturuz."

"Yapma Ozan. Kaybedecek, kazanacak bir şey yok bizim için artık. Bana bir söz verdin sen. Sözünü tut, daha fazla saçmalık yaşamayalım."

"Artık saçmalık yok Defne. O sözü daha fazla tutmayacağım."

Tanrım! Yine başlıyorduk. İşine gelmediği anda deliliğe vuran halleri, varlığını olduğundan daha da katlanılmaz kılıyordu. "Ellerini üzerimden hemen çekmezsen, yemin ederim avazım çıktığı kadar bağırırım," dedim ciddiyle.

"Hayır, yapmayacaksın çünkü sen kendini öyle bir duruma düşürmektense kendin kurtulmayı denersin. Her durumda yaptığın gibi öyle değil mi?"

Bu salak beni gerçekten hiç tanı mıyordu. Evet, normal bir zamanda olsa dediğini yapardım ama bu o anlardan biri değildi. "Dediğimi yaparım, inan yaparım. Son kez söylüyorum, bırak beni!" Bana zorbalık taslamasına çok kızmıştım ve sesim yükselmeye başlamıştı bile.

"Biliyor musun, bunca zaman sonra tuhaf ama seni tekrar gördüğümde beri hâlâ aynı şeyi istediğime eminim ve bu kez alacağım. Seni çok bekledim..."

Bu pislik aklını kaçırmıştı! Derin bir nefes aldım ve tam avazım çıktığı kadar bağırarak için ağzımı açacakken, dudakları ağzımı kapattı. Çırpınmaya başladım ama kendini bana yaslamıştı. Arkamdaki duvar yüzünden kıpırdamıyorum, nefes bile alamıyordum. Kurtulmak için son bir çabayla ve kasıklarımı hedefleyerek dizimi yukarı ittiysem de, yeterli mesafe olmadığı için etkili bir vuruş yapamadım. Buna rağmen bir an bocalayıp yüzünü çekince tüm gücümle bir yumruk attım ve aynı anda bağırarak "Ahh..." Bir elini burnuna kapatmıştı ama beni bırakmıyordu. Parmakları kolumu sarmış, çırpındıkça mengene gibi daha da sıkıyordu.

O an yine Bay Sapiğin sesini duydum. "Kızın kolunu bırak. Hemen!" Sesi sakindi ama kenetlediği çenesini sezebildim loş ışıktaki ve şu an sapık da olsa minnet doluydum.

"Siktir git! Kız benim, istediğimi yaparım." Ozan dö-

nüp bakmadı bile. O ise ağır adımlarla yaklaşıp konuşuyordu ve bu hali Ozan'ın şu an olduğundan çok daha korkutucuydu.

"Buradan öyle görünmüyor ve eğer canını yakmaya devam edersen seni elimden kimse alamaz. Şimdi kızı hemen bırak!" dedi.

Kocaman elini Ozan'ın bileğine sardı ve parmakları açılana kadar sıktı. Kolumu çekip kurtardığımda beni tutup yavaşça arkasına aldı ve Ozan'ın suratına zorlukla görebildiğim bir hızla yumruğunu savurdu. Yere düştüğünde aşağı taraflarına da bir tekme attı. Benim oturmadığım yumruğu ve tekmeyi, tam bir isabetle tutturmuştu. Eğildi ve hırıltılı sesiyle "Bu seni bir süre uzak tutmaya yeter ama şimdi beni iyi dinle. Seni bir kez daha onun etrafında görürsem, ölene kadar kimseye yaklaşmamamı sağlarım." Doğrulup, gözlerindeki buz gibi bakışla bana döndüğünde, bacaklarım beni daha fazla taşımayacak gibi titriyordu. Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. "Hemen söyle bana bu pislik sana bir zarar verdi mi?" dedi.

Konuşamıyordum. Başımı sallayarak 'hayır' demek istedim ama yapabildiğimden emin değildim. Vücudum bana itaat etmeyi reddediyordu. Tıpkı beynim gibi! Bana uzanan kollara bakarak, duyduğum son sözlerle ve kokuyla karışık bir rahatlama hissederek hayatımda ilk kez bayıldım...

Arkama döndüğümde titriyordu. Öyle savunmasızdı ki, bir an yerde yatan pisliği öldürmek istedim. Hayatımda ilk defa en ufak vicdan azabı duymadan, durup ikinci bir defa düşünmeye bile gerek kalmadan, bir adamı öldürebileceğimi hissettim. İçimi buz gibi bir öfke sarmıştı ama ona bir kez bakınca unuttum ne var ne yoksa.

Gözlerinde ilk gördüğüm öfkeydi. Sonra korku, ardından adını tam koyamadığım bir şey daha. Rahatlama mıydı? Uzanıp, ceketimi omuzlarının etrafından sardım. Onu incitmeden kollarımın arasına alırken söylediklerimi bile duymuyor gibiydi. Kollarımı bedenine sardığım anda bayıldı.

'Tanrım, lütfen iyi olsun...'

Çaresiz bir kuş gibi kendini bırakmış bedeni kucağımda lobiden geçerken doktoru göndermelerini söyleyip hızla odama yöneldim. Yüzü çok solgun, teni buz gibiydi. Yatağa yatırıp üstünü örttüm. Henry'i arayıp bahçedeki adamla ilgilenmesini söyledikten sonra, içimden

dua ederek doktoru beklemeye başladım. Daha önce, annem başta olmak üzere defalarca numaradan kendinden geçen kadınlara şahit olmuştum ama bu farklıydı. Gerçekti. Ne yapacağımı bilememek, berbat bir duyguydu.

Tüm gecemi uykusuz geçirmek yetmezmiş gibi konferans salonundan ayrıldıktan sonrada ne çalışabilmiş ne de kendimi oyalayabilmiştim. Aklımdan çıkmamakta direnen bir kız yüzünden! Gülüşüme 'çalışılmış, sahte' diyen, yüzüme bile bakmamakta ısrar eden, beni tersleyen bir kız... Bütün bunların ilk olması yetmezmiş gibi, bir de tokat yemiştım. O ateş parçası nasıl olurdu da böylesine buzla kaplı olurdu!

Kızı takıntı haline getirmiş huzursuz düşüncelerden kurtulmak niyetiyle oteli turlamaya başlamıştım. Kendime gelmenin tek yolu vardı. Böyle uzaktan bakıp dokunmadan duramayacaktım, o benim olmalıydı. Dik başlı, inatçı, umursamaz ne olursa olsun bu kızı fethedecektim.

Bahçeye de onu bulmaya gitmiştim ama gördüklerime hazırlıklı değildim. Adamın biri tarafından duvara yaslanmış öpülüyordu. Gitmek üzere arkamı döndüğüm anda acıyla bağırıldığını duydum. Karanlıkta kalmaları yüzünden gördüklerimi yanlış anladığımı fark ettiğim anda ise deliye dönmüştüm. Kime daha çok kırgındım bilmiyorum. Canını yaktığı için o pisliğe mi, yoksa dönüp gitmeye kalktığım için kendime mi? Kollarıma yığılıp kalmadan hemen önceki bakışları, var olduğunu dahi bilmediğim tüm koruma içgüdülerimi ayaklandırmıştı. Kendimi durduramıyor sürekli mırıldanıyordum. "İyi olacaksın... Her şey yolunda... Sana bir şey olmasına izin vermem..."

Doktor, sırtındaki hafif çizikleri temizleyip krem sürdükten sonra, yumruk atarken incittiği elini de sargıya aldı. Uyanınca alacağı ağrı kesici ve sıcak bir duşun hal-

ledemeyeceği hiçbir probleminin olmadığına beni ikna edince rahatladım. Yüzündeki gerginlik gitmişti. Derin uyku halindeyken çok masum, çok doğaldı. Bu hali de en az hırçın hali kadar büyülüyordu beni. Onu rahatsız etmeden usulca yanına uzandım. İnce, uzun parmaklı zarif elini ellerimin içine aldım. Hissettiğim huzura hayret ederek kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Kollarımın arasındaki sıcaklıkla gözlerimi aığımda sabah olmuştu. Saate baktığımda, glmsememe bir de şaşkınlık eklendi. ocukluğımdan beri ilk defa kesintisiz uyumuştum. Nasıl olup da bu hale geldiğimizin farkında değildim ama kollarımın arasında oluşunu yadırgamıyordum. Kolları başımın iki yanına uzanmış, göğsü göğsüme yaslıydı. Başını omzumun üstüne koymuş, benim kollarımsa belini sarmıştı. Hep buradaymış gibi doğaldı bu an, yapabildiğim tek şey aptalca bir sırtımayla ikimizi incelemektir. Hafifçe aralanmış dudakları boynuma, nefesi tenime değiyor, vücudunun sıcaklığı ve teninin yumuşaklığı aklıma başımdan alıyordu. Tüm günü böyle geirebilirdim. Sadece sarılısak bile ama uyandığında bu halde olursak çıldırır, arkasına bakmadan giderdi. İstemeyerek, yavaşça kollarından ayrıldım ve kendimi toplamak için duşa girdim.

Sımsıkı sarılmış bir kozanın içinde, düşünceler ya da görüntüler olmadan mutlulukla süzöldüğüm, sıcak bir rüyanın içindeydim önce. Sonra hafif bir rüzgâr esti sanki ve üşüdüğümü hissettim. Kafamda kocaman bir ağırlıkla uyanmayı reddederek, üzerimdeki örtüye sınıp rüyama dönmeye çalıştım ama olmadı. Zaten bir kez uyanınca bir daha uyuyamazdım hiç! İçeri dolan güneş ışıklarına sövüp, gözlerimi kırıştıtarak açmaya çalışırken odama nasıl geldiğimi hatırlamadığımı fark ettim. En son bahçedeydim... Etrafa baktım, oteldeydim ama burası benim odam değildi! Neredeydim ben? Yoksa!

"Günaydın uykucu, hadi biraz doğru, ilacını alman gerekiyor."

Sesini duyduğumda, dün gecenin anıları hızla aklıma hücum etmeye başlamıştı. Başımdaki berbat ağrıya, ellerimi şakaklarıma dayadım. İstemsizce titreyen vücudumla doğrulmaya çalıştığım sırada elindekileri hızla komodinin üzerine bıraktı. Oturmama yardım edip ba-

şımı göğsüne yasladı. Dün geceyi canlıymış gibi yeniden yaşarken, ona engel olamayacak kadar sarsılmıştım. Cığerlerime dolan sakinleştiren kokusuna bıraktım kendimi. Yumuşacık bir sesle "Geçti. Her şey geçti. İyisin..." derken, sıkıca sardığı kollarıyla hafifçe ileri geri sallanıyordu.

Hatırladıklarımı sindirmeye çalışarak, beni avutmasına izin verdim. Sarılışı, vücudundan, kollarından yayılan güç bana iyi geliyor, kendimi güvende hissettiriyordu. Ben gevşeyip rahatlayana kadar, aynı şeyi yapmaya devam ettikten sonra, ilaçları ve portakal suyunu uzattı. Ne olduklarına bile bakmak aklıma gelmeden ilaçları ağızıma atıp, portakal suyunu kana kana içtim. Hâlâ sesimi bulmayı başaramamıştım.

"Güzel, ilaçları içtiğine göre şimdi ben kahvaltı isterken, sen de gidip sıcak bir duş almalısın. Sakın itiraz edeyim deme çünkü bu bir rica değil, doktorun emri. Yani ya kendin yaparsın ya da ben duş aldığımdan emin olurum."

"Yok artık! Sapık olduğumu biliyorum ama orada dur bakalım!" Yaptığı gereksiz şakanın izlerini arayarak yüzüne baktıysam da çok ciddi görünüyordu! 'Yok canım' dedim kendime, muhtemelen dediğini yaptırmak için böyle görünüyordu.

"Poponu o yataktan bir dakika içinde kaldırma ve ben de zevkle ne kadar ciddi olduğumu göstereyim," dedi dudağının bir tarafı hafifçe yukarı doğru kalkarken.

"Buna cüret edemezsin!" dedim ama fark etmeden yatağın diğer tarafına kaymıştım bile.

"Pekala sen bilirsin." Omuzlarını silkip yatağa doğru bir adım attı. İkinci adımını atmasına fırsat vermeden, kendimi bile şaşırtan bir hızla yataktan çıkıp banyoya koşmamı sağlayan, gözlerinde gördüğüm 'kesinlikle bunu yapacağım' bakışıydı.

Düşünmeden kıyafetlerimden kurtulup... Siktir! Üzerimde iç çamaşırlarımdan başka bir şey yoktu! Aynada bembeyaz olmuş yüzümü tanımakta güçlük çekiyordum ve sırtımda çizikler vardı. Offf! Anlaşılan Ozan'dan çok kendimi hırpalamışım. Bütün bir geceyi hiç tanımadığım bir adamın odasında baygın halde ve üzerimde sadece iç çamaşırlarımla –ki beni soyanın o olduğunu düşünmeye çalışıyordum– geçirdiğime inanamayarak kendimi sıcak suyun altına bıraktım. Hızlı bir düşün ardından, saçlarımı havluya sarıp bornozu üzerime geçirdim.

Lavabonun kenarına bıraktığım çamaşırlarıma baktım ve bu kez kendimi tutamayarak yüksek sesle küfttüm. Ne giyecektim? Düşünmeye çalışarak banyonun içinde volta atmaya başladım. Tamam, iç çamaşırlarımı giyebilirdim. Odama gidip değiştirene kadar idare ederdi ama kıyafetlerim burada değildi. Çiziklere bakılırsa, zavallı ipek gömleğimin hiç şansı da yoktu eminim. Hangi katta olduğumu bile bilmiyordum ve bu 'az önce tecavüze uğradım' halimle odama gidemezdim! Kapının tıklatılmasıyla düşüncelerim bölündü.

"Kahvaltı geldi. Soğumadan yemek istiyorsan oradan çıksan iyi olur." Ne diyeceğimi bilemeden, sessiz kaldım. Elimde tek sonuç vardı. Buradan çıkamazdım! "Yatağın üstüne giyebileceğin bir şeyler bıraktım."

Yine cevap vermeden uzaklaşmasını bekledim. Dünyanın gece beni soymuş olması bir şey değiştirmezdi. Adamın karşısına çıplak çıkmayacaktım! Kilidi açıp yavaşça banyoya uzattığımda oda boştu. Aceleyle, bıraktığı tişört ve eşofman altını kapıp banyoda giydim. Benim için çok büyüktüler ama kendi kıyafetlerime göre fazla dikkat çekmeden – ki hiç niyetim yoktu– odama gidene kadar idare edecekti. Yatak odasından çıktığımda benimkine benzeyen ama daha büyük bir süitin içinde olduğumu

fark ettim. Görünüşümden olsa gerek, yüzünde saklama-ya çalışsa da beceremediği muzip bir ifade vardı.

"Bay Sapık'tan, Bay Düşünceli'ye geçişin ani oldu," dedim. Aslında, konuşmak için ağzımı açtığımda söyleyeceklerim bunlar değildi ama bu adamın yanındayken, ağzımla beynim koordineli çalışmıyordu. Tepki veremeye çalışıyordu ama tabağımlı doldururken yanağı hafif seğirince, utandım. Ne oluyordu bana! Adam beni içine düşebileceğim en iğrenç olaydan kurtarıyordu, bir de üzerine azar yiyordu.

"Şey, özür dilerim ve teşekkür ederim." Başını kaldırıp gözlerimin içine bakınca, yanaklarım daha da ısındı. Aldırış etmemeye çalışarak devam ettim. "Yani dün gece orada, bahçede olduğun için. Ayrıca kıyafetler ve benimle ilgilendiğin için de."

Dudakları kibirli bir gülümsemeye bükülürken, "Hiç önemli değil ve özrün kabul edildi. Hadi bir şeyler ye" dedi. Kibirli pislik! Sessizce kahvaltımızı etsek de, her lokmada midem isyan ediyordu. Biraz daha zorladıktan sonra pes ettim. Onun önünde bir de kusarak kendimi rezil etmeyecektim. Çatalımı bıraktım ve arkama yaslandım.

"Bu kadar mı? Hiçbir şey yemedin. Resmen aç yaşıyorsun," dedi ciddi bir yüzle kafasını olumsuzca sallıyordu. Sanırım düşünceli davranıyordu, dürüst cevaplamaya karar verdim.

"Yiyemiyorum, her lokmada midem beni dışarı çıkarmakla tehdit ediyor."

"Tamam, o zaman şimdi zorlama bir süre sonra tekrar deneriz. Hep böyle az mı yersin?"

Bakışları kalp atışlarımı hızlandırmıştı yine. Sanki daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi. Konuşurken bir yandan da masanın kenarında duran bandajı aldı ve bi-

leğime krem sürüldükten sonra sarmaya başladı nazıkçe. Gerçekten ilgileniyordu...

"Tam tersi, ben yemek yemeyi severim. En azından, bu şehre gelene kadar yemekle hiç problemim yoktu ama geldiğimden beri sürekli hazırlıksız yakalandığım ve engelleyemediğim şeyler oluyor, bu da beni etkiliyor sanırım."

"Dün akşamki gibi şeyler değil mi ya da benim gibi? Kimdi o adam?"

Benimle ilgilenmesi hoşuma gitse de, merakı geri çekilmem için yeterliydi. Hemen ayaklandım çünkü insanlar asla 'eski kocam' deyip geçmekle yetinmiyorlardı. Bir soruyu diğeri takip ederdi. Özellikle de dün geceki gibi fazlasıyla dahil olunmuş bir olayın ardından. "Tekrar, tekrar teşekkürler ama bu adını bile bilmediğim bir adamla konuşacağım bir konu değil." Masanın etrafından dolanıp, kapıya yöneldim.

"İzin ver." Kapıya uzandığımda söylediğiyle durdum.

"Ne? Neye izin vereyim?" Arkama döndüğümde, büyük adımlarla bana yaklaşıyordu.

"İzin ver, sana kendimi tanıtayım?"

"Neden?" Dönüp gitmem gerekirken ben 'neden' diye soruyordum. Aklımca kaçmaya çalışıyordum ama her seferinde de adama çanak tutuyordum! Konuşmadan önce düşünmem gerektiğini hatırlamam lazımdı artık.

"Neden mi?"

"Evet, neden? Neden her yerde karşıma çıkıyorsun? Neden kendini tanıtmak istiyorsun?" Kaşlarımı çatmış dikkatle yüzünü inceliyordum ve gördüklerim her seferinde olduğu gibi kafamı karıştıran cinstendi. Daha üç bilemedin beş kere karşılaşmıştık ama bakışları, tavırları öyle ilgili ve içtendi ki. Hem aklımı çeliyor hem korkutuyordu.

"Çünkü beni tanımanı istiyorum ve seni tanımayı istiyorum."

"Beni tanımayı istemezsin," dedim bakışlarımı kaçır-
maya çalışarak.

"Bırak da buna ben karar vereyim." Parmaklarıyla
çenemi tutup, gözlerine bakabilmem için başımı yukarı
kaldırdı. "Seni tanımayı o kadar çok istiyorum ki, uyku-
larım kaçıyor. Ben yaklaşmaya çalıştıkça sen kaçıyorsun,
neden? Neden birbirimizi tanımamız için bir şans vermi-
yorsun?"

Kaçmıyordum. Beni korkutan da buydu zaten. Ger-
çekten istiyor olabilir miydi? İçimde yılların kırılganlığını
taşıyan yanım haykırıyordu. Daha önce de benzer bakış-
lara, sözlere kanmadın mı? Bak sonunda ne oldu!

"Çünkü ben ayaklı bir felaketim anladın mı, sorunlu-
yum! Benden uzak durmalısın. Ben... Neyse boşver! Biz
birbirimize göre değiliz," dedim kendimi savunmaya ça-
lışarak 'bırak da gideyim lütfen ve bana öyle bakma' diye
yalvarıyordum içimden.

"Senden uzak duramıyorum, gördüğüm andan beri
aklımda senden başka bir şey yok."

"Ben erkek arkadaş istemiyorum." Kararlı görünme-
ye çalışıyordum ama içten içe kırılma noktasına yaklaştı-
ğımı biliyordum.

"Adını ne koyduğumuz umurumda değil, ne olacağı-
mıza da sen karar ver. Sadece kaçma, lütfen evet de!"

Beni bu kadar etkilemesine izin vermemeliydim. "Bı-
rak gideyim lütfen." Sesim titrek bir fısıltıyla çıktı. Dün
gece yaşananların üstüne bu kadar yoğunluk fazla geli-
yordu.

"Tamam, şimdi git ama lütfen düşün."

"Benim için yaptıklarına tekrar teşekkür ederim ama
uzak durmamız daha iyi. Hoşçakal."

Kolunu kapıya koydu. "Bak ne diyeceğim. Eğer evet dersen, sapık gibi peşinde dolaşmaktan da, her yerde karşına çıkmaktan da vazgeçerim."

"Yok artık bir tehdit etmediğin kalmıştı! Ama dur! Sen onu da yapmıştın, uyandığımda."

"Tehdit değil de, teklif diyelim. Sana benden kurtulmanın anahtarını sunuyorum ama yok ben hoşlanıyorum böyle kovalamaca oynamaktan diyorsan..." dedi omuzlarını silkip.

"Eğer düşüneneceğimi söylersem, beni rahat bırakacağına söz veriyor musun?"

"Söz" dedi kapıdan çekilip.

"Tamam, o zaman. Evet demiyorum ama düşüneneğim."

Kapıdan hızla sıvışıp, acele adımlarla odamın yolunu tutarken arkamdan seslendi. "Hile yaptın. Evet dersen peşini bırakacağımı söyledim ben..."

Kendimi tutmasam çoktan 'evet' derdim. Kollarıyla sarmalanmayı, başımı göğsüne yaslayıp kokusunu yenden duymayı istiyor, bir o kadar da korkuyordum. Ne kadar inkâr etsem de onu gördüğümünden beri, yaptığı her şey etkiliyordu beni ama evet dersem kırılacaktım. Bunun sonu yoktu. Kapıyı kapatıp, tuttuğum soluğumu verdim. Çalan telefonumun ekranında Will'i görünce, ne demeye titrediğini bilemediğim parmaklarla zorlukla cevapladım.

"Hain iki gün oldu, aramadın bile," dedi ve duraksamadan "Ee... Anlat bakalım, nasılsın? Tadını çıkarıyor musun Roma'nın? Ah! Kıskançlıktan çatlayacağım, orda olmalıydım. Birlikte tüm İtalya'yı fethederdik." Onun sesi duymak bile beni çözmeye yetti.

"Keşke burada olsaydın Will, sana öyle çok ihtiyacım var ki..."

"Tatlım, sen ağlıyor musun? Neyin var, ne oldu?" O gerçektir, endişesi, söyledikleri, her şeyiyle...

"Ağlamıyorum. Yani henüz! Sadece çok sarsıldım. Öyle çok şey oldu ki, ben nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Şimdi, derin bir nefes al, sakinleş. En başından başla ve hiçbir şeyi atlamadan anlat. Yanındayım, hadi tatlım seni dinliyorum."

Aynen dediği gibi yaptım. En ince detayına, hatırlayabildiğim kadarıyla kelimeleri dahi değiştirmeden anlattım. Tüm konuşma sırasında, araya mümkün olduğunca girmeden ama hep doğru yerde, doğru soruları sorarak ve beni dinleyerek bitirmemi bekledi. Will etkisi böyleydi işte! Bitirip sustuğumda çok daha iyiydim. Bir dakika düşünüp duyduklarını sindirdikten sonra, "O pıslığın suratını dağıtan ben olmak isterdim ve bu konuda bir şeyler ayarlayabileceğimden de eminim. Neyse ona sonra geliriz, 'Evet' de!"

"Ne? Evet, mi diyeyim? Will sen beni dinlemedi mi?" diye cırladım.

"Seni çok iyi dinledim tatlım ve tam olarak düşündüğümü söylüyorum. 'Evet' de ona." Bu sakinliği beni öldürecekti.

"Sen delirdin mi? Nasıl yaparım? Biliyorsun ben..."

"Evet, her şeyi biliyorum ama artık kendine izin vermelisin. Daha ne kadar kaçacaksın. Geçmişin, geleceğini mahvetmesine izin vermene dayanamıyorum. Hem neden bu kadar ciddiye alıyorsun her şeyi? Daha yirmi dört yaşındasın, kimseye bir bağlılığın yok ve çok güzelsin. Anı yaşa, tadını çıkar. Sadece beş gün daha oradasın, seni isteyen yakışıklı bir adam var. Evet de!"

"Aslına bakarsan yirmi beş! Ben bilemiyorum. İçimden evet demek geliyor ama onu gördüğümde dizle-

rimin bağı çözülüyor sanki Will. Yakınındayken kalp atışlarım hızlanıyor, saçma sapan şeyler söylüyorum. Korkuyorum."

Şu korkudan kurtulmayı belki de ilk defa bu kadar istiyordum. Üzerimdeki yükleri atmayı, normal olmayı, yeniden güvenmeyi... Will, bir an durakladı söylediklerimden sonra bir şeyler düşünüyordu belli. "Ne var? Ne düşünüyorsun?" dedim ama bu kez de kıkırdamaya başladı.

"O korku, sen öyle hissetmek istediğin için var hayatım. O korku, senin kontrol mekanizman. Geçmiş bırakıp önüne bakmak için, bunu aşmak zorundasın. Şu meşhur kontrolünü işine sakla ve kendine de isimsiz yakışıklıya da bir şans ver. Belli ki hoşlanmışsın işte adamdan! Gör-müyor musun bu harika bir fırsat, işler umduğun gibi olmasa ne olur ki? Geri döndüğünde onu bir daha görmeyeceksin bile."

Düşününce söyledikleri çok mantıklı geliyordu. Aslında ben mantıklı olduğunu düşünmek istiyordum daha çok! İlk gördüğüm andan beri, o adamda beni çeken birçok şey ve sadece beş günümüz vardı. Sonra herkes yoluna gidecekti. Benim tek ihtiyacım olan içimden gelen sesin o anda benden daha akli başında düşünebilen biri tarafından onaylanmasıydı. Will'de bunu pekâlâ biliyordu ama ben farkına bile varamayacak durumdaydım. Will'i akli başında kişi kategorisine aldıysam zaten durumum vahimdi!

"Haklı olduğunu söylemekten nefret ediyorum ve bunu çok sık yapmaya başladım. Kaçmaktan sıkıldım Will, hayat boyu yalnız olmak istemiyorum ve bir yerlerden başlamam gerektiğini biliyorum ama..."

"Tanrı aşkına! Senin şu ama-ların yok mu? Bir kere olsun düşünmeden hareket eder misin lütfen!"

"Bilemiyorum. Tatil aşkı bunun için en iyi fırsat değil mi? Belki kabul edebilirim, kendime bir şans verebilirim. Yani en azından bunu ciddi olarak düşüneceğim."

"İşte benim kızım! Ay. Tatil aşkı! Bak buna bayıldım. Yalnız kaldığın her an beni bilgilendirmeni istiyorum anladın mı?" Heyecanla şakımaya başlamıştı bile.

"Teşekkür ederim. Sen olmasaydın muhtemelen bütün gün odaya sinip kendi kendime sızlanacaktım ve asla düşünmeye bile cesaret edemezdim."

"Tatlım, inan bana eğer geri adım atarsan Dante'nin peşine takılıp oraya gelir ve seni adamın koynuna zorla sokarım."

"Hop, dur bakalım, yavaş ol, düşüneceğimi söyledim, adamın koynuna gireceğimi değil!" Kızmaya çalışıyordum ama sırtırken hiç kolay değildi.

"Ne var yani? O yakışıklıyla en azından bir gece geçirmeden gelme sakın! Bu arada Dante'ye anlatmalıyım ki seninle gezi planları yapmasın."

"Ben berbat bir arkadaşım. Tamamen unuttum Dante bugün geliyor."

"Hayatım, merak etme. Tek istediğimiz senin mutlu olman. Ben onunla konuşur durumu anlatırım ama ona ihtiyacın olursa hemen aramanı istiyorum. Tamam mı?"

"Evet, olanları anlat ama bugünkü planımızı değiştirmek istemiyorum. Onu havaalanından alırım ve biraz vakit geçiririz. Bana iyi gelecek onunla olmak. İkinizi de çok özledim."

"Kıskanıyorum bak, önce ben vardım."

"Tamam, seni biraz daha fazla özledim. Bu nasıl?" Aklımdaki düğümler çözölmeye başlayınca çevreme bakınmaya başlamıştım. Saatin 10.00 olduğu gözüme takıldı. "Will, toplantıya geç kalacağım hazırlanmam gerek. Merak etme seni detaylara boğacağım. Sürekli arayaca-

ğım ama şimdi kapatıyorum. Seni seviyorum. Bay bay.”

Telefonu kapattığımda hâlâ ufak kararsızlıklarla boğuşsam da biraz daha rahatlamış hissediyordum. İçimde iki ayrı ses birbirini bastırmaya çalışıyordu. Biri ‘Düşünme artık! En fazla ne olabilir ki? Kendini ve hoşlandığın bir adamla yakınlaşmanın nasıl gideceğini denemenin bundan daha kolay bir yolu var mı? Fırsat önünde işte! Hem bittiğinde bir daha karşılaşmayacaksınız bile.’ derken. Diğeri gayet kendinden emin ‘Bu macera canını yakacak. Kırılacaksın!’ diye haykırıyordu.

Bu adamla yakınlaşmayı düşünürken bile, Ozan pisliğinin gözlerimin içine bakarak söylediği sözler hâlâ aklımda dönüp duruyordu. Ne olurdu sanki bir mucize olup hafızamın onunla ilgili olan her bir zerresi geri gelmemek üzere silinip gitseydi ama buna ayıracak daha fazla vaktim yoktu. Ben değişmişim. En azından o pisliğin üzerimde bıraktığı izleri silmiş, her şeye yeniden başlamıştım. Neden kısa süreli bir ilişkiye başlayamayacaktım ki! Hazırlanıp odamdan çıkarken Ozan’la bir daha karşılaşmamayı ve yaşadığım bu içsel savaşı Dante’yle birlikte çözüm bulabilmeyi diledim.

Defne gittiğinden beri çalışmayı deniyor ama gözlerimin önünde ki görüntüsünden başka bir şeye odaklanamıyordum. Kendime, yaptıklarına inanamıyordum! Kapının önünde, 'evet' demesi için neredeyse yalvarmıştım ve ona sarılıp öpmemek için kendimi zorlukla tutmuştum. Ama söyledikleri de aklımdan çıkmıyordu.

"Beni tanımak istemezsin"

"Ben erkek arkadaş istemiyorum"

"Ben ayaklı bir felaketim, sorunluyum"

Ne tür bir kız böyle şeyler söylerdi ki, hepsi kendini birilerine bağlamak için çırpınmıyor muydu? En azından benim tanıdıklarım böyleydi. Karşısındaki adamın 'yalnızca birbirimizi tanıyalım' diyerek, ayaklarına kapandıktan sonra kalmışken kendini böyle kaçırmaya çalışır gibi değildi.

Bir an kırılgan ve narin oluyor, gözlerine bakınca içini görebileceğim kadar şeffaflaşıyor ama bir an sonra inatçı ve yıkılmaz bir iradeyle bileniyor, kapatıyordu kendini.

Beni çeken buydu belki de... Onunla işim hiç kolay olmayacaktı. Peki ya o lanet herif de kimdi? Kızın gözlerinde yarattığı öfke ve korkuyu hatırladıkça pisliği tekrar, tekrar öldürmek istiyordum. Tanıştıkları ortadaydı. Aralarında bir şeyler olduğu da ama ne?

Çalışma umutlarımı rafa kaldırdım ve Sam'i arayıp birkaç gün ortalarda olmayacağımı, çok önemli olmadıkça beni rahat bırakmasını söyledim. Böyle bir şey yaptığıma şahit olmadığı için şaşkındı ama üstelemeyecek kadar iyi tanıyordu beni. Daha fazla dayanamadım ve Henry'den gelen maili açtım. Onunla ilgili her bilgi önemlidir...

Tam adı: Lena Defne Suri

Doğum tarihi: 10 Mayıs 1988

Doğum yeri: İzmir - Türkiye

Mezun olduğu okullar: Çeşme-Alaçatı Anadolu Lisesi
Boğaziçi Üniversitesi - Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler bölümü

Mesleği: Northern Şirketler Grubu, Türkiye- Marmara Bölgesi Müdür Yardımcısı (Üniversite eğitimi sırasında stajyer olarak başladı. Hâlâ devam ediyor.)

Baba: Levent Suri (5 Kasım 1960 - 6 Şubat 1996)

Anne: Melek Suri (29 Haziran 1965- 6 Şubat 1998)

'Lena...' bundan daha uygun bir isim olamazdı onun için. Çevresine ışık saçacağını daha doğduğu günden belli etmiş olmalıydı. Pembe yanakları, kırmızı saçları, evrenin tüm yeşillerini saklayan gözleriyle minicik bir melekti gözlerimin önünde canlanan. Işığın ta kendisi...

Dosyanın her harfini dikkatle inceliyordum. Küçük bir çocukken ailesini kaybetmiş olduğunu okuduğumda hayatına gizlice göz atmaktan rahatsızlık duysam da çok istedim onu tanımayı.

İlişki durumu: Bilinmiyor.

(11.05.2011 evlendi Ozan Demir-17.04.2012

boşandı. Neden: Şiddetli Geçimsizlik)

Evlenip, boşanmıştı! Bu kıza yaklaşmak bile bu kadar zorluyken nasıl olup da evlenmeye ikna olmuştu? Adamı hâlâ görüyor muydu acaba ya da hâlâ seviyor muydu? Yoksa bahçedeki adam, kocası olabilir miydi? O adama duyduğum nefret ve kıskançlığın boyutu inanılmazdı, sanki içimde volkanlar patlıyordu.

Hobileri: Piyano çalıyor, bale ve modern dansla ilgileniyor, motor sporlarını, kitap okumayı ve yüzmeyi seviyor, resim yapıyor, Tarihi kültürü geniş olan ülkelere seyahat ediyor.

Notlar: Anne ve babasının ölümünden sonra büyükannesiyle yaşamış. Anadili olan Türkçe dışında beş dil biliyor. İşine çok düşkün, sorumluluk sahibi ve kendisinden övgüyle söz ediliyor. Kimseyle fazla samimiyet kurmuyor. Bu yüzden özel hayatıyla ilgili çok detaylı bilgi edinmek kolay değil. Fakat çocukluğundan beri hiç ayrılmadığı bir yakın arkadaşı var. İlkokuldan başlayarak birlikte okudular. Okulda oldukça popüler geçmişleri ve bunun yanında çok iyi not ortalamaları var. Arkadaşı evli, bir çocuğu var, Çeşme'de yaşıyor. Tatillerinin çoğunu onlarla geçiriyor, arkadaşının çocuğuna çok düşkün. Yaşadığı apartmanın sahibi Bayan Karatay ve eşiyle oldukça yakınlar. Bayan Karatay'a sahibi olduğu ve eğitim verdiği dans okulunda yardımcı oluyor, sıklıkla ders verdiği biliniyor. Kendisini sık sık ziyarete gelen iki de erkek arkadaşı var. Yaklaşık iki aydır William Davis ile Londra'da aynı daireyi paylaşıyorlar. Henüz

haklarında kapsamlı bilgi edinemedim, güncel bilgiler alır almaz ileticeğim.

Gördüğüm her bilginin üzerinde düşünüyör kendimce senaryolar yazıyordum ve detaylı bilgi bulmakta zorlandığımız hayatının her anına dair merakım katlanarak büyüyordu. Bu William Davis kimin nesiydi? Erkek arkadaş olsa, 'ben erkek arkadaş istemiyorum' demezdi. Yetmezmiş gibi daha bir de Dante vardı ama hiçbir şey umurumda değildi. Lena'yı istiyordum, her şeyiyle!

Dönüp, dolaşıp aynı yere geliyordu aklım. Böyle etkilennememin sebebi bildiklerime rağmen çözemediğim gizlemiyse, çözmeliydim bir an önce. Kendi kendime kurup durmakla bir yere varamayacağımın gayet farkındaydım ama ondan hâlâ bir ses çıkmamıştı. Ya 'evet' demezse... Öğrenmek zorundaydım. Hem de hemen! Bu kadar merak ve gerginlikle sesime güvenemeyerek mesajda karar kıldım.

Evet de!

Mesajı gönderip beklemeye başladım ama dakikalar geçti ve tek bir ses yoktu. Gerilen sinirlerimle odanın içinde volta atıyordum. Derken on beş, yirmi dakika sonra çalan telefonun sesiyle ekrana bile bakmadan cevapladım.

"Evet mi?" Karşıdan gelen sesle kendime geldim. Siktir!

"Bay Ross, efendim haber vermemi istemiştiniz" Akıllı adam şaşırsa da bozuntuya vermemişti ama sesinde gizli bir panik havası vardı.

"Söyle"

"Efendim Bayan Suri, on beş dakika önce aceleyle otelden ayrılınca peşine takıldım." Panik büyüyordu. Bunun

arkasından hoşlanmayacağım bir şey gelecekti.

"Devam et, Henry."

"Önce havaalanına gittik ve kendileri bir arkadaşlarını alıp taksiye bindiler. Şu an şehir merkezine iniyorlar Ne yapmamı istersiniz?"

Biliyordum. "Şu arkadaş erkek mi, kadın mı?"

"Erkek, efendim."

Bir bu eksikti. Birini daha yeni hastaneye göndermiş-tim, bir tane daha mı yani! "Peşlerinden ayrılma seni ararım," dedim kapatırken. Tabi ya, nasıl unuturum? Bugün arkadaşı gelecekti. Dante!

Hemen çıktım, rekor hızla şehir merkezine indim. Henry'i arayıp nerede olduklarını sordum ve onu gönderdim. Çok yakındık, zaten bir dakika kadar sonra onları gördüm. Çenemi sıkırmaktan dişlerim ağrıyordu. Kaskatı kesilerek peşlerine takıldım. Görünen o ki bu kez birkaç yumruk ve hastane faturasıyla kurtulamavacaktım.

Adamın koluna girmiş, resmen vapişik yuruyorlardı ve gülüyorlardı. Ben yakın olamıyorsam ona bu kadar yakın olan her canlıdan nefret edebilirdim. Yanında uyuduğum geceden beri düşünebildiklerim sınırlıydı. Onun sıcaklığını hisseden, böyle güldüren ben olmalıydım. O benim olmalıydı!

Yol boyunca, masalarına otururken, sipariş verirken hararetle konuşmaya devam ettiler. Böyle kavgıdan uzak neşeyle gülerken daha da güzeldi. Saatlerce kendime işkence ederek uzak bir masadan izledim onları. Hiçbir şey duvamıyordum ve aralarındakının ne olduğunu anlamam mümkün değildi. Sevgili mi? Arkadaş mı? Her ikisi de ihtimaldi ama hangisi? Birbirlerine sıkıca sarılarak ayrıldıklarında aksam olmuştu. Otele gelince sızırte odama girdim. Hirsımı üstümdeki tişörtten alıp vırtarak çıkarıp attım. Odanın içinde delirmiş gibi dolanıyordum.

Titreyen telefonuma baktım, o tek kelimeye takılı kalarak...

Lena

'EVET!' Ee... Neredesin?

Birkaç saniyelik bir şokun ardından cevap yazabildim.

Odamdayım.

Lena

Ben de oradayım... Kapıyı açacak mısın?

Kapıda mı? Birden telaşlandım, bunu beklemiyordum. Zaten o da hiç beklediğim şeyleri yapmıyordu! Titrek parmaklarıma sinirlenerek saçlarımı düzelttim, derin bir nefes alıp yavaş adımlarla kapıya gittim.

"Selam," dedi ürkek küçük bir gülümsemeyle

"Selam," Belli etmek istemedim ama elimde değildi. Garip hissediyordum, kızgındım. Önce o adamla saatlerini geçirip, ardından bana gelmişti.

"Şey, belki de gitmeliyim, sanırım yanlış bir zamanda geldim."

Derin bir nefes daha aldım ve çatılan kaşlarımı düzeltip yüzüme boş bir ifade vermeye çalıştım. "Hayır. Hayır! Gir lütfen, ben sadece şaşırdım." Bu kez o güzel gülümsemelerden biri vardı yüzünde ama gözleri odada dolaşıyor bana bakmıyordu.

"Ah! İyi. Seni kendi silahınla vurdum desene. İşte ben de sen bir anda karşıma çıktığında böyle hissediyorum."

'Ah tatlım, benim hissettiklerimi hissediyor olsaydın kapıda dikilmiş konuşuyor olmazdık!' diyemediğim için cevap veremiyordum. Hayatımda ilk kez bir kız karşısın-

da dilim tutuluyordu. Neden ilk kız arkadaşıyla buluşan bir ergen gibi davranmaya başlamıştım. Kapıyı açıp, girmesi için yol verdim.

"Beni tanımak istediğini sanıyordum ama konuşmadan bunu yapabilir miyiz bilemiyorum," diye devam etti.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak, bir nefes daha aldım. "Evet, istiyorum. Otursana. Bir şeyler içmek ister misin?" En iyisi işe basitten başlamaktı.

"Tabi, olur." Gözleri buruşturup attığım tişörtlü takılmıştı. "Yanlış bir zaman olmadığına emin misin? Kendimi bir şeyi bölmüş gibi hissediyorum."

Yüzündeki o ifade neydi öyle? Bardan bir kadeh alıp beyaz şarap doldurdum. Ona uzatırken gülümseyerek, "Merak etme hiçbir şeyi bölmedin. Artık burada olduğuna göre hadi tanışalım, Lucas," dedim kadehimi kaldıracak. Muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları.

"Nedense bildiğini düşünüyorum ama... Defne" Ve o da kadehini kaldırdı hafifçe.

'Haklısın, hakkında çok şey biliyorum ama ben hepsini istiyorum, hepsini sen anlat istiyorum.'

"Her zaman ki gibi çok önyargılısınız Bayan Çokbilmiş ama haklısınız. Telefonunuza ulaştığım kaynaktan küçük birkaç bilgi kırıntısı daha alabilmiştim." Eh en azından gerçeğe yakın bir bilgiydi söylediğim.

"Bu hiç adil değil! Birbirimizi tanıyacaksak bunu aynı anda ve birbirimizin anlattıklarıyla yetinerek yapmalıyız, hileyle değil. Aslına bakarsan bunu kabul etmek bile saçmaydı. Ben, sadece iş için buradayım. Şirket toplantıları bitince geri döneceğim. Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz, zaten bu yüzden kabul ettim. Yani bu 'evet' sadece bu gece için geçerli."

Yine savunmaya geçmişti. Üstelik hararetle! Bu açıklamayı ve bu bakışları geçen seferden tanıyordum. 'Kaç-

mak uzereyim' demekti. Hemen atıldım. "Peki, haklısın. Şu ana kadar bir miktar hile yapmış olabilirim ama sana bir teklifim daha var." Geri adım atmasına izin vermemeliydim, bir kez bana gelmişken onu tamamen almadan bırakamazdım. Kararsız bakışlarına diktim gözlerimi ve devam ettim.

"Kural bir; önyargı yok, daha fazla araştırma yok sadece birbirimizi dinleyeceğiz. İki; soruları dürüstlikle cevaplayacağız. Üç; şu andan itibaren kaçmak ya da geri adım atmak yok! Anlaştık mı? Bunlar ilk aklıma gelenler, yenileri eklenebilir. Senin eklemek istediğin bir şey varsa?"

Düşünüyormuş gibi "Hımm..." dedi dudaklarını büzerek. "Şartlar uygun görünüyor, kabul ediyorum."

Ciddi görünmeye çalışmış ama dudaklarından taşan kıkırdamayı bastıramamıştı. Sadece kıkırdayarak bile kanımı alevlendirebiliyordu bu kadın.

Oturma alanındaki geniş koltukta yüzlerimiz birbirine dönük, sadece dizlerimiz temas ederken, uzun süre konuştuk. İlgili görünüyor, sorular soruyordu ama benim aksime derine inmeye çalışmıyordu. Basitçe işim, neler yaptığım, nelerden hoşlandığım gibi şeylerdi. Daha fazlasını beklemiyor, sorgulamıyordu. Ben çığırından çıkmış merakımla, ardı ardına sordum. O'da anlattı ama bana bildiklerim dışında çok fazla şey söylemedi. Dürüstçe cevap veriyor ama ayrıntılara girmiyor, çözmeme izin vermiyordu. Farkında olmasa da bu beni daha çok kamçılıyordu. İki şişe şarabın ardından bile çözülmemişti dili ve cevaplarındaki kesinlik şimdilik daha fazla zorlamama izin vermiyordu.

Yaşadıklarını tam anlamıyla bilmesem de, anlattığı kadarıyla bile zor bir hayatı olduğu ortadaydı. Ana hatlarıyla anlatmıştı yalnızca ama bu kadarının bile onun için

alışılmadık olduğunu anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu. Kaçıp gitmesinden çekinerek, şimdilik ciddi konuların peşini bırakmaya karar verdim.

"Tamam. Dur bakalım doğru anlamış mıyım? Bir yılın dili konuşuyorsun, resim yapıyorsun, piyano çalıyorsun, dans ediyorsun, profesyonel sürücüsün ve daha birçokları. Yapamadığın bir şey var mı?"

"Çoook... Uçak kullanamıyorum mesela!" dedi kıkırdayarak.

"Aman ne büyük eksiklik! Bırak da pilotlar işini yap-sın. Başka?"

"Deli gibi sevmeme rağmen at binemiyorum. Makarna dışında doğru düzgün yemek yapamıyorum. Hatta ailenin yüz karasıyım!"

"Mükemmelliğiniz sarsılmaya başladı Bayan Çok Bil-miş! Zamane kızları gibi mutfağa adım atmayanlardan-sın ha?"

"Orda dur bakalım! Yemek yapamıyorum dedim, mutfağa girmiyorum değil. Pasta-kek-kurabiye-tatlılar benden sorulur." Çenesini havaya dikerek takındığı zor-lama kendini beğenmiş ifadenin hemen ardından bur-nunu kııştırdı. Minik burnundan başlayarak bütün yü-zünü öpücüklere boğma isteğine direnmek zordu. O ne kadar rahatsa ben bir o kadar gergindim.

"Ah affedersin şef, sadece tatlıyla beslenilebileceğini bilmiyordum."

"Harika olurdu aslında ama tatlıyla beslenmeyi vü-cudun mutlulukla kabul edecek kısımları beni mutsuz ederdi."

Bu vücuda yapılacak her kötülüğün beni perişan ede-ceği kesindi ama tabi bunu söyleyemedim. "Ona ne şüp-he!"

"Hem senin yemek pişirmekle derdin ne?"

"Derdim yok. Hatta aramız gayet iyidir. Benim anlamadığım, bir erkek olarak ben bile kendime yetecek kadarını zevkle pişirebiliyorken, kadınların bunu yapmak-tan kaçınmaları."

"Belki de 'kadın dediğin yemek yapar' diye dayatıldığı içindir. Şu yemek meselesini geçebilir miyiz?" Azıcık üstüne gidildiğinde saldırıya geçmeye başladığını da kafamın içinde bir yere not aldım. Başka bir zaman onu kızdırmak eğlenceli olabilirdi! Teslim olur gibi ellerimi kaldırıp omuz silktim.

"Büyükannen seçtiğin meslekten hayal kırıklığına uğramadı mı? Seni sanatçı olman için yetiştirmiş."

"Aksine, sanat hayallerimi yıkan büyükannemin ta kendisi."

"Nasıl?"

"Çocukluğumdan itibaren balerin olmayı kafama koymuştum. On beş yaşlarımdayken resmen yalvarmış-tım bale akademisine gidebilmek için. Bana 'Tanrı aşkına Lena, sen kendine hiç baktın mı kızım. Senin ölçülerine sahip bir balerin gördün mü? Mankenler var evet ama balerin yok ve manken konusuna hiç girme bile. Asla!' dedi. Ne olmuş yani, biraz hızlı gelişen bir çocuktum sa-dece."

Yaptığı taklit ve ardından suratını buruşturmasına da-yanamayıp kahkahayı bastım. "Haksız da değilmiş. Peki müzik?"

"Müzikle ilgili bir kariyere hiç heveslenmedim. Top-luluk önünde çalmayı düşünemiyorum. Piyano benim için içimi dökme, rahatlama aracıydı, tıpkı dans gibi."

"Neden artık çalmıyorsun?"

"Tam olarak ben de bilmiyorum nedenini ama sanı-rım artık çalamıyorum. Kısa süre öncesine kadar dans et-meyi de bırakmıştım. Sonra bir gece hiç aklımda yokken

kendimi stüdyoda buldum ve ev sahibimin de etkisiyle devam ettim. Şimdi müsait olduğum zamanlarda ders bile veriyorum. Kim bilir belki bir gün..." Sustu. Bir iki dakikalık bir sessizliğin ardından kalktı. "Ben artık gitsem iyi olur," dedi içten bir gülümsemeyle "Teşekkürler Lucas, güzel zaman geçirdim."

"Ben de öyle." Kapıya ondan önce uzandım, açmak için atıldığım sırada birbirimize çok yakındık. Enfes koku kusu başımı döndürüyordu. Boşta kalan elimle çenesini tuttum nazikçe, eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Tadı da teninin kokusu gibiydi. Çok tanıdık ama nereden? Bir kez dokunduğumda daha fazlasını istemem terken buldum kendimi. O anda aklıma yeniden o adam geldi. Öğrenmeden gitmesini istemedim. Emin olmalıydım!

"Evet dediğin için pişman mısın?"

"Sanırım değilim, olmalı mıyım?"

"Hayır, olmaman için elimden geleni yapacağım ama gitmeden önce bir şey daha sormalıyım." Devam etmem için başıyla onayladı. "Bugün yanındaki adam kimdi?" Hızla geri çekildi. Önce şaşkınlıkla açtı ağzını, sonra kapattı ve kaşlarını çatı.

"Beni izlediğine inanamıyorum! Aslında şu an arkama bile bakmadan çıkıp gitmeliyim. Seninle bir anlaşma yaptık hatırlarsan, bu yüzden soruna cevap vereceğim ama senden de buna uymanı bekliyorum."

"Anlaşmamıza uyacağım, söz veriyorum." Açık vermem iyi olmamıştı. Daha dikkatli olmalıydım. Neyse ki anlaşmada takip etmemekten bahsetmemiştim!

"Pekâlâ. Onun adı Dante, en yakın arkadaşlarımdan biri hatta kardeşim gibi. Buraya ailesini görmeye geldi ve bana rehberlik yapacak sonra da birlikte döneceğiz."

Bu cevapla biraz rahatlamıştım ama tanı olarak değil.

Ona kimsenin bu kadar yakın olmasını istemiyordum. Söz konusu o ise aklım da, bedenim de hep 'Ben! Ben! Ben!' diye çalışıyordu. Hem o kardeşi gibi görüyor olabiliirdi. Ya adam nasıl görüyordu? Onun gibi bir kızı arkadaş-kardeş olarak görmek mümkün müydü? Hem de o kadar yakinken! İkisini birlikte gördüğümünden beri kafamı kurcalayan bir şey vardı. Adam da çok tanıdık geliyordu ama kimdi?

Adı Dante! O an bir ışık yandı ve hatırladım. 'Tabi ya Dante!' Kendimi öyle kaptırmıştım ki daha önce fark edememiştim bile. Ben sessiz kalıp bunları düşünürken tekrar kapıya uzanıp açtığımda aklımdan geçeni bir çırpıda söyledim. "Sana rehberlik yapan ben olmak isterdim."

"Teşekkürler ama Dante'ye söz verdim ve ben sözlerimi tutarım. Şimdi gitmeliyim, iyi geceler Lucas," deyip çıktı.

Tam biraz olsun araladım diye düşünürken, tek bir soruyla yine kapatmıştı kendini. 'Gitme' demek istedim ama geç kalmıştım. Bu geceyi ve bundan sonraki mümkün olan her günümü-gecemi onunla geçirmek istiyordum. Bütün gece diz dize otururken nasıl olup da kendimi tuttuğuma, bir küçük öpücükle onu bıraktığıma akıl erdiremiyordum. Bir kez bu kadar yakın olduktan, kokusunu duyduktan sonra uzak kalmam mümkün değildi artık. Peşine düşmek için iyi bir bahane arayarak etrafa bakınırken, koltuğun üzerindeki telefonu gördüm...

Güzel gecenin büyüğü Lucas'ın, Dante'yi sormasıyla bozulmuştu. Kendimi odama attığımda bir atlet ve şort giyip yatağıma kıvrıldım ama düşünmeden duramıyordum...

Parmaklarım dudaklarıma uzandı benden bağımsız, sanki hâlâ temas edebiliyormuş gibi. Nefesinin tenime dokunuşunu, dudaklarının yumuşaklığını hâlâ hissedebiliyordum ve kalbim düşünürken bile aynı tempoyla çırpınıyordu göğsümde. Kısacık bir anın bıraktığı etki sıcacık, saf bir mutluluktu.

Kapıyı açtığına şaşırmıştı beni gördüğüne ama ben de bir o kadar şaşkındım. Üzerinde kot pantolonundan başka bir şey yoktu. Geniş omuzlarından başlayarak, kollarında, düz karnından, ince beline kadar mükemmel bir orantıya sahip kasları, seyirlik bir manzaraydı. Adam her şeyiyle güzeldi. Tamam, her şeyi görmemiştim ama karın kaslarını ve karnının altında başlayıp pantolonunun kemer kısmında kaybolan iki çizgiyi hatırlayınca,

hızla bu konuyu düşünmekten vazgeçtim. (Kalanı
uzak dursam iyi olurdu!)

Bir anlaşma yapmayı önermişti. Mantıklıydı ve benim
istediğim de bundan fazlası değildi. Kalan dört gün
geçirecektim ve yoluma gidecektim. Satırım çizilecekti.
muz nokta burasıydı. Ona hissettiğim çekim, güzelliğin
den ve tutkudan ya da birlikte geçireceğimiz bu kısa
zaman için, onun tatlı ısrarcılığına karşı kırmak istediğim
içindi. Ben sözümü tutmuştum ve itiraz etmem
gerekirse düşündüğümde çok daha güzel zaman geçir
miştım. Tabi yakınındayken sürekli basan sıraklamaları
saymazsak!

Yastığıma sarılmış uykuya dalmak üzereyken kapıdan
gelen tıkırtılarla doğruldum. Ses odanın içinde ilerledi ve
yatak odasının kapısı aralandı. Arkadan vuran ışıkla onu
gorene kadar panikle çılgılık atmak üzereydim.

"Lucas! Sen burada ne halt ediyorsun? İçeri nasıl gir-
din?" Gözlerimi kapattım. Ona kadar sayıp açarken, 'Ha-
yal görüyor almalıyım, o aslında burada değil. Uyudum
ve bu sadece bir rüya!' dedim kendime.

"Bana kızmaya hiç hakkın yok, gelen ben olduğum
için sevinmelisin bile. Eğer anahtarını kapıda bırakırsan,
içeri birinin girmesine hazırlıklı olman gerekir."

Kafamı duvarlara vurmak istedim. Ben salağın tekiy-
dim kendimi bu kadar kaybettiğime inanamıyordum.
Aceleyle yatağın üstünde duran sabahlığıma uzandım.
Sabahlığın önünü sıkıca bağlayıp kalktım.

"Sen gittikten sonra, koltuğun üstünde telefonunu
gördüm ve ona ihtiyacın olacağını düşündüm." Sesi
boğuk ve kısık. Tam da yeni sakinleşmişken, odamda
olması ve bu ses tonu içimdeki kıpırtıları tekrar başlatı-
yordu. Şükürler olsun, en azından üzerine bir tişört ge-
çirmişti.

"Evet haklısın. Teşekkür ederim. Ben- ben unutmış
sinizdirim. Sanırım vurgunluktan," diye saçmaladım.
Gizdeki telefonu alırken, yine kızarıyordum. Elimi tuttu.
Başparmağıyla okşadı, ardından eğilip üstüne bir öpücük
bıraktı. Gözlerini kaldırdığında bakışları buğuluydu ve
nani karanlıkta bile nefes kesecek kadar güzeldi.

"Sanırım şimdi de gitmesi gereken benim." Arkasına
döndü yavaşça. O an gitmesin istedim... 'Kal' diyebilmek
nedim ama kolay değildi, daha bugün hakkında birkaç
pr öğrenebildiğim adamı, bir anda hayatıma almak. Da-
hanı kal dersem açıkça yatağıma davet etmiş olacaktım ki
burası yapabileceğimi sanmıyordum. Tek gecelik bir ilişki-
nin ardından adım gibi biliyordum ki pişman olacaktım.
Kendime bu saygısızlığı yapmak istemiyordum. Ben ses-
siz, kendimle boğuşarak uzun süre cevap vermeyince "İyi
gece!" dedi ve gitti.

Kapının yavaşça kapanmasıyla tuttuğum soluğumu
saldım. Yatağıma dönerken bir yığın cevapsız arama,
bırakmış sesli mesajları gördüm ama düşünmeyi red-
dettiğimden, kimseyle konuşmak da istemedim. Sabah
hallederim diye düşünerek uyumayı denedim ve becere-
medim! Sonuç...

Uykusuz bir gece daha geçirdim. Dante ile beraberken
biraz gevşersem, Bay Sapık'la konuşmamı kolaylaştırır
diye bir şeyler içmiştik. Eh üstüne içtiğim onca şarabı ve
fazlasıyla etkilendiğimi de sayarsak bu durum normaldi
sanırım. Bir ara dalmış olmalıyım ki, sabah kapımın hızla
vurulması ve Dante'nin endişeli sesini duyarak uyandım.

"Geliyorum... Bağırıp durmayı keser misin? Başım çat-
lıyor!" Kapiyi açtığımda endişeli yüzü daha da gerildi.

"Bütün gece sana ulaşamadım ve tam yarım saattir ne
telefonuna ne de kapiya cevap vermedin. Bütün oteli bu-
raya yığmak üzereydim."

"Evet, terk ettim" kapıyı da kırmaya niyetliydim. Bana öyle bakmayı kes lütfen nasıl göründüğümü tahmin ediyorum. dedim koltuğun üzerine yığılırkken.

"Hiç uyudun mu sen?" İstersen bugün çıkmayalım belki ha ne dersin? Dünlen biraz berbat görünüyordun.

Neredeyse hiç uyumadım. Tabi aralarda uykuya düğüm ruvaları saymazsak. Tekrar uyumaya çalışmaya hazır değilim.

"Tamam, madem uyumak istemiyorsun hadi o zaman seni toparlayalım. Temmuz hava iyi gelecek mi bir bakalım." dedi beni banyoya itelerken.

"Bana yiyecek bir şeyler söyler mısın lütfen açlıkta oluyorum."

"İyi olur senin yüzünden bende aç kaldım." Kıkırdadı. "Bu arada sende bana dün gece neeler olduğunu ve ruvaları anlattırın."

"Çok beklersin. O ruvaları kendime bile hatırlatmaya niyetim yok Dante!"

Anlatmayı reddederek hazırlandım. Kahvaltımızı ettiğimiz bir saatin ve katıldığım toplantının bitmesinin ardından, ailesinin evine doğru yola çıkmıştık. Dante'nin öğrenmek için kıvranmasını izlemek çok eğlenceliydi. Tabi o hileye başvurup taksideyken Will'i arayınca anlatmaya koyuldum. Bir tanesiyle başa çıkabilirdim ama ikisi birlikte bastırıyorsa kimse karşılarında duramazdı.

Lucas'ın odamdan gittiği ana kadar olanları anlatmayı bitirdiğimde, Will'den 'Kal' demediğim için bir yığın azar işitmişim ve bir kez daha beni, buraya gelip adamın konuna sokmakla tehdit ediyordu. Söylediklerinin yarısı anlaşılmasız homurtulardı ama telefonu kulağımdan uzakta tutarak dinlemek zorunda kalmıştım ve bu sırada Dante sürekli kahkaha atıyordu. Onunda attığı kahkahalar için azar işitmesiyle, çocuk gibi sevindim tabi. 'Oh olsun sana!' dedim dudaklarımı oynatarak.

"Tabii sen daha önce de söylediklerimin neresini an-
lıyorsun? Bu böyle olmayacak ben hemen geliyorum ora-
ya! Dante beceremez bu işi ama ben yaparım biliyorsun
ve gelişim senin için hiç eğlenceli olmayacak."

"İki yapabildiğim olduğu yerde kalması için attığım
biri' yollardı. Taksici bile dudaklarını sıkmaya
başlamıştı gülmek için. Takside bu kavgayı yaptığı-
mı inanmıyordum ama kaçamıyordum da.

"Evet doğru duydun. Geleceğim ve gerekirse seni bir
günel giydirdikten sonra adamın yatağına bağlayacağım.
Adam odana tekrar geldiyse benim gibi düşündüğüne
bahse girerim."

"Saçmalamayı keser misin Will, kimsenin koynuna
girmeyeceğim!" diye ciyaklamama aldırmayan Will bağ-
ırdı.

"Sen nasıl bu kadar saf olabiliyorsun gerçekten merak
ediyorum artık!"

"Tanrım, adama sapık derken en yakınımıdakini göz-
den kaçırmışım!"

"İstediyini düşün hayatım. Tabi haklısın bende sapı-
ğım ama bil ki senin yüzünden böyle oldum..." Çığırın-
dan çıkmış halimize artık taksicide kahkahalarla, sarsıla-
rak gülüyordu ve bu korkutucu olmaya başladı. Adam
duydukları yüzünden bir kere arabayı neredeyse yoldan
çıkıyordu ki onun dışında da çok doğru gittiğimiz söy-
lenemezdi.

"Ah! Ben sizinle ne yapacağım. O yanındakine söyle
kukırdayacağına biraz işe yarasın."

Zorlukla telefonu kapatmayı başarıp, taksiden indi-
ğimizde muhteşem bahçeden eve yürürken rüyalarımı
anlatıyordum. Ben anlattıkça Dante, Will'le aynı fikirde
olmaya başlamıştı. Ne olurdu sanki çenemi tutup şu rüya
meselesini hiç açmamış olsam.

Arka bahçeye ulaşmak için evin kirasını dandem müzde, anne babasının karşısında oturan ucuzcu kaptırdım ve çokla olduğum yerde kalakaldım. Ta ki duvar üzerindeki tüm tesadüflerin beni seçeceği tutmuştu. Ya da "Eh yok artık!"

"Defne bak, Robert burada! Çok uzun zamandır buradayım onu. Hadi gel tanıştırayım sizi. Benim bildiğimi fark eden Dante'nin sesi soluğu kızıltıya olduğunu anlamaya çalışarak bakıyordu. Kimse görmeden kolundan tuttuğum gibi duvarın arkasına geçtim. "Tatlım neyin var, iyi misin? Defne bembeyaz oldu, bir şey söyle!"

"Lucas. Onun burada ne işi var?" diye bildim. "Şey ziyarete gelmiş olmalı, şirketimin küçük ortaklarından birimiz. Yani bizim firmamızı ve bağları kendisine kattığında olmuştu. Uzun hikâye bir ara anlatırım," dedi. Bir anlık bir duraklamanın ardından söylediğim şeyi idrak etmiş olmalı ki benzer bir şok anı yaşadım. "Ne dedin? Lucas mı? Sen şimdi bana Robert Ross'un senin Bay Sapık olduğunu mu söyluyorsun?" Söylediği şeye kendisi de inanmıyordu.

"Ben orda oturan adamın, benim Sapık olduğunu söylüyorum. Sen de onun Robert Ross olduğunu."

"Evet, tatlım Robert Ross. Hani şu çalıştığın şirketin veliahtı! Aynı zamanda Will'in, Süper seksi ve ne yazık ki gay olmayan patronu" Adamımızın bitmek bilmeyen tarifini yaparken gözlerini deviriyordu. "Ve görüldüğü üzere benim ailemin de ortağı," diyerek noktayı koyduğunda şaşkınlığıma ek olarak, zaten gerilmiş olan sinirim keman teli gibi olmuştu.

"Benim neden bunlardan haberim yok. Adam hayatımın her yerini sarmış ve ben onu tanıımıyordum bile Dante lütfen bana bunun şaka olduğunu söyle!"

"Haberin yok çünkü dedikodu duyduğun anda kay-

"Gerçekten öyle, siz tanıyor musunuz?" Fran araya girdiğinde, aynı anda Lucas "Evet!" derken, ben "Hayır!" Kimse ne söyleyeceğini bilemedi sanırım. Sessizlik uzadı, sırtışı büyümüşü. Eğlendiğini saklamaya bile lüzum görmüyordu. Pislik! Yalancı Sapık!

Dante konuyu değiştirme çabasıyla araya girdi. "Artık otursak mı? Benim acilen bir şeyler içmeye ihtiyacım var."

Fran, neler olduğunu anlamasa da telaşa masayı hazırlatmaya başlarken, Silvio da içeceklerimizi doldurdu. Masadaki koşuşturmadan yararlanan Lucas sandalyeme doğru eğilerek fısıldadı. "Dün resmen tanıştığımızı sanıyordum."

"Bir ikiziniz var mı Robert?" Adını üstüne basarak söyledim.

"Hayır, bunu da nerden çıkardın?" Sırtmasının yerini şaşkınlık almıştı şimdi.

"Ah öyleyse tanışmıyoruz. Ben adının Lucas olduğunu söyleyen ve size çok benzeyen biriyle tanıştım dün, üstelik bir de dürüstlük anlaşılmamız vardı."

"Açıklayabilirim Defne," devam etmesine izin vermeden araya girdim.

"Hiç sanmıyorum ve izin verirsiniz ev sahiplerini daha fazla tuhaflıkla telaşlandırmak istemiyorum," dedim.

Lucas benim için yeniden Bay Sapık olmuştu. Mükün olduğunca ona bakmamaya, direk olarak bana bir şey sormadığı sürece onunla hiç konuşmamaya çalışıyordum. Sonraki saatler hoş yemek sohbetleri ve günlük konuşmalarla geçti. Yaşanan tuhaflik unutulmamışsa da kimse belli etmiyordu. Dante de tuhafliklari ailesine fark ettirmemek için yardımcı olmaya çalışıyordu.

Silvio'nun, iki tarafın ortaklığının eğlenceli hikâyesini

anlatmasının ardından evi gezdik. Bahçeyi ve da oluşuna, ürünlerin durumunu görmeyi bahane ederek Lucas'ın isteğiyle bağları da. Açıkçası onun üzümle umurunda bile değildi ama Dante'nin ailesinin arazisi çok büyüktü. Aşına olduğum zeytinlikleri ve meyve bahçesini gezerken kendimi evde hissetmişim.

Sanki ben henüz yemyeşil olan bir mandalinayı sura- nımı ekşiterek yemeye çalışırken, bahçenin bir ucundan babam görünüp "Seni küçük hırsız, seni bir elime geçirir- seni!" diye kakhahalar atarak beni kovalamaya başlaya- caktı. Ya da her sene zeytin toplama zamanı geldiğinde yaptığımız zeytin savaşlarından biri başlayacaktı az son- ra... Hiç konuşmamıştık bunu ama belki de Dante'nin tüm çocukluğu böyle geçmişti. Arkadaşımı kıskanıyor olmak kötü hissettirse de elimde değildi. Kötü niyetli bir kışkırtıcı değildi içimdeki. İmreniyordum, ailesiyle birlikte ve mutlu anıları gölgelenmeden büyüyen herke- se. Benimkiler olmadık zamanlarda ortaya çıkan, buruk anılardan ibaretti. Gülümsetirken bile içimi acıtan, her an özlemle dolduran.

Ben kendi düşüncelerimde kaybolmuşken konu dö- nüp dolaşp önce Silvio ve Fran'nin nasıl tanıştıklarına sonra evliliklerine gelmişti. Ardından da Dante'nin ço- cukluğuna ve ismini nasıl koyduklarına. Tabi konuyu buraya taşımak için bin dereden su getiren Bay Sapığın çabalarını da unutmamak lazım!

Neredeyse gülecektim. Ne yapmaya çalıştığını daha ilk andan belli ediyordu ve müdahale edip engelleyebi- lirdim ama yapmadım. Hem içten içe açıklamasını isti- yordum hem de biraz kıvrınmasını.

Fran bir edebiyat profesörüydü ve Dante'nin onda özel bir yeri vardı. Bildiğine adım kadar emindim aslin- da ama Lucas özellikle Fran'in üzerine oynayarak konu-

yu isimlerin özel anlamları olup olmadığına, ardından da kendi adına getirmeyi başardı.

"İsimlere özel bir ilgin mi var Robert?" dedi Fran geri dönüp masaya oturmak üzereyken.

"Yakın zamana kadar çok ilgimi çeken bir konu değildi. Kişinin adının karakteriyle çok uyuşabileceğini yeni keşfettim. Bu yüzden sizin hikâyenizi bu kadar soruyorum ya!"

"Öğrendiğin üzere tamamen sevgili karımın, 'benim istediğim olacak' dayatmasıydı," diye sırtarak araya girdi Silvio.

"Ne olmuş yani, gayet yerinde bir isim koydum çocuğuma. Ben araya girmesem babanın adını alacaktı. Senin adın da babanla aynı değil mi Robert?"

"Evet. Robert, babamın ailesinden gelen isim. Bütün kuşaklarda var ama çok bilinmese de benim iki adım var."

"Öyle mi?" diyerek abartılı bir ilgiyle konuya atladı Dante. Hain arkadaşım, resmen yalancının ekmeğine yağ sürüyordu. Kısılmış gözlerimi yüzüne dikmemeye aldırmandan anlatacağı hayat memat meselesiymiş gibi Lucas'a döndü.

"Evet. Diğer adım Lucas. Büyükbabam çok değer verdiği birine söz verdiği için koymuş. Böylece hem sözünü tutacak hem de beni gördükçe hatıraları hep canlı kalacakmış. Çocukluğumdan beri ailem de dahil kimsenin bana bu isimle hitap etmesine izin vermiyorum. Böyle özel bir hikâyesi olan ismi, bendeki yeri en az hikâye kadar derin olan biri kullanmalı sadece."

Son cümleleri söylerken gözlerimin içine bakıyordu. Kendini aklıyor, diğer yandan bana özel olduğumu hissettiriyordu. Dürüst olmam gerekirse, kalbim dörtlükoşu tutturmuş, içim ısınmıştı ama belli etmemeye çalış-

tim. Böylesine etkilenmemin hiçbir mantığı yoktu. On-
dan uzak durmak en iyisiydi. Her şeyi geçtim diyelim,
"Ne kadar ilginç bir tesadüf değil mi Defne? Senin

ikinci adınla hikâyesi ne kadar benziyor," dedi Dante ve
aynı anda tüm meraklı gözler bana döndü.

"Şey evet, benziyor. Benim de büyükannemin verdiği
bir sözden geliyor ikinci adım." Bu çok kurcalanmasını
ve anlatmayı istemediğim bir hikâyeydi. Hoş, anlatacak
kadar bilmiyordum zaten! Onca ısrarına rağmen ben
bile adımın kime ya da nasıl verilmiş bir sözden geldiğini
öğrenememiştim.

Neyse ki Dante'ye gelen telefon soruların önünü kes-
ti ama haberler kötüydü. Serada işler ters gitmişti. Bu
sabah denetleme olmuş ve evraklarda eksiklik çıkmıştı.
Elemanı görevlileri bir şekilde yarın tekrar gelmeleri için
ikna etmişti. Daha kötüsü, eleman çiçeklerden anlama-
dığı halde durumuna üzülmeye işe alınmıştı ve görünen
o ki çiçekleri de Dante'nin yokluğuna isyan etmişlerdi.
Sonuç olarak Dante geri dönmek zorundaydı.

Kısacık bir an bunun Will'in oyunu olduğunu düşün-
düysem de, sonra kızdım kendime. Yanımdaki Will olsa
böyle düşünmekte haklı olabilirdim ama bu bir oyun
olsa bile, Dante o kadar iyi bir oyuncu değildi. İstese de
böyle üzgün görünmeyi beceremezdi. Aceleyle hareke-
te geçip, şans eseri bulunan uçağa yetiştik. Havaalanına
girdiğimizde anonslar başlamıştı bile...

"Defne, çok üzgünüm. Seninle şehri dolaşmayı çok is-
tiyordum," dedi dudaklarını büzerek. Bu gezinin planla-
rını günler öncesinden yapan aşırı duygusal arkadaşımın
muslukları gevşemek üzereydi.

"Ben de istiyordum biliyorsun ama bebeklerin daha
öncelikli. Hadi git ve çiçeklerini kurtar. Bir dahaki sefer,
Will'i de alıp hep beraber geliriz. Böylece azarlanmaktan

ve tehditlerden de kurtulmuş oluruz. Ne dersin?"

"Pekâlâ, ama seni burada yalnız bırakmak hiç içime sinmiyor. İhtiyacın olursa hemen aramanı istiyorum. Ben ya da Will hemen burada oluruz," diye fısıldadı, sıkıca sarılırken.

"Tatlım ben yalnız değilim ki. Unuttun mu Ahmet amca burada. Hem katılmam gereken bir sürü toplantı var. Zaten yeterince vaktimiz olmayacaktı."

"Aslında Dante, senin rehberlik görevini ben devralabilirim. Ne dersin? Böylece sende için rahat dönersin," diyerek araya girdi Lucas.

İtiraz etmek için ağzımı açıp ona döneceğim sırada Dante'nin rahatlamış bir şekilde parlayan gülüşünü görünce susmak zorunda kaldım. Nasıl olsa ondan daha sonra kurtulurdum ama Dante'nin böyle şeylere nasıl üzüldüğünü bildiğimden rahat gitmesini istiyordum.

"Robert, çok teşekkür ederim. Çok sevinirim. Harika olur değil mi tatlım?" Bana döndüğünde ağlamaklı hali, yerini cıvılamaya bırakmıştı bile.

"Tabii! Sen beni düşünme hadi git artık," dedim gülümsemeye çalışarak.

Havaalanından çıktığımız anda başladım inatlaşmaya. Lucas, arabaya doğru ilerlerken, ben boştaki taksilerden birine yöneldim. Önüme geçip durdurmadan önce kendimi taksiye atmayı başarabilseydim ne iyi olurdu.

"Arabam bu tarafta!" Sanki bilmiyormuşum gibi bir de eliyle işaret ediyordu.

"Biliyorum. Ben taksiyi tercih edeceğim."

"Birlikte geldik, birlikte dönebiliriz Defne. Sonuçta aynı yere gidiyoruz değil mi?"

"Teşekkürler ama adını bile yeni öğrendiğim bir adamla birlikte bir yere gitmeyeceğim. Yeterince prob-

lenim var zaten. Son ihtiyacım olan şey otelime Robert Ross'la dönmek."

"Tanrı aşkına! Sen hâlâ orda mısın?"

"Elbette ordayım. Bir anlaşmamız vardı, sen bozdun!"

"Defne, bırak da taksiyi ihtiyacı olan birileri alsın."

Elini belime koydu. Sabırla beni arabaya doğru yönlendirmeye çalışıyordu.

"Tamam işte! Benim taksiye ihtiyacım var. İzin verir misin?"

"Hayır, izin vermiyorum!" Sabrı tükenmiş olacak, elimden tuttuğu gibi arabasının yanına kadar götürdü beni. Kendimi çekiştirerek rezillik çıkarmamak için yürüdüysen de bu bineceğim anlamına gelmiyordu. Yolcu kapısını açtı ama binmeyeceğimi anlayınca derin bir iç çekerek durdu. İki eliyle birden ellerimi tuttu ve yüzüne bakana kadar sessizce bekledi.

"Adım konusunda tam olarak dürüst davranmadığımı kabul ediyorum. Doğru bir davranış olmadığını da! Karşılaştığımızda beni tanımadıysan da mutlaka hakkımda saçma sapan bir şeyler duymuş olabileceğini düşündüm. İlişkiler konusunda berbat bir imajım var Defne. Yaşadığım hayatı inkâr edecek değilim ama böyle yaşamaktan da, özel hayatımın sürekli insanların gözüne sokulmasından da hoşlanmıyorum. En azından bir süredir! Seninleyken kendim olmak istedim... İlk defa birinin beni olduğum gibi görmesini, tüm o saçmalıklar olmadan sadece beni tanımasını istedim. Gerçek beni! Seninle zaman geçirmek istedim. Anlamıyor musun? Sana sandığından çok daha fazla değer veriyorum. İkinci adımı söylememin sebebi buydu işte ve lütfen bana Lucas de."

Tamam, bu dilenebilecek en güzel özürdü. İsim hakkında anlattıklarını da düşününce, aynı gün içinde ikinci kere kalbimden vurmuştu söyledikleri. Etkileyiciydi ve

beni arabaya binmeye de ikna etmişti ama durum ortadaydı. Adam patronum olacaktı. Peki, ben nasıl görüncektim? Şimdiden patrona yapışmaya çalışan surtuk!

Hayatı ortadaydı. Kendisi de inkâr etmiyorken, herkesin ilk düşündüğü bu olacaktı. İşimi seviyordum ve surtuk damgası yemeyi ise hiç istemiyordum. Onunla görünmek olabilecek en kötü fikirdi. Zaten insanlar konuşmaya fırsat kolluyordu, ellerimle onlara malzeme veremezdim. Şu rehberlik meselesinden acilen kurtulmam gerekiyordu. Kalbimin çırpınışlarının umursamamak zorundaydım. Bir süre yol aldıktan sonra nihayet konuya girdim.

"Dante'nin yanında durumu idare ettiğin için teşekkürler."

"İdare etmek mi?"

"Evet. Gezi rehberim olmana izin vereceğimi sanıyordun değil mi?"

"Aslına bakarsan evet, sanıyordum."

"Sadece Dante rahat gitsin istedim, çok üzgündü. Afedersin, anlarsın diye düşünmüştüm. Açıklığa kavuşturduğumuz iyi oldu."

"Açıklığa kavuşan bir şey göremiyorum Defne." Yüzü değişmişti bir anda. Sinirlenmeye mi başlıyordu? Her ne kadar açıklamalarından etkilenmiş olsam da düşüncelerimi değiştirmeyecektim ve bugünün üstüne bana kızma hakkına sahip değildi.

"Tamam, daha net olayım. Bir rehber ihtiyacım yok. Arkadaşımın mutlu bir şekilde dönmesini sağlaman çok hoş bir davranıştı ama otele gittiğimizde yollarımız ayrılıyor."

"Dante'ye söz verdim ve bunda ciddiydim. Ayrıca sen de söz verdin. Sözlerini tuttuğunu sanıyordum."

"Evet, sözlerimi tutarım normalde ama bu kez değil."

Dante bana çok düşkündür ve eğer öyle davranmasaydım mutlaka ne yapar eder Will'i yanıma gönderirdi ki bunun bana iyi gelmeyeceğini biliyorum. Burada olmamın asıl sebebi iş ve ona odaklanmalıyım. Hem verdiği ödevi ilk bozan sendin. Tam iki kez! Ödeştigimizi say."

"Will de kim? Neden sana iyi gelmiyor?" Koca cümlelerin içinden direk Will'e odaklanmasıyla oluşan kıkırdanma isteğini zorlukla bastırdım.

"Will, hayatımdaki en önemli insanlardan biri. O haklıdır ama fazlasıyla dikkat dağıtır. Neyse zaten konuşmuyoruz bu değil. Seninle ortalıkta görünemem. Unuttun belki ama büyükbabanın şirketinde çalışıyorum."

Will'in adını andığım anda asılan yüzüne, konuşmayı bitirdiğimde çatık kaşlar ve kararmış gözler de eklendi. Çenesini o kadar sıkıyordu ki az sonra gıcırdamaya başlayacak gibiydi. Tek kelime etmeden yola bakmaya başlamıştı. Adice davrandığımın farkındaydım ama kısasa kıyas. Bu sabah bana oyun oynamıştı. Ben de saçma sapan bir intikam arayışına girmiştım.

Will ısrarla iki kez aramıştı ama görmezden geliyordum. Mesaj attığını görünce, onu biraz olsun oyalamak için cevap yazdım. Lucas'ın yanında rezil bir konuşmaya daha girmesem iyi olurdu.

Will

Zatlım aç o telefonu konuşmamız gerek!

Will, acil olmadığını umuyorum. 15 dakika sonra arayacağım. Şu an konuşmak için uygun değilim.

Tekrar mesaj gelmeyince rahatladım. Tam Lucas ağzını açmıştı ki, bu kez de onun telefonu çaldı. Dikkatle numaraya baktıktan sonra yanıtladı.

"Evet!"

"Benim."

Karşı tarafın ne dediğini duyamıyordum ama tanrı bu adam telefonda konuşurken bambaşka biri oluytu. Böyle bir şey mümkünmüş gibi daha mı irileşmişti ne? Sadece 'Evet, Hayır' gibi kısa kelimelerle konuşsa da ses tonu ve duruşu yüzünden karşısındakinin yerinde olmak istemezdim doğrusu. Bir iki dakika karşı taraf dinledikten ve göz ucuyla bana baktıktan sonra ne duyduysa artık yüzü gevşedi.

"Evet, yanımda. Tabi telefonu veriyorum." Şimdi de sırtıyordu. "Will, ben de memnun oldum. Görüşürüz."

"Will mi? Daha neler?" dememe kalmadan telefon burnumun ucundaydı. Şaşkındım ama daha çok sinirden köpürüyordum. Ne halt etmeye onu aramıştı ki!

"Evet!" dedim hırlayarak.

"Merhaba tatlım."

"On beş dakika dedim sanıyordum. Sağlığın için bana bu şekilde ulaşman aciliyetten olsa iyi olur."

"Hiç tıslama kedicik, bana sökmez. Ayrıca telefonunu açsaydın onu aramayacaktım. Merak ettim..."

"Endişeli anne tavuğu oynama Will, o da bana sökmez. Her ne söyleyeceksen, hayır!"

"Sen öyle san! Uçağa binmeden önce Dante'yle konuştuk. Şimdi beni iyi dinle..."

Dante, yeni gezi rehberimden kaçacağımı anlamış, gitmeden önce son numarasını yapmıştı. Hain. Hainler! Will, üzerimde etkisi olan tüm silahları ve savurduğu tehditleri de kullanarak benden söz almayı başardı. Hem de cayamayacağım bir şekilde. Tamam, ben de tüm o kendi kendime atıp tutmalarımı iki dakikada unutmuş gibi, yeterince karşı koyamadım zaten ama yine de duru-

mu Lucas için kolaylaştırdığımı söyleyemem. Will'le ne konuştuğumuz hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu yüzden epey bir uğraştı ikna olmam için, sanırım sonuçta herkes kazanmıştı...

Böylece Will'in deyimiyle 'hızlandırılmış ilişki denemem' başlamış oldu. İnanılmaz bir hızla hem de! Günün beş olduğum her anını birlikte geçiriyorduk ve elimi hiç bırakmamasını saymazsam, minik öpücükler dışında hiçbir şeye zorlamıyordu beni. Denese, zorlaması gerekir miydi ondan hiç emin değilim ya neyse! Kendisiyle ilgili tüm fikirlerimi değiştirmeye başlıyordu Lucas ve hislerimi öyle yoğunlaştırıyordu ki kendimi dizginleyememekten korkuyordum.

Gezmelere daha ilk akşamdan başlayan Lucas'ın içinden despot bir tur rehberi fırlayıp çıkıvermişti. Şuraya gidelim mi? Burayı görmek ister misin? Benzeri sorular adamın lügatinde yoktu anlaşılan. Çünkü otelde işim bittiği an elimden tuttuğu gibi peşinde oradan oraya sürüklüyordu beni. Öyle güzel kılıfına uyduruyordu ki itiraz etmeye fırsat bulamıyordum. Her hareket özenle hazırlanmış oluyordu. Mümkün olan en eğlenceli yerlerle başlıyor ve sonunda mutlaka en romantik olanıyla kapatıyordu günü.

İlk günü Roma'da geçirdikten sonra, kendimi Floransa'da buldum. Çok zamanımız olmadığı için ayrıntılı şekilde dolaşamasak bile görülmesi gereken her nokta rotamızdaydı. Hem de hikâyeleriyle birlikte! Akşam olduğunda gördüklerimden mi, yoksa yanımdaki adamdan mı daha çok etkilendiğimi ayırt edemeyecek haldeydim. Geri dönmenden önce biraz yürüyüş yaptığımız sırada Santa Trinita Köprüsünde bulduk kendimizi.

Az çok bildiğim bir hikâyesi vardı, bu harika yerin. Dante, Beatrice'iyile yıllar sonra burada karşılaşmış, kı-

sıcak konuşmalarında ebedi aşkını umutlarla tazelemişti ama Lucas'ın nasıl anlatacağını duymak istiyordum. Karanlık sulara düşen ışıkların oluşturduğu renk oyunlarını izleyerek, durgun akan nehrin huzuruyla sessizce beklemeye başladım.

Sıcacık hissettiren güçlü kolları belime dolanıp çenemi omzuma yerleşene kadar, aramızdaki bu yakınlığa özlemler duyduğumun farkında değildim. Başımı çevirdiğimde yüzlerimiz arasındaki küçücük mesafeyi kapatmıştı. Nefeslerimiz birbirine karıştı. İncitmeye korkar gibi yumuşacık bir öpücük kondurdu dudaklarıma. Gözleri kapalı, derin bir nefes aldı. Sonra anlatmaya başladı...

"O ikisinden biraz daha şanslı olduğumuz gerçek ama tanrı biliyor ya adamı anlayabiliyorum. Dünyanın tüm zamanına sahip olsak bile az geleceken, kısacık anlara sığdırmaya çalıştıklarımız... Asla seni tanımaya yetecek kadarına sahip olamayacağım. Anlatacağım hikâyeler, göstermek istediğim yerler, seninle paylaşmak istediklerim için sahip olduğumuz ya da olacağımız zamanlar asla yetmeyecek."

Tüm hislerim ayaklanmış, altımızda akan sakinliğe inat, doludizgin çağlayarak sırtımı yasladığım adama akıyordu. Söyleyecek tek kelime bulamadım.

"Elimde değil Defne, daha fazlasını istiyorum. Seninle hep daha fazlasına ihtiyacım var. Hayatımda ilk defa, kimsenin sahip olamayacağı bir şeyi istiyorum. Bir kadının kalbini, güvenini, sıcaklığını, saflığını, kokusunu, nefesini, tüm gülüşlerini... Dokunamasam bile korumak, sadece kendime saklamak istiyorum." Tutmayı beceremediğim, yanaklarımdan süzülen iki damla gözyaşımı dudaklarında hapsetti. "Gözlerindeki hüznü silmek, umutlarını ve hayallerini paylaşmak, birlikte büyütmek istiyorum."

Her kelimesi aklımın içinde yankılanıyor, içimdeki savaş şiddetleniyordu. Kalbim inanmak için çırpınırken, korkularla dolu aklım yaşananları unutturmamak için geçmişi gözlerimin önüne seriyordu. İki günün sonunda ise yine aynı yerdeydik. Odamın kapısında duruyordu.

"Yine gitmem gerekiyor," dedi ve başını önüne eğdi. "Gitmek istemiyorum."

Ona bakmazsam daha cesaretli olacağımı umarak, gözlerimi kapattım. Titrek bir nefesle "Kal öyleyse, gitme," dedim kalbimin kırılacağını bile bile.

Kolları bir kez daha belime dolanıp ayaklarımı yerden kesti. Kor gibi sıcak dudakları, yumuşak ama ısrarcı öpücüklerle dudaklarıma ulaşmadan önce alnımda, yüzümde, çenemde telaşsızca gezindi.

Kaybetmek üzere olduğum irademin kalan son kırıntılarına tutundum. Avucumu göğsüne koyarak tereddütlerle fısıldadım. "Bu yaptığımız doğru mu? Ya büyük bir hata..."

Kararmış gözleri bakışlarıma kenetlenmişti. "Kesinlikle doğru!" dedi. "Ve beni böyle öpüyorken, lütfen bu gece benden durmamı isteme çünkü yapamam. Bu anı öyle çok bekledim ki..."

Bu anın, sahip olduğumuz kısacık zamanın mutluluğuna ve karşı koyamadığım adamın hatırına düşünmeyi bıraktım. Kendimi, Lucas'ın tüm varlığını kattığı öpücüklerine teslim ettiğimde dili ona duyduğum arzuyla aralanmış dudaklarımdan içeri girerek ısrarcı bir keşfe çıktı.

Daha ilk öpücükle dizlerimin bağı çözülmüşken şimdi kanım damarlarımda kızgın lav gibi akıyor tüm tereddütlerimi dağlıyor, yok ediyordu. Bir eli saçlarımda, diğeri sırtımı ve belimin kıvrımlarını keşfediyordu. Sıkıca sararak vücudunun tüm hatlarını ve sertliğini hissedene kadar kendine çekti beni.

Gitgide daha da tutkulu olan öpüşüne, bedenim tuttu-
varlığıyla karşılık veriyor, dünya yalnızca ikimizden
ibaretmiş gibi etrafımızda küçülüyordu. Birbirine yapı-
şık vücutlarımızı hareket ettirmeden, başını geriye çekti.
'Neden duruyorsun, devam et' diye çığlık atmak istedim.
Beynim tatile çıkmış ve giderken yanına konuşma yetimi
de almıştı sanki onu durdurmanın yakınından bile geç-
miyordum.

"Seni, ilk gördüğüm andan beri istiyorum." Buğulu
sesiyle fısıldıyordu. "Senin de istediğini söyle bana."

Nefesi tenime değiyor, teninin kokusu ciğerlerime do-
luyor, içime işliyordu. Hiç tanımadığım bu adama duy-
duğum özlem öyle büyüktü ki. Bunu açıklamamanın imka-
nı yoktu ama ben değilsem bile bedenim tanıyordu onu.
Bakışlarını, dokunuşunu, kokusunu... Sanki yıllarca onu
beklemiştim ve o çok geç gelmişti ama sonunda gelmişti.
Bütün korkularım, daha önceki deneyiminin getirdiği
endişeler, beceriksizliğim hepsi gitti. Sadece ikimiz ve
sahip olduğumuz o an vardı.

"Evet," diyebilirdim sadece. Nazikçe elimden tutup
beni yatak odasına götürene kadar, neredeyse kapının
önünde sevişmekte olduğumuzun bile farkında değil-
dim. Dünyayı unutmuştum ya da umursamıyordum bil-
miyorum.

Kırılmamdan korkar gibi yumuşacık dokunuşlarla
elbisemin askılarına uzandı parmakları. Omuzlarımdan
başlayarak, açığa çıkan tenimin her noktasını elbise kol-
larımdan kayıp düşene dek öptü. Ağırlığını vermeden
yavaşça yatağa yatırdı.

Dudakları, dili ve tecrübeli parmakları usulca vücu-
dumu ele geçirdi. Dokunduğu her nokta, yalnız bede-
nimde değil ruhumda da yankılanıyor, nefesim kesiliyor-
du. Hissettiklerimin yoğunluğuyla kıvranıyor, gözlerimi

açamıyordum ve insaf nedir bilmeyen o eller çamaşırlarımı da çıkardığında, çırılçıplak yattığımın bilincinde kınararak gözlerim aralandı. Biraz geri çekilmiş gözlerinde daha önce görmediğim bir ateşle bana bakıyordu.

"Ne kadar güzel göründüğünü bilemezsin." dedi. Hazla tişört ve pantolonundan kurtulurken ben de ortaya çıkan muhteşem manzaraya bakıyordum ki gözlerimin tek noktada takılmasına engel olamadım. Yatağa tırmandığında elimde olmadan gerilmiştim. Adam baştan ayağa kocamandı ve bunun farkındaydı.

Bana yeniden kendimi, her şeyi unutturana kadar öptü. Hiçbir anı, tek bir dokunuşu dahi aceleye getirmiyor, ona ve vücuduna alışmam için zaman tanıyordu. Bir eli bacaklarımda gezindi önce, sonra kalçamı sıkıca kavradı. Diğer eli göğsümü okşuyor, meme uçlarımı parmaklarıyla sıkıştırıyordu. Dudaklarımdan dökülen inlemeyle çenemden boynuma, oradan da göğüslerimin arasında ki boşluğa indi. Parmaklarının yerini dili ve dudakları aldı. Yavaşça aşağılara, daha aşağılara indi.

Duyduğum zevkle titriyor, bedenim kontrolü ele almış daha fazlası için teşvik ederek kıvranıyordu. Bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Tüm vücudum kasılıyor, gevşiyor ellerinde yeniden şekilleniyor ve hazla başım dönüyordu.

Ellerimi saçlarının arasından kaydırıp başını kaldırdım. Gözlerinin içine bakarak "Seni istiyorum," diye fısıldadım. Aldığı sert solukla, ağzı ve dili tekrar dudaklarımı buldu. Bacaklarımdan arasına yerleşirken sırtının gerginliği, omuzlarının titreyişinin benden aşağı kalır yanı yoktu. Kendini serbest bırakmasını, benim hissettiklerimi onun da hissetmesini istiyor, elimden geldiğince teşvik ediyordum. Kalçasını ileri itip, içime girerken ne-

fesim kesildi. Durdu... Boğuk bir nefesle inledi. "Ah! Tanrım." Başını boynuma yasladı.

İçimi tamamen doldurduğunda tüm bedenime yayılan bir sızı ile karışık inanılmaz bir zevk hissettim. Daha önce hiç böyle olmamıştı, sanki daha önce hiç olmamıştı!

"Lena, iyi misin?" diye soludu.

Sızının hafiflemesiyle tuttuğum soluğu saldı. Nefes nefese "İyiyim... Geçti..." diyerek onu kendime çektim tekrar. Birlikte hareket eden bedenlerimiz kenetlendi. Nefeslerimiz, inlemelerimiz birbirine karışana kadar, ikimizi de yükseklerle çıkardı. Müthiş bir hazla doruğa ulaşırken, attığım çığlıkları dudaklarıyla hapsetti ve adımı sayıkladı. "Lena" Adımın dudaklarından dökülüştü kulağıma o kadar güzeldi ki, ismimi ilk kez duyuyor gibiydim.

Bir süre kıpırdamadan yattık. Yıldızları gördüğüme yemin edebilirdim, kalbimin bir anlığına durduğuna da! Nefeslerimiz düzene girerken yana doğru yuvarlandı, belimi saran koluyla beni de kendine çekti. Başım geniş göğsüne yaslı, sessiz yatarken Lucas, parmaklarını dalgın hareketlerle omuzlarımda ve sırtımda daireler çizerek aşağı yukarı gezdiriyor, başımın üstüne tatlı öpücükler bırakıyordu. Evlendiğim adamın, kocamın dokunmasına izin veremeyen ben, neredeyse hiç tanımadığım bu adama hiçbir endişe olmadan, hiç pişmanlık duymadan kendimi tamamıyla teslim etmiştim.

"Özür dilerim. Söz verdiğim halde incittim seni."

Ne demek istediğini anlamadım önce. Beni incitmemişti ki, aksine bana yaşadığımı hissettirmişti. Beni hiç bilmediğim yerlere götürmüş, korkularımdan azat etmişti. Başımı geriye atıp ona baktım, mutluydum. Daha önceki düşüncelerimden emindim artık. Hep onu beklemiştim. Bana bunları hissettirebilecek tek adamdı ve olmam gereken yer burasıydı.

"İncitmedin. Hem de hiç," dedim. Bana bu gece hissettirdiklerinin arasında, incinmek yer alması mümkün olmayan tek şeydi.

Elimi uzatıp yanağını okşayarak, parmağımla dudaklarının çizgisini takip ettim. Yanında uzanmak, ona dokunmak öyle doğal geliyordu ki buna saatlerce devam edebilirdim ama yaşadıklarımızın ve dokunuşlarının verdiği rahatlıkla göz kapaklarım ağırlaşıyor, uykuya zorlukla direniyordum. Dudaklarıma kondurduğu öpücükte bakışları da yumuşacıktı. Aklımı okumuş gibi, "Uyu bebeğim," dedi örtüyü üzerimize çekerken...

Dante'mizin aynı kişi olduğuna emin olduktan sonraki iki gün dolu dolu ama göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Tüm şehri dolaştık, konuştuk. Sadece yakınında olmak, onu g ld rebilmek, eğlendirmek adına yaptıklarımla kendimi bile şaşırtıyordum. Odasının kapısında onu bir an daha fazla görebilmek için oyalanırken. "Kal o zaman, gitme," dediği andan itibaren, bu gece hissettiklerimi tarif edecek kelimeler henüz hiç söylenmemişti. Dolgun dudaklarının yumuşaklığıyla ve saçlarından, teninden yayılan kokusuyla başımı döndürmüş, kusursuz vücuduna dokunduğumda, okşayıp öptüğümde sarhoş olmuştum. Aldığım müthiş zevkle, içindeyken beni sarışı, inlemeleri, dokunuşları... Beni saran bedeninin tutkusuyla ve onu doruğa ulaştırmış olmanın verdiği hazla kendimden geçmiştim. Birçok kadın geçmişti hayatımdan ama hiçbiri bu gece hissettiklerimin yanından bile geçmemişti. Bu kadın sadece varlığıyla bile beni büyülüyordu. Onu daha önce bulmalıydım. Yaşadıklarının hüznü gözlerini, ruhunu gölgelemeden önce.

Yanımda yatan güzelliğe daha da sokuldum. Ellerimi üzerinden alamıyordum. Onu yeniden istiyordum ama kollarımın arasındaki ince bedeniyle, hafifçe pembeleşmiş teniyle, bir melek kadar masum yüzüyle, öyle huzurlu uyuyordu ki kıyamadım. Uyandırmamaya dikkat ederek, dudaklarım yavaşça alnına dokundu. Kontrolümü kaybedip canını yaktığım için kendime kızarak ve derinlerine ilk girdiğimde karşılaştığım engelin kafa karışıklığıyla uykuya daldım.

Deliksiz bir uykunun ardından, odaya süzülen gün ışığıyla ve sıcaklığıyla sarmalanmış olmanın verdiği mutluluğa hayret ederek gözlerimi açtım. Tamam, hayatım boyunca uyku problemi çekmemiştim ama kısa, rüyasız yarı baygın kendinden geçmelerdi. Onunlayken uyuyordum. Hem de daha önce hiç tatmadığım bir huzurla ve kollarımdaki kadınlıkla dolu rüyalarla.

Sıkıca sarılmış bedenlerimizle, delice istediğim kadının teninde kendi kokumu almanın hazzıyla tanışmam çok yeniydi. Alev renkli ipek saçları göğsüme dağılmış, ikimizi de örtmüştü. Kirpiklerinin gölgesi düşmüştü yüzüne. En az dün geceki tutkulu hali kadar güzeldi. Kıpırdanmış olmalıyım ki, göz kapakları titredi önce, ardından yavaşça aralandı. Uyku mahmuru bakışları benimkileri bulduğunda yüzüne yayılan gülümseme içimi ısıttı.

"Günaydın," dedi.

'Bebeğim gün seninle aydınlandı.'

"Günaydın, uyandırdım mı?"

"Hayır, kendimi dinlenmiş hissediyorum."

Yüzüne yayılan hafif pembelikle acı verecek kadar sertleştim. "Güzel, o zaman kahvaltı isteyelim. Ne yemek istersin?" dedim ama tek düşüncem onu tekrar altına alıp, çıgıllıklarını duymaktı.

"Farketmez, sen seç. Ben önce bir duş almak istiyorum," derken bakışları davetkâr mıydı yoksa bunu ben mi hayal

ediyordum? Yavaşça kollarımdan sıyrılırken yüzünü buruşturdu.

"Canın yanıyor mu?"

"Sen... Şey, önemli değil! Sadece biraz hassasım sanırım."

"Ben ne?" Kaşlarımın çatılmasına engel olamamıştım. Ellerini yüzüne kapatarak başını salladı. "Söyle, ben ne?" dedim ellerini tutup çekerken.

"Bana öyle bakmaktan vazgeç. Tamam mı? Söyleyeceğim! Sen... Kocamansın!" daha da kızardı ve gözlerini sıkıca kapattı. "Ve ben ayrıldığımdan beri kimseyle olmadım."

Öyle sevimliydi ki içimden taşan kahkahayı zorlukla engelledim. Daha fazla utansın istemiyordum. Dudaklarına minik bir öpücük bıraktım "Evet dediğin için, kal dediğin için, benimle olduğun için çok, çok mutluyum."

Örtüyü sıkıca kendine sardı doğrularak "Ben de," diye mırıldadı. Bir an sonra, gülümseyen yüzünün soluşunu, gözlerinin tek bir noktaya takılı irileşmesi izledi. Dudakları bir şey söyleyecek gibi aralandıysa da, bıraktım konuşmasını nefes aldığından bile emin değildim. Şaşkın bakışlarını takip ettiğimde benim de aynı görüldüğümünden emindim! Yatağın ortasında duran kırmızı lekeye bakakaldım.

"Bu nasıl olur? Kendimi nasıl bu kadar kaybettim!" Parmaklarını dudaklarına koyup beni susturdu, yüzünde anlam veremediğim duygularla.

"Merak etme. Sen yanlış bir şey yapmadın ve beni incitmedin." Elini indirip sarındığı çarşafı yataktan indi. Banyo kapısında bir an durakladı ve "O, benimle evliliğimiz boyunca sadece birkaç kere birlikte olmayı denedi. Canımı çok acıtan birkaç dakikanın ardından bitmişti. Dün geceyi düşünürsek, ben fark ettim ki... Onunla tam olarak birlikte olduğumuzu sanmıyorum."

Çatılan kaşlarım bu kez hayretle havaya kalkmıştı. Duyduklarıma inanamıyordum. Onu incittim diye kendimi ye-

mekten, aklımın ucundan dahi geçmemişti bu ihtimal. "Beş sene birlikteydiniz. Bir sene de evliydiniz. Kocan, senin gibi muhteşem bir varlıkla yan yanaydı ve bunca zaman boyunca sana dokunmadı öyle mi?" Başıyla onayladı beni. "Tancam, tam bir aptalmış." Durup, düşünebilseydim eğer bu şekilde söylemezdim elbette ama o an aklım, kelimelerime sansür uygulayamaz haldeydi.

"Bu seni rahatsız ettiyse özür dilerim. Ben böyle olacağını düşünmemiştim. Sana söylemeliydim ama inan ben de bilmiyordum," dedi. Arkasına bakmadan banyonun kapısını kapattı. Elimi kurumuş lekenin üzerinde dolaştırdım bilinçsizce. Böyle bir şeyin beni etkileyeceğini bile bilmiyordum ama görünen o ki fazlasıyla etkilemişti. Tüm benliğim ilkel, erkeksi bir tatminle doluydu. Günlerdir yanıp tutuştuğum bu kadın benimdi. İlk kez ve sadece benim!

Kocası olacak o adamdan nefret ettim. Kimbilir kaç kez kırılmıştı kanatlarını, nasıl yakmıştı canını... Belliydi; konuşurken, duruşu bile ele veriyordu incinmişliğini. Benim Lena'm sevimliyi, şımartılmayı, mutlu olmayı hak eden bir melekti.

Engelin sebebi açık bir şekilde önümdeydi artık. Dünyaya gelece onun için, bizim için ilkti ve benim çok da nazik olduğum söylenemezdi. Bunu telafi etmeliydim, edecektim. Banyodan gelen su sesiyle düşüncelerimden uyandım. Saat daha 08.00'di, yeterince zamanımız vardı. Hemen telefona uzanıp kahvaltıyı bir saat sonra kapının önüne bırakmalarını söyledim ve banyoya yöneldim.

Sessiz bir şekilde içeri süzülürken Lena kapıya arkasını dönmüş, kollarıyla kendine sarılmış suyun altında dikiliyordu. Yaklaşıp sıkıca sarıldım. Tek kelime etmeden, kıpırdamadan bekledim. Biraz gerilse de birkaç dakika sonra yavaşça rahatladı. Lifi alıp duş jeli sıktım ve hiç konuşmadan sırtından başlayarak onu yıkadım. Havlulara sarılıp kuruladım, ta ki tamamen gevşeyene kadar. Meleşimi yata-

ğa taşırken, kulağına ikimiz için verdiğim sözleri fısıldadılar. Vücudunun her santimini keşfederek, hafızama kazıyarak, tadını çıkararak yeniden alırken, içimde yereren yepyeni duyguyla doluydum.

Yatakta kahvaltımızı ederken, büyükbabamın birkaç gün önce bahsettiği çalışmasını anlatıyordu heyecanla. Lena bilmiyordu tabi ama büyükbabam o kadar etkilenmişti ki sadece onu dinlemek için o toplantıda olacaktı. Sanırım yanlış kurdun da Lena ile ilgili planları vardı! Kuruldan geçerken aldığı övgüleri ve bugün büyük patronun da olduğu toplantıda yapacağı sunumu anlatırkenki hevesini müdahale etmeden dinledim. Panik halde hazırlanmasını, konuşmasını gözden geçirmesini izlemek bile anlam veremediğim şekilde ilgimi çekiyordu. Yaptığı her şey, her hareketi abartıdan uzaktı. Öyle saf, öyle doğaldı ki gözlerimi ondan alamıyordum.

Aşk! Bu kadar kısa sürede mümkün müydü, bu olabilir miydi? Bilmiyordum. Onu hep yanımda istiyordum. Kimse onu benim gibi görmemeli, benden başka kimse ona böyle bakmamalıydı.

Lena benimdi. Sadece benim...

Odama geçip, yalnız kaldığım da bir ağırlık çöktü üzerime. Henüz ayrılmaya hazır değildim. Belki hiç olmayacaktım da ama Roma'da son iki gecemizdi. Günlerdir onunla öyle doluydum ki, birkaç gün sürecek uzaklık bile gözümde büyüyordu. Araya girecek mesafenin, düşüncelerini etkilemesinden korkuyordum. Gözleri onun da benim gibi hissettiğini söylüyordu ama ne zaman konuşmak istesem, daha sonrasında bahsetmeye çalışsam konuyu değiştiriyor, kaçırıyordu. Bir yolunu bulup, bu gece konuşmaya kararlıydim.

Aklımı kurcalayan bir diğer şey de büyükbabamdı. Beni buraya çağırıp, toplantılar başlayana dek her şeyle ilgilenmemi istemiş, her gün şirketle ilgili konuşmalar yapmıştı ama hâlâ neden bunları yaptığını söylememişti. Yarın akşam yapılacak baloda ağzındaki baklayı çıkaracaktı. Emri-

veskilerden hoşlanmasam da nasılsa o baloya gidecektim. Lena orada olacaktı ve benim onu aç kurtlara bırakmaya niyetim yoktu!

Bu toplantıyı nasıl hevesle beklediğini gözlerimle görmüştüm. Dikkatini dağıtmamak için, saatleri sayarken kendimi zorlukla zapt ettim. Sonunda saat tam 14.00 olduğunda aradım onu ama ne kadar ısrarla çalsa da telefonu açmadı. Duymadığını düşünerek birkaç kere daha tekrarladım aramayı. Sonunda pes ederek mesaj atacakken telefonum gelen mesajla titredi.

Lena
Simdi de telefon sapıklığıma mı başladın :) İsrarla aramakla vazgeç lütfen şu an cevap veremem.

Konu sen olduğunda her şeyi yapabilirim bebeğim. Kapıdan çıktığın andan beri özlediyorum... Odana doğru geliyorum. Seni görmeliyim. Yanında biri mi var?

Lena
Odamda değilim. Büyükbabanla toplantım var!
Çıkınca haber veririm.

Birlikte geçireceğimiz zaman bu kadar azalmış olmasına rağmen, onu bir süre daha görememenin haberiyle içim burkulsa da, bir yanım sabahki heyecanının karşılığını almasına seviniyordu. Fark ettim ki onu mutlu eden her şey beni de aynı şekilde etkiliyordu. Madem büyükbabam Lena'yı esir almıştı ben de elimdeki boş zamanı akşamın planını yaparak değerlendirirdim. Yeniden konuşmak, bu kez ayrıntılarıyla öğrenmek istiyordum her şeyi ama bu tedirgin ediyordu beni. Onu konuşturmak zordu, kolayca açılmıyordu ve üstüne gidersem de tamamen içine kapanmasından, kaçmasından korkuyordum...

Daha önce hiç tatmadığım duyguları yaşamamın getirdiği sersemlikle, deliksiz bir uykunun ardından gözlenim Lucas'ın kollarında açmak mutlulukla doldurmuştu içimi. O, yatağımı paylaştığım, birlikte uyuduğum ilk adamdı. Ve onundum...

Bir geleceğimiz olamayacağını biliyordum ama pişman değildim. Aksine, kal demenin hayatımda verdiğim en doğru kararlardan biri olduğunu düşünüyordum. Gün boyu attığım her adımda hâlâ hissedebildiğim o tatlı, hafif sızı da destekliyordu düşüncelerimi. Yaptığım en ufak hareketi, söylediğim her sözü ilgiyle dinliyor oluşu, gülümsemesi, konuşması, görünüşü, bakışları her şeyiyle büyülüydü beni. Öyle ki hayatımda ilk defa işime odaklanmakta dahi güçlük çekiyordum. Sadece yarım gün uzaktık birbirimizden ve ben şapşal dalgınlıklara düşecek, dikkatimi kaybedecek kadar özlüyordum.

Toplantının ardından, tam çıkmak üzereyken arkamdan seslenen genç adama döndüm. "Defne Hanım, bir dakika bekler misiniz?" Hızlı adımlarla yanıma geldi ve

kendini tanıttı önce. "Ben, Bay Northern'in asistanıyım
adım Arda." Uzattığı elini sıkarken biraz şaşırmıştım.

"Memnun oldum Arda Bey. Sizi dinliyorum."
"Sizi şaşırttım affedersiniz. Ben de çok memnun ol-
dum, projemiz için kutlarım, gerçekten çok iyi geliştiril-
miş bir fikir," dedi içten bir nezaketle.

"Teşekkür ederim."
"Bay Northern projenizden çok etkilendi ve daha ay-
rıntılı konuşmak için eğer sizin için de uygunsa toplantı
yapmak istiyorlar."

Kaşlarım hayretle kalkarken, heyecanla kalbim güm-
bürdüyordu. Sakinleşmek için aldığım derin bir nefesin
ardından "Tabi, Bay Northern için ne zaman uygunsa,"
diye bildim.

"O zaman, lütfen benimle gelin."
İkiletmeden düştüm peşine. Hayal bile etmediğim
görüşmeyi yapmak üzere, Arda önde ben arkasında
konuşmadan ilerliyorduk ve telefonum hiç durmadan
Lucas'tan gelen aramalarla titreşiyordu. Hızla mesaj ata-
rak durumu bildirdim. Bu gergin ve heyecanlı toplantıda
aklım ona kaymamalıydı. Hayatımın en önemli anların-
dan birini elime yüzüme bulaştırmaktan korkuyordum.
Daha odaya girdiğim anda beni çarpan ilk şey Lucas'ın
büyükbabasıyla olan inanılmaz benzerliği idi.

Konuşması, duruşu, gülümsemesi ama en çok da in-
sanın içini görür gibi bakan gözlerinin az rastlanır güzel-
likteki rengi. Yanyana geldiğimizde duraklayıp, uzunca
bir an yüzüme baktıysa da, sıcak bir karşılamayla tanış-
tık. Gerginliğimi hissetmiş olmasından belki fazlasıyla
kibar olan Bay Northern, hoş yaklaşımı sayesinde kısa
sürede gevšememi sağlamıştı. Toplantı sohbet hava-
sında ilerledi. Bittiğinde sanırım ikimiz de memnun ve
mutluyduk. Odadan koridora çıktığım anda telefonuma
sarılıp Lucas'a bir mesaj attım.

*Simdi bitti toplanlı. Beni hâlâ görmek istiyorsan,
tam zamanı ;) Aranızdaki benzerlik inanılmaz.
Büyükbaban harika bir adam!*

Aradan bir dakika geçmeden cevap geldi.

Lucas

*Sonunda bitti! Otelin önünde arabadayım.
Sabırsızlıkla seni bekliyorum.*

Not: Büyükbabanı kıskanmalı mıym?

Mesajıma gelen cevaba bakınca, kocaman bir gülümsemeyle koşar adım, çıkışa yöneldim. Kapıdan çıktığımda simsiyah camlarıyla dev bir jip karşılamıştı beni. Arabanın yanında duran şoförün, başıyla selamlayarak açtığı arka kapıdan içeri süzıldüm. Oturmayı başaramadan Lucas'ın simsıkı saran kollarının arasındaydım. Baş döndüren öpücüğüne, nabzım kulaklarımda, soluksuz kalana dek teslim ettim kendimi.

"Beni gerçekten özlemişsin," dedim erimiş halde hafifçe geri çekilerek.

Daha sıkı sarılarak yanağını başıma yasladı. Şakağıma kondurduğu minik öpücüklerin arasında "Hem de çok," diye mırıldandı.

"Lucas, iyi misin? Bir sorun yok değil mi?"

"Çok iyiyim bebeğim. Hiçbir sorun yok."

Melankolik hali beni endişelendirmeye başlamıştı ama üstelemedim. Kendiliğinden anlatmasını bekliyordum. Sıkıca birbirimize dolanmıştık ve Lucas bir eliyle saçlarımı okşuyordu sakince. İçim içimi kemirse de, ihtiyacı olanın bu olduğunu düşünerek sessizliği bozmadım. Başım göğsüne yaslı, kollarında olmanın verdiği sınırsız güvenle dolu, düşüncelere gömülmüş halde

uzun süre yol aldık. Nihayet araba durduğunda kolları...
gevşetip inmeme izin verdi.

Kapıyı açan şoförün uzattığı eli tutarak indim arabadan. Geldiğimiz yeri inceleyerek etrafıma bakınırken, hemen ardımdan inen Lucas belimi sararak beni yakınına çekti. Gergin ve huzursuz hali beni de etkiliyordu. Sormakla, ardıma bile bakmadan kaçıp gitmek arasında sa-
vaşıyordu tüm benliğim ama ona yaslandığımda, gü-
bürdeyerek atan kalbini duyunca olduğum yerde kaldım.
Ne sormaya ne de kaçmaya yetecek gücü bulamıyordum.
Sessizce beni yönlendirmesine izin verdim.

İki tarafı ağaçlarla çevrilmiş dar bir yol uzanıyordu önü-
müzde. Ağaçların dallarına asılmış zarif fenerlerin yaydığı
loş ışıkların arasından yürümeye başladık. Baktığım her
yer o anda tam seçilemeseler de, alabildiğine yeşilliklerle
ve gecenin karanlığında bile güzel görünen çiçeklerle do-
luydu. İlerde bir yerlerden hoş bir su sesi geliyordu.

Biraz sonra çıktığımız açıklıkta karşılaştığım manza-
rayla nefesimi tuttum. Nehir kenarında çimlerin üzerine
kurulmuş harika masanın üzerini güller süslüyor, muhte-
şem manzaraya ve sakinleştiren suyun sesine eşlik ediyor-
du. Bir an durup hayranlıkla seyrettim bu güzel yeri.

Lucas önümde durup hafifçe eğildiğinde derinden ge-
len yumuşacık bir müzik duyulmaya başladı. "İlk dansı-
mız biraz olaylı olmuştu. Biliyorum hatırlamıyorsun ama
seninle doyusıya dans etmek istiyorum. İzin verir misiniz
sultanım?"

Sultanım dediği anda kafamda şimşekler çaktı sanki.
Konuşmaları, yaptıkları, ilk gördüğüm andan beri tanıdık
gelen gözleri... Hepsi birer birer tamamlandı aklımda.
"Aman tanrım, o sendin! Şüphelenmiştim ama ilk anda
anlamalıydım. Kilt etekli Ukala Dev'den başka kim öyle
pat diye yanıma gelirdi ki!"

Muhteşem bir gülümsemeyle aydınlandı yüzü ve kollarına alırken. "Bebeğim, görüyorsun dünya için çok küçük."

"Ne zaman anladın ben olduğumu?"

"Sanırım yanında uyuduğum ilk geceydi. Sabah uyanabilir..."

"O zaman o kadar da önde sayılmazsın."

"Belki de çarpıştığımızda anlamışımdır tam olarak bilemiyorum ama yanında uyuduğum ilk gece dün geldi."

"Sen o gece yanımda mı uyudun?!" Numaradan kızgın görünmeyi ne kadar becerebildiğim tartışılabilir ama göğsüne vurduğum yumruk etkili olabilirdi.

"Ne? Ödüm kopmuştu! Yanından ayrılmak istemedim. Hem fırsatı kaçırmamı da beklemiyordun herhalde."

"Sapık!" dedim ama yine de gülümsemeden duramıyordum.

"Sapık mı?" dedi yalandan gücenmiş gibi görünmeye çalışarak. "Hayatımda ilk defa, elini tutmak dışında, dokunmadan bir kadınla aynı yatakta uyudum. Tamamen masumdum ben! Sabah uyandığımda tepeme çıkmış olan sendin. Kızarsın diye acı çekmeme rağmen erkenden kaçmak zorunda kaldım."

Gülüşüp, konuşarak dakikalarca devam etti dansımız. Belki de saatlerdi! Onunlayken zaman kavramını yitiriyordum. İkimizden başka hiçbir şeyin farkında olmuyacağım, olmayı da istemeyeceğim kadar yok oluyordu dünya. Keşke zamanı da durdurabilseydik...

Nihayet birbirimizden ayrılabildiğimizde, Lucas sandalyemi tutarak oturmama yardım etti. Eğilip yumuşak bir öpücük bıraktıktan sonra kendisi de tam karşıma yerleşti. Büyülü bir dünyaya gelmiş gibi hissediyordum

kendini. Adını koyamadığım duygularla içim burkulu-
yor, gözlerim doluyordu. Titrek bir nefes alabildim ko-
nuşmak için.

"Lucas. Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Burası,
benim için yaptığın bunca hazırlık, her şey öyle güzel ki!
Teşekkür ederim." diyebildim yemeklerimiz servis edi-
lirken.

"Beğenmene sevindim. Güzel olan sensin Lena, senin
hissettirdiklerin. Bana bunları yaptırabilecek tek kişisin
ve bu yerin böyle güzel olmasının tek sebebi senin var-
lığın."

Gitmeme, rüyanın bitmesine sadece bir gün kalmış-
ken, bu sözleri onun ağzından duymak içimi korkuyla
dolduruyordu. Kendimi bile bile ateşe atmıştım ve şimdi
de yanıyordum. Kalbim acıyordu Lucas konuşurken, bu
bittiğinde nasıl acıyacağının küçük bir kırıntısıydı yal-
nızca. Ben daha hissettiğim yoğun duygularla nasıl başa
çıkacağımı bilemezken, umutlandırıyordu beni. Oysa bu
kaçınılmaz olanı daha çok güçleştirmekten başka işe ya-
ramazdı. Bizim için bir gelecek yoktu! İçimi, ruhumu gö-
rür gibi, bakışları öyle kenetlenmişti ki bana. Gözlerimi
kaçırmak zorunda kaldım. Beceriksizce boğazıma oturan
yumruyu yutmaya ve konuyu değiştirmeye çabaladım.
Yüzüme muzip bir ifade yerleştirerek;

"Bunları beni yatağa atmak için söylüyorsan hatırlat-
mak zorundayım onu zaten yaptın."

"Hatırlıyorum bebeğim, hem de çok iyi hatırlıyorum.
İşe yarıyor olması iyi çünkü yeniden ve yeniden yapma-
yı umuyorum." Lucas'ın yüzünde kısa süreli bir gülüm-
seme belirdi bunları söylerken ama öyle hızlı yok oldu
ki, bunu hayal etmiş olabileceğimi düşündüm. Devam
etmeden önce dirseklerini masaya koydu, ellerini birleş-
tirip çenesine dayadı. "Bu gece baş başa, herkesten uzak

olalım ve konuşalım istedim.” Bunun olmaması için ettiğim dualar, belli ki duyulmamıştı. Lucas’la geçireceğimiz kısacık zamanı mutlu anılarla hatırlamak istemiştik sadece. Boğazıma bir yumru oturdu. “Lena. Sana konuştuğum her seferinde gözlerine yerleşen beni yiyip bitiriyor. Yaşadığım her şeyi gözlerinde görebiliyorum ama kelimelerine de ulaşamıyorum. Yalnızca acıyı hissediyorum. Acıya sahip olmanın yararı var. Tek istediğim sana sarılıp tüm hayatımı kovalayabilmek.”

"Yapamazsın..."

"Belki yapamam ama en azından deneyebilirim."

"Lucas, benden ne istediğinin farkında değilsin. Öğrendiğinde bir daha eskisi gibi görmeyeceksin beni. Bildiklerin buna izin vermeyecek. Asla şimdiki gibi benimle konuşamayacak, öyle dokunamayacaksın. Asla güzel bir anı olmasını istiyorum, benim için. Aramızdaki her şey gelse yazık olacak anlamıyor musun?"

"Bebğim göremiyor musun, öğreneceğim hiçbir
sana hissettiklerimi değiştiremez."

"Ah evet, değiştirecek! Sen farkında bile olmadan ben de ve geriye baktığımda hatırladığım ben olmayacağım geçmişim olacak."

"Hayır. Geçmişin sadece paylaştığımız bir sır ve birbiri-
rimizi tanımamızda bir başka adım olacak."

Belki de kaçınılmaz son şimdi ve buradadır diye düşünüyordum. Böylece kopmamız daha kolay olurdu. Kaçacak yerim yoktu ve saklamak da istemiyordum. Ona istediğini sandığı şeyi verecektim. "Tamam. Bu kadar istiyorsa anlatacağım, söz veriyorum. Sadece sor."

"Teşekkür ederim." Belli belirsiz başımı eğdim devam etmesi için. "Daha önce sorduğumda cevap vermemişti. Otelin bahçesindeki akşam seni inciten o adam kimdi? Ne istiyordu?"

"Ozan. Eski kocam. Beni yeterince incitemediğini düşünmüş olacak ki, aramızdakilerin yarım kaldığını, kendisinin hatalı olduğunu ve beni geri istediğini söylüyor. Tabi kendine has anlatımıyla," dedim.

"Tahminimde yanılmamışım. Onunla tanışmandan bitene kadar olan her şeyi anlatmadım Lucas rahatlatmaya çalıştım. Anlatacağımı söz verdim. Buradan sonrası seni düşünüşü yok. Anlatabiliyorsam sen de rahatlatmış olurum."

"Ne istiyorsan anlatacağım söz var. Buradan se-
çerim." dedi. "Tahminimde
itibaren, bitene kadar olan
ça sorabilirsin. Artık geri dönüşü yok. Buradan se-
hoşuna gitmeyecek ama eğer ben anlatabiliyorsam sen
de her ne olursa olsun sormaya ve dinlemeye devam
edeceksin," dedim ve cevabını beklemeyen başından
itibaren anlattım. Üstünü kapatmaya ve bir daha hatırla-
mamızdan sonra çok sık olmaya da karşına çıkmalarını,
benim yokluğumla olduğundan daha da fazla delirip za-
valı Buse'ye yaptıklarının bir kısmını ve aramızda geçen
tartışmaların anlatabileceğim kadarını... Yine de kendi-
me saklamak istediklerimi açık olmaya çalıştım.
ama mümkün olduğunca boğmadığım için pişman
"Onu, o bahçede ellerimle boğmadığım için pişman
"Öyle yapıyordum," dedi bitirdiğinde. "Âşık olmadı-
evlendin onunla?"

"Onu, o bahçede buldum," dedi bitirdiğini. "Benim için evlendi."

"Onu biliyordum," dedi bitirdiğini. "Benim için evlendi."

"Aşk evliliğinin sonuçlarıyla büyümenin etkisi sanı-
ğını söylüyorsun peki neden evlendin onunla?"

"Aşk evliliğinin sonuçlarıyla büyümenin etkisi sanı-
rım. Annem ve babam için aşk ölüm getirmişti. Tam ola-
rak bilmiyorum, bana hikâyesini anlatmadı henüz ama
büyükannemin de hep bir yanı eksikti. Benim dışımda.
onu mutlu eden hiçbir şey yoktu ve bu da aşk yüzün-
dendi. Mantık evliliği yapmanın en doğrusu olacağını
düşündüm böylece. Eh yanlış düşünmüşüm! Belki de ev-
lenmek yanlış olan."

"Eh yanlış mı kaldı. Sindirmesinin zor olacağını bi-

Bir süre sessiz kaldı. Sindirmesinin zor olacağını biliyordum çünkü en ufak ayrıntıları bile atlamamıştım. Benden 'her şeyi' istemişti, anlattım. Benimle mezara gidecek tek bir sır haricinde! Şimdi Ozan'la ve benim

bütün bunlara nasıl katlandığımla ilgili daha fazla soru gelecekti muhtemelen diye kendimi hazırlamıştım ama Lucas beni şaşırttı. Sorular yoktu. Tek söylediği "Şimdi de aileni anlatır mısın?" oldu.

Anlattım. Yanı başımızdaki nehre bakıyordum ama gördüğüm manzara değildi. Her anı gözlerimin önünde yeniden canlanan geçmişin anlarıydı. Babamın olduğu zamanları ve gidişini, annemle geçen, benden olduğuğumu çalan dönemleri ve ardından onunda gidişini... Önce terapilerle iyice parçalara bölünüp, büyükannemle yeniden toparlanışımı, okul hayatımı, Nazlı'yı...

Hazır başlamışken onun sormasına fırsat vermeden, Handan teyze ve Ahmet amca, Will ve Dante'ye kadar hayatımdaki herkesi, yaşadığım iyi kötü ne varsa dök-tüm ortaya. Gizli saklı kalmamıştı artık. Karşısında her zamankinden çok daha fazla savunmasızdım. Çınlıçplak hissediyordum. "Mutlu musun şimdi? Bak her şeyi biliyorsun artık!" dedim.

"Hayır, değilim," dedi. "Mutluluk şu an hissettik-lerimin yakınından bile geçmiyor. Lena, ne yaptığının farkındayım. Anlatırken intikam aldın benden, sana sor-duklaım için. Hiçbir ayrıntıyı atlamaman bu yüzden biliyorum." Her an parçalanacakmışım gibi hissediyor-dum. Tek bir bakış yeterdi buna ama aramızdaki son ba-kiş da olsa görmeliydim. Başımı ona çevirdim yavaşça. Lucas konuşmaya devam ederken, hiç kıpırdamamış gibi yalnızca gözlerime bakıyordu. "Senin de söylediğin gibi farklı bakıyorum artık ve seni çok daha iyi tanıyorum ama sana olan duygularım değişmedi. Ben değişmedim, inan buna."

Gözlerinde ya da yüzünde gördüklerim de bekle-diğim gibi değildi, söyledikleri de... Anlayış ve hüznü vardı. Yargılama ya da acıma yoktu. Tıpkı söylediği gibi sadece yaşadıklarımı paylaşıyordu ve haklıydı. Canım

yakan konuları açtığı için, intikam alır gibi anlatmışım
sanki bütün bunlarda bir suçu varmış gibi.

"Özür dilerim. Ben neden böyle yaptığımı bilmiyo-
rum. Sana anlatmak istedim ama hazır değildim."

Daha ben konuşmaya başlamadan, tıpkı arabaya bin-
diğimde olduğu gibi, sıkıca sarılıp sarmalanmışım ye-
niden. O ana kadar titrediğimin farkında bile değildim
ama konuşurken dişlerim birbirine vuruyordu şimdi ve
gördüğüm anlayış çözmüştü beni.

"Önemli değil, hak ettim. Keşke benden aldığın inti-
kam yeterli olsaydı unutman için. Haklısın, çok zorladım
seni. Özür dilerim. Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor-
du. Benimle birlikte ileri geri sallanırken.

Lucas orada ne kadar süre beni avuttu bilmiyorum.
Hatırladıklarımı, anıların getirdiği sesleri duyamaya-
cak hale gelip, biriktirdiklerimi dökene kadar ağladım.
Arabaya binmemizden sonra bir noktada uyumuş ol-
malıyım. Kendime geldiğimde kucağındaydım ve otelin
asansöründeydik. Ağlamaktan akan rimelim yüzünden
kirpiklerim yapışmıştı. Gözlerimi zorlukla açtığım anda,
aynada kendimi görüp yeniden kapatmak istedim.

"Merhaba, uykucu. Daha iyi misin?"

"Arabadayken beni uyandırsaydın daha iyi hisse-
dim," dedim suratımı buruşturarak ve büyük ihtimalle
sefil görüntümün üzerine bir de kızarak.

"Çok derin uyuyordun bebeğim. Aslına bakarsan sa-
baha kadar uyanacağını sanmıyordum."

"Otel çalışanlarına daha ne kadar rezil olabilirim aca-
ba? Lobiden geçişlerimin yarısında senin kucağında bay-
gın halde, geri kalanlarında ise sinirle bağırıp çağırıyor
oluyorum." Dudakları yukarı doğru kıvrılmaya başla-
yınca, başını eğip bir öpücük verdi saklamak için.

"Bu gecenin ardından sorun ettiğin şeyin bu olduğu-

na inanamıyorum ama merak etme resepsiyon görevlisinden başka kimse görmedi. Muhtemelen bir de güvenlik kameraları."

"Ah tamam o zaman, endişelenmeme gerek yok! Garrenler sayesinde bütün otele yayılmayacak çünkü değil mi?" Yanaklarının içini ısıırıyordu artık. "En azından gülüşünü saklama nezaketini gösteremez misin?" Durmaksızın mız mızlanan halim, daha fazla dayanamayan Lucas'a kahkaha attırdı. Mümkün olan en abartılı haliyle gözlerimi devirdim o gülmeye devam ederken.

"Üzgünüm, deniyorum."

Asansör katımızda durduğunda, rahatsızlıkla kıpırdanmaya başlamıştım. Kucağında olmaktan yana bir şikâyetim yoktu aslında ama görüntümden ciddi anlamda vardı! "Lucas indirebilirsin artık, kendim yürüyebilirim. Sıkılmadın mı bundan? Bütün gece kucağındaydım neredeyse. Hem kolların acımıştır."

Hiç istifini bozmadı söylediklerime, odasına doğru yöneldi. "Bütün gece kollarımda olmandan oldukça memnunum ve buna sonsuza kadar devam edebilirim."

Sonunda istediğim olmuş, Lena'dan anlatmasını beklediklerimi öğrenmiştim ama küçücük yaştan itibaren yaşadıkları, beni de en az anlatırken onu üzdüğü kadar sarsmıştı. Söylediği tek bir kelimeyi dahi kaçırmamaya çalışarak dinlemiş, tüm o anlar onunla birlikte gözlerimin önünde canlanmıştı. Anlatmanın bile böyle acı verdiğini tahmin edemediğim için, defalarca onu zorladığım için kendimi suçluyordum. Eğer ısrar etmeden hazır olacağı bir zamanın geleceğini bilsem, ne kadar sürerse sürsün beklerdim ama duyduklarım o zamanın hiç gelmeyebileceğinin ispatıydı.

Konuşulanların ağırlığıyla gece ikimiz içinde zordu ama Lena'yı artık tanıyordum. En savunmasız halinde bile ne kadar güçlü olabildiğini. Tüm dünyası yerle bir olduğunda dahi azmi ve kararlılığıyla altından kalkabilmesini, her ne yaşamış olursa olsun kalbindeki sevgiyi ve umudu yitirmediğini. Dünya üzerindeki hiçbir şeyin onun ruhunu kirletmeyi, içindeki iyiliği yok etmeyi başaramayacağını görmüştüm.

Bütün akşam gibi, geceyi de meleğimi sarıp sarmalayıp yarak geçirdim. Paylaştığımız güzel anların ve sevgimin, geçmişinin yaralarını unutturmasını, onu herkesten dünyadaki kötü olan her şeyden koruyup saklamayı istedim.

Uyumadan, Lena'yı ve huzursuz uykusunu izleyerek sabahladım. Birlikte ettiğimiz kahvaltı boyunca, dikkatli ni dün gecedan uzak tutmak için saçmaladım, dikkatli. O, balo hazırlıkları için odasına gittiğinde beni idare edeceğe kadar uykunun ve uzun bir düşün ardından hazır nıp salona indim.

Kimseye görünmeden girişe ve salona hâkim olan kuytu bir köşeye geçtim. İnsanların gruplar halinde olan riyi doldurmaya başlamasının üzerinden on beş dakika geçmişti ki, müdürü Ahmet Bey'in kolunda beş dakika ründü. Salona girişiyle, neredeyse bütün kapıda döndü. 'Ah Tanrım Lena!' diyerek bakışlar ona kadının benimle olmasının gururu mu, yoksa aç bakişlar rın kıskançlığı mı daha ağır basıyordu karar veremiyordum.

Bir kuğunun zarafetiyle ilerlerken nefes kesiciydi. Simsiyah uzun elbisesi, boynunun hemen altından başlayarak omuzlarından itibaren kollarını, tüm vücudunu ikinci bir deri gibi sınıksı sarıyor, dizlerinin hizasından çan şeklini alıyordu. Omuzlarının üzerinden başlayan ve kalçasının üstüne kadar derin bir V şeklinde inen dekolrının arkasında elbisesinin kuyruğu süzülüyordu. Saçları güzel yüzünü ortaya çıkarmaya yetecek kadar toplanmış, hafifçe bir omzuna ve sırtına doğru dökülüyordu. Abartısız makyajı, elinde tuttuğu çantası ve zarif zümrüt küpeleriyle, tanrıçaları kıskandıracak kadar güzeldi.

Orada öylece durup her ayrıntıyı hayranlıkla izlerken ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Mikrofondan büyük-

babamın sesini duyduğumda kendime geldim. Tüm salonda dolmuş herkes pür dikkat onu dinliyordu. Yaşlı kurt her zaman iyi bir konuşmacı olmuştu zaten! 'İyi akşamlar sevgili Northern ailesi. Şirketimizin merkezi-ni asıl evine, Londra'ya taşımaya karar verdiğimiz için hepiniz gibi ben de büyük bir heyecan yaşıyorum. Her zaman olduğu gibi bu yıl da şirketimiz için yaptığınız çalışmalar ve emekler için, burada bulunan bulunmayan, eski-yeni tüm çalışanları-mıza, her birinize ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Yıllık balomuz hoş geldiniz...' Alkışları eliyle durdurdu. 'Hepinize iyi eğ-lenceler dilemeden önce, sizlere bildirildiği üzere şirketle ilgili birkaç duyuru yapacağım. Öncelikle bilmelisiniz ki önümüz-deki iki ay içinde yönetim kadrosunda çok inandığım iki de-şiklik yapacağım. Ancak bu akşam yalnız birini idare etmekte Artık yaşlı bir adamım ve her şeyi tek başıma düşünürken, zorlanıyorum.' Bu da ne demek böyle diye düşünürken, büyükbabam salondaki mırıldanmalara aldırmadan de-vam etti. 'Şirkette kalmaya devam edeceğim, henüz çalışmayı bırakmam istemiyorum ama geri plana çekilip genç beyinlere yer açmanın zamanı çoktan geldi. Şirketimizin geleceğini, tıpkı babamın da bana yaptığı gibi sevgili torunum Robert Lucas Ross'a teslim ediyor, tüm kalbimle benden daha ileri taşımasını diliyorum.'

Beni uyaramaz mıydı sanki! Zoraki adımlarla kürsüye yürüdüğümde büyükbabam bana sarıldı. Birlikte dönüp kalabalığı selamladı. Mikrofona tekrar eğildi ve 'Şimdi lütfen eğlenmenize bakın ve gecenin keyfini çıkarın.'

Şoku takip eden sessizlik ve ardından kopan alkış-lar arasında aklımda sadece Lena vardı ama onu hiçbir yerde göremiyordum. Patronu olmam fikrinden nefret ettiğini biliyordum ve ona defalarca şirkette aktif olarak yer almayacağımı söylemişim! Başlayan müzikle birlik-te, Ahmet Bey'in elinden tutarak onu piste çıkardığını görünce biraz olsun rahatladım. En azından gitmemişti.

Büyükbabama baktım, hissettiklerimi saklamadan. "Sen hayatımda gördüğüm en hilebaz adamsın, beni tuzaga düşürdün." Yüzüne yayılan memnun gülümsemeyle cevapladı.

"Evet, oğlum öyleyim ama en doğrusu buydu inan bana. Yorgunum ve sen de benim tek varisimsin artık zamanı gelmişti."

"Büyükbaba, Jillian senelerdir senin gözüne girebilmek için çalışıyor. Sen ise istemediğim halde yerini bana devrediyorsun. Bu ikimize de haksızlık."

"Jillian ve ben bu meseleyi aramızda hallettik. Kardeşin asıl istediğini aldı ve inan bana halinden çok memnun. Sana gelince, bu görev her zaman senindi. Hakkın olanı almalıydın. Henüz erken ama biraz zaman geçtiğinde ve ben aklımdakileri gerçekleştirdiğimde mutlu olacaksın."

"Seninle şimdi tartışmayacağım büyükbaba ama em azından beni uyarabilirdin! Bu akşam bana neye mal oldu bilemezsin." Sesimdeki sitemi ve burukluğu dizginleyemedim.

"Bu bir gelenek oğlum, seni uyarsaydım bir anlamı kalmazdı." Bir an duraklayıp dikkatle baktığında, aklımdaki çarkların dönmeye başladığını görebiliyordum. "Ama senin dert ettiğin bu değil, başka bir şey var. Söyle bana 'neye mal oldu' derken ne demek istedin?"

"Büyükbaba, seninle konuşmayı çok istediğim bir şey bu ama şimdi zamanımız yok. Önce çözmem gereken büyük bir sorunum var. Bunu da sana borçluyum!" dedim. Son kelimelerim yarı alayla söylenmişti ve o da bunu fark etmişti ama devam edemedik. İnsanlar, sanki konuşmazlarsa eksikliğini hissedecekmişim gibi, samimi görünmeye çalışarak kendilerini göstermeye geliyorlardı. Araya karışan, tebrik etmeye çalışan kalabalığın arasından kurtulmam uzun zaman almıştı ama konuşurken bile gözlerim kırılmak istediğim tek kişiyi arayarak salonu tarıyordum.

Bu geceyi böyle hayal etmemiştim. Duyduklarıma inanmamış, onu kürsüye yürürken gördüğümde bile hayal olmasını dilemişim ama değildi! Dürüst olma kuralını kendisi koymuş ve sonra da gözümün içine bakarak yalan söylemişti. Daha önce konuştuğumuzda defalarca üstüne basarak, büyükbabasına gerektiğinde yardımcı olmak dışında kesinlikle işlerin başına geçmeyi düşünmediğini, bunu yapmak için kendisini paralayacak bir kız kardeşi olduğunu ve kendisinin zaten yeterince meşgul olduğunu söyleyip durmuştu. Aslında dürüst davranıyordu, şu an ben de diğer herkes gibi içten bir şekilde onu alkışlıyor, kutluyor olurdum. -Tabi o zaman yaşadıklarımızın hiçbirini de yaşamamış olurduk!-

Lucas, her ne kadar uçarı, ilgisiz gibi görünse de, kısa sürede tek başına başardıklarıyla iş alanında çok zeki, azimli ve çalışkan bir adam olduğunu kanıtlamıştı. İki şirketi bir arada rahatlıkla devam ettirebilirdi. Tüm bu özellikleriyle hak ettiği yeri almış olmasına sevinebilirdim. Seviniyordum da ama yalan yalandı işte! Ben tüm

kalbimle ona açılıp, tek bir yalan ya da yanlış olmadan hayatımın en gizli yanlarını dahi anlatmıştım. En hassas olduğum, asla bir kez daha kaldıramayacağım konunun yalanlar olduğuna dair onu uyarmıştım. Ve buna rağmen yalan söylemişti.

İşimi çok seviyordum ama o patronumken farklı ülkelerde bile olsak, bu şirkette çalışmaya devam edebileceğimi sanmıyordum. İstedğim tek şey buradan kaçıp gitmekti ama yapamazdım. Kalmak zorundaydım! Şimdi büyükbabasıyla dans ederken, müzik başladığında Ahmet amcaya yaptığım gibi hiçbir şey belli etmeden gülümsüyor, konuşmamıza uygun cevaplar vermeye çalışıyordum.

Bay Northern, konuşkan sevimli bir adamdı. Her ne kadar konuşulanlara tam dikkatimi veremesem de...

"Dans etmeyeli yıllar oldu neredeyse ama en başarılı çalışanlarımdan biriyle dans etmeden seneyi kapatırsam üzülürdüm doğrusu."

"Balodaki tüm hanımların kışkandığına eminim. Benim için de gecenin en güzel anı bu oldu."

"Sevgili kızım. Genç bir hanımdan böyle bir iltifat almak da benim için gecenin en güzel anı olsa gerek," dedi yüzündeki içten gülümsemeyle. "Bu seneki toplantının oldukça verimli geçtiğini düşünüyorum ve bu gece de bütün bir haftanın yorgunluğuna değdi."

"İnanılmaz bir haftaydı," dedim dürüstçe.

Bir yandan ummadığım kadar iyi sonuçlanan ve belki de beni terfi almaya götürecek toplantıları düşünüyordum ama diğer yanda Lucas vardı. Hayal edebileceğimden de güzel geçen günlerimiz ve bu gece duyduklarım getirdiği içimi acıtan hayal kırıklığı...

"Defne, projeni en kısa sürede uygulamaya almak istiyorum ama bir anda geçiş yaparsak umduğumuz ge-

leşmeleri göremeyeceğimiz muhakkak. Üzerinde çalışma yapmaları ve projeyi bir eğitim semineri olacak şekilde hazırlamayı istiyorum. Bu şekilde geliştirmemiz ve ilgili alanlarda uygulamaya almamız kolaylaşacaktır."

"Elbette efendim. Benim aklımdaki de benzer bir şeydi. Uygun bir zaman ve yer ayarlayabilirsem ilk önce kendi bölgemde deneyip size sonuçları ulaştırmak istiyordum."

"Harika. Ben de tam olarak bunu kastediyordum ama aklımda bundan biraz daha fazlası var."

"Siz nasıl isterseniz hazırlıklarımı ona göre yaparım ama tam olarak anlayamadım."

"Merkezden başlamanızın daha uygun olacağına karar verdim. Böylece ilerlemeleri daha net görebileceğiz."

"Ben de daha hızlı ulaşacağım sonuçlara."

Bir süre daha bana verilen görev ve yapacaklarımı konuştuk. Konu, şirketteki yerini büyük ölçüde Lucas'a devretmesiyle ilgili söylediklerine geldiğinde biraz kafanı karıştırmıştı. "Bu devir şekli bir aile geleneğidir. Hazır olduğumu düşündüğümüzde halefimize bunu belli etmez, herkesle birlikteyken açıklarız..." diyordu ve devam edecekti ki gözleri bir yere kilitlendi. Sanki tüm varlığımı bildiğim şeyi inkâr etmek mümkünmüş gibi yavaşça çevirdim başımı. Lucas bize doğru geliyordu ve ben onunla konuşmaya hazır değildim!

Bay Northern gülümsedi, geri çekilip ellerimi birleştirdi ve zarif bir öpücükle "Senin kadar akıllı ve güzel bir hanımla dans etmek büyük bir mutluluktu ama sevgili torunum senin için daha uygun bir kavalie olacaktır eminim," dedi.

Çılgık atmak, hayır beni ona verme demek istedim ama onun yerine "Ben sizin kavaliteliğinizden çok memnu-

num..." derken Lucas, o göz kamaştırıcı gülüşüyle araya girdi.

"Dans etmeyi bu kadar özlediysen büyükbaba, arata kendi yaşının hanımların davetlerini kabul etmelisin. Çare, hanımların peşinde koşacak yaşı geçtiğini sanıyorum."

Aralarındaki samimiyet her hallerinden belliydi. Bu sözler üzerine Bay Northern yalandan bir kızgınlıkla bakarak, ellerimi uzatmadan geri çekti. "Ben sadece yaşlandım oğlum, henüz ölmedim! Dikkat et zaman çabuk geçiyor." Bir kahkaha attı. "Sanıyorum ki sen de, herkes gibi bu güzelliğin etkisine kapıldın ama böyle konuşmaya devam edersen, her an kararımдан vazgeçip dansımıza devam edebilirim," dedi.

'Ah tabi, devam edin ben yokmuşum gibi!' İçin için söylenirken, dışarıya belli etmemek için de ayrı bir çaba harcıyordum. Lucas mükemmel bir reveransla eğildi ve ellerimi aldı. "Böyle bir kötülüğü yapmayacak kadar beni sevdiğini sanıyorum büyükbaba."

Birbirine inanılmayacak kadar benzeyen iki yüz de sıcacık gülümsüyordu ve Bay Northern arkasını dönüp kalabalığa karışırken "serseri," diye mırıldanıyordu.

Dance Me To The End Of Love eşliğinde, Lucas'ın zarif yönlendirmesiyle pistte dönmeye başladık. Elimizi tutan ve sırtımı hafifçe okşayan parmakları, ona bu kadar yakın olmak, dizlerimin bağını çözüyordu. Öyle güzel dans ediyordu ki her dönüşümüzde ayaklarım yerden kesilir gibiydi. Bir insanın gözlerinde denizlerin, okyanusların, gökyüzünün tüm renklerinin bir arada ve aynı anda barınması, yağmurdan sonraki toprak gibi kokması nasıl mümkün oluyordu! Aklım başka, kalbim başka tempo tutturuyordu ama ben kızgındım, kırgındım.

"Tıpkı benim gibi, büyükbabamı da büyülemişsin. Onu yıllardır dans ederken ve böyle eğlenirken görme-

"Büyükbabanı bilmiyorum ama senin üzerindeki büyük bir şey olmamış gibi konuşmaya girmesi sinirlerimi daha gürlemişti."

"Büyükbabanı bilmiyorum ama senin üzerindeki büyüleyici etkim yalan söylemek olmuş anlaşılan."

"Sana hiç yalan söylemedim Lena. Bu akşam olacak-
haberim bile yoktu."

"Sana inanmıyorum," dedim ama

"Bana Lena deme! Sana inanmıyorum," dedim ama başı da benzer bir şey söylemişti!

"Bu şey saçma sapan bir aile geleneğiymiş, yemin ederim bilmiyordum. Seni ikna etmek için ne yapayım bana, her şeyi yaparım."

Bir şeyler yapmasını istemiyordum. Hayır, bu büyük bir yalandı! Aslında istiyordum ama yapmamalıydı. Son birkaç günün hiç yaşanmamış olması gerekirdi. Zamanı geri alamazdım ama en azından şimdi olması gerektiği gibi ardımda bırakıp gitmeliydim. "Diyelim ki bunu bilmiyordun Lucas, peki ya bildiklerin! Bildiklerimiz. İşin, ailen... Biz baştan beri yanlışlık."

"Senden hiçbir şeyi gizlemedim ben! Biz yanlış değil-
dik, bunu sen de biliyorsun. Neden hep kaçmak zorun-
dasın?"

Haklıydı ama yazık ki artık bitmek zorundaydı. Sebebin ne önemi vardı. Eninde sonunda bir haftalık bir kaçamak olacaktı ve sonunda herkes kendi yoluna gidecekti ama gitmek de, kalmayı dilemek de acıtıyordu işte. "Haklısın, saklamadın ama zaten bir önemi de yok artık. Biz her şey gözümüzün önünde olmasına rağmen, yasak bir oyun oynadık ama bitti, ben yarın gidiyorum." Güçlü olmak zorundaydım. Rüya bitmişti!

"Sana günlerdir anlatmaya çalıştığım da buydu işte! Aramızdakiler hiç oyun olmadı. İlk andan beri değildi. Sen kendini kandırdın sadece ama ben artık kandırmak

istemiyorum. Ben sana âşık oldum Lena. Tüm kalbimle, ruhumla âşığım sana."

Bu doğru olabilir miydi? Beni sevebilir miydi? Seviyor olsa bir şeyi değiştirir miydi? İki farklı ülkede, birbirimizden bu kadar uzakta... Üstelik karşımızda yığınla olumsuzluk beklerken birlikte olmak mümkün müydü? Bana dokunurken düşünemiyordum. Gitmeliydim buradan, ondan uzaklaşmalıyım.

"Yapamam, Lucas. Bu asla yürümez. Üzgünüm gitmeliyim. Lütfen gelme, yalnız kalmak istiyorum," dedim zorlukla.

Kollarının sıcaklığından ayrıldığım anda üşüdüğümü hissettim. Hızla masaya gidip çantamı aldım. Odama gidemezdim, her yerinde o vardı. Amaçsız yürüyerek, birkaç koridoru geçtim. Önüme gelen çift kanatlı kapılardan kendimi içerideki karanlığa bıraktım. Kullanılmayan bu salonun masalarının arasında ilerledim. Ne yaptığımı anlayamadan piyanonun başına oturmuş çalmaya başlamıştım bile. Sakinleşmenin bir yolunu bulmalıyım çünkü henüz gece bitmemişti ve kimseye açıklama yapmak istemiyorsam eğer o salona geri dönmek zorundaydım. Dökülen gözyaşlarıma aldırmadan, ona koşma isteğini bastırana, bitkin düşene kadar çaldım.

Çalmak içimde kaynayan duyguları, düşünceleri mi sakinleştirmişti. Kollarından uzak olunca mantıklı düşünmek kolaylaşıyordu. Her şey bir yana biz sadece heyecanlı bir kaçamağın birleştirdiği iki farklı insandık. Öyle olmalıydık! Hayat bana hiçbir zaman güzel yüzünü göstermemişti ve yeterince yıkılmamışım gibi şimdi de aşkla sınayacaktı beni. Ailemin lanetine ortak edecekti belki de.

Şu bir hafta bile sevgiye ne kadar aç olduğumun kanıtıydı. Devam etsek ne olacağı da açıktı! Ben her geçen

gün bağlanır, onsuz nefes alamayacak hale gelene kadar hayatının merkezine yerleştirirdim. Birlikte olduğumuz zamanın her anından mutlu olurdum. Eminim ki onunla olmak çok güzel olurdu ama tüm güzel şeyler bitmeye mahkûmdu. Ve o gün gelip Lucas'ın aşkı bittiğinde, ben diye bir şey kalmazdı. Biterdim. Tıpkı annem gibi, babam gibi...

'Sonsuza kadar mutlu' dünyaya söylenmiş en büyük yalandı. Sadece masallarla büyümüş küçük kızların hayali. Ben hayatın gerçekleriyle büyümüştüm! Biliyordum. Hayatımda ondan başkası olmayacaktı ama şimdi gidersen hiç değilse yaralarımı sarabilir, yaşamaya devam ederdim.

Kızamıyordum ona, çünkü doğruydu. Saklamamıştı hiçbir şeyi, bile bile görmezden gelmeyi ben seçmiştim. Kendime kızgındım, çünkü o söylediği her kelimeye haklıydı. Bana dokunduğu ilk andan beri bu bir oyun değildi. Konuşmaktan kaçarak kendini kandıran da ben-
dim o değil ve ne yaptıysam kendimi koruyamamıştım. Ona aşıkım. Yanlış adamları bulmak kaderimdi galiba ama Lucas farklıydı.

Bu kez kalbim ellerimde paramparçaydı...

Müzik biter bitmez kollarımdan kaçıp gittiğinde kimseye fark ettirmeden peşine düştüm. Aralık bıraktığı kapıdan sessizce karanlık odaya süzülürken, onu piyano başında gördüğümde yeniden çalmaya başlamasının heyecanı sardı içimi. Müziği duyana kadar... Sakin durgun başla-
yan notaların hızını arttırarak önce öfkeli, sert ve ardın-
dan hüzünlü içimi acıtan bir melodiye geçişini dinledim.

Sonra kısık sesle, mırıldanarak söylediği şarkıyla ya-
şadıklarını, duygularını müziğine dökerken akıttığı göz-
yaşları yüreğimi dağladı. Koşup teselli etmeyi, acısını
dindirmeyi istedim ama ona zaman vermeliydim. Hiçbir
şey gözyaşlarının sebebini, canını acıtanın ben olduğum
gerçeğini değiştiremezdi. Şarkıdaki yakarışı dinlerken,
başta kendim, onu kıran herkese lanetler yağdırarak ve
sözler vererek sadece izledim.

*Al bu gözyaşlarını, bir şişeye doldur. İzin verme gözyaşları-
nın boşuna akmasına.*

Al bu gözyaşlarını, cennette sakla. Hayatımı gözyaşlarımla
sula, yağmur gibi.
Al bu hayatı, bir şeye dönüştür. Korkuyorum, bunun sadece
zaman kaybı olmasından.
Dönüştür bu hayatı, üzerinde yükselen güneşle, yavaşça bu-
yuyan bir asmaya.
Dönüştür gözyaşlarımı şaraba.
Duy beni, duy söylenmemiş kelimelerimi. İnancımı ve umut-
larımı tazele.
Benden geriye kalan sadece izler. Daha güçlü kıl beni kırılan
parçalarımda.
Duy beni...*

Bir süre sonra salona döndüğünde eğer bakışlarını
okuyacak kadar onu tanımıyorsa, kimse ne hissettiğini
anlayamazdı. Henüz sadece arasına sızmaya başladığım
o kalın duvarları yeniden örmüştü. Saatler boyu gülüm-
sedi, sohbet etti, dans etti. Ben kıskançlıktan çıldırmış
kimseyi görmeden sadece onu izlerken, bir kez olsun
gözleri beni aramadı. Etrafına üşüşen o fırsatçı pislikler-
den uzaklaştırmanın ona ulaşmanın bir yolunu bulmalı,
ellerimden kayıp gitmesini engellemeliydim.

Ahmet Bey de benim gibi düşünüyor olacak ki bir an
olsun yanından ayrılmıyordu. Dans ettikleri bir andan
istifade edip orkestraya isteğimi ilettim ve onlara doğru
ilerledim yeniden. Pistten inmek üzereyken yetiştiğimde,
Lena geldiğimi görmüş, adamın kolunda acele adımlarla
uzaklaşmaya çalışıyordu.

"İyi akşamlar."

"Bay Ross, ben de ayrılmadan önce size tebriklerimi
iletmek istiyordum. Ne hoş bir sürpriz oldu."

Bir gülümseme yerleştirdim yüzüme, adama kabalık

* Jim Brickman & Michael Bolton – Hear Me (Duy Beni)

etmek istemiyordum ama Lena'nın gözlerindeki bakıştan, kaçmak üzere olduğu belliydi. "Teşekkür ederim. Beklemediğim bir sürprizdi. İzin verir misiniz?" dedim.

"Ah elbette," derken şaşkın bakışlarla süzdü ikimizi. Lena uzattığım eli tutmaktan kaçınıyordu. "Bay Ross, kabalık etmek istemem ama biz ayrılmak üzereydik," dediğinde Ahmet Bey ayıplayan bakışlarını gözlerine dikmişti.

"Anlıyorum ama beni kırmayacağınızı umuyorum." Israrla elimi uzatmaya devam edince, kısa bir duraklamanın ardından zorlama bir tebessümle elimi tuttu. Arkamızı dönüp piste yürürken, kızgın bakışlarına aldırmanadan devam ettim. Konuşmak için ağzını tam açmıştı ki, "Oradaydım, seni dinledim. Ne söylesem dinleyeceksin biliyorum ama lütfen en azından dinle. Sadece dinle..." dedim, orkestra şarkımıza girişini yaparken. İtiraz etmedi.

Kimse umurumda değildi. Beline doladığım kolumu sıkılaştırıp, iyice kendime çektim, kulağına şarkıyı mırıldanarak. Yanağımı başına yasladım. Lena için bunun bir veda olduğunu biliyordum. Pes etmeyecek, böyle bitmesine izin vermeyecektim ama bu gece ne yaparsam yapayım kararını değiştirmeyecekti. Sadece bilsin istedim, onsuz olamayacağımı anlamasını diledim.

*Ya öpemezsem tekrar dudaklarını, ya da hissedemezsem beni
kucaklayan tatlı dokunuşlarını*

Nasıl devam edebilirim.

Sensizken hiçbir yer yok ait olabileceğim

*Bir gün aşk bana geri getirecek seni. O güne dek boş kalacak
kalbim*

*Bu yüzden tek yapabileceğim, inanmaktır bir yerlerde düşün-
düğüne beni*

Seni bırakacağım güne dek. Tekrar merhaba diyeceğim

güne dek
Veda değil bu, Seni tekrar görene dek
Tam burada o zamanı bekliyor olacağım.
Ve zaman bizim tarafımızdaysa şayet, Gözyaşı dökmemiz
gerekmeyecek
Veda değil bu.*

Şarkı yavaşlayıp sona erdiğinde, dolu gözlerinde parlayan yaşlarla son defaymış gibi bakıyordu yüzüme. Biliyordum o da benim gibi her bir ayrıntıyı hafızasına kazıyordu. Ben tekrar göreceğim ana dek, o ise gerçekten son olduğunu düşünerek yapıyordu bunu.

"Seninle yaşadığım her an çok değerli, çok güzeldi ama burada bitmesi gerektiğini kabul etmeliyiz. Lütfen daha fazla zorlaştırma. Yarından itibaren kendi hayatımıza geri dönüyoruz. Adına ister rüya diyelim ister oyun ama izin ver bu sadece güzel bir anı olsun."

Ardında buz gibi soğukluk bırakarak sıyrıldı kollarından bir kez daha. Titreyen ellerimizi ayırmadan önce veda öpücüğümü kondurdum üzerine, gözlerimi yüzünden ayırmadan. Hüzünlü son bir gülümseme armağan etti bana ve gitti...

* Laura Pausini - In Assenza Di (It's Not Goodbye - Veda Değil).

Eğer 'Gitmek istemiyorum,' dersem bırakmazdı beni biliyordum ama ne zamana kadar. Beni sevdiğini söyleyen herkes eninde sonunda gitmişti, hem de arkalarında kapanmayan yaralar bırakarak. En büyük yarayı almaktan korkarak son kez baktım buğulanmış, derin okyanus mavisi gözlerine ve doyamadığım kokusunu hapsettim içime, kollarından sıyrılmadan hemen önce.

"Ben sana âşığım meleğim..." diye mırıldandığını duydum. Geri dönüp boynuna sarılmak istedim ama tek yapabildiğim içimden 'Ben de sana âşığım,' diyerek, onun pistin ortasında bırakıp asla unutamayacağım o şarkı aklımda dönüp dururken yürümeye devam etmek oldu. Şarkı, "değil" dese de bizimki vedaydı.

Darmadağın olmamak için tek yapabildiğim kendimi oyalamaktı. Bavullarımı ve aldığım hediyeleri hazırladım. İşim biter bitmez, Will'i aradım. Bu odadan çıkacak gücüm yoktu, desteğe ihtiyacım vardı. Korkuyordum onu görmekten, kendimi tutamamaktan. Tek söyleyebildiğim 'Canım çok acıyor, lütfen bana yardım et!' oldu ve.

arkadaşım hiçbir şey sormadan sadece istediğimi yapıp. Uçaktaki yer değişikliğini, otelden çıkışımı, Ahmet amcaya bahane uydurmayı...

Diğerlerinden ayrı olacağım, rahat edeceğim şekilde gerekli ayarlamaları yarım saat içinde halletmişti Will ama yarım saat beklemek bile eziyetti. Sabah saat 7.00'de kaçır gibi çıktım otelden.

Uyuşmuş tepkisiz bir şekilde havaalanında beklediğim sırada çalan telefona boş gözlerle bakakaldım bir süre. Şirketin numarası olduğunu algılayınca, kendime gelmeye çalışarak açtım.

"İyi günler, Bayan Suri değil mi?" dedi genç bir kız kibarlıktan kırılır bir sesle

"Evet, benim."

"Bir dakika beklemenizi rica ediyorum. Bay Northern görüşmek istiyor hatta kalın lütfen."

"Tabi, bekliyorum," dedim şaşkın vaziyette ne istiyor olabildi ki!

"Merhaba Defne, nasılsın?" Bugün herkes benimle konuşurken özellikle mi aşırı kibardı, bende mi bir problem vardı anlayamıyordum.

"Teşekkür ederim efendim. Siz nasılsınız?" 'Aslında bok gibiyim ve kimseyle konuşmak istemiyorum,' demek istiyordum.

"İyiim. Çok uzatmayacağım seslerden havaalanında olduğunu tahmin ediyorum. Şimdi, daha önce seminerlere merkezde başlayacağını söylemiştim zaten ama merkezin değişmesiyle birlikte Londra'da devam edeceğini hatırlatmak istedim. Hazırlanıp iki gün sonra geri dönmeni bekliyorum. Süreci hızlandırmak için yapılacak birçok değişiklik olacaktır."

Ah lanet olsun! Lucas'da orada olacak! Bunu şu ana

kadar düşünmediğime inanamıyordum. Tanrı hiç mi açmıyordu bana! "Özür dilerim efendim, itiraz gibi olacak ama ben bütün planlamayı kendi bölgem için yapmıştım. Çalışmalarım merkezde başlamak için yeterli değildi henüz. Yeniden uyarlamak ve düzenlemek biraz zaman alacaktır."

"Merak etme her şey ayarlandı. Ahmet Bey ve Arda gerekli düzenlemeleri yeniden yapacak. Bilgilendirme dosyasıyla birlikte şirket uçağı pazartesi 8.00'de seni bekliyor olacak. Hazırlıkların için ekibin de kuruldu. Birlikte çalışınca daha kolay uyum sağlanacağına eminim. İlk etapta bir ay kadar kalman gerekecek tahminen. Ayrıntıları geldiğinde konuşuruz, görüşmek üzere."

İtiraz kabul etmeyeceği belliydi. Zaten büyük patrona itiraz etmek gibi bir lüksüm yoktu. Çaresiz "Tabi efendim, nasıl isterseniz. Görüşürüz," dedim içimden şansma okkalı küfürler savurarak.

Saatler sonra eve ulaştığımda sakinleştiğimi sanıyordum ama karşımda kollarını açmış "Özür dilerim. Seni zorlamamalıydım ama düşünemedim. Çok özür dilerim. Gel bana kedicik, anlat ki yaralarını sarabilelim," diyen Will'i görünce her şey yeniden başladı.

Hiç durmadan ağladım, anlattım. Bir noktada uyuyup kalmıştım ama ertesi sabah uyandığımda yine aynıydım. Kolumu kaldırmaya bile halim yoktu. İlk kez âşık olmuştum.

Aklım anılarla boğuşuyordu. Dolaştığımız sokaklar, yemek yediğimiz küçük ama sevimli lokantalar... Şarmarık çocuklar gibi, karar veremediğimiz için mümkün olan tüm çeşitleri koydurduğumuz dev dondurma külahlarımızla, İspanyol Merdivenleri'nde oturup, yapış yapış olup gülmekten yerlere yatarak etraftaki insanlar hakkında yaptığımız dedikodular, gülüşmelerimiz...

Piazza Novano'da çizdirdiğimiz resimlerimiz... Sahi nerdeydi o resimler! Gezdiğimiz her yerin hikâyelerini anlatmış hepsinin bir köşesine bizi yerleştirmiş ve hikâyeyi bir de içinde biz olsak nasıl olurdu diyerek yeniden yazmıştı.

Trevi Çeşmesi'nde, geleceğe dair sözler vermemesini söyleyip dursam da, her gelişimimde dileğinin aynı olacağını sözünü vermişti inatla. Tek dileğinin ben olduğumu söyleyip, benim ne dilediğimi öğrenmek için binbir şekle girmişti. 'Çeşmeye para atan herkes, bir gün mutlaka buraya tekrar gelirmiş!' demişti.

Oraya bir daha gidemeyeceğimizi çünkü ne biz, ne de içinde bizim olduğumuz geleceğin olmayacağını bilmek kalbimi paramparça ediyordu ve oraya bir kez daha gitmeyi düşünemiyordum bile...

Ertesi gün, ben yerlerde sürünür, her şeyi yakıp yıkar-ken, Lena dimdik ayakta otelden ayrılıyordu. Ağlamak-
tan şişmiş dudaklarını ve kızarmış gözlerini makyajla
gizlemeyi başarmıştı ama bakışları...

Gözlerinden silmek istiyorum dediğim hüznü bu kez
ben yerleştirmiştim o gözlere. Zorla kabul ettirmiştim
kendimi, zaten defalarca parçalanmış kalbini daha da ku-
rabileceğimi düşünmeden!

Gidişini taksi gözden kaybolana kadar izledim ve
içtim. O görüntüyü aklımdan silebilmek için, kendimi
unutmak için içtim. Bütün günü ve geceyi alkole boğula-
rak geçirdim ama bu bile beynimi uyuşturmaya yetmedi.
Ertesi gün son çare, konuşmak için büyükbabama gittim.
O beni anlayabilecek tek insandı. Çalışma odasına girdi-
ğimde sanki geleceğimi biliyormuş gibi, böyle anlar için
ayırdığı bourbondan birer kadeh doldurmuştu.

"Gel oğlum, otur da anlat hadi," dedi rahatlatan sesin-
le karşısında ki koltuğu göstererek.

"Büyükbaba nerden başlayacağımı bile bilmiyorum..." Odaanın içinde dört dönerek en başından anlattım ve ben sonunda koltuğa yığıldığımda, o sessizce camdan dışarıyı izliyordu. "Ben dünyanın en aşağılık adamıyım, onu bu hale ben getirdim. Sonrasını düşünmeden tüm engellemelerine rağmen ona yanaştım, etrafına ördüğü duvarları yıktım. Onu mahvettim büyükbaba! Her şeyi mahvettim!" Başım ellerimin arasında fısıltıyla döküldü kelimeler, boğazımı yakarak.

"Hayır oğlum, sen sadece âşık oldun."

"Anlamıyorsun. Gittiğinden beri nefes alamıyorum, damarlarımda yayılan acıyı durduramıyorum. Herkes-ten her şeyden koruyacağıma dair sözler verirken, ken-dimden bile koruyamadım onu. Görmedin büyükbaba, gözlerindeki acıya rağmen güçlü olmaya çalışmasını, gözyaşlarını görmedin."

"Aslında gördüm, hem de her anını." Başımı kaldırıp soran gözlerle bakınca devam etti. "Ne yani, onun tek farkına varanın sen olduğunu mu sanıyordun?"

"Bu da ne demek? Sen neden bahsediyorsun büyük-baba!"

"Sakin ol genç adam, saçma düşüncelerini de ken-dine sakla! O çok başarılı ve çok azimli bir genç hanımı. Ondan ve çalışmalarından övgüyle bahsedildiğinde me-raklandım. Hakkında kapsamlı bir araştırma yaptır-dım. Toplantı için geldiğinden beri yakından izliyordum ve gördüklerimden son derece memnun kalınca ona bir gö-rev verdim. Başarılı olması halinde şirkette çok parlak bir geleceği olacak. Tabi yaşananlardan sonra kalırsa! Zaten aranızdakileri öğrenmeden önce bunu sana da ima et-miştim biliyorsun." Kızmıştı.

"Bunu biliyorum ama..." Derin bir nefes aldı büyük-babam, elini sallayarak beni susturdu.

"Seni çok iyi anlıyorum oğlum inan bana, onunla

birazcık vakit geçiren kimse büyüüne karşı duramaz. Tanrı onu her yönden özel yaratmış. Bunu görmemek için kör olmak gerekir. Defne uzun yıllar önce tanıdığını birine çok benziyor ve sen de tıpkı benim gençliğimdeki gibisin, bu yüzden bilmeliydim... Birkaç gün sonra adamım içinde senin de olduğun yeni bilgilerle geldiğinde, eğer onu görürsen senin de çekimine kapılacağını tahmin etmem gerektiğini anladım ama anlaşılan geç kalmışım ve izlemeye devam ettim."

"O benimdi büyükbaba ve ben aptallığım yüzünden daha yeni bulmuşken ellerimden kayıp gitmesine izin verdim. Yalvarırım, onu geri almam için yardım et!" Çaresizlik beni yiyip bitirirken, her şeyi yapmaya hazırdım. Ne olursa...

"Yanımdayım, merak etme. Benim yaşadıklarımı yaşama diye elimden ne gelirse yapacağım ama bana bir söz vermeni istiyorum."

Uzaklara daldı, gözlerinde parlayan akmamış yaşlarla. "O, hayatında sadece bir kez karşına çıkacak bir armağan. Kendini affettirebilirsen, bir daha asla üzmeyeceksin. Gözlerinden senin yüzünden tek bir damla yaş akmayacak. Eğer sözünü tutmazsan beni karşında bulursun!"

Büyükbabamı hiç böyle görmemiştim. Düşünceler içinde bir süre ikimizde sessiz kaldık. "Kimdi o büyükbaba, büyükanne mi?"

"Öyle olmasını dilerdim ama hayır değildi. Büyükanne harika bir kadındı. Beni olduğum gibi her şeyi bilerek sevdi ve ben onu mutlu etmek için elimden geleni yaptım ama kalbim ve ruhum yitirdiğim aşkımdan başka kimseye ait olmadı." Omuzları düşmüştü, bakışlarında acı vardı. Sormaya devam edeceğimi anladığında dönüp gözlerime baktı. "Hayır, oğlum bunu anlatmaya henüz hazır değilim. Hem senin için şimdi ikinci bir şans var. Onu konuşmalıyız."

Will ve Dante, ne yapacaklarını bilememiş beni de önlerine kattıkları gibi İstanbul'a uçmakta bulmuşlardı çareyi. Handan teyze hatta olanları kısmen de olsa öğrenen Ahmet amca bile çırpındılar benim için. Benimle konuştuktan sonra işlerin sarpa sardığını anlayan Will büyükanemi aramıştı ve büyükannem hiç zaman kaybetmeden gelmişti. Günü sanki her şeyin farkındaymış gibi yanımdan ayrılmayan köpeğim Hektor'a sarılarak yatakta geçirdim. Fazla samimiyetten hoşlanmayan kedim Mara bile yastığımın yanına kıvrılmış, sürekli içini çekiyordu. Aklim karmakarışık. Çok, çok özliyordum onu.

Şimdi ne yapıyordu? Bana dokunduğu gibi başkalarına da dokunacak mıydı? Sevgi dolu sözler fısıldayıp sevişecek, başka kadınlarla da uyuyacak mıydı? O da benim gibi perişan mıydı? Bana aşık olduğunu söylemişti, gerçek miydi? Bir insan sadece bir haftada diğerinin içine böylesine işleyebilir miydi?

Canım yanıyordu, hem de tarifsiz bir acıyla. Gözlerimi ne zaman kapatsam onu görüyordum. Uykumda bile

huzur yoktu, rüyalarım da o vardı! Gece uykusuzlukla dönüp dururken büyükannem yanıma geldi. Yatağımın kenarına oturup saçlarımı okşarken "Uyuyamadığını ve konuşmak istemediğini biliyorum. Buradayım, çünkü şuan hissettiklerini benden daha iyi anlayabilecek kimse yok. Sana anlatmak istediğim bir hikâye var, dinler misin?"

"Tabi, büyükanne," dedim. O bana iyi gelecek şeyleri her zaman bilirdi.

"Pekâlâ, biliyorsun sen büyükbabanı hiç tanımadın. Öldüğünde henüz baban bile küçüktü. Büyükbabanı ben bile neredeyse hiç tanımadan evlendim ama birlikte yıllar geçirdikçe, beni sevdiği ve daima yanımda olduğu için O'na çok değer verdim. Böylesine iyi bir adam olduğu için zamanla sevdim de ama benim sana anlatmak istediğim o değil, çok daha öncesi. Bu, tüm kalbimi ve ruhumu öğe-
ceğim güne dek, tek bir adama verdiğim zamanların ve senin adının nereden geldiğinin hikâyesi. Sen hep bunu bilmek isterdin hatırlıyor musun?"

Bu konu fazlasıyla ilgimi çekmişti çünkü bilmek için çırpındığımda bile büyükannem 'Henüz değil kızım, bunu sana anlayacağın gün geldiğinde anlatacağım,' dedi. Henüz konuşacak kadar ne kendime ne sesime güvenemiyordum. İlgilendiğimi görmesi için ona doğru döndüm. Büyükannem anlatmaya başladığında sanki o anlara geri dönmüş gibi, yeniden yaşıyordu her şeyi. Yeniden genç olmuştu, sanki yeniden âşık oluyordu...

"Henüz on sekizime yeni girmiştim ve o gece ailemle birlikte ilk kez bir davete katılmışımdı. Annemin de yardımıyla, kusursuz bir şekilde hazırlanmıştım tepeden tırnağa. Babamın kolunda salonu dolaşıyor, bir sürü insanla tanışıyordum. Çevremizde benim gibi birçok genç kız ve erkek vardı. Hepsinin heyecanı yüzlerinden okunuyordu ama ben sadece aileme uygun davranabilmek için rol yapıyordum. Babamın iznini alarak beni dansa

kaldırımlarla kibar sohbetler yapıp sıkılmamış gibi davranmaya çalışıyordum.

Adını hatırlamadığım bir genç adam dans bitip beni ailemin yanına yeniden bıraktığı sırada nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir bakış hissettim üzerinde. O tarafa doğru döndüğümde görebildiğim tek şey, adını koyamadığım mavilikteki gözlerdi...

Kalbim bir an için atmayı bıraktı. O da bana bakıyordu, hem de gözlerini dahi kırpmadan. Öylece ne kadar kaldık bilmiyorum. Tek hatırladığım annemin sesini duyduğumda hemen toparlandım. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum, atmayı bırakan kalbim şimdi durmaksızın çırpınıyordu. Annem, benimle konuşuyordu ama anlattığı şeylerin tek bir kelimesini dahi duymuyor, sadece gerekli olduğunu düşündüğüm yerlerde başımı sallıyor ya da 'evet anne, hı-hı' gibi sözlerle geçiştiriyordum. O sırada birinin babamla konuştuğunu duydum ama o tarafa dönemiyordum çünkü dönersem yine o gözleri görecektim. Bir kez daha bakarsam gözlerimi alamam diye korkuyordum.

Babam bana seslenip, 'Sofia, tanışmanı istediğim biri var. Bu genç adam Richard, babası ve benim tanışmamız çok eskilere dayanıyor,' dediğinde kalbim henüz yatışmaya başlamıştı. Babama doğru döndüğüm anda karşımda onu buldum yeniden. O haldeyken nasıl becerdiğimi hâlâ anlayamıyorum ama 'Merhaba, Richard,' demeyi başarmış üstüne birde gülümsemiştim.

Richard bir baş selamı verdikten ve elimi tutup öptükten sonra babama dönüp 'Efendim, bu dansa kızıma eşlik etmeme müsaade eder misiniz?' diyerek izin istedi. Daha ilk dansımızı ederken bile sanki yıllardır birbirimizi tanıyormuşuz gibi hissediyordum. Beni bırakmamacasına sıkıca sarmıştı ama bir o kadar da narındı. Mükemmel bir uyumla hareket ediyorduk. Her bir adım, her dönüş kusursuzdu ve onun kollarındayken ben de kendimi öyle hissediyordum.

Herkesin gözlerinin bizim üstümüzde olduğunu ikimiz de farkındaydık ama bizim için başka hiç kimse yoktu. O köca

salonda yalnızdık, hatta bütün dünya sadece bizden ibaretti. Kelimelere ihtiyacımız yoktu, kalplerimiz, gözlerimiz ve şarkılar zaten konuşuyordu bizim adımıza. Birbirimizin gözlerinde kaybolmuş, esir olmuştuk. Bir daha asla böyle hissetmeyeceğimi, kimseye ona baktığım gibi bakamayacağımı daha o anda biliyordum.

Dans bitip geri döndüğümüzde ikimiz de birbirimizden uzak durmak istemiyorduk. Yanaklarımın kıpkırmızı oluşu annemi endişelendirmişti, ben de bundan faydalandım. Salonun çok sıcak olduğunu bahane edip, biraz hava almam gerektiğini söyleyerek dışarı çıkmayı rica ettim. Annemle babam tam dansa kalkmak üzereydiler o sırada... Richard, babama benimle ilgilenilebileceğini söylediğinde, babam itiraz edecek gibi olduysa da lafı çevirip, babamı annemle dansa gönderirken, kendisi de bana eşlik ediyordu.

Terasa çıktığımızda hiç durmadan konuşuyorduk; beni öyle çok güldürüyordu ki, hakkımda dedikodu olmasın, ailemi hareketlerimle utandırmayayım diye kendimi zorlukla kontrol edebiliyordum. Sanki sözlerim dünyanın en önemli meseleleriymiş gibi dinliyordu beni. Sürekli soruyor, hakkımda öğrenebileceği tek bir bilgi kırıntısını dahi kaçırmak istemiyordu.

Eve döner dönmez her şeyi dadıma anlattım. Ertesi gün ve devam eden aylar boyunca dadım odama her sabah bir mektup getirdi, her gün bir bahaneyle dışarı çıkıyor ya da evimizin arkasındaki kış bahçesinde gizlice buluşuyorduk. Onu gördüğüm her an sanki ilk kez görüyormuşum gibi heyecanlanıyor, birbirimizden ayrıldığımız anda özlemeye başlıyordum. Birbirimizi öyle çok seviyorduk ki ölümümün dahi bizi ayıramayacağına dair sözler veriyorduk. Aylar rüya gibi geçti, aşkımız her geçen gün daha da büyüdü.

Richard, aramızdakileri babasına bir mektupla bildirmişti ve yakın bir zamanda ailesiyle gelecekleri ziyaret için, birkaç gün içinde babamla konuşacaktı. Bu sırada ben babamı öğrendi-

ğinde, bize destek çıkması için anneme anlattım her şeyi. Sonra bir gün ailesinden bir mektup geldi Richard'a. Babası hastalanmıştı, hemen eve gelmesini istiyorlardı ve gitti. Vedalaşırken her gün yazacağına ve buraya babasıyla birlikte döneceğine dair sözler vererek, beni sevdiğine yeminler ederek gitti üstelik ama bir daha geri gelmedi. Ne o, ne de tek bir mektubu.

Bekledim... Ondan gelecek tek bir mektup için dualar ederek sabahladım. Önceleri 'başına bir şey geldi o yüzden yazamıyor' diye ağlayarak kendimi kahrettim. Sonraysa 'beni unuttu, o yüzden yazmıyor' diyerek. Mahvoldum ama vazgeçmedim hep bekledim.

İki yıl kadar sonra annemin hastalığı ilerledi. Daha önceleri de zaten haftanın yarısını yorgun ve hasta geçirirdi ama bu kadar kötüleşmemişti hiç. Yataklara düştü ve hastalığı yüzünden öleceğini düşündüğü için bana Richard'dan gelen mektupların yerini söyledi. Benden özür diledi. Tek çocuğu olduğum için eğer Richard'la evlenirsem uzaklara gideceğim ve kendisinin de benim hasretime dayanamayacağını düşündüğü için saklamıştı tüm mektupları. Bunun için kendisini bağışlamamı istedi.

Mektuplar bir buçuk yıl boyunca gelmeye devam etmiş. O sıralarda biz taşınmıştık ve annem hastalanmıştı. Bu hastalık sırasında neredeyse herkesle ilişigimizi kestiğimiz için evimizi çok az kişi biliyor ve geliyordu. Daha sonra başka mektup geldi mi kendisi de bilmiyordu. Annemi hiç affetmedim. Affedemedim.

Eski evimize defalarca birilerini gönderdim mektuplar için ama yoktu. Eski mektuplardaki adrese defalarca yazdım, çok uzun bir zaman cevap gelmedi. En sonunda birileri mektuplarından sıkılmış ya da halime acımış olacak ki, iki satırla bana onun bir kaza geçirdiğini ve öldüğünü yazdı. Paramparça oldum, yataklara düştüm. Aylarca kendime gelemedim. Ölmeyi denedim, beceremedim! Bütün hayallerim, geleceğe dair bütün umutlarım yıkılmış, dünyada yapayalnız kalmıştım. Kabulle-

nip, beklemekten vazgeçmek hayatımda verdiğim en zor karardı ama bir şeyler yapmak zorundaydım. Richard gelmeyecekti ve benim de annemle kalmaya tahammülüm yoktu.

Evimizde, annemin iyileşmesinin kutlandığı davette büyükbabanla tanıştık. Benimle evlenmek istediğini söylediğinde ondan hiçbir şeyi saklamadım. Her şeyi anlattım ve ondan tek bir şey istedim. Beni alıp uzağa götürecekti ve ne olursa olsun ailemin benimle iletişime geçmesine asla izin vermeyecekti. Adres vermeden onlara elden iletilecek bir mektup yazacaktım her ay, hepsi bu kadar.

Büyükbaban yine de sevdi beni. Evlendik ve Türkiye'ye geldik. Baban doğduğunda kalbimde Richard'a ayrılan yere onu koydum. Baban daha çok büyükbabana benziyordu ve o da haklı olarak, oğlunun adını kendisi koymak istiyordu. Razi oldum. Yıllar geçip seni ilk kucağıma aldığımda ise verdiğim söz hâlâ aklımdaydı. Bana öyle çok benziyordun ki! Richard bana hep 'ışığı'm' derdi ve gelecek hayallerimizi kurarken, doğacak çocuklarımızın adını ne koyacağımıza dair sözleşmiştik. Bu yüzden ben de senin adını Lena koydum. Hem sözümü tutmak için hem de günün birinde sevdiğin adamın ışığı ol diye."

Büyükannem anlatırken onunla gülmüş onunla ağlamıştım, birbirimizi bizden daha iyi anlayan yoktu, olmazdı. Buna çok emindim. "Çok üzgünüm, ikimiz içinde çok üzgünüm," diyerek sarıldım ona hıçkırıklara boğularak.

"Bende öyle çocuğum. Ailemize dadanmış bu laneti senin kırmandan, mutlu olmandan daha fazla istediğim hiçbir şey yok dünyada. Aşk yüzünden önce kendim yaşarken öldüm, ardından evladımı verdim toprağa ve şimdi de senin yanışını izliyorum."

"Bu laneti kırmanın bir yolu yok büyük anne. Bak hepimize ne haldeyiz."

"Dilerim sizin sevginiz bizim gibi olmaz. Eğer olması için küçücük bir umut dahi varsa, o umut için savaş

kızım. Sevginin peşini bırakma. İnan bana pes edersen daha büyük acı çekeceksin. Hayat boyu pişman olmak nedir biliyorum. Bunu senin de yaşadığını görmek, seninle beraber beni de kahreder. Şimdi zor geldiğini biliyorum ama en azından vakti geldiğinde, ikiniz için yarın bir kıvılcım varsa izin ver, o kıvılcım ateş olsun. Işık olup ikinizin de yolunu aydınlatsın,” dedi. Alnımdan öptü ve beni düşüncelerimle bırakıp çıktı.

Bütün gece düşündüm. Hem bizi hem de büyükanne ve onun Richard'ının hikâyesini... Elimde değildi, bu ikisini karşılaştırdım durdum. Bilgisayarımı açıp, Lucas hakkında bulabildiğim her şeyi okudum. Çoğu doludizgin çapkınlıkları yüzünden magazin haberi idi. Belki de karar vermemi kolaylaştıran bu magazin haberleriydi çünkü onları okurken tek düşünebildiğim kırdığı onca kalpti. O kimseyi sevebilecek biri değildi, benimse sevgim bileceğe benzemiyordu. Şimdi sevdiğini söylese bile bir gün heyecanı geçtiğinde, benim çektiğim bunca kalp acısından fazlasını kaldırmaya gücümün yetmeyeceğiydi.

Kimseyi daha fazla telaşlandırmak istemediğim için akşamüstü yataktan çıktım. Temizlendim ve dans salonuna indim. Derslerde yardım ettim ve kapanıştan sonra da orda kaldım. Dans etmek düşüncelerimi toplamama yardım ediyordu. Bu gece benim için önemliydi. Ertesi gün Londra'ya gidecek ve büyük ihtimalle onunla buruna çalışmak zorunda kalacaktım. Zaten bu yüzden ne ısrarlı aramalarına cevap veriyordum, ne de mesajladığımda güçlü olmak zorundaydım. Toparlanmalıydım, en azından bu iş bitip geri dönene kadar.

Büyükanne geldi aklıma 'Sen çok özel bir çocuksun kızım. Hayatını her şeyiyle kabul et ve bağrına bas ama

hep önüne bak. Mutluluk orada bir yerde onu çağırmanı bekliyor,' demişti. Mutluluk bana uzaktı ama hayatımı kabul edebilirdim. Kendime işkence etmeyi kestim. Onunla birlikte olamayacağımızı kabullenmiştim.

Sabah uyanıp son kontrollerimi yaptım ve hazır olduğuma kanaat getirdiğimde sürüklediğim bavulları kapının yanına bıraktım. Tüm takım hazır halde beni bekliyordu. Dante elindeki gazeteleri nereye sokuşturacağını bilememiş gibi arkasına saklıyor, hepsi gergin bakışlarla beni süzüyordu.

Handan Teyze seslendi. "Defne, hadi kızım kahvaltı hazır."

"Tamam, yalnız lütfen böyle davranmayı kesin. Ben iyiyim ve sadece bir ay kalıp döneceğim."

Sözlerime aldığım tek karşılık, onaylayan baş sallamalar oldu. Kahvaltı boyunca kimse konuşmadı. Yediklerim, ortamın gerginliği yüzünden boğazıma takılmaya başlayınca dayanamadım. "Neyiniz var sizin?" Hepsini birbirine baktı önce, sessizliği bozansa Ahmet amcaydı.

"Kızım, nasıl söylesem... Aşağıda bir ordu gazeteci var. Sana söyleyemedik ama iki gündür neredeyse tüm gazete ve dergilerde sen varsın."

Bu neydi ki şimdi! Ben ne ünlüydüm, ne de ünlü olma hevesinde haber olmak için olmayacak şeyler yapanlardan biri. "Benim ne işim olur gazetecilerle?"

"Sana daha önce anlatmalıydık ama öyle üzgündün ki yapamadık. Aşağıdakilerin de pes edip gideceğini düşündük ama hâlâ oradalar," dedi Dante, gazete ve dergi yığınıını önüne bırakarak.

İnanamıyordum! Gördüklerime inanmak istemiyordum. Gazetelerin magazin eklerinde, dedikodu dergilerinde, hatta yabancı basından birkaç gazetede bile bizim resimleri vardı ve manşetler akıl almaz cinstendi.

Sinirle, elime geçirdiklerimin sayfalarını açmaya başladı-
ğında gördüğüm resimlerle dilim tutuldu.

Beni takip ettiği akşam, ona tokat attığım anda çekil-
miş birkaç kare ve ardından da baloda dans ederken, ben
sinirle salonu terk ederken...

'Genç İş Adamı Sert Kayaya Çarptı!'

'Çapkın Ross reddedildi!'

'Northern Şirketler Grubu yeni başkanı Robert Ross,
bir Türk kızına vuruldu.'

Bir bu eksikti! Başlıkların altında yazanlar aşağı yu-
kari hep aynıydı. Gözde bekar Robert Ross, bir Türk kızının
peşinden koşmuş fakat reddedilmişti. Ross aşk acısıyla eve ka-
panmıştı. Herkes kızı ve bundan sonra neler olacağını merak
ediyordu. Bir dolu saçmalık!

Birileri gazetecilerin alınmadığı salona sızmış fotoğ-
raf çekmiş olmalıydı. Daha da kötüsü Lucas beni takip
ederken, biride onu takip etmişti ya da bu görüntüleri
şirketten biri sızdırmıştı. Ya ellerinde dahası varsa, ya her
anımız görüntülenmişse! Ben daha Lucas'la ve onunla
çalışmam gereken bir ayda ne yapacağımı bile bilmez-
ken, yeni sorunlar geliyor ve ben kaçtıkça üst üste biri-
liyordu. Şansımın döndüğünü düşünürken aceleci mi
davranmıştım acaba?

Bir süre herkes benim içten içe küfreden homurtuları-
mı dinlese de, sonunda mantıklı bir plan yaptık. Bu işler
yoluna girene kadar hayatımın eskisi gibi olmayacağı çok
belliydi artık. Biz de sırayla gitmeye karar verdik. Önce-
lik gazetecileri atlatmaktı! Ben evdekilerle vedalaşırken,
Will bavullarla birlikte önden çıkıp Ahmet amcanın ara-
basını çalıştırdı. Dante ile birlikte yan kapıdan garaja in-
dik ve yola koyulduk.

"Ünlülere acıyacağım hiç aklıma gelmemişti doğru-
su," dedi Dante

Will, yüzü bir karış cevapladı onu. "Al benden de o kadar! Umarım Londra'da böyle değildir. Evimin istila edilmesini istemiyorum."

"Çocuklar, çok özür dilerim.."

"Saçmalama tatlım. O iğrenç yaratıkların, kan kokusu almış vampirler gibi peşine düşmeleri senin suçun değil!" diye belirtti Dante ama benim suçumdu işte! Lucas'la yaşadıklarım olmasa şimdi ne ben, ne de ailem köşeye sıkışmış magazin ünlüleri gibi davranmak zorunda kalmazdık.

"Benim suçum değilse de peşinde oldukları benim. Ya vazgeçmezlerse?"

"Eğer seni daha fazla sıkıştırmaya kalkarlarsa şikâyetle bulunuruz. Ben hepsini halledeceğim tamam mı? Hepsinin atlatacağız." Will o kadar kararlı konuşuyordu ki bunun bir süreliğine beni rahatlatmasına izin verdim. Sorunsuz geçen yolculuğun sonunda havaalanına girdik.

Koltuğuma yerleştiğimde ilk fark ettiğimiz, bu şey bir uçaktan çok lüks bir oteldi ama gergin sinirlerimiz bunu takdir etmeye bile el vermiyordu. Kemerimi bağladım ve havalandığımız anda bizi karşılayan sevimli hostesten bir bitki çayı istedim. Hepimiz kararlı bir sessizliğe gömülmüştük. Kendimi dinlemeye de tahammül edemediğimden, önümdeki masadan aldığım dosyayı inceledim uzun uzun. Her ayrıntıyı anladığıma karar verdiğimde koltuğumu geriye yasladım ve Will'le konuştuklarımızı düşündüm.

"Onunla yakın olmaktan, yeniden ona karşı koyal mamaktan korkuyorum..." Lucas'ın yakınında olmanın beni nasıl etkileyeceğini az çok tahmin edebiliyor, her an değiştirdiğim kararlarımla onun da başını şişiriyordum.

"Biliyorum canım, biliyorum ama büyükannenle aynı fikirdeyim. Sadece kalbinin sesini dinlemeni istiyorum."

Sen çok güçlüsün ve korkularınla yüzleşebilirsin. Sakın kırılganlığının seni yönlendirmesine izin verme, en doğru yolu bulacaksın," diye defalarca telkin etmişti Will ama ne kadar yeterli geldiği tartışılırdı.

Pilotun yumuşak sesle yaptığı anonsuyla, daldığım kısa uykudan uyandım. Üç buçuk saatlik uçuşun ardından indiğimizde Bay Northern'in asistanı tarafından karşılandık. Vakit kaybetmeden, kısa süreliğine şirkete geçeceğimizi söyleyen Arda'yla, yol boyunca konuştuk. Sürekli gülümseyen samimi, sıcakkanlı, anlaşması kolay biriydi. Daha önce de tanışmıştık ama fazla konuşma şansımız olmamıştı.

Hoş sohbetimiz sırasında bana kendisinin görevim boyunca yardımcı olacağını, burada olduğum sürece her ihtiyacımla ilgileneceğini ve ardından kısaca yapmamız gerekenleri anlattı. Tüm bunların yanında, ailesinin çok uzun yıllar önce Türkiye'den gelerek, yerleştiklerini, kendisinin burada doğduğunu-okuduğunu ve elbette işe nasıl başladığını da anlatmıştı.

Önce şirkete oldukça yakın olan dairemize uğradık. Will'i, Dante'yi ve eşyaları bırakıp, yolumuza devam ettik. Şirkete ulaştığımızda haddinden fazla bilgi doluydum ama şikâyetçi değildim.

Daha önce sadece fotoğraflarını gördüğüm, baştan ayağa koyu renkli camlarla inşa edilen devasa şirket binasından içeri girdiğimizde, lobideki herkes dönüp bize bakmıştı. Bu garip ilginin nedenini anlayamadım o an. Ben ışıkların etkisiyle parıldayan, siyah içinde gri damarlı yer döşemelerini, bembeyaz duvarları ve asılmış olan muhteşem renklere sahip tabloları inceliyordum. Asansör kapıları kapandığında karşımda şirketin ilk kurulduğu günlerde çekilmiş olanla başlayarak çıktığımız her katta yaşanan değişimleri gösteren fotoğraflar beliri-

yordu. Burası bir çeşit müze ya da sanat galerisi gibiydi ve Arda gördüğümüz her şeyle ilgili bilgiler vermeye devam ediyordu. Tablolar, fotoğraflar, geçtiğimiz katlardaki bölümler...

Gerçekten etkileyiciydi doğrusu ama benim ilgimi çeken, resimlerin tarihleri ve değişen mekandı. Resimlerin bir kısmı şirketin kuruluş tarihinden önceydi ve bu hem kafamı karıştırmış hem de merakımı uyandırmıştı.

"Ve işte burası da, kartal yuvası." Nasıl bir ifadeyle baktıysam artık, Arda gülerek "Hiç öyle bakma! Bu isim, çok uzun zaman önce çalışanlar tarafından verilmiş. Manzarayı gördüğünde anlayacaksın" dedi.

Asansörden adım atmamızla birlikte önümüze atlayan sarışın konuşmaya nokta koymuş oldu. Kaçamak bakışlarla beni baştan ayağa süzmesi ve suratını ekşitmesi gerçekten rahatsız ediciydi. Bu şirketteki kadınların nesi vardı böyle! Sinirle ağzımı açmıştım ki Arda gürültüyle boğazını temizleyerek "Merhaba Daisy. Bay Northern bizi bekliyordu." Kız soğuk bir sesle cevap verdi.

"Bayan Suri değil mi?" dedi.

"Evet." dedim ama Daisy aynı ifadeyle beni süzmeye devam edince dayanamadım. "Daisy beni süzerek suratını buruşturmanı sona erdirebilirsen, görüşmelerime geç kalmaktan hoşlanmam. Bay Northern'e burada olduğumuzu..."

Arkamızdan gelen sert sesle hepimiz aynı anda o tarafa döndük. Kapının açıldığını bile fark etmemiştim. Bay Northern bize doğru yürüyerek, "Daisy?" dedi ama cevap beklemediği belliydi. Yanımıza ulaştığında gülümseyordu. "Defne merhaba, seni yeniden görmek ne güzel," dedi yumuşak bir sesle.

"Merhaba Bay Northern, nasılsınız?" Elini sıkmak için uzattığım elimi, iki eliyle kavradı ve tıpkı balodaki

gibi zarıfçe öptü. Bu harika adamın centilmenliğine içten bir gülümsemeyle cevap vermeden edemedim.

"İyiymi, yaşlı bir adam ne kadar olabilirse elbette! Sen nasılsın? Yolculuğun nasıl geçti?" diyerek belime yerleşen eliyle beni odaya doğru yönlendirirken, Arda'yla göz göze geldik. Bu samimiyete o da, en az benim kadar şaşkındı. Hep beraber içeri girdik. Daisy içeceklerimizi getirene kadar da havadan sudan konuşmaya devam ettik. Burası gerçekten kartal yuvasıydı! Manzara öyle güzeldi ki gözlerimi alıp konuşmaya odaklanmakta zorluk çektim uzun bir süre. Arda 'sana söylemiştim' dercesine gülümsüyordu.

Sonrası için planımızı yaptık. Yarın bana seminerlerde Arda'yla birlikte yardımcı olacak diğer ekip üyeleriyle tanışacak, hafta içinde ise buraya göre düzenlemeleri yapacak ve işe koyulacaktık.

Günler sonra onu görecek olmanın heyecanı sarmıştı. İşlerimi ve ertelemenin mümkün olmadığı görüşmeleri bitirip, aceleyle şirkete doğru yola çıktım. Henry'e hızlı gitmesini söylerken, onunla yalnız konuşabilmek için bir bahane düşünüyordum.

Arabadan hızla inip, asansörlere doğru yöneldiğimde etrafta alışılmışın dışında bir kalabalık vardı. Şirket çalışanlarının neredeyse yarısı iş saati olmasına rağmen lobideydi. Onları görmezden gelip çağrı düğmesine bastım ve sabırsızlığımı belli etmemeye çalışarak, arkamdaki sütuna doğru biraz geri çekildim. Tam o sırada yan asansörün kapıları açıldı. Önce duymaktan asla bıkmayacağım, cıvıldaayan sesini duydum. Ardından onu ve yanında büyükbabamın asistanını gördüm. Güzelliği bir kez daha nefesimi kesti. Anlamadığım bir dilde konuşuyor, gülüyorlardı. Tabi ya asistan da Türk'tü ve şimdiden samimi olmuşlardı.

Ne beni, ne de etraftaki meraklıları görmediler bile.

Hararetti konuşmalarla çıkışa doğru ilerlerken, ellerindeki telefonlarda bir şeylere bakıyorlardı. Bense diğer herkes gibi olduğum yerde kalakalmış, içimde oğlana karşı bastıramadığım nefretle gidişlerini izledim. Asansörün açıldığını bildiren sesle kendime geldiğimde çevredekilerin beni izlediğini fark edip kararmış bakışlarımı onlara yönelttim. Kaçışmalarını beklemeden kendimi içeri attım.

"Dâhiyane planın bu mu gerçekten? Kızı, şapşal asistanının önüne atmışsın büyükbaba."

"Biraz daha saçmalarsan, asıl şapşalın sen olduğunu düşüneceğim Lucas!"

"Oğlan şimdiden ağzının içine düşüyordu!"

"Sadece arkadaşlık ediyordur. Ayrıca Lena, senin arından karşısına çıkan ilk adamla gönül eğlendirmeye başlayacak biri mi?"

"Tabii ki hayır!"

"Öyleyse bebek gibi sızlanmaktan vazgeç ve sevdiği kadın için savaşacak adam olmaya başla artık! Arda saygılı bir genç, iyi arkadaş olmalarında bir sorun yok."

"Bundan hiç hoşlanmıyorum büyük baba. Şimdilik dediğin gibi olsun ama uyarıyorum, yaptığı ilk yanlışta asistan ararsın!"

Ertesi sabah Arda'ya kızgınlığımı, Lena'ya özlemim ve vesveselerimle koltukta uyuyakalmış olmanın verdiği baş ağrısından kurtulmak için kendimi duşa attım. Hızla hareket etsem de şirkete ulaştığımda öğleden sonraydı. Odama doğru giderken, toplantı odasından gelen sesleri duydum. Aralık kapıdan yavaşça başımı uzattım. Bu şekilde beni bir gören olsa, muhtemelen büyük patron itibarım yerle bir olurdu ama umurumda değildi. Zaten Lena oradayken kendimi engellemem de mümkün görünmüyordu.

İçeride dört kişiydiler. Teknisyen olduğunu tahmin ettiğim bir adam ve genç asistanlardan biri bilgisayarın başında çalışıyor, bir ellerindeki dosyaya bir bilgisayara dönüyorlardı. Arda denen serseri, Lena ile birlikte masadaki dosya yığınınına eğilmiş, kâğıtlar üzerinde düzeltmeler yapıyorlardı. Ciddi ve resmi görünseler de birbirlerine fazla yakındılar ve konuştuklarından tek bir kelime dahi anlamıyordum. O piç kurusu, şu an gayet güzel firsattan istifade ediyor bile olabilirdi!

İşleri bitene kadar sürekli onları gözledim. Öğle yemeğine çıkarlarken kapıda yakalayabildim ancak. "Lena, konuşmalıyız lütfen benimle gel."

"Bay Ross, lütfen..."

"Bunu yapma Lena, benden kaçma!"

"Bırakın kolumu herkes bize bakıyor." Kolunu kırtarıp arkadaşlarına yetişmek üzere dönmeden önce kargın sesiyle "Böyle olmak zorunda anlamıyor musun? İzin ver gideyim ve yalvarırım karşıma çıkmaktan, her yerde beni kovalamaktan vazgeç. Lütfen daha fazla zorlaştıрма," dedi ve gitti.

Gözlerinde o geceki hüznün, acının yansımalarını görmeseydim bile pes etmezdim ama görmek beni daha da ateşlemişti. Hayır, kesinlikle vazgeçmeyecektim!

Cebimde titremesi bir türlü kesilmeyen telefonuma küfürler ederek mecburen uzaklaştım oradan ve ne günün kalanında, ne de bütün bir hafta sonu karşılaşamadım onunla. Her yerde onu arıyordum. Telefonlarıma cevap vermedi, evinde kalmadı. Belli ki benden kaçıyordu. Sessiz bir köşe kapmacayla işkence gibi geçecek günler beni bekliyordu anlaşılan.

Burada geçireceğim bir ayın, umduğumdan çok daha zor olacağı daha ikinci günden kendini belli etmişti. Ekibimle tanışmış, daha çalışmaya başlayalı bir saat kadar olmuştu ki, Arda çalıştığımız masada kulağıma doğru eğildi.

"Defne, çaktırma ama kapı aralığında Bay Ross var."

Yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım renk vermemek için ama derinlerden gelen sessiz inleyişime engel olamadım. "Daha ilk günden mi ama ya!"

"Bu takip İtalya'dan beri devam mı ediyor?" dediğinde bir an donakaldım. Ne biliyordu bu?

"Hangi takip Arda?"

"Yapma Defne! Ben büyük patronun asistanıyım unuttun mu? Onun bildiği her şeyden haberim oluyor. Kör de değilim ayrıca."

Bu açıklama yeterince iyiydi ama söyleyişinde bir tuhaflık vardı sanki ya da ben gerildiğim için saçmalıyordum. O yüzden üzerinde durmamaya karar verdim. Bunu onunla konuşacak değildim! "Arda bu konudan hiç bahsetmesek olur mu? Lütfen." Başıyla onaylavinca

devam ettim. Madem kısıtlı da olsa her şeyden haberdardı, ondan yardım alabilirdim. "Senden bir ricam olacak. Burada geçirdiğim süre boyunca, Bay Ross'la mümkün olduğunca az karşılaşmak istiyorum ama bunu tek başıma yapamam."

Gelişimin üzerinden geçen bir hafta boyunca özenli davranarak, Lucas'la karşılaşmamayı başarmıştım. Tabii Arda'nın da yardımları büyük oldu. Ona insanların bakışlarından duyduğum rahatsızlığı ve Lucas'la karşılaşmaktan kaçmak istediğimi anlatınca, ekiple beraber bir çeşit seferberliğe geçilmişti.

Şirket içinde yalnız bırakmamaya özen gösteriyorlar, gün içinde de bize ayrılan salonda oluyorduk. Giriş-çıkış saatlerimiz genelde diğerleriyle uyuşmuyordu. Mümkün olduğunca plansız hareket ettiğimizden ilk günler sorunsuz geçti.

Bu birlikte geçirilen uzun saatlerin en iyi yanı, ekip olarak yaklaşma fırsatıydı. Ben, Arda, teknisyenimiz Brad ve asistanımız Emily (Lily) çok güzel bir arkadaşlık kurmuştuk. Çalışırken aynı zamanda bolca da eğleniyorduk. Belirli çalışma saatlerinin olmamasını, yararımıza kullanmaktan çekinmiyor, bunaldıkça bir şeyler yemek için ya da sırf hava almak için kahvelerimizi alıp yürüyüşe çıkıyorduk.

Gecelerim bitmek tükenmek bilmeden akan gözyaşlarımla, günlerimse bu halimi kimsenin fark etmemesini sağlamakla geçiyordu. Bunca özene rağmen, şirkette benimle ilgili dedikodular biteceğe benzemiyordu ama çocukların sayesinde bir süre sonra eski-yeni dedikodularla ilgili dalga geçmeye, kahkahalarla gülmeye başlamıştık. Herkes bir yana -o kıza ne yapmış olabileceğimi hiç bilmez de- Daisy durmadan bir şeyler üretiyordu. Eh, biz de intikamını kızı türlü ayak işlerine koşturarak alıyorduk.

Özellikle Brad isteklerinde resmen sınır tanıımıyordu. Hafta sonunu Will'in ailesiyle geçirmek için davet edilmişik ama Will'in işleri çıkınca tek başıma da olsa gitmeye karar vermişim. Cuma günü şirket çıkışında gönderdikleri araçla hemen yola koyuldum. Will'in ailesi, şehrin biraz dışında ama cennet gibi bir yerde yaşıyorlardı. Geldiğimde mutlaka onları ziyaret edeceğim için, büyükannele birlikte hazırladığımız hediyeler de yanımdaydı. Hannah, el işi yapmayı hobi edinmişti şu sıralar. Biz de ona yanlarında ayrıntılı tarifleriyle birlikte örnekler ve gerekli malzemelerin olduğu koca bir çanta yapmıştık. Özellikle danteller çok ilgisini çekti. Neredeyse bütün akşam ona bildiğim kadarıyla öğreterek geçirdim. Ertesi gün Simon ve ben balığa gitmek üzere hazırlanırken, beceriksiz öğretilişime rağmen çoktan ilerletmişti bile.

Alçak dağlar, alabildiğine yemyeşil alan, sakinlik... Bu yerin tanımı benim sözlüğümde, sonsuz huzurdu. Will, balık-futbol-av benzeri aktivitelerden hiç haz etmediğinden, babası benimle vakit geçirmeye can atıyordu. Ben de futboldan çok anlamıyordum belki ama en azından ilgileniyor olmam Simon için yeterliydi. Bir yığın bilgi sahibi olmuştum ve balık tuttuğumuz sırada onunla bunları konuşuyorduk. Bu konuşmalar Simon'ı çok eğlendiriyordu anlaşılan ki sürekli gülüyordu. Benim inatla takılıp kaldığım ofsaytı-kuralın saçma olduğunu, olmasa futbolun çok daha güzel olacağını iddia ediyordum- tartışırken Will aradı. Telefonu kahkahalar arasında açtı.

"Selam, büyük balıkçılar! Ee... Gölü kuruttunuz mu?" İkimiz aynı anda "Selam Will!" ve "Merhaba evlat," dedik.

"Size de selam ama teker teker konuşun lütfen," Bu kez de ikimiz bir ağızdan "Tamaaamm," dedik ke-

"Kedicik senin yanında ki kim? Tanrı aşkına babama ne yaptın?" Zaten gevşek halde olduğumuzdan bir kahkaha daha koptu. "Bu adamın en son ne zaman böyle kahkaha attığını hatırlayamıyorum bile," derken, Will'in bir yandan kafasını salladığını görür gibiydim.

"Will, bu harika kızı bizden bunca zaman sakladığın için kendinden utanmalısın! Onu çok daha önce getirmeliydin buraya. Anneni öyle şeylerle meşgul etti ki aylarca kimseyle uğraşmaya vaktinin olacağını hiç sanmıyorum. Evdekiler şimdiden ona tapıyorlar, görmelisin."

"Ah, söyleyene bak! Sanki sen onlardan farklı durundasın. Baba, hâlâ güldüğünü duyabiliyorum. Şimdi aradan çekil de, mucize kızınızla konuşayım."

Hoparlörü kapatıp, biraz uzaklaştım;

"Tatlım bir sorunumuz var."

Bu ses tonunu hiç ama hiç sevmiyordum! "Duymak istemeyeceğim bir şey değil mi?" derken bile tüm keyfim kaçmıştı.

"Evet, hoşlanmayacaksın ama bilmen gerekir diye düşündüm."

"Senin kasıntı Dante'yi aramış. Her yerde seni aradığını, konuşmak istediğini söylüyormuş. Dante çıldırmış gibiydi diyor."

Sanki bir şeyi değiştirecekmiş gibi ismini anmaktan kaçınıyorlardı. Her an bir yerlerden çıkma ihtimaline karşın çekinerek sordum. "Nerede olduğumu biliyor mu?"

"Hayır ama böyle olmayacağının farkındasın değil mi? Hazır huzurlu bir ortamdayken iyice düşünüp bir karar vermeli, bu kararı onunla konuşmalısın. Bir ay kaçmak için çok uzun bir süre."

Lucas'la ilgili haberlere rağmen güzel bir hafta sonunun ardından arayı uzatmadan bunu tekrarlamayı karar-

laştırdık. Tazelenmiş olarak işe döndüm ama anlaşılan güzel zaman geçirmek pazartesiye beni yeterince hazırlayamamıştı.

Arda ve Brad'ın birbirini yemesinden bunalmış Lily'le kaçamak bir alışverişe girişmiştik ve Lucas'da yine iş başındaydı. Bu şehir mi çok küçüktü yoksa ben mi bahtsızlığın sınırlarını zorluyordum bilmiyorum.

Elimizde poşetlerle çıktığımız mağazanın hemen yanındaki restoranın kapıları açıldı ve Lucas, yanında son derece şık görünen birkaç adamla dışarı çıktı. Bu planlı bir şey değildi belli ki çünkü o da en az benim kadar şaşkınlığa uğramıştı, burun buruna geldiğimizde. Bir anlık şaşkınlığı üzerinden attığında gözlerindeki özlem dolu bakış içimi ertecek türdendi.

Yanımda Lily'nin "Ah, yüce tanrım..." diyerek iş çekişini duyduğum anda kendime geldim. Evet, bakışları o da görmüştü! Arkamı dönüp gitme şansını kaybetmiştim, gözlerine takıldığım birkaç saniyede. Artık yapacak tek şey konuşmaya fırsat tanımadan uzaklaşmaktı. Ben de öyle yaptım,

Arkamdan belli belirsiz "Lena bir dakika bekler misin?" dediğini duydum ama duymazlıktan gelip devam ettim. Yalnız olmadığımı kendimi kaybetmemek daha kolaydı. "Bu kadar ruhsuz davranmayı nasıl başarıyorsun anlamıyorum."

"Ruhsuz değilim Lily, sadece kendimi korumaya çalışıyorum."

"Adamın bakışlarını görmedin mi? Zavalılık gerçekten canı yarıyor gibiydi." Durdu ve hemen ardından "Lena mı? Neden sana Lena dedi ki?" diye sordu tamamen kendine gelmeyi başardığında.

"Uzun hikâye, sonra konuşsak olur mu?"

"Bak, zaten öğle arası vakti gelmiş bile yani zamanı-

mız çok. Dışarıdan bakan bir göz daha iyi değerlendirir her şeyi ki bu 'göz' de ben oluyorum. Hadi oturalım da anlat. Ne zararı olur ki sonunda ya ben sana hak verir üstelemeyi keserim ya da sen olaylara farklı bir gözle bakmaya başlarsın."

"Anlattığımda başımın etini yemeye son verecek misin?" Bunu sormak zorundaydım çünkü Lily, Lucas peşimde dolandıkça konuş artık ile başlayan, bitmek tükenmek bilmeyen ısrarlarına başlıyordu.

"Benden tamamen susmamı bekleme ama evet başının etini yemeye son vereceğim. Söz!" dedi.

"Peki, o zaman. Bayan Dışarıdan Bakan Göz dinleyin bakalım," diyerek en başından anlattım. Tabii benimle ilgili birçok bilgiyi es geçerek! Bitirdiğimde Lily kocaman olmuş gözlerini, kırıpıştırıp duruyordu.

"Vay be! Benim dışarıdan bakan göz buraya kadarmış. Söz konusu olan ben olsaydım tepkim tabii ki çok farklı olurdu. Mesela o bakışı gördüğümde dayanamayacağımdan çok eminim ki, o bakış anlattıklarının yanında hiçbir şey ama sana ne desem bilemiyorum şu anda. Sanırım önce bunları sindirmem gerek. Tanrım, Ross gerçekten âşık olmuş!"

"Benim de senden pek bir farkım yok. Hâlâ olanları tam olarak sindirebilmiş değilim zaten. Bak bir şeyler söylemek zorunda değilsin, anlattım bitti ama yardımcı olabilirsin Lily. Lütfen!"

"Tamam, tamam! Şimdilik senin dediğin gibi olsun yanındayım canım merak etme," dedi ama bu kendinden emin duruş kapının dışında bir direğe yaslanmış bekleyen Lucas'ı görünceye kadardı.

Lucas'a 'Lütfen yapma. Vazgeç artık,' der gibi yalvaran gözlerle baktım. Karşılığınca benimkinin aynıydı. O da 'Lütfen gitme, konuş benimle,' diyordu. Gitmek için

bir adım attığımda önüme geçti Lucas. Etrafından dolaşmayı denedim ama her seferinde yolumu kesmeye devam edince durmak zorunda kaldım.

"Lena..." dedi bir duayı mırıldanır gibi, gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan. "Durup benimle bir iki dakika olsun konuşmak bu kadar mı zor? Sadece dinlemek için bile olsa kalamaz mısın?"

İçim titredi, biraz daha kalırsam ağlamaktan korkuyordum. 'Anlamıyor musun Lucas, şimdi kalırsam bir daha asla gidemem,' demek istedim ama onun yerine "Konuşmaya hazır değilim. Lütfen beni zor durumda bırakma. Gitmemiz gerek," dedim aceleyle. İçimden Lily'nin bana destek olacak bir şey bulması için dua ediyordum. Ettiğim dua yerine ulaşmış olacak, birkaç adım geride duran Lily olanlardan habersizmiş gibi elinde telefonla geldi.

"Bay Ross çok affedersiniz bölüyorum ama..." diyip bana döndü. "Arda'dan mesaj geldi. Brad raporları aktarıken bir karışıklık olmuş, sana acilen ihtiyaçları varmış."

"O ikisi birbirlerini yemeye başlamadan yetişelim o zaman. İyi günler Bay Ross," dedim bende hızlı adımlarla yürümeye başlayarak. Yeterince ilerlediğimizde Lily, inanmazlıkla başını sallıyordu.

"Defne, bir adam -ki onun yaşayan en muhteşem varlıklardan biri olduğunu saymıyorum bile!- benim adımları böyle söylese ve sadece bir dakika konuşabilmek için yalvarsa, pelteye dönerdim. Biliyor musun? İkinize yaptıklarını görünce bir türlü hangisi olduğuna karar veremiyorum. Daha çok acı çekmemek için onu reddederek dünyanın en akıllı kadını mı, yoksa böyle bir aşkı yaşamadan öldürmeye çalıştığın için en ahmak kadını mısın?"

"İnan hangisi olduğumu ben de bilmiyorum ama sen başımın etini yemeyeceğine söz vermemiş miydin?"

"Evet! Evet, söz verdim ve susacağım ama içimdeki-
leri söyledikten sonra! Sonunda bunun beni öldüreceğin-
bilesem bile adamın kollarına koşardım ben. Neler oldu-
ğunu anlatmasan, görüldüğün gibi inanılmaz derece-
de acımasız olduğuna inanırdım ve şu an senden nefret
ederdim Defne ama emin olduğum bir şey var. Sen çok
iyi bir oyuncusun."

Son söylediklerine cevap vermedim, muhtemelen o
da bir cevap beklemeden söylemişti bunları, daha çok
kendi kendine konuşur gibi. Ozan'la geçirdiğim zaman
ve geçmişim, bana ne halde olursam olayım dik durmayı
öğretmişti. Tam da bugünlerde olmam gerektiği gibi. Ağ-
lamamak için derin nefesler almaya çalışarak biraz daha
hızlandım. Kalbimi ellerimle parçalayıp attığım yetmez-
miş gibi bir de üstünde tepinip durduğum için kendimle
kavga edecek, ağlayıp zırlayacak çok zamanım olacaktı.
Bütün bunları evimin güvenliğine sığındığımda yapı-
caktım.

Köşe kapmacalarla geçen günlerin ardından son hafta,
işimizi erken bitirmiş çıkarken evde çalışacağım dosyala-
rı yukarıda unuttuğum için geri döndüğümde Jillian'la
tanıştık. Şirketin başına geçmek için çalıştığını sandığım
Lucas'ın kardeşi'nin yeteneğine ve gerçekte istediği kari-
yere yatırım yapılmış, yeni bir atılımla moda sektörüne
giriliyordu.

Henüz kendi katları ayarlanmadığı için dışarıda ol-
duğumuz saatlerde bize ayrılan salonda çalıştıklarından
haberdar olduğum için sessizce süzülüp çıkmak niyetin-
deydim ki kız resmen ortalığı inletiyordu. Ciddi bir kre-
asyon hazırlamış ve çıkışı için yapılacak reklam çalışma-
larını inceliyordu. Anladığım kadarıyla da özensizliğe
tahammülü yoktu.

"Kimse beni dinlemedi mi? Gerçekten beceriksizlerle çalışıyorum," diyerek bağırındığı sırada ben çıkmak üzereydim. "Bir dakika bekler misin?"

"Pardon. Dosyalarımı almak için gelmiştim. Rahatsız olmayın lütfen ben hemen çıkıyorum."

"Hayır! Gitme lütfen. Tanışma fırsatı bulamamıştık ben Jillian. Büyükbabam senin şu projen sayesinde ikna oldu benim için firmayı kurmaya. Sana teşekkür edemedim." Ortamın biraz yumuşamış olmasıyla diğerleri rahallanmış görünüyordu.

"Rica ederim. Katkım olduysa eğer çok mutlu oldum. Kreasyonu inceleme fırsatım olmuştu. Gerçekten harika. Tebrik ederim."

"Rica etsem şu reklam afişlerine bir göz atıp fikrini söyler misin?"

Kızın çalışmaları gerçekten güzeldi, afişler ise berbat görünüyordu. Hiç karışmasam daha iyi diye düşünerek "Ben hiç karışmasam daha iyi olur sanırım."

Reklamcılardan bir kız ki kendisi beni gördüğü yerde saldıracak gibi bakanlardan biriydi. "Ah lütfen karışın! Fikirlerinizi duymak istiyorum. Ben reklam ekibinin şeyim bu arada."

Aşağılar şekilde konuşmasaydı fikrimi kendime saklayacaktım ama...

"Açıkçası bu çalışma en iyi tabirle vasatında altında. Jillian'ın çalışmaları her yaştan kadının kendisi için bir şeyler bulacağı ve bedenlerindeki kusurlarını saklayacak, güzel görünmelerini sağlayacak tasarımlardan oluşuyor ama siz afişteki kadınların en yaşlısından en gencine hepsini aynı beden ölçülerinde seçmişsiniz neredeyse. Dürüst olun hanginizin büyükannesi hâlâ manken ölçülerinde."

"Ah tanrıya şükür, sonunda bu şirkette mantıklı biriyle

karşılaştım. Reklam yeniden düzenlenecek," dedi çemkirerek ve bana döndü. "Büyükbabamın senden bahsederken hiç yanılmamış olduğunu görmek harika. Sözünü esirgemeyecek insanlarla çalışmak güzel olacak. Hadi gidipte birlikte yemek yiyelim."

Bu ailedekilerin hepsi böyle herhalde dedim kendi kendime. Soru sorma lüzumu duymadan direk konuya dalıyorlardı. Will, altı ay kadar önce kaydını yaptırdığı, tadım uzmanlığı mı her ne haltsa onun eğitimi için iki aylığına Fransa'da olacaktı. Dante'de daha önce erken ayrılmak zorunda kaldığı için ailesinin yanına kaçmıştı. Bolca yalnızlık ve kendime acıyarak geçireceğim uzun saatlerim vardı. Jillian'la yemek yiyerek birkaç saatini harcarsam, evdeki yalnızlığıma katkısı olurdu hiç değilse.

Jillian'ın sevimli arkadaşlığı kalan birkaç günüm için biraz olsun iyi gelse de, üç buçuk haftanın ardından yorgun düşmüştüm. Kendime ettiğim eziyet katlanılmaz hale gelmişti artık ama birkaç gün sonra evime dönecek, her şeyi geride bırakıp hayatıma devam edecektim. Günlerdir patlamaya hazır bir bomba haline gelmiş kalbimle, Lucas'ın telefonlarına cevap vermemek, yüz yüze her konuşmada içim parçalanarak umutlarını kıracak sözleri söylemek, gönderdiği çiçekleri, hediyeleri geri göndermek...

Bunları neden yaptığımı kendime defalarca sorsam da vazgeçip ona koşmak için çıldırsam da yapamadım. Onun sıcaklığına bir kere daha yaklaşırsam bir daha kopamazdım ve yürütemezsek tekrar toparlanamazdım. O güneşin ta kendisiydi. Benim güneşim. Yaklaşırsam, sıcaklığıyla bir kez daha sarmalanırsam, yanacaktım biliyordum.

Herkesin gözü üstümüzdeydi. Bunca zaman geçmişti ve hâlâ bizden başka şey konuşulmuyordu. Bir tekektekiler hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, mümkün olan her an yanımda oluyor, kafamı dağıtmama yardım

ediyorlardı. Onların arkadaşlığı sayesinde yalnız olmadığım anlar güzel geçiyordu. Özellikle Arda, şövalyeliğe soyunmuştu.

Benim için yapılan planlardan habersiz, gidecek olmakla avunuyordum. Dayanmıştım işte, başarmıştım! İçten içe her gün ölsem de, bir ayı atlatmıştım. Son bir haftadır Lucas da ortalarda görünmüyordu. Bitmişti işte... Sadece iki gün kaldı avuntum, cuma günü son seminerin ardından Bay Northern'in beni görmek istediğini öğrenene kadar sürdü.

Odasından içeri girdiğimde büyük patron, acil bir iş için çıkmak üzere olduğunu, benden dışarı kadar kendisine eşlik etmemi rica etti. Çıkışa yürüdüğümüz yol boyunca, seminerlerin harika olduğunu ama en az bir ay daha kalmamı, uygulamaların sonuçlarını görmeden hiçbir yere gidemeyeceğimi söyledi. Bu benim sorumluluğumda bir proje olduğu için devamlılığın sağlandığından emin olmalıymışım!

Önümüzdeki bir hafta gidip İstanbul'daki işlerimi düzenleyebilmem için izinli olduğumu söylüyordu ki suratımızda patlayan flaşlarla durduk. Gazeteciler hep bir ağızdan soru soruyorlardı ve ben şaşkınlıktan ne dediklerini bile dinleyemiyordum. Bombayı patlattı Bay Northem.

"Arkadaşlar size şu anda cevap veremeyeceğim ama tüm sorularınızın cevabını Bayan Suri'den alabilirsiniz. Kendisi şirketimizin genel koordinatörüdür. Robert ve benden sonra bilgi alabileceğiniz en yetkili kişi Bayan Suri. Bize bir dakika verir misiniz?" Sonra dönüp sadece benim duyabileceğim bir sesle "Terfini bu şekilde öğrenmene üzüldüm ama tebrik ederim Defne, yıllardır bulunduğu her görevinde özenli çalışanla ve bu bir ayda başardıklarıyla bunu hak etmiştin."

Suratıma yerleştirmeye çalıştığım gülümsemenin, hissettiğim dehşeti yansıtmamasını umarak kulağına eğildim. "Bunu bana yapmayın ne olur. Böyle bir terfiye hâzır değilim."

"Kararlarımı tartışacak mısın gerçekten Defne? Görev senindir! Şimdi, burada işin bittikten sonra tatilinin keyfini çıkar. Döndüğünde daha ayrıntılı konuşacağız zaten."

"Hiç değilse, konuşana kadar beni piranhaların önüne atmasanız," dedim yalvarır gibi.

Kocaman bir gülümsemeyle "Altından kalkabileceğine eminim. Görüşürüz," dedi ve gitti. Ne halt edeceğim diyemeden mikrofonlar ağızma sokulmuştu bile.

"Arkadaşlar, sorularınızı tek tek sorarsanız yanıtlamaya çalışacağım," dedim çaresiz.

"Bayan Suri. Bay Ross'un önemli bağlarından birinde çıkan yangınla ilgili söylentiler var. Sabotaj olduğu doğru mu?" – "Hasarın boyutları hakkında bilgi verecek mısınız?" – "Bağın bekçisi şüpheli sıfatıyla ifadeye çağırılmış bu konuda bir bilginiz var mı?" – "Rakip firmaların işi içinde olduğu konuşuluyor, Bay Ross'un düşmanları var mı?"

"Yangının sebepleri ve yapanların kimlikleri üzerinde araştırmalar ciddiyetle yürütülüyor. Sabotajdan şüpheleniliyor ama kesin kanıtlar için yetkililerin araştırmalarının sonuçlarını beklemek zorundayız. Bu süreçte en büyük teselli can kaybının yaşanmamış olması ve hızlı müdahalenin etkisiyle yangının daha fazla büyümeden kontrol altına alınması. Elbette rakamlar şirket içinde kalması gereken bilgiler.

Arkadaşlar, bekçinin ifadeye çağırıldığı doğru ama şüpheli değil görgü tanığı olarak bilgisine başvuruldu. Kendisi yıllardır Bay Ross'un güvenilir bir çalışanıdır ve

yangının büyümesini engellemiş ve bunu yaparken hayatını riske atmıştır. Diğer soruya gelecek olursak Bay Ross'un ve tüm ailesinin iş alanında sevilen, saygı duyulan insanlar olduklarını hepiniz biliyorsunuz. Dolayısıyla rakip firmaların böyle bir yangına karışmış olmalarına ihtimal vermek istemiyoruz. Konuyla ilgili araştırmalar devam ettiği için verebileceğim en ayrıntılı cevaplar bunlar. Başka sorunuz yoksa..."

"Bayan Suri, Bay Ross'un M&B dergisine verdiği röportajı okudunuz mu?"

"Hayır, okumadım."

"Röportajda bahsettiği kişi siz misiniz? Aranızda bir ilişki var mı?"

"Söylediğim gibi röportajı okumadım ama özel hayatımla ilgili tek bir soru dahi duymak istemiyorum. Cevap vermeyeceğim. Görüyorum ki yangınla ilgili sorularınız bitmiş. İyi günler."

İçeri girmemle Lucas'ı görmem aynı anda oldu. "Sakın!" dedim dişlerimi sıkarak. "Sakın tek kelime etme. Senin yüzünden ne duruma düştüğümü görüyor musun? Hayallerini kurduğum, deli gibi çalıştığım terfileri aldığım için bile sevinemez hale geldim. Çünkü bil bakalım insanlar bunları neye bağlayacak! Bana ne yaptığını görüyor musun?"

"Çok üzgünüm Lena."

Ağlamak üzereydim ve o sessizce yüzüme bakmak dışında hareket etmiyordu. "Hani günlerdir konuşmak istiyordun. Konuş hadi? Bunlara cevabın var mı?"

"Çok kızgınsın. Sakinleştiğinde konuşalım lütfen."

"Konuşacak tek kelimemiz yok bizim. Bir ay daha burada olup verdiğim emeklere karşılık bütün bunlara katlanacağım ve sen de benden uzak duracaksın!"

Sinirle ekip salonuna dönüp haberi diğerlerine de ilet-

tim. Bitirdiğimde benim için uzuldüklerini ama kalın olmama da bir o kadar sevindiklerini söylediler. Kuvvetli halimi dağıtmamız ve terfimi mutlaka kutlamamız gerektiğinde ısrar ettiler. Hata olduğunu bilsem de bu dağılmış halimden biraz olsun kurtulmak için kabuğumun Arda'nın teklifini. Çok yakın olduğu ve tamamı Türk olan arkadaş grubunu da ekibe ekleyip, önce akşam yemeği ardından da karaokeye gitmeyi planladık.

Kalabalık bir gruptuk kızlı erkekli on dört kişi. Ülkeden uzak olmanın getirdiği bir şey olsa gerek, kulayca kaynaşmıştım hepsiyle. Harika yemeğin ardından Eğlenceli sohbetler ediyor, aramızdan sahneye çıkma cesaretini gösterenlere bir yandan tezahürat yapıyor diğer yandan deli gibi guluyorduk.

Saat iyice ilerleyip, içkiler su gibi aktığında, sarhoş olmaya doğru iyice yaklaşan grubumuzda önce ufer, doruklu olarak çıktık sahneye. Kızlarla bol bol neşeli şarkılar seçtik. Türkçe sözleri sadece biz anlıyor olsak bile tanınmaz eğlenceliydi. Deliler gibi dans edip, bağıra çığır şarkılar söyledik.

Herkes tek başına çıkıp birer şarkı söylediğinde, Arda peşinden sürükleyerek beni de sahneye almıştı. O'nun berbat sesi üzerine yapılan hafif küfürlü alaylardan sonra tek kaldım. Sarhoşluğa doğru yol alan çakar keyif olmanın etkisiyle sahnedeki tabureye oturup gelecek olanı beklemeye başladım. Birlikteyken seçim yapabiliyorduk ama tek olduğunda ne çıkarsa bahtına kuralı vardı ve baht denen o şey beni bir süredir terk etmişti. "Blank Page" çalmaya başladığında yukarıdakinin bana şaka yapıp düşünmeye başlamıştım ama bu gece eğlenecektim. Er azından sevdiğim şarkıların çıkıyor olmasıyla avunmaya devam ettim. Şarkı sona ermek üzereyken, eğilip selam

verdim yapılan tezahüratlara ama final nakaratında göz kırpmaya başladım. Lucas, loş ışıklar altında bile fark edilecek kadar güzeldi. Gördüğümü hissettirmemeye çalışarak sahnedan inip, masaya gittim.

"Arda rica ediyorum şu an bir şey sorma ve sakın masaya bakınayım deme."

"Tamam." dedi sesimdeki gerginlik ona da geçmişti. "Sana neler oluyor?"

"Lucas!"

"Burada mı?" Duruşu değişmiş, bakmamak için kendine zorluyordu.

"Kupurdanıp durmayı keser misin dikkat çekeceksin. Arka kapı var mı öğrenir misin? Tuvalete gidiyor gibi görünerek kaçabilirim."

"Öğrenmek kolay ama keyfini kaçırmamasına izin vermemen."

"Bunu şimdi tartışmak istemiyorum. Yardım edecek misin sen onu söyle?"

"İstedığın buysa elbette edeceğim."

"Teşekkürler. Sen sonradan benim adıma özür dilerim ve bir daha ki toplantımızda telafi edeceğimi söylerim herkese olur mu?"

Garcia boşalan bardakları toplarken arka kapıya bir kişi çıkmasını istedik. Planımı uygulamaya başladım ama yanı benden yana değildi işte!

Yaptığımız planın işe yaramasını ummaktan başka çare yoktu. Bu yüzden büyükbabamı dinlemekten vazgeçip, kararımı verdim. Lena'nın benden daha fazla uzaklaşmasına fırsat vermeyecektim. Henry'den arabanın anahtarlarını alıp Işığım'ın peşine düştüm.

Evine çıkmak için cesaretimi toplamaya çalışarak beledim uzun süre. Tam inmeye karar vermiştim ki apartman kapısına yanaşan arabadan o fırsatçı oğlan indi! Arabanın etrafını dolaşıp yolcu kapısını açtığında, apartman girişinde göz kamaştıran güzelliğiyle Lena göründü.

Kıskançlık zehir gibi kanıma karışırken, arabadan inip o pisliği ellerimle boğmayı düşünüyordum. Kendimi zapt etmek için sıkıttığım yumruklarımı direksiyona vurdum defalarca. Eğer böyle bir şey mümkün olsa ellerim, kalbimden daha çok acıyana kadar da vurmaya devam ederdim.

Adım adım her anlarını takip ettim. Girdikleri restoranda ekibinin de onları beklediğini ve kalabalık bir

grupla buluştuklarını görünce biraz olsun yatışmışım. Ben her an daha da gerilirken. Onlar saatlerce konuştular, dans ettiler, şarkı söylediler. Lena'yı daha önce sadece birkaç kez böylesine rahat görmüştüm ama ilk defa bu kadar çok güldüğünü, kahkahalar attığını görüyordum ve yine yanındaki ben değildim. Benimleyken hep kontrollü olduğu bir kez daha çarptı yüzüme. Sadece kahkahasıyla bile tüm çevresine ışık saçıyordu. Onu hep bu halıyla görmek istediğimi düşünebiliyordum sadece ve bir gün benimleyken de böyle olabilmesini diledim. Yeniden benimle olabilmesini...

Oğlanın, Lena'mın elinden tutup sahneye çıkarmasını ve birlikte şarkı söylemelerini izlerken, daha önce ondan uzak olmanın işkence olduğunu düşünmüş olduğum için kendime güldüm acı acı. Hayır, asıl işkence, asıl azap buydu. Sevdığım kadının, benim kadınının bir başkasıyla gülmesi, birlikte neşeyle şarkı söylemesiydi. Söyledikleri şarkı onun için yazılmıştı adeta, bahse gireyim o herif seçmişti.

*"Bir fısıltıyla gelirdi ve hayatımda dans ederdi
Bir şarkının melodisi gibi, âşıkların şarkısı gibi
En karanlık gecenin içinden gelir en parlak ışık
Ve o ışık derinlerde parlayan, sensin o...
Oh bu gece, öldürdün beni gülüşünle
O kadar güzel ve vahşi, o kadar güzel"*

Arkadaşlarının alaylı homurtularıyla oğlan sahnedendiğinde, bu kez tek başına söyledi şarkısını ipek gibi sesiyle. Şarkının sonlarına doğru, nasıl olduysa saklandığım yerde beni buldu bakışları. Bir an dondu ama hızla toparlanıp kimse bir şey anlamadan masaya döndü. Ne

**Reason - Tonight (Bu Gece)*

kadar saklamaya çalışsa da ben o bakışları tanıyordum. Daha önce defalarca yaptığı gibi az sonra kaçacaktı. O an hayatımda hiç yapmadığım, aklımın ucundan dahi geçirmeyeceğim bir şey yaptım. Kararlı adımlarla sahneye yürüdüm. Yanlarından geçerken beni tanıyanların hepsi donup kalmıştı. Muhtemelen yarın bu yaptığım manşetleri süsleyecekti ama umursamadım. Düşünmeden şarkımı seçtim çünkü düşünürsem vazgeçerdim.

Savaşacaksam, sevdiğim kadına ulaşacaksam, mümkün olan tüm silahları kullanmalıydım. Gözlerimi kocaman açılmış gözlerine diktim.

*Yapmam gereken hiçbir şey yok. Olmam gereken hiçbir yer yok
Kimse yok hayatımda cevap verecek, kendimden başka
Artık mum ışığı yok. Artık karanlık ışıklı gökyüzü yok
Yanımda olacağım kimse yok, kalbim ölürken yavaşça
Yüzünü ezberledim. Dokunuşunu ezbere biliyorum.
Hâlâ kucagında kaybolmuşken, senin olduğun yeri hayal ederdim
Sana bir kez daha sarılabilseydim. Benim olduğun günlerdeki gibi
Kör olana dek bakardım sana. Böylece kalırdım sen de
Her gülümseyişinde bir dua okurdum. Dakikaları sallardım beşikte
bir çocuk gibi
Dünyayı durdururdum, yeter ki sana bir kez daha sarılabilseydim.**

Tek istediğim onu güldürebilmektir ama yine ağlatmıştım işte. Onunla ilgili becerebildiğim tek şey buydu. Gözyaşları, değdiği yeri yakıp küle çevirerek ruhuma aktı. Bakmaya doyamadığım gözlerini kapattı. Yalnızca birkaç dakikalığına açtığı tüm duygularıyla birlikte...

Ardından peşinde oğlanla beraber kalktı ve tuvaletlere doğru yürüdüler. Bir dakika kadar bekledikten sonra aynı yere yönelerek, peşlerinden, arka kapıdan çıktım.

* Laura Pausini – One More Time (Bir Kez Daha)

Halinden anlaşıyordu, oğlan onu yalnız göndermemek için ısrar ediyordu. Tam ona uzanacakken hızlı adımlarla ilerledim ve aralarına girdim.

"İlgine teşekkürler ama bundan sonrasını ben hallederim," diyerek bakışlarına aldırmadan Lena'nın koluna girdim.

"Bay Ross, arkadaşım buraya benimle geldi ve izninizle evine sağ salim ulaştığından emin olmak istiyorum," dedi oğlan.

"Ben de tam olarak bunu yapacağım zaten, onu evine götüreceğim. Sağ salim!"

"Buna hiç gerek yok. Dediğim gibi birlikte geldik ve birlikte döneceğiz!" Sesinin tonu pes etmeyeceğini anlatmaya çalışarak sertleşmişti. Kısa bir sessizlik anında karşılıklı bakışlarla birbirimizi tartıyorduk. Bu andan faydalanan Lena sinirle kolunu çekip kurtardı ve aramızdaki sessiz savaşa son verdi.

"Hemen kesin şunu! Fark etmediyseniz diye söylüyorum, ben de buradayım. Taksi beni bekliyor ve evime tek başıma dönebilirim." Oğlan da ben de itiraz homurtularıyla ağzımızı açmıştık ki elini kaldırdı. "Hiçbir şey duymak istemiyorum! Arda, harika bir akşam geçirdim sizlerle çok teşekkürler, döndüğümde görüşürüz," dedi gülümseyerek. Bana baktığında ise gülümsemesi silinmişti. "Bay Ross, size iyi geceler."

Bizi afallamış halde bırakarak döndü ve bahçe kapısında bekleyen taksiye doğru yürümeye başladı. Oğlana döndüm. "Sakin tek kelime etme, bu işe karışmayı aklından bile geçirme. Seni ilk ve son kez uyarıyorum. Ondan uzak dur!"

Konuşmasına fırsat tanımadan hızla bahçeyi aştım. Aracın kapısını açtığında Lena'yı belinden yakalayıp yanıma çektim. Cebimden çıkardığım banknotu şoföre

kadar saklamaya çalışsa da ben o bakışları tanıyordum. Daha önce defalarca yaptığı gibi az sonra kaçacaktı. O an hayatımda hiç yapmadığım, aklımın ucundan dahi geçirmeyeceğim bir şey yaptım. Kararlı adımlarla sahneye yürüdüm. Yanlarından geçerken beni tanıyanların hepsi donup kalmıştı. Muhtemelen yarın bu yaptığım manşetleri süsleyecekti ama umursamadım. Düşünmeden şarkımı seçtim çünkü düşünürsem vazgeçerdim.

Savaşacaksam, sevdiğim kadına ulaşacaksam, mümkün olan tüm silahları kullanmalıydım. Gözlerimi kocaman açılmış gözlerine diktim.

*Yapmam gereken hiçbir şey yok. Olmam gereken hiçbir yer yok
Kimse yok hayatımda cevap verecek, kendimden başka
Artık mum ışığı yok. Artık karanlık ışıklı gökyüzü yok
Yanımda olacağım kimse yok, kalbim ölürken yavaşça
Yüzümü ezberledim. Dokunuşunu ezbere biliyorum.
Hâlâ kucağında kaybolmuşken, senin olduğun yeri hayal ederdim
Sana bir kez daha sarılabilseydim. Benim olduğun günlerdeki gibi
Kör olana dek bakardım sana. Böylece kalırdım sen de
Her gülümseyişinde bir dua okurdum. Dakikaları sallardım beşikte
bir çocuk gibi
Dünyayı durdururdum, yeter ki sana bir kez daha sarılabilseydim.**

Tek istediğim onu güldürebilmekti ama yine ağlatmışım işte. Onunla ilgili becerebildiğim tek şey buydu. Gözyaşları, değdiği yeri yakıp küle çevirerek ruhuma aktı. Bakmaya doyamadığım gözlerini kapattı. Yalnızca birkaç dakikalığına açtığı tüm duygularıyla birlikte...

Ardından peşinde oğlanla beraber kalktı ve tuvaletlere doğru yürüdüler. Bir dakika kadar bekledikten sonra aynı yere yönelerek, peşlerinden, arka kapıdan çıktım.

Halinden anlaşılıyordu, oğlan onu yalnız göndermemek için ısrar ediyordu. Tam ona uzanacakken hızlı adımlarla ilerledim ve aralarına girdim.

"İlgine teşekkürler ama bundan sonrasını ben hallederim," diyerek bakışlarına aldırmadan Lena'nın koluna girdim.

"Bay Ross, arkadaşım buraya benimle geldi ve izninizle evine sağ salim ulaştığından emin olmak istiyorum," dedi oğlan.

"Ben de tam olarak bunu yapacağım zaten, onu evine götüreceğim. Sağ salim!"

"Buna hiç gerek yok. Dediğim gibi birlikte geldik ve birlikte döneceğiz!" Sesinin tonu pes etmeyeceğini anlatmaya çalışarak sertleşmişti. Kısa bir sessizlik anında karşılıklı bakışlarla birbirimizi tartıyorduk. Bu andan faydalanan Lena sinirle kolunu çekip kurtardı ve aramızdaki sessiz savaşa son verdi.

"Hemen kesin şunu! Fark etmediyseniz diye söylüyorum, ben de buradayım. Taksi beni bekliyor ve evime tek başıma dönebilirim." Oğlan da ben de itiraz homurlarıyla ağızımızı açmıştık ki elini kaldırdı. "Hiçbir şey duymak istemiyorum! Arda, harika bir akşam geçirdim sizlerle çok teşekkürler, döndüğümde görüşürüz," dedi gülümseyerek. Bana baktığında ise gülümsemesi silinmişti. "Bay Ross, size iyi geceler."

Bizi afallamış halde bırakarak döndü ve bahçe kapısında bekleyen taksiye doğru yürümeye başladı. Oğlana döndüm. "Sakın tek kelime etme, bu işe karışmayı aklından bile geçirme. Seni ilk ve son kez uyarıyorum. Ondan uzak dur!"

Konuşmasına fırsat tanımadan hızla bahçeyi aştım. Aracın kapısını açtığında Lena'yı belinden yakalayıp yanıma çektim. Cebimden çıkardığım banknotu şoföre

uzatıp gitmesini söylediğimde Lena, sinirle çırpınmaya başladı.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Ne hakla!" Eğilip bacaklarından yakaladığım gibi omzuma attım ve kendi arabama doğru yöneldim. "Lucas, beni hemen yere indir!"

"Sonunda! Adımı unuttuğunu sanmıştım."

"Çok komik! Beni hemen indir!"

"Hayır!"

"Herkes bize bakıyor. Çığlık atmaya başlamadan bırak beni!" diye bağınıyordu, sırtımı döven yumruklarının arasında.

"İstediğin kadar bağır işe yaramayacak. Sana konuşmamız gerektiğini defalarca söyledim ve artık konuşacağız."

"Hayır konuşmayacağız."

"Sakinleşmeni, mantıklı düşünmeni yeterince bekledim. Daha fazla beklemeyeceğim."

"Hemen bırak beni Lucas, yoksa... Yoksa yemin ederim sırtından aşağı kusacağım."

"Sorun değil, arabama kadar o kusmuğa yaslanarak yürüyecek olan sensin."

Daha da sinirlendiğini susmasından ve kasılan vücudundan anlayabiliyordum. "Fark ettin mi bilmiyorum ama herkes bize bakıyor."

"Deli gibi bağırıp çırpınan sarhoş sevgilisini taşıyan bir adam genelde dikkat çeker."

"Seni salak! Çuval gibi taşıdığın için sıyrılan bluzumdan çıkan göğüsüme de bakıyor olabilirler mi acaba?... " diye devam ederken durdum ve hızla yere indirdim.

Lena zafer gülümsemesini saklamak için dudaklarını ısırarak arkasını döndüğünde, iki adımdan fazla yürümesine fırsat vermeden ceketimi çıkardım. Kollarını içi-

ne hapsederek omuzlarına sıkıca sardım. Bu kez işimi garantiye almış şekilde hızla kucağıma aldım. Kollarımda kıpırdamasına imkân kalmamıştı ama kızgınlığını ve sivri dilini engelleyecek bir şeyim yoktu. "Seni Sapık! Pis zorba! Böyle davranarak seninle konuşacağımı mı sanıyorsun? Seni düşüncesiz, ukala..."

Arabaya ulaştığımızda, kapıyı açıp onu oturttum. Kemerini bağladım ve dudaklarına özlemini çektiğim kısa bir öpücük kondurdum. Öpüşüme karşılık vermesini beklememiştim. Belki bir tokat evet ama tamamen sessizliğe gömülüp, dışarıyı izleyeceğini düşünmemiştim. Yol boyunca tek kelime etmeyeceği belliydi. Nereye gittiğimizin de farkında gibi görünmüyordu. Bu durum şimdilik işime geldiğinden sessizliğini bozmadım.

Will'e daha önceden planladığımız gibi ailesinin yeni aldığı çiftlik evinin bir ucundaki küçük dağ kulübesine doğru sürdüm. Bizim evlerden herhangi birine götürecek duyulma riskini almak istemediğimde fikri ortaya atan Will olmuştu. Arazi hem yerleşim yerlerinden uzak hem de yeterince büyüktü. Kulübenin olduğu alana henüz yol yapılmamıştı. Artık kaçmak diye bir seçeneği yoktu. Lena, bu hakkını fazlasıyla kullanmıştı!

Bardan çıktığım andan itibaren yaptıklarıyla beni rezil etmiş olmasına öyle kızmıştım ki, o kadar yakın oluşumuzu bile gözüm görmemişti. Çevredekileri tanımayan durumunu değiştirmiyordu. Arda'nın yanındaki davranışları sabrımı zorlamıştı. Omzuna atıp kaçırır gibi götürmesi yetmemiş bir de alaycı cevaplarıyla beni delirtmişti. Ta ki o öpücüğe kadar!

Donup kaldım. Nefesim kesildi. Dudaklarının dokunuşu, yumuşaklığı tıpkı hatırladığım gibiydi. O kısacık anda, dudaklarının içimde yaktığı ateş öyle büyüktü ki, duyduğum özlem tüm benliğimi ele geçirdi. Kendime hissetme izni vermediğim tüm duygular açığa çıktı. Aklım bile uyuşmuştu, düşünemiyordum. Gözlerimi yakan yaşları görmesin diye başımı cama doğru çevirdim ama kör gibiydim. O öpücük bütün algılarımı kilitlemişti sanki.

Araba sarsılmaya başlayınca bir şeylerin ters gittiğini düşünerek kendime gelmeye çalıştım. Lastik mi patlamıştı acaba? Lucas ters giden bir şeyler varmış gibi durmuyordu, sadece keyifli bir ifadeyle yola bakıyordu.

Etrafımız fazla karanlıktı, yoğun ağaç kümelerinin ara-

sından süzülerek giden engebeli, toprak bir yolda olduğumuzu fark ettim. Ne yapmaya çalışıyordu bu? Omzuna atıp kaçırdığı yetmedi bir de dağa mı kaldıracaktı yani beni!

"Nereye gittiğini sanıyorsun bilmiyorum ama belli ki yanlış yoldayız." Sarhoş falan mıydı acaba? Küçük çantamın içinden telefonumu çıkardığımda hızla atılıp elimden aldı. Sürücü kapısının gözüne tıktı.

"Bence yeterince gezdik. Artık dönebilir miyiz?"

"Hayır!"

"Lucas, saçmalıyorsun. Yaptığın rezillik yetmedi, üstüne bir de kaçırarak mısın beni? Sen aklını mı kaybettin? Ne olacağını sanıyorsun, dağ başında kaldım diye kollarına atlayacağımı mı?"

"Eh bu da bir fikir tabi! Benim şikâyetim olmaz." Ukalık taslamıyor muydu bir de, daha çok sinirleniyordum!

"Geri dönmek istiyorum. Durdur arabayı. Hemen!"

"Hayır. Bu konuşmayı sen istediğin zaman yapalım diyerek yeterince bekledim. Daha fazla beklemeyeceğim."

Yavaşça kemerimi çözdüm. Aniden atıldığım gibi uzanıp telefonumu kaptım. Lucas, savrulan arabayı yolda tutmaya çalışırken kendimi arka koltuğa atıp bacaklarımı bana uzanamaması için barikat yaptım. Etrafta ne bir ışık, ne de tabela görebilmiştim dakikalardır. Ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu.

"Düşün. Düşün! Kimi arayacağım?" Panikle düşünürken aklıma tek gelen Will'di. Bir yandan da sinirle mırıldanıyordum.

"Lütfen. Lütfen Will. Telefonun açık olsun." Telefondaki manasız sessizliği anlamaya çalışırken elim ayağıma dolanmış tekrar tekrar arama tuşuna basıp duruyordum. Ön taraftan bir kıkırtı geldi.

"Bebeğim, keşke arama yapmadan önce şebeke var mı diye baksaydın. Hem o kasıntı yerine polisi aramayı deneseydin ya!"

Nasil bir ahmaktım ki ben? Adamın beni kaçırarak ka-
dar gözü dönmüşken bunu düşünemeyeceğini sanmakla
yaptığım saflığa inanamıyordum. Telefona sarıldığım an-
dan beri hiç hamle yapmamasından anlamalıydım.

"O kasıntı!" Tanrım, Will de mi bu işin içindeydi? Ben
günlerce ona ağlarken, gidip arkamdan planlar kuruyor-
du. Üstelik Lucas'la birbirlerine lakaplar takacak kadar sık
görülmüşlerdi belli ki. Ne arkadaş ama!

"Lucas, durdur şu arabayı!" Bu kez inat etmeden dur-
duğunda hızla dışarı attım kendimi. Geldiğimiz yöne
doğru döndüm. Arkamdan sakın adımlarla ilerlediğini
duysam da aldırış etmedim.

"Hava buz gibi Lena. Donacaksın! Arabayla geldiğimiz
onca yolu o topuklarla geri mi yürüyeceksin?"

"Hayır!" derken ayakkabıları fırlatmıştım bile. Tanrım
hava gerçekten buz gibiydi. Şimdi ayaklarım da donuyor-
du!

"Ormanda kurtlar var. Sabaha kadar bile dayanamaz-
sın."

"Şansımı denerim!" Lucas fazla iyimser bir tahminde
bulunmuştu. Kurtlarla karşılaşana kadar bile dayanamaz-
dım. Ayak tabanlarım fena acıyordu.

"Seni inat keçi! Yolu bile bilmiyorsun. Nereye gidebile-
ceğini sanıyorsun?"

Ah keyfi kaçmıştı sonunda, sinirleniyordu. İyi ya ben
daha sinirliydim! "Cehennemim dibine!" diye hurlarken
dişlerim birbirine vurmaya başlamıştı bile.

"Bir ay oldu Lena. Tam bir aydır her gün, arkamı dönüp
gitme ya da bana bir kez daha kal de diye bekledim." Bir
anda arkamdan sarılan ceketin kısıkcısıyla kıpırdayamaz
halde bedenine yasladı beni. Yüzü saçlarının arasında
derin bir nefes çekti içine. "Bensiz cehenneme bile gide-
mezsin."

Nefesi tenime değip, kokusuyla sarmalanmışken kol-
larının sıcaklığına kendimi teslim etmek öyle kolay görü-

nüyordu ki! Titreyen sesimle söküp çıkardığım kelimeler
söylemek istediklerim değildi. "Ben zaten cehennemde-
yim Lucas, lütfen bırak..." Gözlerimden iki damla yaş sü-
zülürken bir yandan kollarından kurtulmaya çalışıyor-
dum.

"Lena! Dur artık!" Haykırışıyla irkildim. İlk kez bağır-
dığını duyuyordum. Sorgulayamayacak kadar dağılmış-
tım. Arkamı döndüğümde omuzları düşmüş, elleri iki
yanında gevşekçe sarkmış, tükenmiş bir adam görmeyi
beklemiyordum ama işte oradaydı. "Kaldır başını ve bana
bak!" diye gürledi bir kez daha. Yapamazdım... "Bak bana
Lena! Bak ve karşında gördüğünün her gün aynada gör-
düğünle aynı olmadığını söyle! Beni sevmediğini, hiç acı
çekmediğini söyle!"

Tam karşımda, bakışları içimi dağılayarak duruyordu.
Nefesi yettiğince bağırıyordu ama kızgınlık değildi bu.
Kırgındı. Canı yanmıştı ama benim aksime o pes etmiyor-
du. Zorlukla fısıldanan bir "Yapamam," döküldü dudak-
larımdan.

Kolumdan tuttuğu gibi, peşi sıra çekeştirerek yürüdü-
ğüm kısa yolu geri döndük. Arabanın yanından dolandık.
Daha önce dikkatimi çekmemiş olan küçük bir kulübenin
önüne geldiğimizde iki koluma da sıkıca yapıştı. Söylediği
her kelimenin verdiği acının yanında, kollarımdaki sızı hiç
geliyordu.

"Kaçtıkça canın daha mı az yanıyor? Eğer öyleyse ben
de kaçırım senden, bu şehirden, hatta kendimden. Söy-
le kaçınca iyileşiyor mu kalbin?" İyileşmiyordu. Her gün,
her an daha çok kanıyordu, ruhum ölüyordu yokluğunda.
"Dikkatlice bak bana bir kez olsun. Tanıdığın adama ben-
ziyor muyum? Uyuyamıyorum, düşünemiyorum, aklıma
kaçmak üzereyim... Sana bu kadar yakınsan dokuna-
mıyorum, nefes alamıyorum. "Bana ne yaptığını görüyor
musun?" dediğini hatırlıyor musun Lena! Peki, sen bana
ne yaptığını görüyor musun?"

Tek kelime edemedim. Kelimelerim de bizim gibi tukenmişti. Arkamdaki kapıya doğru itti beni. "Git şimdi!" "Lucas, ben..."

"Söyleme! Gerek yok. Duymak istediğim bir şey değil nasılsa! Ben, ikimizin de pişman olacağı daha fazla şey söylemeden içeri gir Lena." Eserime bakarken kırıdaya, mıyordum bile. "Git artık!" diye son kez gürledi yumruklarını sıkarak ve ben yine, belki de son kez kaçtım. Muhemenen artık kaçacak bir Lucas olmayacaktı hayatımda.

Arkamı dönmeden el yordamıyla kapının kolunu buldum. Kendimi zorlayarak içeri girdim. Işıkları yakmadım. Aramaya bile zahmet etmedim. Beni aydınlatacak tek ışığı, bu kadar yakınımıdayken kendimden uzak tuttuğuma göre ihtiyacım da yoktu. Durmaksızın akan yaşlarla yenden dağılırken, perdeler dokunmamaya çalışarak cama yaklaştım.

Karanlıkta görebildiğim kadarıyla izledim onu uzun süre. İçeri gelmesini bekledim ama ne içeri geleceğe, ne de çekip gideceğe benzemiyordu. Hıncını alır gibi lastikler tekmeledi defalarca. Delirmiş gibi bir aşağı bir yukarı turluyordu kendi kendine konuşarak. Sonunda arabaya yaslanarak başını kaldırıp, bana doğru bakmaya başladı. Beni göremeyeceğini biliyordum ama yinede geri çekildim. Koltuğa yığılıp ağladım, gözlerimde yaş kalmayana kadar ağladım...

Hıçkırıkları dinip kendime geldiğimde duyduğum ilk ses dışarıda esen sert rüzgâr ve camları döven yağmurdu. Koltuğun yanındaki sehpa da duran lambayı yaktım. Sızlayan kollarıma ve ayaklarıma şöyle bir baktım. Orada olmayacağını düşünsem de kendime işkence ederek yavaş adımlarla tekrar cama yürüdüm.

Ah tanrım, üzerinde sadece bir gömlekle, hâlâ bıraktığım yerde duruyordu. Düşünmeden kapıya koştum. Kapının açılmasıyla bana dönmesi aynı anda oldu. "Hâlâ

orada olduğuna inanmıyorum, sen delirdin mi?" Sesim istediğimden daha sertti.

"Bilmiyorum..."

"Ne demek bilmiyorum? İçeri girmedin madem arabaya neden binmedin. Sırlıslık olmuştun Lucas!" Omuzlarını silktili sadece. Sakinleşmişti ama kırgınlığı öyle açtı ki, bu ana kadar göremediğim için lanetler ettim kendime. "Sen gerçekten çıldırmışsın, hastalanacaksın. İçeri gel hem!"

"Olmak istediğim başka bir yer yok ama beni istemiyorsun. Gelmeyeceğim!" dedi, hüzünlü sesi ani bir kararlılıkla değişirken.

Bir anlık duraksamanın ardından dayanamadım. Orada öylece duruşunu, gözlerimin önünde eriyip bitmiş halini görmek içime oturuyordu. "Tamam, gelme o zaman. Ben gelirim." Öne doğru bir adım attığımda saçaklardan sıçrayan yağmurdan nasibimi almaya başlamıştım.

"Benimle oynama Lena! Mecbur hissettiğin için bunu yapmana gerek yok."

"Mecbur hissettiğin falan yok benim! İçeri gelmeni istiyorum yoksa ben geliyorum."

Çenesinin titrediğini görebiliyordum. Bittiğini sandığım gözyaşları yeniden süzölmeye başladı. "Hareket et sen iyi olur, orada durup zatürre olmanı izlemeyeceğim," dedim burnumu çekerek.

Birkaç uzun adımla yanıma ulaştı. "Ağlama bebeğim lütfen. Özür dilerim kendimi kaybettim," dedi yüzümü ellerinin arasına alarak.

Elimden tutup, birlikte içeri girdiğimizde ikimiz de titriyorduk. Odanın loş ışığında bakışlarımız birbirini buldu önce, kızarmış gözlerini gördüğümde kalbim sıkıştı. Hiçbir şey söyleyemedim çünkü ne kendime ne de sesime güvenemedim. O da aynı hissediyor olmalı ki sessizliği bozmadan duruma odaklandı.

Koltuktaki ceketi aldı. Bir kez daha omuzlarıma ör-

tüp, usulca oturttu beni. Işıkların hepsini yaktı. Hemen, hazırlanmış halde yakılmayı bekleyen şömineye yöneldi, otomatik hareketlerle. Banyo olduğunu sandığım bir yerden elinde bir havlu ve küçük bir çanta, diğer odadan da bir battaniye aldı. Salona döndüğünde onu da bedenime sardı. Kıpırdamadan birbirimizi izliyorduk. Dayanamayıp gözlerimi kaçırdım. Saklanmak yok olmak isteğiyle kıvranmama, titreyen halini görmek bile yeterliydi. Uzakken de, yakinken de inciniyorduk, benim yüzümden! Bir şeyler söylemesini bekliyordum. Uzayıp giden sessizliği, bağırıp çağıran halinden daha korkutucuydu, daha çok acıyordu.

Tam karşıma oturup, tek kelime etmeden ayaklarım uzandı. İtiraz etmek için ellerine tuttuğumda, kollarımdaki morarmaya yüz tutmuş kızarıklıklar açığa çıkmıştı. Sıkıdığı çenesinde dudakları gerilmiş, yanağındaki kaslar seğirmeye başlamıştı. Hızla geri çekilip battaniyeye sakladım kollarımı. Bir an daha baktıysa da sakladığım kollarıma, başını öne eğip kucağına aldığı ayaklarımı ıslak havluyla sildi. Çantadan çıkardığı tentürdiyotla temizleyip krem sürdü.

"Lena, ben nasıl özür dileyeceğimi..."

"Dileme. Ben unuttum bile." Benimkilere tıpatıp benzeyen kalın polar çorapları da ayağıma giydirerek yavaşça yere indirdi. "Lütfen gidip kuru bir şeyler giy üzerine. Olmaz mı? Bu arada ben de sıcak bir içecek hazırlarım." Sona doğru sesimin titremesini engelleyememiştim.

Yavaşça başını sallayarak karşılık verdi. Tedirgin hareketlerle ayağa kalktığında ben de tezgâhın arkasındaki açık mutfığa geçtim. Arkasından bakarken benim Lucas'ımı, fazla rahat tavırlarını, alaycılığını, aşırı özgüvenli hallerini özledim. Bir şeyden çok emindim ki onu böyle görmek istemiyordum ve bu halinin sorumlusunun ben

olduğumu bilmek, daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Tekrar ağlamaya başlamak için kendimi bir şeyle oyalamalıyım.

Dolaplardan birinde bulduğum sıcak çikolataları, süt ve kremayla birlikte hazırlamaya koyuldum. Onun burada, yanımda olduğunu, bu küçücük evde tek başımıza olduğumuz gerçeğini aklımdan çıkarmaya çalışarak peçete aramaya koyulduğum sırada, Lucas 'Selam!' dedi ve ben de çılgıncı bastım.

Derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm. Tam karşımda, masa olarak da kullanılan tezgâhın arkasındaki sandalyelerden birine oturmuş, ellerini havaya kaldırmıştı. Az önceki tedirgin ifadesinin yerini muzip bir gülümseme almış, bildiğim tanıdığım Lucas duruyordu.

"Affedersin, seni korkutmak istemedim."

"Sorun değil. Dalmışım, geldiğini fark etmedim."

"Bu enfes koku düşündüğüm şey mi?"

"Sıcak çikolata sever misin? O kadar ıslanmanın üzerine bulabildiğim en iyi şey buydu."

Servisi kahvaltı barına yapmak daha akıllıca göründü gözüme, böylece aramızda destek alabileceğim bir engel olurdu. Fincanına uzanıp bir yudum alırken gözleri bu kez kocaman açılmıştı. "Çok güzel olmuş! Çocukluğumdan beri içmemiştim."

Aldığı her yudumda mırıldanarak ve sıcak olmasına aldırmadan çabucak bitirdi. Gülümseyerek izledim, küçük bir çocuğun yeni aldığı oyuncakmışçasına fincanına sarılışını.

"Beğenmene sevindim."

"Tadı berbat olsa bile içerdim. Bu senin bana hazırladığın ilk şey." Başını salladı yavaşça. "Beni daha ne kadar şaşırtabilirsin bilemiyorum. Aslına bakarsan bu gece senden beklediğim benim için içecek hazırlaman değil, sağlam bir yumruktu."

"Aslında hak ettiğin sağlam bir yumruktu. Lucas haya-

tımı zorlaştırmaktan, sinirlerimi bozmaktan başka bir şey yapmıyorsun."

"Tersini yapabilmem için izin vermiyorsun."

Veremiyordum ki! Kendimi korkularla öyle sarmıştım ki çıkış bulamıyordum. Yalnızca anı düşünebilseydim eğer bir dakika kaybetmeden koşardım kollarına, ama aklım hep aynı noktaya takılıyordu. Ya sonra? Bir yıl, belki on yıl sonra... O zaman ne olacaktı? Ölümlü göremedikçe karamsarlığa düşüyor, isyan ediyordum.

Beni sevmesinden de korkuyordum, sevmemesinden de. Yaşanacaklara kapılıp gitmekten de korkuyordum, hiç yaşanmamasından da...

"Bu akşama bakarsam, tersi söz konusu olduğunda neler yapabileceğini düşünemiyorum bile Lucas! İş arkadaşların, etraftaki onca insanın önünde, çocuk gibi sırtna atıp kaçırdın beni."

"Daha önce söylediklerimi hatırla Lena. Sana ulaşmak için yapabileceğimin sınırı yok! Bildiğim her yolla sana ulaşmaya çalışıyorum sadece."

"Sen delirmişsin!" Lucas'ı içeri çağırmak bir hataydı. Büyük bir hata! Özlemiyle deliye dönmüş kalbimin bu kadar yakınlığa dayanacağını nasıl düşünmemiştim ve bu büyük bir hataydı.

"Delirmiş halimi henüz görmedin Lena. Şimdilik sadece seni ikna etmeye çalışıyorum," dedi muzip bir gülümseme yavaşça yüzüne yerleşirken.

"Avazın çıktığı kadar bağırman bana yeterince delirmiş gibi gelmişti."

"O kadarı da seni durdurmaya yetmedi..."

Aklından neler geçtiğini tahmin dahi edemiyordum ama karşımda duran bu adam, tam da benim âşık olduğum adamdı. "Aklından geçenleri sormamalıyım değil mi?"

Kocaman bir sırtısla başını hayır anlamında sallayınca cevabımı almış oldum. Kesinlikle sormayacaktım!

Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde yüzündeki gülümseme silindi yavaşça. Benim eserim olan, hüzünlü, kırgın Lucas vardı orada. Son birkaç dakika, benim hayal ettiğim bir yanılsama gibi dağılıp gitti. Boğazım düğümlendi. Sessizlik uzadı. "Seni çok özlemiştim," diye geçirdim içimden.

Daha önce hiç görmediğime emin olduğum bir gülümseme bütün yüzünü kapladı. "Ah Lena... Bunu söylemeni, bana gülümsediğini görmeyi öyle çok bekledim ki."

Duyduğum özlemi sesli söylediğimi ancak o konuştuğunda anladım ve ne ara hareket etmişim bilmiyorum ama iki adım ötesinde duruyordum. "Kaçmaktan yorulmuşum Lucas."

Titrek adımlarla açtığı kollarına atıldım. Sımsıkı sarıldık birbirimize, günlerdir ilk kez nefes aldığımı hissettim. Bümuma dolan kokusu, hava gibi, su gibi, ev gibiydi. Ait olduğum yerd. Kollarımı belime dolayarak beni kucağına çekti. Başım göğsüne yaslı, saçlarıma kondurduğu minik öpücükler dışında hiç hareket etmedik. Kelimelere zaten ihtiyacımız yoktu. Kalplerimizin dışarıdan bile duyulan sesi, kesik iç çekmelerimiz duygularımızı, birbirimize olan ihtiyacımızı anlatıyordu.

Sevgiyle sarmalayan kollar arasında, hissettiğim huzura teslim olmuştum. Kollarında olmak öyle rahattı ki, günlerin yorgunluğu, aptalca kendime yüklediğim gerginlik hepsi ardında tatlı bir uyuşukluk bırakarak terk ediyordu vücudumu. Esnememe kahkahalarla güldü Lucas. "Üzerinde bıraktığım bu etki için ne desem bilemiyorum?"

Başımı geri atıp gözlerine baktım. "Bu rahatlığı sevdiğim ve özlediğim için beni suçlayabilir misin?"

"Seni, herhangi bir şey için suçlayabileceğimi sanmıyorum bitanem. Özellikle de yanakların böyle kızardığında," dedi dudaklarına değen sıcak nefesiyle. "Hadi seni yatırayım."

Beni yere indirip, elimden tutarak yatak odasına götür-

düğünde, aklımdan 'Beni böyle öptükten sonra uyuyabilirdiğimi de nereden çıkardın!' demek geçiyordu. Odaya gileyecek şekilde sıyırıp dolabın üstüne attı ve ardından yatağın yanında duran küçük çantayı karıştırmaya başladı. -Ki bu benim seyahat çantamdı! Kesin Will'in işiydi bu!- Gözlerim kısılmış, arkamdan iş çeviren o sinsiyi aklıma gelen ne varsa sıralıyordum. Onca özür dileyip, 'Benim yüzümden oldu,' dediği halde bir kez daha elleriyle adamın kucığına atmıştı beni. Ah Tanrım çantaya doldurduğu çamaşırlar, gecelikler... İnanamadım gördüklerime ama hepsi yeniydi muhtemelen!

Hazine bulmuş gibi gözleri parlayan Lucas, geceliklerden birini zaferle kaldırdı. Tişörtünün yanına bırakırken sonra bana uzandı. Gözlerimi bile kırpmadan onu izleyen baştan ayağa ateş sardı bedenimi. Anlaşılan onu özleyen sadece kalbim değildi...

"Sanırım kendim giyebilirim hem zaten tuvaleti de kullanmam gerek."

Duruşunu hiç bozmadan, başını kulağıma doğru eğdi. "En azından bunu yapmama izin ver. Lütfen bırak seni göreyim." Ellerini sırtımdan belime kaydırarak, sarıldı yeniden. Saçlarımın arasında mırıldanıyordu. "Yorgun olduğumu biliyorum ama seni yeniden hissetmeye ihtiyacım var. Sonrasında söz veriyorum, sadece sarılıp uyuyacağız."

Ben uyumak istediğimden emin değildim ki! Aslında şu an hiçbir şeyden emin değildim. Bu yüzden tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu.

Düğmeyi çözdü ve pantolonumu bacaklarımı okşayarak aşağı sıyırdı. Kalçamın her iki yanına da, hiç de masum olmayan birer öpücük kondurdu. Ayaklarımı çıkarmak için titreyen ellerimle omuzlarına tutunduğumda, yarattığı etkinin farkındaydı. Beni nefessiz bırakarak parmak uçlarını bu kez bacaklarımdan yukarı doğru kaydırıp

sırtıma ulaştı. Yavaşça bluzun fermuarını indirirken, parmakları çok hafif dokunuyor, tenimle temas ettiği yerler alev alıyordu. Nefeslerim sıkışmış, kalbim yaşanacakları hayecanıyla taklalar atıyordu. Bluzum elinde iki adım geri çekilip, başını yana yatırdı. Tıpkı bir sanat eserini izler gibi, dikkatle süzüyordu baştan ayağa ve ben bakışlarımın yoğunluğu karşısında kıvrınmamak için kendimle mücadele veriyordum.

Baştan çıkarma oyununu, o başlatmıştı ama henüz bir galibi yoktu. Ani bir ilhamla daha önce söylediği bir şeyi hatırladım. Birlikte olduğumuz gece, uzun uzun onun giysileri içinde ne kadar seksi göründüğümü ve bana ne yapmamı istediğini anlatmıştı. Başımı kaldırıp gözlerimin içine baktım ve yavaşça yana döndüm. Geceliğe uzanırken nır gibi yaptım ama son anda karar değiştirerek, dolabın üzerine attığı tişörtü alıp giydim.

Yüz ifademi hiç bozmadan yavaş adımlarla, salınarak ilerledim ve yatağın üstüne tırmandım. Örtünün altına girerken bile, her hareketimi küçücük frikiklerle süslüyordum. Zevkle kendi kazdığı kuyuya düşünüyü izleyeceğimi düşünerek, en masum pozumu takındım.

"Geliyor musun?" dedim abartılı bir esnemeyle ama diğer yandan kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıp veriyordum.

Yüzüne bilmiş bir 'Ne yaptığımı biliyorum,' sırtması yerleşti. Kendi çantasına uzanıp üzerine bir tişört geçirildiğinde gözlerim istemsiz olarak kısıldı. Oyunum elimde patlamıştı! Bu kez sinirden kızardığımdan emin, sırtımı yatağa yattığında kendini yerleştirmeye çalışırdım. Yatağa yattığında kendini yerleştirmeye çalışırken, o kıkırtısını bana fark ettirmemek için mücadele veriyordu. Ben de homurdanmamı ancak yanaklarımın içini ısıarak bastırıyordum.

Sonunda beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Bir kolunu başımın altından geçirip, diğeriyle belimi sardı. Boynuma minik bir öpücük kondurdu. Burnunu saçlarımın arasına

gomüp derin bir nefes çekti içine. Uykuya yenik düşme-
den önce mırıltıyla söylediklerini duyabilmişim.

"Bundan sonra sana söyleyeceklerimi bir kere daha du-
şunsem iyi olacak, geri dönüşü uykusuz bırakacak türden
oluyor. Aslında bu yaptığınla seni sabaha kadar uyutma-
sam yeridir!" Kollarını her an kaçacakmışım gibi daha sıkı
laştırdı, başımın üstünü öptü. "Yine de, sana böyle sarıl-
mak için bile tüm dünyayı karşıma alırım. Tatlı rüyalar
meleğim," dedi. Huzurla karanlığa ve ilk defa mutluluğa
Lucas'lı rüyalara doğru yuvarlanırken gülümsedim.

Huzurlu uykunun kollarından ayrılmakta direnerek,
birazcık daha kestirmek umuduyla yatağın içinde dön-
düm. Amacım Lucas'a sarılmaktı ama uzanan kollarım
boşluğa düşünce hızla uyandım. Odada değildi! Banyo-
dan ve evin içinden de hiç ses gelmiyordu.

Gözlerimi ovuşturarak doğrulduğumda elime bulaşan
siyahlıkla suratımı buruşturdum. Gece makyajla uyumuş-
tum! Üstüne bir de ovuşturunca muhtemelen şu an raku-
na benziyordum. Yatağın üzerindeki hırkayı ve patiklen
üzerime geçirip banyoya koştuğumda, adamın neden er-
kenden yatağı terk ettiğini anlamam zor değildi. Benim
bile kendimi göresim yoktu doğrusu. Hızlı bir düşün-
 ardından salona geçtiğimde şömine yanıyordu, mis gibi
kahve kokuyordu ama Lucas görünmüyordu.

Gidebileceğim bir yer olmadığından, kahvaltı hazırla-
maya koyuldum. Dolapta bulduğum peynir ve marmela-
dı çıkarıp, krep yapmaya koyuldum. Masayı da hazırlayıp
işimi bitirmek üzereyken, kolları belime dolanmadan önce
varlığını kokusundan anlamıştım. Bedenini benimkine
yasladığında tüm duyularım canlanıp heyecanla kasıldı.
Boynumun en hassas olduğu noktada gezdirdi dudakla-
rını.

"Günaydın uykucu."

"Günaydın. Kahvaltı etmiş miydin?"

"Hayır, seni bekliyordum ama önce saçlarını kurutmasını. Kalanları ben hallederim."

Benimki kadar uzun saç kurutmaya çalışmak çok zaman alıyordu ve eğer işe veya başka bir yere yetişmem gerekmiyorsa işkenceyle eş değerdii. "Kendi kendilerine kururlar. Kurutma makinesiyle uğraşmaktan hoşlanmıyorum." Ağırliğıını ona verip başını çevirdiğimde bir opucuktu beklediğim. Belki biraz daha fazlası ama Lucas gülümseyerek geri çekildi.

"O zaman ben yaparım."

İtiraza izin vermeden elimden tuttuğı gibi tekrar yatak odasına götürdü beni. Makyaj masası önündeki tabureye oturtup, arkama geçti ve hiç üşenmeden, tamamen kuruyana kadar nazikçe ilgilendi saçlarımla. Yine fazlası yoktu! Sonrasında fazla konuşmadan kahvaltımızı ettik. Benim aklımsa geri çekilmesindeydi hâlâ. Madem beni istemiyordu, o zaman neden yaklaşıyordu ya da istiyorsa bu yaptığının mantığı neredeydi? O değil miydi, yeniden benimle olmak için kaçırıp dağ başına getiren. Şimdi niye kaçamak dokunuşlar, minik öpücüklerden fazlasını denemiyordu?

Koltuğa yayılmış, boş boş karşımda kapalı duran televizyona bakarken. Elinde oltalarla belirdi. Kahve kupamı parmaklarımdan ayırıp, mutfağı götürürken "Hadi hazırlan bakalım. Balığı gidiyoruz," diyordu.

"Hava buz gibi Lucas, çıkmasak?"

"Akşam yemeğı istiyorsak balık tutmamız gerekiyor. Acele et!"

"Sen ciddisin! Tabi, dağ başına gelersen olacağı bu..." Devam etmeme fırsat vermeden yönümü yatak odasına çevirip, popoma attığı bir şaplaqla gönderdi beni.

"Sıkı giyin. Hava gerçekten soğuk!"

Bu adama ne olmuştu böyle? Mümkün olan en işveli sesimle, kalalım dediğim halde şaplaqla atıp odaya tek başıma göndermişti beni. Resmen reddedilmiştim işte!

Kısa bir yürüyüşün ardından, nehrin kenarına ulaştık. Havanın soğğundan mı, daha önce hiç olmadığı kadar garip davranan Lucas'a sinirden mi bilmiyorum ama dizlerim birbirine vuruyordu. Lucas yemleri ve oltaları hazırlayıp birini elime tutuşturdu. Kendi oltasını atıp beklemeye başladığında dikkatini çekebilmek için, elime ilk kez olta alıyormuş gibi saçma sapan savurmaya başladım.

İğneyi arkamızdaki ağaçlardan birinin yapraklarına barmayı başardığımda içimden sevinç dansı yapıyordum.

"Gölün yerini mi karıştırdın bebeğim?"

"Ha-ha çok komik! Dalga geçeceğine, hiç olta attın mı diye sorsan daha yerinde olurdu?" Dudaklarımı büzdüğümde, gözlerindeki bakıştan doğru yolda olduğumu anladım.

Yeniden hazırladığı oltayı birlikte tutacağımız şekilde arkama geçti bu kez. "Tamam. Şimdi şöyle tutacaksın, ellerini benimkilerin altına yerleştir... Önce geriye doğru atıp, ardından salacağız. Hazır mısın?"

Söylediklerini bir bir uyguluyor gibi görünerek, sadece oltayı değil, kendimi de geriye doğru bıraktım. Oltanın kamışını ileri savurup, misinayı salarken öne iyice eğilip kalçamı Lucas'a yaslamayı da ihmal etmemiştim tabii! Kıpırdamadan olduğu yerde kaldı. İçine çektiği nefesi dişlerinin arasından tıslayarak bıraktı. Hiç fark etmemiş gibi, sevinç gösterisi olarak dönüp bir öpücük verdim. "Başardım!"

Aldığım tek karşılık dün gecedен beri fazlasıyla gördüğüm ve artık sinirlerimi iyice bozmaya başlayan sırıtişydı. "Aferin!" deyip kendi işine döndü. Hırsıyla dişlerimi sıkıp kendimi balığa verdim. Yaklaşık üç-dört saatin sonunda Lucas sadece bir balık tutarken, ben altı taneyi kovaya eklemiştim. Bugün hırsım bir tek balıklara söküyordu!

Akşam yemeğı hazırlarken, birlikte bulaşıkları yıkar-ken, sonrasında yaptığımız akşam yürüyüşünde; bir yığın beklenmedik girişimlerde bulundum. Bana mısın demedi!

Ben geri çekildiğimde de o gelip yanaşıyor ama bir an sonra çekilip beni öylece bırakıyordu. Will'in seçtiği geceliklerden birini bile denemiştım! Sonunda pes edip, üzerimde devasa paspal hırkam ve bir battaniye eşliğinde salona geçtim. Şöminenin karşısındaki koltuğa yatıp, battaniyeye sarıldım.

"Yatak ikimize de yetecek kadar büyük. Her yanın tutulur burada, sen yat ben de birazdan gelirim." Elindeki dergiden başını bile kaldırmamıştı.

"Seninle daha fazla oyun oynamayacağım Lucas. Git dergini odada oku!"

"Oyun mu oynuyoruz?"

"Bilmem sen söyle, ya da boş ver söyleme! Uykum var benim. Hem beni istemeyen bir adamın yanında uyumak da istemiyorum."

Koltuğa uzanıp, kollarına çekti beni. "Seni ne kadar istediğimi hissediyor musun?" Bedenini bana yasladığında, karnımdaki baskıyı hissetmememin imkânı varmış gibi sordu. "Dokunacak kadar yakınında olup, aynı zamanda bir o kadar uzak olmak. Ben uzun, çok uzun bir ay boyunca bununla yaşadım. Pes ettim mi? Sen yirmi dört saat olmadan vazgeçtin bile!"

"Vazgeçtiğimi nereden çıkardın? Şu an yanımdasın değil mi? Beni ne kadar özlediğini de itiraf ettiğine göre!"

"Tamam, kabul! Sen kazandın ama yirmi dört saat henüz dolmadı. Yani cezan hâlâ bitmedi."

"O zaman burada uyuyorum. İyi geceler Lucas."

"Hayır, birlikte uyuyoruz! Burada olduğumuz sürece, benden bir dakika bile ayrılmayacaksın." Kalkarken beni de yanına kattığı gibi yatağa götürdü. "Beni iyice anladığına emin olana ve bir daha kaçıp gitmeyi aklından çıkarana kadar sana dokunmayacağım." Üzerimizi örterken alnımdan öptü. "İyi geceler sevgilim."

Hâlâ gidebileceğimi düşünmesinin ne kadar saçma olduğunu söylemek istedim. Korktuğum, kaçtığım şeye ya-

kalandığımı. Bir kez daha sıcaklığına, sevgisine, kokusuna kendimi teslim ettiğimi... Artık o beni bırakana kadar gıdemeyeceğimi, bir kez daha kaçmak için çok geç kaldığımı söylemek istedim ama biliyordum ki kelimeler bunu anlatmaya yetmezdi. Benim ona, onun da bana güvencibilmemiz için gereken zamandı. Geleceğin ne getireceğini düşünmeyi bıraktım. Ne kadar zamanımız varsa, hepsini yanında ve bana verdiği mutlulukla geçirecektim. Başımı boynuna yaslayıp, iyice sokuldum sevdiğim adama.

Hissettiğim baskıyla uyandığımda gün çoktan aydınlanmıştı ama odadaki şömine hâlâ yanıyordu. Lucas, sabaha karşı bir ara odun eklemiş olmalıydı. Tuvalete gidip odaya döndüğümde Lucas hâlâ uyuyordu. Yanına kıymak çok cazip olsa da önce ilacımı almam gerekiyordu. Will'in iç çamaşırını hazırlama işinden fırsat bulup hapımı da çantaya atmış olmasını umuyordum. Aslında birkaç da telefon etmem lazımdı. Will'i arayabilirsem teşekkür etmeden önce, ağız dolusu söylenecektim ama büyükanem-Handan Teyze-Nazlı... Tanrım, benden haber bekleyenler listesinin sonu yoktu resmen! Tabi, şimdilik telefon konuşması yapmam gibi bir ihtimal de yoktu!

Yatağın yanındaki çantama ulaşana kadar parmak uçlarıma basarak ilerledim. Fark etmediğim şeyse, ben eşyalarıma uzanırken bir çift kol da bana uzanmıştı ve yatağa çivilendim. Kıkırtılarım arasında Lucas, üzerimde yerini almıştı bile.

"Dün geceyi unuttuğumu sanma, intikam vakti."

Gözlerinde yanan alevleri gördüğümde ben intikamına çoktan hazırdım. Birkaç saniye içinde elleri havlunun içindeydi. Parmakları vücudumun her yerinde geziyor, dudakları dudaklarıma olan hasretini gideriyordu.

Derinlerden gelen bir sesle inledi. Dudakları boynumdan göğüslerime indi. Nefesim kesilene kadar her biriyle ayrı ayrı ilgilendi. Çıldırtan öpücükleri geçtiği yerlerde ıslak, sıcak izler bırakarak göbeğime doğru yoluna devam

etti. Elleri kalçamı sıkıca kavrayıp, bacaklarımın arasına yerleştğinde gözlerime baktı. "Affet beni bebeğim ama nazik olamayacak kadar..." Nefesi hassas tenime çarptığında, boğazımdan miyavlar gibi çıkan inlemeyle bir an sonra içimdeydi.

Birbirimizden uzak kaldığımız günlerin acısını birleşen bedenlerimizle unuttuk. Özlemi, aşkı, tutkuyu paylaştık, sevgimizi haykırdık kesik nefeslerimizde yeniden ve yeniden...

Verdiğimiz küçük aralardan birinde, nefis kızarmış ekmekler hazırlamıştı Lucas. Kahvaltımızı ederken, durmaksızın konuştuk. Belki de şans bize bir kez daha gülmişti. İkimizin hikâyesine, bize bir yol çizmiş bir umut ışığı görünmüştü. Neredeyse tüm öğleden sonrayı yataкта geçirince, kolumu kıpırdatabilecek halim dahi kalmamıştı ama uzak durmayı beceremiyorduk.

Yüzlerimiz birbirine dönük uzanmış, kavuşmanın tadını çıkarırken "Uyandığımda seni yanımda göremeyince yine kaçtığını, beni bırakıp gittiğini sandım," dedi. Ellerini yüzümde saçlarımda gezdiriyordu gerçek olduğumdan emin olmak ister gibi.

"Gitmek istemiyorum, gitmeyeceğim Lucas. Ne kadar süreceği umurumda değil, seninle olmak istiyorum. Uzak olmanın ikimize de iyi gelmediğini fazlasıyla anladım." Hafifçe gülümsedim bu halimizi dağıtmak için "Hem istesem de gidemem. Unuttun mu en az bir ay boyunca elim kolum bağlı."

"Bak, bu elin kolun bağlı kısmını sevdim, ilham verici." Tek kaşını kaldırmış, yüzünde yine o içimi eriten gülümsemesiyle.

"Ah öyle mi? Bay Sapık döndünüz demek!"

"Ben hep buradaydım bebeğim, zamanını kolluyorum sadece." Karşılıklı gülümsemelerimiz sessizliğe döndü önce ve ardından yine o hüzünlü ruh hali gölgeledi güzel yüzünü. "Düşündüğüm ilk şey, yağmur yüzünden hasta-

lanıp rüya gördüğümdü. Her zamankinden daha gerçek gibiydi, öyle güzeldi ki uyanmaktan korktum Lena! Seni kaçırıp getirdiğimi, son iki geceyi hayal ettiğimi sandım."

"Ben hâlâ o rüyayı görüyorum. Birlikte görüyoruz."

"Her an gidebileceğin korkusuyla yaşamak beni öldürüyor. Seni gözümün önünden bir an bile ayırmayacağım. Sen nereye ben oraya!"

Biliyorum haksızlık ediyordum ama son söylediklerim mızızlanma gibiydi dayanamadım ama son söylediklerim Onu, artık gitmeyeceğime ikna etmek cidden zor olacaktı.

"Tüm zamanı değerlendirmeliyiz. Hatta bu akşamdan başlayalım. Önce harika bir yemek yiyelim, sonra biraz yürüyüş belki ve bu arada bir liste yaparız."

"Senin enerjin hiç tükenmez mi? İnan bu akşam bırak yürüyüşü, yataktan bile kalkabileceğimi sanmıyorum. Önce buradaki zamanımızın tadını çıkarsak ve planlar yapmayı dönüşümüze erteleysek nasıl olur?"

Biraz somurtsa da "Peki, sen nasıl istersen öyle olsun," dedi.

"Bir şey daha var! Lütfen, şu bir ay hiç yaşanmamış gibi davranalım olur mu? İkimizi de incitmekten başka bir yere gitmiyor. Yarayı kanatmak yerine kapatmayı deneyemeyiz miyiz?"

Gözlerine anlayış dolu bakışlar yerleşti ve yavaşça başını salladı. Bir dakika geçmemişti ki kolları belime dolanıp beni üzerine çekti. "Denemekten iyisini de yaparız, yeter ki sen iste! Eh madem dışarı çıkmıyoruz. O zaman..."

"Aman tanrım Lucas. Yine mi?"

"Yine mi ne? Isınmaya daha yeni başladık!"

Akşamın geç saatlerine kadar, ihtiyaç halleri dışında yataktan adımı atmama izin verilmeden yaptığımız neşeli sohbetler, atışmalar, sevişmeler... Her temas kalbim ve ruhuma aynı anda etki ediyordu. Öyle ki yüzümde yer eden gülümsemenin, Dante'nin zorla izlettiği durmaksızın dalga geçtiğim romantik komedi karakterlerinden farkı yoktu.

Duştan çıktığımızda yine saçlarımı kurutmak için kol-
ları sıvayan Lucas da benden farklı değildi. Aynı adama
birden fazla kere aşık olunabilir miydi? Yüzündeki ifade-
den bir şeyin geldiğini anlayacak kadar tanımaya başla-
mışım onu. İşi bittiğinde hep yaptığı gibi saçlarımın ko-
kusunu içine çekip, bir de öpücükle ödüllendirdi beni.

"Benimle böyle bebek gibi ilgilenmeye devam edersen
şımaracağım. Bağımlılar gibi, ilgi arsız olursam suçlu sen-
sin. Uyarmadı deme?" dedim kollarının arasına sokulur-
ken.

"İyi ya bebeğim, amacıma ulaşmış olurum ben de."
Kıkırdarak kazağımı başımdan geçirdi. "Hazır sen de-
ğişimlere ayak uydurmaya başlamışken, yemek becerile-
rinle de ilgilenelim."

Akşam yemeği için Lucas'la birlikte mutfağa girdik.
Yemek hazırlarken attığımız kahkahalar muhtemelen ku-
lubenin dışında, ormanlık alanda yankılanıyordu. Yemek
becerilerimin ilk denemesinde, kolumu makarnayı süzer-
ken ve iki parmağımı da tavadan sıçrayan yağda yakmayı
başarmıştım ancak ama suç Lucas'ındı! En azından mut-
fakta uslu durmayı becerebilseydi, ne bu yanıklar, ne de
giysilerimizin bizden önce yediği yemeklerimiz olmazdı
ve ben de yetenek gösterebilirdim. Sonunda sadece seb-
zeleri doğramamda ısrarcı oldu. Çareyi arka arkaya iki
tane yediği ve yerken "Tanrı aşkına kadın, senin mutfağa
girmen yasaklanmalı! Bütün tatlıları böyle yaparsan, ben
kısa zamanda varil gibi olurum," dediği çikolatalı sufleleri
yapmakta bulmuştum.

Yemeğin ardından koltuğa kurulup, film izlemeye ka-
rar verdik. Tanrıya şükür, romantik komedi seçenekler
arasında değildi. Dram filmlerini de direkt eledik. Bir süre
incelediği filmlerin arasından üç tanesini havaya kaldırdı.

"Elimizde çok seçenek yok. Yeni olsun dersen Thor ve
Homefront var ya da Truva en iyileri gibi görünüyor."

Chris Hemsworth'ün varlığını düşünerek atıldım

"Thor!" Kapağında şöyle bir gözlerini gezdirdi. Suratını buruşturup, anında yığının arasına attı. "Ne? Neden izlemiyoruz?"

"Thor derken, gözlerin o kadar parlamasaydı izleyebilirdin. Unut onu! Evet, iki seçeneğin kaldı."

"O zaman Homefront." Tepkilerine gülmek için aklıma iyice büzmek zorunda kalmıştım. Tek kaşını kaldırdım. Aklında filmi tartıyordu. Anlamamış olacak ki dayanmadım.

"Hadi diğerini anladım da bunda ne var?"

"Daha ne olsun? Jason Statham var. Adam efsane! Ondan başka kim, takım elbiseyle öyle güzel adam dövebilir. Üstelikte karizmasına en ufaklık zarar vermeden."

Dürist davranmıştım. Jason Statham'ı, bir ordu adamı gömleği dahi kırışmadan döverken izlemenin yeri bende ayrıydı. Adamın, benim için çekici kategorisinde olmasının yegâne sebebiydi dövüşmesi ama işin aslı, suratını buruşturup bir filmi daha kıracak hale gelen adamla yarışabilecek kimse yoktu! Lucas'ın yokluğu, Hollywood'un en büyük kaybıydı. Kucağına atılıp 'Dünyaya gelmiş ün güzel adam sensin! Seni cam kafeslere kapatıp kadın milletinden saklaması gereken benim,' demek istedim bir an ama bu muhteşem adam tarafından kiskanılmanın hazzıyla sustum. Başka bir zaman söyleyebilirdim.

"Tamam. Truva izliyoruz. Paris ya da Achilles'la da gereğinden fazla ilgiliysen film faslını kapatıyoruz haberin olsun!"

Lucas sırtını geniş kanepenin koluna dayamış, beni bacalarının arasına oturtmuştu. "Yok! Paris ve Achilles'la ilgilenmiyorum. Sinirlerimi bozuyorlar daha çok. Hector'un sonu, o iki aptal yüzünden geliyor." Sanki yeterince yakın değilmişiz gibi, daha sıkılaştıran kollarıyla filmi saklıyordu beni.

"Daha fazla konuşursan, hayat boyu film izlemeyeceğiz."

Daha fazla abartırsam tadı kaçacaktı. "Konunun oyun-

cuyla ilgisi yok. Efsane doğruysa zavallı adam, onlar yüzünden minicik bebeğini ve karısını arkasında bırakıp ölüne gitmiş. Savaş kaybedilmiş. Dahası herkes o iki benlik yüzünden acı çekmiş," dediğimde biraz rahatlamıştı. Ben de zaten defalarca izlemiş olduğum filme olan ilgimi kaybetmiştim. Başım omzunda, kollarımı beni saran kollarının üzerine dolamıştım. Mutlulukla iç çektim, uyumak üzereydim.

"Lena." Dudakları şakağımda mırıldandı.

"Hım..."

"Bebeğim konuşmamız gereken önemli bir konu var."

Başımı çevirebildiğim kadarıyla yüzüne baktım. Ciddi görünüyordu. "Tamam."

"Seninleyken düşünme yetimi tamamen kaybediyorum. O anda dikkat edemediğim için üzgünüm. Senin de aklına gelmediğine eminim ve az önce aklıma geldi ki bu ilk unutuşum da değil!"

Daha önce değilsem bile şimdi tamamen uyanıktım. Böyle kıvranıp durmasına neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyordum. Rahatlamasını umarak, elimi yanağına koydum. "Lucas, aklındaki neyse söyler misin? Endişelenmeye başlıyorum."

"Tamam. Biz, yani en azından ben korunmadım. Oteldeyken de unutmuştum. Daha önce değilse bile, bugün defalarca birlikte olduğumuzu düşünürsek, hamile kalmış olabilirsin."

Gülümsedim. "Endişelenme, hamile kaldığımı sanmıyorum. Hatta kalmadığıma eminim."

"Endişelendiğim, olası bir hamilelik değil. Düşüncesiz davranışım ve senin böyle bir durumda ne hissedeceğini bilememek."

"Açıkçası öyle bir olasılık dahi beni hasta ederdi. Olmayacağını biliyorum ama garantiye almak için İstanbul'a gittiğimde, doktoruma uğramayı düşünüyordum ben de. Belki kullandığım ilacı değiştirmem gerekebilir diye."

Söylediklerimde son derece ciddi dim. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu. Buna en iyi örnek bendim ve benim yaşadıklarımı bir başkasının daha yaşaması ihtimalini asla istemiyordum. Hele kendi çocuğumun asla! O yüzden bir çocuk da istemiyordum!

Lucas şaşkınlıkla baktı. "Çocuk istemiyor musun?"

"Hayır. İstemediğime kesinlikle eminim."

"Neden? Çocukları sevmez misin?"

"Konunun buraya geldiğine inanamıyorum. Elbette severim. Ben çocukları sevmem demedim. Bir çocuğum olmasını istemiyorum dedim. Konuyu kapatabilir miyiz lütfen?"

Teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Sustum. Şimdilik!" Birkaç dakika geçmemişti ki meraklı bakışlar buluştu gözlerimle. "Sen ilaç kullanıyorum dedin değil mi? Ben yanlış duymadım?"

"Evet, kullanıyorum."

"Hayatında kimse yokken!"

"Yumurtlama bozukluğu! Doğal yollarla çocuğumun olması ihtimali çok sınırlı, yani ilaçlar korunmadan çok tedaviyle ilgili."

Bu konu açılınca kapanmayacağını bildiğim için, geçiştirmeye çalışmıştım ama tabi ben ne dersem diyeyim Lucas detayları öğrenene kadar durmadı. Uyumama bile ancak tüm sorularını sorup aldığı cevaplardan tatmin olunca izin vermişti. Hastalığımla ilgili her şeyi anlattım ona ama asıl nedeni saklamıştım. O gece tıpkı çocukken babamın yaptığı gibi saçlarımı okşayarak, kulağıma sevgisini fısıldayarak uyuttu beni. Sonunda bağımlı olacağım derken şaka yapmıyordum.

Lena'yı bu gözlerden uzak yere getirmek çok daha önce yapmam gereken şeydi. İlk gece canını yaktığım için ne kadar pişman olsam da o an geri adım atsaydım şu anki gibi olmamız imkansızdı.

Kapıya çıkıp, yağmura aldırmadan, bana içeri girmemi söylediğinden sonrası hâlâ uyanmaktan korktuğum bir rüya gibiydi. Fark ettim ki ona yeniden dokunana kadar, nefes bile alamamıştım. 'Seni özledim' diyerek kollarıma atıldığında, gittiği gün duran kalbim, yeniden atmaya başladı.

Böylesi bir bağlılığı daha önce düşünemezdim bile ama eski ben sanki asırlar öncesinde kalmış bir yabancıdan ibaretti. Lena kollarımdayken, beni korkutabilecek hiçbir şey yoktu! Sadece kokusunu duymak için tüm dünyayı yakıp yıkacak kadar güçlü, oysa onun bir bakışıyla yerle bir olacak kadar da zayıftım. Onunla olmak yeniden doğmaktı. Bu bizim için ikinci şanstı ve ben bu kez mutluluğun ellerimizden kayıp gitmesine engel ol-

maya kararlıydım. Meleğim yeniden benimdi, o sadece benimdi! Benim kadınımdı... Büyükbabam, söylediklerinde haklıydı. Lena bana gönderilmiş bir armağandı.

Will konuşmamız sırasında, 'Defne, ilişkiler söz konusu olduğunda ne istediğini bilmiyor. Ürkek ve şaşkın bir kız çocuğu o. Yönlendirilmeye ihtiyacı var. Onu kazanmak istiyorsan, önce inadını kırmak zorundasın. Sana ihtiyacı olduğunu, istediğinin sen olduğunu göstermem, sen yine kaçacaktır. Geri adım atmak gibi bir şansın yok' derken yanılmışıyormuş.

Ben onu keşfederken Lena da içindeki kadını keşfe diyordu. Birlikte, birbirimizi sevmeyi, beraber olmayı öğreniyorduk. Benim için ilkti uzun süreli bir ilişki ama onun aksine ben ne istediğimi biliyordum.

Onun gelişinden önce, yalnız kalıp düşündüğümde, bana hep bir boşluk hissettiren hayatım, şimdi olasılıklarla, umutla, gelecek günlere dair hayallerle doluydu. Artık sadece Lena için, daha başarılı, daha güçlü, daha iyi olmak, her şeyin daha fazlası olmak istiyordum.

Birbirimize doyamadığımız, harika bir geceyi daha şömine önünde sarmaş dolaş uzanarak geçiriyorduk. Mutlu olduğunu görebiliyordum. Bir kez olsun dile getirmemiş, hatta telefonunu eline bile almamıştı ama bir yanının büyükannesine gitmek ve arkadaşlarıyla konuşmak için can attığının farkındaydım. Gün içinde bir ara gidip arabanın bagajındaki sinyal kesiciyi kapatmışım. Birkaç telefon konuşması yaptım ve ona sürpriz yapmak için ayarlamaların bitmesini bekledim. Şimdiyse her şey hazır olduğuna göre artık söyleyebilirdim.

"Bana kalsa bir ömrü burada seninle geçirebilirim be beğim ama tatilin sadece bir hafta."

"Ama daha üç gün oldu. Hatırlatıp keyfimizi kaçırmasan! Burası büyüdü gibi, gerçek dünyaya dönmek yeten-

ce zor olacak zaten. Şimdiden düşünmek istemiyorum."

"Hiçbir yer buradan farkı olmayacak bizim için Lena. Artık beraberiz, ne olursa olsun! Ama benim söylemek istediğim, uzun bir süre büyükannene gidemeyeceğindi. Anında asılan yüzü ne kadar haklı olduğumun kanıtıydı. Biliyorum ama geri döndüğümüzde onunla konuş-

"Biliyorum ama geri döndüğümüzde onunla konuş-

"Beni anlayacaktır. Hem belki büyükannem gelir."

"Şimdi aramaya ne dersin?"

"Telefon çekmiyor ki"

Telefonunu uzattım. "Hadi dene!" Şaşkın bakışlarına kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Hadi ar onları. Hatta yarın birlikte İstanbul'a geçeceğimizi de haber verebilirsin. Sen de istersen tabi?"

Dediğim anda telefonu bir kenara bırakıp kucağıma kürederim! Büyükannemle tanışacağına inanamıyorum. Sen muhteşemsin!" diyerek sevinç çılgınlıkları atıyordu.

Sonunda istediklerime kavuşmaya başlamıştım. Lena, gözlerinde görmekten bıkmayacağım neşe parıltısıyla, aşkla bakıyor, hep istediğim gibi gülüyordu.

Lucas'ın söyledikleriyle elim ayağıma dolanmıştı. Heyecan, mutluluk, sevinç... İçime sığmayan, çılgık çılgına kucığına atlamamı sağlayan coşku! Dursa mı, gümbürdeyerek mi atsa karar veremeyen kalbimin, ritmini şaşırtacak kadar güçlü aşk! Sarhoş gibi başım dönüyor kanım kaynıyordu.

Her fırsatta benim olduğunu söyleyen, bu muhteşem adam yüzünün her yanına kondurduğum sevgiyle dolu öpücüklerimin şaşkınlığıyla bakıyordu. Kimse onun gözleriyle bakmamıştı bana, böyle parlayarak yanan sevgi ve arzuyla, hiç kimse küçücük bir temasa, böylesine büyük içten anlamlar yüklememiş, tutkuyu ve şefkati birleştirerek dokunmamıştı. Ağzımdan çıkan, anlamlı anlamsız her kelimeyi aynı dikkatle dinleyip hafızasına kazınamış, dillendiremediğim isteklerimi aklımı okur gibi saklandıkları yerden çıkarıp, ummadığım kadar güzelleştirerek önüme sermemişti.

Daha önce de sevildiğimi sanmıştım, ne çok yanılsım!

Gözlerimi açtığımda hâlâ kollarımdaydım ama benim aksime Lucas çoktan giyinmiş, yola çıkmaya hazır görünüyordu. "Günaydın. Hazırlanmışsın bile."

"Günaydın meleğim. Biraz daha uyusaydın, fikrimi değiştirip kalmayı düşünecektim. Yapman gereken konuşmalar ve bizi bekleyen bir uçuş var."

"Ve sen uyuyup kalmama izin veriyorsun."

"Hadi hazırlan, yoldan ararsın herkesi." Doğrudumda, eşyalarımızın ve etraftaki dağınıklığımızın toparlanmış olduğunu gördüm. Tek eksik bendim. Hızla hazırlandım ve yola çıktık.

Heyecanla Büyükanne'yi aradım. Hiç de şaşırmış bir hali yoktu konuşmalarında. Ah tabi ya Will, yetiştirmişti kesin! Kısaltılmış ve sansürlü bir özet geçmeyi bitirdiğinde. "Çok sevindim kızım. Dualarım hep seninle. Sana söylediklerimi aklından hiç çıkarma. Mutlu ol ve bu kez ona sahip çık, ellerinden kayıp gitmesine izin verme. Sevdiğin adam senin için bu kadar çabalarken sıkı tutun ona. Şans her zaman karşına çıkmayabilir çocuğum." diyerek tüm kaygılarımı unutturdu.

"Büyükanne, Lucas'la birlikte bugün İstanbul'a uçuyoruz. Ardından sana gelmek istiyorum. Hem Lucas'ta seninle tanışmak istiyor."

"Ah harika! Ben tatilini birlikte geçirirsiniz diye düşünmüştüm. Kıymetlimin kalbini çalan adamı tanımayı çok isterim. İstanbul'da buluşmaya ne dersin?"

"Ama..."

"Ben zaten işlerim için geçecektim. Hem Handan teyzelerle de beraber oluruz, kocaman bir aile gibi. Hem de daha çok vakit geçiririz."

Böylece planımızı yapmış olduk ve benim ayakla-
nım yere basmıyordu. Hemen Handan Teyze'yi aradım
ama karşıma Dante çıktı ani bir kararla Will'le birlikte

İstanbul'a geçmişlerdi. Gelirken Lucas'ın da benimle ulaş-
cağını öğrendiklerinde havalara uçtular. Sahtekarlar sa-
kı bilmiyorlardı da!

"Seni böyle cıvildarken duymak öyle güzel ki çok
mutlu oldum. Bizim hemen hazırlık yapmamız gerek-
irken benden daha çok cıvıldıyordu.

Handan Teyze aradan seslendi. "Artık delikanlıyla ta-
nışma zamanımızda gelmişti."

Will'in telefonu Dante'nin elinden çekişimi gözlerimde
canlandırmak hiç zor olmadı. "Ah sonunda tatlım! Çok
sevindim biliyorsun ama söyle ona, gözünden akacak tek
damla yaş için onu ellerimle boğarım. Zaten merak etmi-
yor da değilim, o suratsızın nesine vuruldun!" Telefonu
kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. Sesini
Lucas'a da duyurabilmek için resmen çığırıyordu. Lucas
kıkırdayınca daha bir coştı. "Aman tanrım! Kıkırdadı mı
o? Ben sana bizim kızı yola getir diye yardım ettim. Senin
şu haline bak! Bana geldiğinde köpürüyordun ya?"

"Hatırlattığın iyi oldu tatlım. Ben bir geleyim oraya,
seninle görülecek bir hesabımız var."

"Teşekkür edeceğin yerde, hesap mı soracaksın? Hah!
Ben olmasam, ikinizin de bir şey becerebileceği yoktu.
Sen dua et! Bununla da yola gelmeseydin asıl, görürdün
o zaman neler yapıyorum ben."

"Birlik olup, bu dağ adamına beni kaçırsın diye yar-
dım ettiniz. Daha ne yapacaktın acaba?"

"İlk kez evet demen gerektiğini söylediğimde, başka
ne demiştin hatırlıyor musun?" dedi imalı bir ses tonu
ve kırık Türkçesiyle. Çok şükür en azından Lucas'ın an-
lamayacağı kesindi.

"Lena. İyi misin bebeğim? Kızarıyorsun." Al işte!
Lucas'ı da meraklandırmıştı

"İyiyim. Sadece dizginlenemez şekilde arkadaş katili
olmak istiyorum."

"Neden?"

"Karşımdakinin Will olması yeterli bir neden bence!"

Neşesinden geçilmeyen Will gülmeye başladı. "Söyle-sene hayatım. Bence bilmek onun da hakkı."

"O koca çeneni de, telefonu da kapat artık! Bak çok addiyim. Bu konu hakkında ona tek kelime etme!" Geçip karşısına, Will beni bir güzel giydirip, yatağa bağlayacak ve sana sunacakmış diyeceğime dilimi yutardım daha iyi!

"Ne söylüyor da bu hale geliyorsun? Benim de anlayacağım dilde konuşur musunuz?"

Benim sinirim, Lucas'ın gittikçe artan merakı ve Will'in kahkahaları arasında zorlukla telefonu kapatmayı başardık. Her ne yapmış olursa olsun, bize yaptığı iyilik, öyle büyüktü ki gerçekten kızmam mümkün değildi! Sorgusuz, yargılamadan sadece bana sahip çıkan muhteşem bir aileye sahiptim.

Hızla Lucas'ın hazır bekleyen çantasını ve benimkini aldıktan sonra havaalanına yöneldik. Heyecanla şirket uçağına yerleştik. İlk gelişimde de birlikte uçtuğumuz sevimli hostesimizin, gözleri Lucas ve beni el ele görünce biraz büyümüştü ama daha fazlasını belli etmedi. Akıllı kız!

Havalandıktan sonra biraz gevezelik ettik. Lucas, tanışacağı herkes hakkında alabileceği tüm bilgiyi istiyordu. Dante tamamdı. Ahmet amcayı zaten tanıyordu. Handan teyzeden şimdiden hoşlanmıştı. Büyükanneimin bir gün sonra katılacak oluşuyla biraz rahatlamıştı. O zamana kadar alışmış olacağını düşünüyordu ama yine de gergindi. Bunu kelimelerle söylemese de, tavrından anlaşıyordu. Büyükanneimin, benim için öneminin farkındaydı.

Lucas, tüm hafta sonu aylaklık yapmıştı ve bu akşamı ailemle birlikte rahatça geçirebilmek için bir süre sonra çalışmaya başladı. Onu, çalışırken ilk kez görüyor olmak ilgimi çekmişti. Sanki bir düğmeye basılmış gibi, romantik sevgiliden sıyrılıp tüm dikkatini işine yöneltmiş iş ada-

mı tavrına geçişini, büyülenmiş gibi gözlerimi kırpmadan izledim. Bilgisayarının karşısında oturuşu bile değişmiş, daha olgun, ağırbaşlı bir havaya bürünmüştü. Hafifçe çatılan kaşları, yoğun bakışları, detayları kaçırmadan not alışıyla bu yepyeni bir Lucas'tı. Onun hiç bilmediğim bir yüzüydü ve düşündüğümünden de çok etkiliyordu beni.

İncelendiğini fark etmiş olacak ki başını kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda bana özel sıcacık gülümsemesinin değişmediğini gördüm. 'Her durumda ve her ne yapıyor olursa olsun, gözleri beni bulduğunda böyle olur muydu?' diye düşünürken buldum kendimi. Dikkatini daha fazla dağıtmamak için bakışlarımı kaçırdım. Kitap okuyarak oyalandım ama yaklaştıkça yerimde duramıyordum.

İnişin ardından Dante ve Will tarafından karşılandık. Lucas çantalarımızı alırken, ben iki deli tarafından kısıtılmışım. Çifte kucaklama ve iki yanağıma aynı anda verilen kocaman, sulu öpücüklere sırtımmaya çalışıyordum. Güya numaradan da olsa kızacak, iner inmez çemkirecektim ikisine de. Yapamadım! Uzun yıllar geçirmemiştik birlikte ama paylaştıklarımız kardeş yapmıştı bizi. Hem onlar böyle güzeldi, hayatımın renklerini onlar geri getirmişti.

Kararmaya başlayan havaya rağmen, yolculuğumuzu uzatmış, geçtiğimiz yerler hakkında Lucas'a bilgilendirmeye yaparak ufak bir gezintiye çevirmişlerdi. Bütün gece uzatmaya niyetlenecekler diye düşünmeye başladığımda, Handan teyzenin 'yemeğe bekliyorum' aramasıyla asıl gezinti sonraya ertelendi.

Sonunda evime ulaşabildiğimizde miniklerimi görecek olmanın hevesiyle kendimi içeri attım. Ruhsuz kedim Mara yatağından kalkmaya zahmet etse de, onca sevgi gösterime suratıma hıfflayarak cevap verdi. Şöyle bir etrafımızda döndü ve direkt olarak Lucas'a yöneldi. Kendini zorla kucaklatıp, bir güzel mırlamaya başladı ki bana bir kez öyle yaklaşmamıştı. Adamın dişiler için yaydığı

çekim hayvanlarda bile aynı etkiyi gösteriyordu anlaşılan ya da etrafım olduğu gibi hainlerle sarılıydı!

Gözlerimle etrafı aradım. Şimdiye kadar çoktan ortaya çıkmış üstüme atlıyor olması gerekirdi. "Hector nerede?" Sema dolaşmaya çıkarmıştır tatlım. Birazdan gelirler." Kedimin yaptığına bozulduğumu gören diğer hainler, koltuğa yayılmış ikiliyi izleyerek sırtmalarını bastırmaya çalışıyorlardı.

"Hector ve Sema kim?" dedi Lucas merakla.

"Hector benim köpeğim ve Sema'da apartman görevlimizin kızı. Çoğunlukla evde bana yardımcı oluyor ve benim canavarlarla ilgilenmeyi çok sever. Geldiklerinde tanışsınız."

"Sevimli, minik bir köpek için Hector ismi biraz fazla değil mi?"

Benim miniklerim diye bahsetmelerim yüzünden sormak aklına gelmemiş, kendince çıkarımlarda bulunarak Hector'u küçük ilan etmişti. Tabii ki sevimliydi benim oğlum ama küçük kesinlikle değildi. Mara gibi hain hiç değildi! Ah işte bu çok eğlenceli olacaktı!

"O isminin hakkını veriyor. Gelince anlayacaksın." Hissettiğimden daha sakın bir gülümseme takınmaya çalışıyordum. Çocuklarda benim gibi düşünüyor olmalıydılar.

"Hadi siz yerleşin. Biz alt kattayız. Yemekte görüşürüüüüz," diyerek kıkırtılar arasında çıktılar. Bana göz kırpmayı unutmamışlardı. Bu gidiş şimdilikti. İkisini azıcık tanıyorsam, Sema'nın yolunu gözleyecek ve manzara-yı görmek için tam vaktinde burada olacaklardı.

Çantaları yerleştirmek ve bunu yaparken Lucas'ın eşyaları için yer açmakla epey bir zaman geçirmiştik. Duştan çıktığımda hâlâ aynı yerde, bilgisayar karşısında yarım kalan işlerini bitiriyordu. Bir an seslenecek olduysam da konuşmalarını duyup vazgeçtim. Ekranında gördüğüm hoş bir adama, hararetle direktifler veriyordu. Daha fazla

kulak misafiri olmadan ve üzerimdeki atlet ve yoga taytı ikilisiyle görünme riskini almadan mutfağa seğirttim.

Amacım su içmekti aslında ama dolapta gördüğüm çileklerin cazibesi ağır bastı. Lucas'tan önce tatlılar ve çilekle aşk yaşadığım düşünülürse, karşı koyamamam normaldi. Tezgâhın üstüne kurulup, kaseyi kucığıma çektim. Çileklerden birini ağzıma attığımda otomatikman gözlerim kapandı. Bu mevsimde bile bu kadar lezzetli olmaları harikaydı. Yeni bir taneye daha uzandığımda yalnız olmadığımı fark ettim. Lucas, bakışları bana kilitlenmiş, kıpırdamadan izliyordu. Gülümseyerek elimdeki çileği uzattım. "İster misin?" Başını olumsuz anlamda ıdı yana sallayınca, omuz silkip bir tane daha attım ağzıma. "Uyarmadı deme, hepsini bitirebilirim. Çok lezzetli, kaçırmak istediğine emin misin?"

"Tatlılara düşkünlüğünü biliyordum ama bu..." Sağ kın bakışlarının arasında iki büyük adımda bana ulaşıp kucığımdaki kaseyi yanıma bıraktı. Bacaklarının arasına kendisi yerleşirken, elleri de kalçalarımı bulmuştu bile. "Tanrım. Lena, seni izlerken genç yaşta kalpten geçiyordum." Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

Anlamamış gibi yaptım ve mümkün olan en aptalca soruyu sordum. "Çilek yüzünden mi?" Tek kaşı yavaşça kalkarken, sırtmaya başladı.

"Hayır, meleğim. Senin yüzünden?" Daha da yakına girip, beni kendine yasladı. Dudaklarımız buluşmuştu ki duyduğumuz 'Ayy!' çığlığıyla ikimizde yerimizden sıçradık.

Sema'ya en olmayacak şekilde yakalanmıştık. Gençcik bir kızın, gözlerinin önündeki halimizin utancıyla bışımı Lucas'ın boynuna gömdüm. "Kızın geleceğini unı-tacak kadar kendinden geçersen bu olur işte!" İkinden sövlenirken kızarmış bir suratla, munik bir bakış attı. Sema'da en az benim kadar kızarmış, geri adımlarla çı-maya çalışırken, kekeliyordu.

"Defne abla çok attedersin Ben öyle daldım içim ama yarı... Neyse ben gideyim yıldı Nasıl olsa görüşürüz Ben gelirim yine."

Biz karşılıklı renkten renge girerken Lucas istifını bile bozmadan sırtarak elini uzatıyordu "Sen Sema olmalı-sın Memnun oldum Ben de Robert"

"Memnun oldum ben de" Zorlanarak da olsa uzatılan eli sıkıp cevap vermedi başarmıştı en azından Ben hala konuşmıyordum "Oldu Ben gideyim artık" Arkasını dönmeyen önce "Bu arada Hector'u getirdim İçeride Dedi ve gitti bir de arada gözlerini adamdan ayırıp bura baksaydın ne iyi olurdu"

"Sevimli kız."

"Öyledir." Sema'nın arkasından ben de atladım tergahtan. Burada kalarak daha fazla rezilliği uzatmaya gerek yoktu.

"Çileklerle işimiz bitmedi." Bir adım atamadan kulağıma fısıldadıklarıyla mora dönmüş olarak çıktım mutlak-tan İçerideki kıkırtıları hiç duymasam da olurdu.

Salona adım attığımda Will de Hector'u bıraktı. Kni-tuklara kurulduk hep beraber. Koca oflumla sarıgı hak-ret gidendik. Tabii bir dakika kadar sürdü. Hector'un il-gisi gelen yabancıya döndüğünde beni bırakıp de adım ötemizde duran Lucas'ın önüne çıktı. Hürriyetle adım at-masını engelliyordu ve başı tam da hacaklarının başladığı noktaya aynı hızdaydı. Lucas kocaman gözlerle mırık sandığı köpeği izliyordu.

"Hector bu mu?" Öyle bir itadesi vardı ki Neredeyse vuruş öncesi barajdaki futbolcuların yaptığı gibi elleriyle kıymetli bölgesini korumaya alacak gibeydi.

"Serin devişirle mırık sevimli köpek."

"Bu köpek falan değil canavar" Havatım yaratığına ha-lamayı kesmesini söyler misin? Bir de beni uarmamasın

sağlarsan sevinirim." Bağırarak istiyordu belli ama sesini yükseltirse köpeğin tepkisini bilemediğinden dışlarının arasından konuşuyordu.

"Tabii!" dedim kıkırdamamaya çalışarak. Al sana minik köpek! Aslında bir halt edeceği yoktu Hector'un. Ciddi bir tehlike olmadığı sürece, biraz kıskançlık dışında, benim canavarın tek yaptığı böğürmektir ama Lucas'ın bunu bilmesine henüz gerek yoktu. Ben içeride kıvranırken dışarı çıkmıyordum! Ayaklarımın dibine oturan köpeği keserek yanıma oturmaya çalıştığında bir hırlama daha geldi.

"Ne yani? Şimdi bu canavar yüzünden yanına oturamayacak mıyım?" Karşı koltuktaki üçlü, daha fazla dayanamayarak kahkahalarını koy verdiler. Benim hiç niyetim yoktu ama Sema kıyamadı Lucas'a.

"Siz ona bakmayın. Rahat davranırsanız, hırlamayı keser. Biraz kıskandı sadece."

Kendisini toparlamış ve aylardır Will, Dante ikiliyle yaptığı dil pratiğini kullanmanın hevesiyle atılmıştı Sema. Yanıma yerleşip kolunu omzuma dolayan Lucas, zavallı köpeğime pis bakışlar attıktan sonra, Sema'ya kocaman gülümsemelerden birini göndermişti ve kuzucuk aldığı gülümsemeyle resmen parlıyordu.

Handan teyzeyi de etkisi altına alan Lucas, gecenin yıldızı olarak halinden memnun, ev sahibemize ve yemeklere methiyeler dizdi. Ahmet amcayla iş konuştu... Bizimkiler iyiden iyiye benimsediler Lucas'ı. Bir ara kimseye fark ettirmeden kulağına eğilip bunu ona da söyledim.

"Seni sevdiler."

"Evet, çünkü seni seviyorlar, harika bir ailen var, ne kadar şanslı olduğunu tahmin bile edemezsin ama senin sayende artık o şansa ben de sahibim."

Olaysız geçen yemek ve sohbetin ardından sahilde yürüyüşe çıktık. Salacağa inip kız kulesi manzarasına karşı Türk kahvelerimizi içtik. Sabah büyükannem de bize katılacaktı ve işte o zaman tam olacaktık.

Geceyi aramızda yatmakta ısrarcı iki canavarla geçirmeyi kafama koymak zor olmamıştı. Lena'nın yatağından, kokusundan beni uzak tutacak her canlıya göstereceğim tepkiyle, yaklaşmaktan çekindiğim koca köpeği, ensesinden tutup kapının önüne koyacak kadar gözüm dönmüş-tü. Hayvanları severdim ama bir yere kadar! Kapı önünde yapılan ufak çaplı üstünlük mücadelesini kazanmış olarak yanına döndüğümdeyse, meleşim uyumuştum.

Canavara kısık sesli birkaç küfür daha sıraladım. Çilek-ler ve Lena'nın görüntüsü aklımdan çıkmamışken, evdeki hareketlilik bir türlü bitmiyor, herkes sözleşmiş gibi yakınlaşmamızın önüne geçiyordu. Doymak bir yana, yanında olduğum her an daha fazla arzuladığım kadının huzurlu, derin uykusunu izlemekle avunmak zorundaydım.

Bencil yanım kendi ellerimle getirmeseydim, şu an uyumuyor olacağımızı haykırırsa da, Lena'nın burada bulunma ihtiyacını görmezden gelmemi sağlayacak kadar güçlü bir haykırış olamazdı. Ona doyamamak için önümüzde koca bir ömür vardı! Bu birkaç günün acısını fazlasıyla çıkar-

bileceğimiz bir omur. Benim de, ailesi tarafından emaylanmaya ihtiyacım vardı. Gelirken aklımdaki hem meşgimi mutlu etmek hem de fırsatım varken olabildiğince kaynaşmak, kendimi sevdirmektir. Hesaba katmadığım aralarındaki bu sıcaklığın önce benim içime işleyecek diye sanırım. Aralarındaki ilk bağ Lena olsa da, onları bir arada tutan benim öz ailemde bile olmayan bir sevgiydi.

Bizim aile yemeklerimiz büyükbabamın ısrarlarıyla kılınmış, hepimizin dakikaları saydığı, huzursuz, merburiyetten yapılmış sohbetlerle başlayan ve biten eziyet akşamlarıydı. Oysa bu insanlar şakalaşıyor, içtenlikle gülüyor, her anın tadını çıkarıyorlardı. Bir süre sonra yalnız aralarında değil, içlerinden biri, parçaları da olmak istediğimi fark ettim. Çünkü aile olan onlardı, biz sadece aile taklidi yapıyorduk!

Yanımdaki boşlukla irkilerek uyandım. Bu panik hallerden artık kurtulmam gerekiyordu. Kendime gelip mutfağın yolunu tutmamla, daha Lena'yı göremeden ellerime bırakılan tabaklarla kapıda kalakaldım.

"Günaydın Rob. Tabakları masaya bırakır mısın?"

Tek kelime edemeden hummalı koşuşturmayı izledim. Dante tekrar dolaplara yönelmiş, fincanları çıkarmaya başlamıştı. Sema omlete benzeyen ama ne olduğunu çıkarmadığım bir şeyi pişirmeye çalışıyor, salondan Will'in ciyaklaması yankılanıyordu.

"Kazık gibi dikilecek misin orada? Neredeyse gelirler! Elindekileri ver de bir duş al istersen hâlâ uyuyorsun."

"Hâlâ uyuyor olsam iyi olur. Aksi takdirde az önce kazık diye seslendiğinin ben olduğumu düşüneneceğim."

"Bu sabah neşeni neye borçluyuz Rob, uyku mu tutmadı? Ya da dur tahmin edeyim her sabah böylesin değil mi?"

Sabaha karşı ancak uyuyabilmişim ve meleşimi hâlâ görememiş olmanın gerginliği de üzerine eklenmişti. Homurdanarak tabakları uzattım.

"Al işte ben boşuna demiyorum 'bu suratsızın nesine

vuruldu' diye."

"Will, şansını zorluyorsun adamım! Lena nerede?"

"Ah! Derdin anlaşıldı şimdi. Pastaneye..." Duyulan kapı sesiyle söylediklerine devam etmesine gerek kalmamıştı. "Geldi bile!"

Harika kokuları salonu dolduran bir sürü poşetle, gülümseyerek bana gelen meleğe uzandım, elindekileri alıp sarıldım. Gerçekten böyle yaşayamazdım. Her göremediğimde bu paniği yaşarsam, kırklı yaşlarımı görmeden ani kalp krizinden ölmem muhtemeldi!

"Günaydın. Böyle karşılanacağımı bilsem her sabah senden erken uyanırdım. Bu gülümsemeyi çok acıkmış olmana mı borçluyum?"

"Acıkmadım. Seni merak ettim."

"Tanrım! Bay suratsız gülümseyebiliyormuş." Sarılmış halimize gözlerini devirdi Will. "Gören de aylardır ayrı kaldılar sanır."

"Seni duyabiliyorum hâlâ Will!" Sesim göstermelik bir sertlikle çıksa da, umursamayacağını bilecek kadar tanıyordum artık. Onunla aramızdaki atışmaları sevmeye başlamıştım. Öpücüğümü aldığımdaya bütün gerginliğimden arınmış, duş almak üzere odaya yöneldim. Artık büyükanneyi karşılamaya hazırlanabilirdim.

Duşumu alıp, tıraş olduktan sonra, hayatımda ilk defa ne giysem diye kafa yordum sanırım. Tanışmamız samimi bir ortamda gerçekleşecek olsa da, pantolonun üzerine gömlek giymek daha doğru geldi. Büyükanne, Lena'nın hayatının en değerlisiydi, bir tişört geçirip karşısına çıkmak özensizlik olurdu. Belki de ben Dante ve Will'le gereğinden çok zaman geçirmiştım ve fazla detaycı düşünmeye başlamıştım.

Salona geçtiğimde Lena, kapıya yakın camın önünde dalgın halde dışarıyı izliyordu.

"Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekirdi."

Sımsıkı sarıldım ve aklımdan geçeni öylece söyledim. "Büyükanneni kıskandım sanırım. Beni böyle gözün yolda, heyecanla beklediğini bilsem, gittiğim hiçbir yol uzak gelmezdi."

Başını çevirdiğinde yüzünde buruk bir gülümseme vardı. Yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldı. "Lucas, ben seni hep böyle bekledim. Benim saçmalıklarım yüzünden gelemeyeceğine emin olduğum zamanlarda bile."

Eğer söyledikleri içime sıcacık akmasaydı, sinirden köpürüyor olurdum. 'Ah, inatçı kadın! Ben seninle ne yapacağım.' Günlerce ikimizi de yakıp kavuracağına, saçma sapan düşünceleriyle bizi ayrı kalmaya mahkûm edeceğine bana bunu belli etseydi ya! Tam ağzımı açmış bunları söyleyecektim ki, heyecanlı ikili 'büyükanne!' çığlıklarıyla yaygara kopardılar.

İstanbul'un çekilmez çilesi trafik ve kendisini karşılamaya gelen dostlarının, torunuyla ağız birliği edip neyle karşılaşacağı hakkında tek bir kelime etmemeleri uzayan yolu daha bir çekilmez kılıyordu Sofia için. Hem içi kıpır kıpırdı hem de korkuyordu.

Biliyordu elbette, yüreğinde hissediyordu. Bu adam, gözbebeği Lena'sını, hayatının ona kalan tek ışığını büyük bir aşkla seviyordu. Üstelik Lena'ya bu sevgiye inanmasını söyleyen de bizzat kendisiydi ama yine de endişelenmeden edemiyordu. Lena kısacık hayatında, birden çok hırpalanmıştı ama böylesini hiç yaşamamıştı. Hiç aşkla sınanmamıştı ve Sofia için aşk, hayatta verilecek en büyük sınavdı.

İster istemez aklına kendi gençliği geliyor, Tannya Lena'sı için dualar ediyordu. Bitmeyecekmiş gibi görünen yolun sonuna geldiklerinde dalgınlığından sıyrıldı. Aklında biriken bütün tedirginlikleri, şüpheleri gidermenin tek

volu, bu genç adamı mümkün olduğunca iyi tanımaya çalışmaktı. Şimdi büyükanne olmanın, yılların getirdiği bilgeliği, gerekirse tek varlığını korumak için kullanmanın zamanıydı.

Ne kadar denediyse de düşünceli halinden sıyrılma-
van Sofia, daha çalmaya fırsat kalmadan açılan kapı ve
"büyükanne!" çığlıklarına gülümseyip kollarını açtı. Büyü-
yüyen ailesinin çılgın üyeleriyle ilgilenirken, kendisine
yaklaşmakta olan ikiliye göz atma fırsatı bile bulamamış-
tı. Ah bu çocuklara, hem Lena'ya, hem de kendisine getir-
dikleri neşe için ne kadar minnettardı.

"Artık bıraksanız da bende sarılısam diyorum."

Lena göstermelik bir kızgınlıkla çocuklara bakıyordu.
Geri çekilen kolların yerini hemen yenileri alırken, Sofia
gözlerine kadar ulaşan gülümsemesiyle torununa sardı
kollarını.

"Canım, canım benim. Seni çok özledim."

"Ben de çok özledim büyükanne."

Büyükanne torun hasretle kucaklaşırken onları izleyen
Lucas gülümsüyor, dikkatle ikisini inceliyordu. Sevdiği
kadının gelecekteki görüntüsü gözlerinin önünde canlan-
mıştı adeta. İlerleyen yaşı, Sofia'nın güzelliğini alıp gö-
türmemişti. Zarif, ince yüz hatlarında sonradan eklenmiş
gibi duran iri gözleri ise birebir aynıydı iki kadının. Derin
bakışlarında sonsuz anlamlar taşıyan, içinde yeşilin tüm
tonlarını barındıran iki hüznü göz. Tıpkı Lena'sını yeni
tanıdığı zamanlar gibi...

"Bizim kapı önü kucaklaşmamız bitmez kızım ama
seni bana getiren genç adamı da görmek istiyorum artık."

Sofia gülümseyerek torununun kollarından sıyrılırken,
Lena büyükannesinde kendini kaybetmiş ve sevdiği ada-
mı tanıştırmayı unutmuş olmanın utancıyla kızarmıştı.

"Büyükanne, tanıdıkça benim kadar seveceğini dü-
şündüğüm bu harika adam, Lucas Robert Ross."

Sofia, yanında duran genç adamı görebilmek için ba-

şını geri attığında gördüğü yüze bakakaldı. Sanki zaman donmuş, tüm sesler durmuştu. Karşısında tüm içtenliğiyle gülümseyen gözleri algılayabiliyordu sadece ve kulaklarında yankılanan ismi...

Son günlerde öyle çok düşünmüştü ki, sonunda aklı ona bir oyun oynuyor olmalıydı. En küçük ayrıntıların dahi unutmadığı, bunca yıldır hâlâ rüyalarında onu ziyaret eden bu yüz gerçek değildi. Olamazdı! Nasıl olsundu? Eğer acı gerçeği bilmiyor olsaydı, mutlaka onun çocuğu diyebilirdi bu genç adam için ama onun Richard'ı uzun yıllar önce ölmüştü. 'Birbirlerinden haber alamadan ayrı kaldıkları dönemlerde evlenmiş olabilir miydi? Bir başkasını sevmiş olabilir miydi?' diye düşündüyse de, geçmişin acı hatıralarının, mutluluk verici bir tesadüfle buluşması olabilirdi bu ancak.

Lena, gözlerinde parlayan aşkla genç adama bakarak devam ediyordu. "Lucas, merakla hakkında sorular sorduğun, en değerlim. Büyükanнем Sofia." Tüm ailesini sevdiği adamla tanıştırabilmenin mutluluğuyla ışıltıyordu. Kendisinden çok emindi artık hayatının aşkına sahipti. Bu iki en değerli varlığının yan yana gelmesi tamamlanmış hissettiriyordu. Tıpkı diğerleri gibi büyükannesinin de Lucas'ı sevmesini, benimsemesini diliyordu tüm kalbiyle. Çevresindeki gülümseyen yüzlerde, onaylayan bakışlarda gezdirdi gözlerini. Hepsi nefeslerini tutmuş bekliyorlardı.

Lucas gözlerini alamadığı meleşinden bakışlarını kacırmayı başardığında, başını hafifçe eğdi. Onun için söylenen yaşsız tabirini sonuna kadar hak eden kadına baktı. Bayan Sofia, iki elini kendisine doğru uzatıyordu gülümseyerek. Saygıyla eğilerek uzanıp, birleştirdiği ellerin üzerine zarif bir öpücük kondurdu.

"Bayan Sofia. Sizinle tanıştığım için çok mutluyum."

Gözleri buluştuğunda, kadının yüzündeki gülümsemenin solmaya başlamasıyla durdu. Kadının elleri, avuç-

larının içinde titriyordu. Gözlerinde akmaya yüz tutmuş, parlayan yaşlar birikmişti. Tek kelime etmeden kendisine bakıyordu. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemedi Lucas.

Titreyen ellerin, avuçlarından kaymaya başladığını hissetti önce, ardından kadının hafifçe sallandığını fark etti. Sanki ağır çekimdeymişçesine, kendini bırakmakta olan bedeni tutmak için atıldı. Kollarına yığılırken kadının gözlerinden iki damla yaş düştü. Bayan Sofia'nın zorlukla aralanan dudaklarından fısıltıyla tek bir kelime döküldü ve gözleri kapandı.

"Richard," dedi duyulması güç bir fısıltıyla. "Belki de son sözlerim bunlar" diye düşündü bulanıklaşan zihniyle...

Sanki yine o tren istasyonundaydı Sofia. Son düdük kulaklarında yankılanıyor, hayatı boyunca sevdiği adama son kez bakıyordu. Söylemek istediği ne çok şey vardı. Oysa kurumuş dudakları izin vermiyordu konuşmasına!

Sofia önce bembeyaz bir boşlukta uçar gibi hissetti kendisini. Öyle huzurluydu ki burası! Seslerden, düşüncelerden, üzüntülerden, kederden, mutluluktan, sevgiden, nesheden ve bildiği, bilmediği tüm diğer duygulardan uzak, güvenli...

Ama hayır! Böyle olmamalıydı. Onun mutluluğu ve sevgisini verdiği tek bir varlığı vardı ve kim bilir onu şimdi nasıl korkutuyordu. Henüz onu bırakıp gitmesine, ikisi de hazır değildi. "Uyanmalıyım!" dedi kendine ama o anda duyduğu ses tüm kararlılığını yerle bir etti.

"En azından bir süre benimle kalamaz mısın?"

Bu sesi nerede olsa tanırdı. O'ydu! Onun Richard'ı... Özlemle doldu içi, nasıl da yanıyordu hâlâ. Aradan geçen onca yıla rağmen aynı heyecan ve aşkla kanatlanıyordu kalbi.

"Sonsuza kadar seninle olabilmek için günleri sayıyordum sevgilim ama geri dönmeliyim. Lena'mın bana iyiliği var."

"Benim de sana ihtiyacım var ışığım. Bunu çok görme bize. Sadece bir süre kal, söz veriyorum gideceksin."

Yılları özlemiyle yanarak geçirdikten sonra, ona hayır diyebilir miydi? Kalbinin öldüğünü sandığı yanı bu düşünceyle canlanmış, isyana başlamıştı bile. Geri döneceğini söylüyordu sevgilisi, ne olurdu azıcık kalsa? Cevap veremedi Sofia. Tüm duyguları ve düşünceleri, en değerli iki parçası, sessiz bir savaş veriyordu sanki. İkiye bölünmüştü. Bir yanı bencilce kendini düşünüyor kalması için zorluyor, diğer yanı ise geri dönmesi gerektiğini biliyordu.

Etrafında yeni bir hareketlenme hissetti. Başka sesler de duyuyordu. Tanıdığı sevdiği diğerlerinin seslerini...

"Endişelenmeyin iyi olacağım," dedi hepsine hitaben. Ahmet Bey telefonla birilerine hararetle bir şeyler anlatıyordu. Will ve Dante'nin ağladığı ve mırıldandıkları geliyordu kulağına. Handan, buğulu ama gücünden bir şey kaybetmemiş sesiyle talimatlar veriyordu ve elini sıkıca kavramış olan sıcaklık, Lena'sıydı bu...

İncecik elleri ellerine, bileklerine kenetlenmişti ama tek kelime etmiyordu. Duyacağını düşünerek fısıldadı, onu rahatlatmak için. "Merak etme kızım, döneceğim sana. Biraz zamana ihtiyacım var sadece."

Richard'ın adını fısıldadıktan sonra söylediğini sandığı hiçbir şeyi kimse duymadı.

Hayallerimde defalarca canlandırdığım, o büyük an... Ne kadar düşünürsem düşüneyim, asla olmasını beklemediğim bir şekilde bitiyordu gözlerimin önünde. Kalbim göğüs kafesimi heyecanla döverken, kelimeler boğazımda düğümlendi. Kalbimin iki büyük parçasının, bana bakan gözlerindeki sevgiyi görünce... Tıpkı benim gibiydiler, ama birbirlerine döndüklerinde benim pembe rüyalarım, hayallerim yerini cehennemden kopup gelen bir kâbusa bıraktı.

Büyükannemin, Lucas'ı gördüğünde önce ışıldamasını, sonra yavaşça gülüşünün solmaya başlamasını izlerken ne tepki vereceğimi bilememiştim. Sadece birkaç saniyelik bir bakışmada onu böylesine etkileyen neydi? Ardından elleri Lucas'a uzanmış ve gözlerinden düşen bir damla yaşla kollarına yığılıp kalmıştı.

İşte o anda içimden kopup gelen çılglık beni bile korkuttu. Büyükanneme bir şey olmazdı! Benim ona hâlâ ve hayatımın sonuna kadar ihtiyacım vardı. 'Daha değil! Lütfe Tanrım elimden aldıklarına, onu da ekleme yalvarırım. Daha çok erken...'

Dizlerim tutmuyordu. Bir anlık sessizliğin ardından ko-

pan tirtına vardı evin içinde ama sesler öyle uzak, öyle boğuktu ki kelimeleri seçemiyordum. Lucas'ın kolları aramıştı, şimdi daha da küçük görünüyordu büyükannem. Rengimsiymişti, kanı çekilmiş gibi.

O anda nasıl aklıma geldi bilmiyorum ama nabzını buldum. Nefesimi tutmuş, umuda sarılmıştı. "Lütfen. Lütfen. Uyan büyükanne. Dayan!" Parmaklarım hafif çırpınırları algıladığımda, aynı anda göğsünün de belli belirsiz hareketleri gördüm. Nefes alıyordu, yaşıyordu.

"Gececek bebeğim, iyi olacak... Ben buradayım. İkinci de bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Lucas kollarını bana dolamış, hızla ama dikkatli adımlarla merdivenlerden indiriyordu. "Bana güven. Söz veriyorum, iyileşecek. Lena, beni duyuyor musun bebeğim?"

Kollarımla sarabildiğim kadar iyice sokuldum, bir tek Lucas'ın verebileceği güvenliğe. Boğazımdan yükselmekte olan hıçkırıkları yutabilmek için başımı boynuna, kokusuna sakladım. Konuşamadım. Lucas'ın gücünden alacak, büyü-kannem gözlerini açana kadar bırakmayacaktım kendimi. İkisinin de benimle olacağına, sözlerini tutacaklarına güvenecektim.

Önde ambulans, ardında biz, sirenlerin içimde yankı-lanan sesleri eşliğinde hastaneye ulaştık. Acil kapısında bek-leyen sedye ile başlayan koşuşturmanın peşinde ilerledik. Sonrasında tek yapabildiğimiz bekleyiş ve oradan oraya savrulmaktı. Rutin kontrolleri, tahliller, tepki testleri, uyan-dırma çalışmaları, MR, Tomografi izledi... Sonuç yoktu. Her yanından sarkan kablolar, tüplerle, bir pencerenin ar-kasında sessiz yatıyordu büyükannem.

Ahmet amca bütün İstanbul'u ayağa kaldırmıştı. Tanı-dık, tanımadık bir yığın doktor girip çıkmaya başladı odası-na. Bu durum hali hazırda olan gerginliği daha da tırmandı-nyor, umutsuzluk sarıyordu her yanımızı ama elden bir şey gelmiyor katlanıyorduk. Her yeni gelen doktorun verebile-ceği küçücük bir umuda dönüyorduk yüzümüzü.

İkinci gün artık sabrım taşmıştı. Büyükkannesiyle birlikte solan meleşimi böyle görmeye, hiçbir şey yapamadan beklemeye tahammülüm kalmamıştı. Tüm ısrarlarıma rağmen tek bir lokma yememiş, içmemişti. Camın önüne yapışmış, tıpkı hastanenin bembeyaz odasında, beyaz yatağında, aynı renkte yatmakta olan değerlisi gibi, benim kıymetlimde sessizliğe gömülmüştü.

Doktorlar ellerinden geleni yapıyorlardı belliydi ama benzer bir durumla daha önce karşılaşmamışlardı. Bu onları da sınırılıyor gibi görünüyordu. Artık duruma el koyacaktım. Lena'nın yanından biraz uzaklaştım ve büyükbamı aradım.

"Merhaba oğlum. Nasıl gidiyor tatiliniz?"

"Merhaba büyükbaba. Senden isteyeceklerim var. Rahatça dinleyebileceğin bir yere geçer misin?"

Birkaç adım ve kapanan kapıların sesleri geldi. "Seni dinliyorum oğlum."

"Doktor Cavill'le konuşup bir ambulans uçak ayarlayabilir misin? Lena'nın büyükkannesi hastalandı ve yapılan

müdahalelerden bir sonuç alamadık. Şimdi dosyasını teneceğim ve biz gelene kadar neler olduğu hakkında fikriniz olması için size ulaştıracağım. Hemen araştırmanızı ve konu hakkında bilgisi olan birilerini mutlaka bulmanız gerekiyor."

"Tamam. Sen dosyayı gönder ben de hemen çalışmaya başlayayım. Unutma transferi için oradaki doktoruyla da konuşmalısın. Gerekli hazırlıkları yapsınlar uçak bugün mutlaka gelecek. Yapmamı istediğin başka bir şey var mı oğlum?" Büyükbabamın en sevdiğim yönlerinden biriydi bu sorgulamayı sonraya bırakır, hızla yapılması gerekene odaklanırdı.

"Şu an yok büyükbaba. Haberleşmeye devam ederiz zaten ve teşekkürler."

"Bırak teşekkürü, işbaşına hemen. Daha sonra konuşuruz."

Doktorun odasına gidip gerekli konuşmayı yaptığında, ikiletmeden ayak uydurmuş ve işlemleri hızlandıracak yardımlarda bulunmuştu. Yaklaşık dört saat içinde ayrılcaktık buradan. Yanına döndüğümde Lena'yı aynı bıraktığım gibi buldum.

"Lena?" Gözlerini kırıştırarak sesime döndü. Kollarının arasına girdi. Onu böyle görmek öldürüyordu beni. Korkmuş, küçücük bir kız çocuğuydu son iki gündür, geçmişten yeniden yaşıyordu. Sıkıca sardım meleğimi, başının üstünden öperken mırıldandım. "Bebeğim, biliyorum seni aç değilsin, bir şey istemiyorsun ama benim yemeğe ihtiyacım var. Benimle kafeteryaya gelir misin? Hem konuşmamız gerekenler var büyükanneyle ilgili. Bu gerçekten önemli!"

İki gündür ilk defa, itiraz etmedi büyükannesini izlediği camdan uzaklaşmaya ama hâlâ tek kelime etmemişti. Bayan Sofia bayıldığı andan beri konuşmamış, kollarında arabaya binene kadar ki zaman dışında bir damla yaşta

aktırmamıştı. Tepki bile vermiyordu neredeyse. Tek iletişiminiz dönüp sıkıca bana sarılması, başını göğsüme yaslayıp benden destek alması, bana sığınmasının mutluluğu çok büyüktü ama bu mutluluğu yaşayamazdım. Verdiğim sözünü tutup büyükanneyle iyileşmesini sağlayacak her şeyi yapmadım. Bir güven sınavı ve ben her ne olursa olsun yılmayacaktım. Karşımda sevdiğim kadının solgun bir kopyasını değil, aslını görecektim yeniden. Büyükanne uyanıp Lena'ya dönmeyi, Lena'da bana...

Durumu anlatmaya başladığımda, yüzünden geçip giden bir umut ışığı görmüştüm. Bunu kullanarak anlatmaya devam ettiğim sırada, küçük bir sandviç yemesini ve sıcak bir çay içmesini de sağlamıştım.

Londra'ya yapılan yolculuğun ve yorgunluğun etkisiyle uyuyakaldığında Doktor Cavill, sakinleştirici bir iğne yaptı Lena'ya. Büyükanneye yapılan testlerin birçoğu yeniden uygulanırken bunlara şahit olmasını istemiyordum.

Araştırmalar sürerken, Bayan Sofia hemen yoğun baka aktarıldı. Bizi hastanede karşılayan büyükbabama, kuma aktarıldı. Bizi hastanede karşılayan büyükbabama, kuma aktarıldı. Bizi hastanede karşılayan büyükbabama, kuma aktarıldı.

Olanları anlattım Lena'nın odasında sonuçları beklerken. O ana kadar etkilendiğim tek şeyin, meleğimin bir büyük yara daha alma olasılığı olduğunu sanıyordum ama değildi... Bayan Sofia ile yaşadığımız o kısacık an ve söylediği son kelimenin ağırlığı da üzerimdeydi. Beni birine benzetmişti. Öyle sıradan biri de değil, kendisini bu hale getirecek kadar değerli birine. Üstelik büyükbabamla aynı ismi taşıyan birine! Bu tesadüf müydü? Aklıma dolan ama mantığımın reddettiği düşünceler, açılan kapının sesi ve sesle uyanan Lena'nın bana uzanmasıyla dağıldı.

Doktor Cavill, anlayışlı bir gülümsemeyle bize baktı. "Merhaba. Bayan Suri nasıl hissediyorsunuz?" Lena'nın tek yaptığı baştan savma bir iyiyim hareketiydi. "Pekâlâ, o

zaman size sonuçları anlatabilirim."

"İyileşecek mi?" Zorlukla fısıldamıştı ama en azından ağzından günler sonra bir kelime çıkmıştı. Bunun için bile şükredebilirdim o an.

"İyileşmemesi için hiçbir neden yok." Doktorun söylediği ilk cümle benim omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını alırken, kollarımın arasındaki minik beden beklentisiyle kasılmıştı. "Bay Ross'un siz uyurken anlattıklarından, yaptığımız testlerden ve dosyasından bir takım sonuçlara ulaştık. Ben daha önce benzer bir vakayla karşılaşmamıştım ama yakın bir dostumla bilgi alışverişi yaptık ve kendisi durum hakkında bilgi sahibi."

"Doktor Cavill, lütfen konuyu uzatmadan, anlayacağımız şekilde özetler misiniz?"

"Tamam. Şöyle özetleyebilirim. Bu bir çeşit, travma sonrası bedenin ve beynin korunma içgüdüleriyle, kendini dış dünyadan soyutladığı derin bir uyku hali. Beynin kendi isteğiyle yarattığı bir koma da diyebiliriz."

"Ne zaman uyanacak?" Umutlanmaya korkar gibi, titrek sesiyle sordu Lena.

"Buna hastanın kendisi karar verecek ve biz de bu süreçte onun iyi olmasını sağlayıp bekleyeceğiz."

"Onu görebilir miyim?"

"Elbette. Ben de bunu söyleyecektim. Bol bol konuşun Bayan Sofia'yla, sizi duyabileceğini düşünüyoruz. Hatta yanılmıyorsa Bay Ross, bayılmadan önce bir isim fısıldadığını söylemişti. Doğru mu hatırlıyorum? Eğer burada bulunmayan biriye onu getirmeyi de deneyebilirsiniz."

Lena, çatılmış kaşlarıyla hızla bana döndü. Bundan haberi yoktu! Bayan Sofia'nın fısıltısını benden başka duyan olmamıştı ve sonrasında yaşananlarla yıkılmanın sınırında dolanan Lena'ya, böyle bir şeyden bahsetmeye fırsat olmamıştı. Söylenmemiş tek kelime aramızda sorun olacaktı belli ki ama çatık kaşları bile bir tepkiydi benim için. Bu

halindense, kızgınlığına katlanmayı tercih ederdim. "Elbette deneriz! Fısıldadığı isim, Richard'dı. Lena, tanıyor musun onu?"

Bir süre düşünceli gözlerle baktı Lena. Ardından tanı-
mış olmalı ki gözyaşlarıyla birlikte omuzları düştü. "Onun
Richard'ı öldü, Lucas. Yani ölmüş. Uzun zaman önce...
Ona gittiyse, geri gelmeyecektir!" Kollarını boynuma do-
layıp, sımsıkı sarıldı. Daha fazla tutamadığı huçkırıkları
arasında konuşmaya çalışıyordu. "Lucas, geri gelmeye-
cek. Büyükannem dönmeyecek!"

"Şişşt. Gelecek bebeğim! Seni bırakmaz, biliyorsun.
İstanbul'da onunla konuştuğunda elini sıkıştı hatırlasa-
na, sana tepki veriyor. Richard olmadan da onu geri geti-
rebilirsin."

"Belki ama getirmeli miyim? Bunu nasıl yaparım? Ya
ona gitmek istiyorsa. Onunla kalmak istiyorsa! Ben olsam
gelmek istemezdim Lucas. Bilmiyorsun..."

Çektiği acıyı gördükçe, benim de canım yanıyordu
onunla birlikte. Keşke acısını alabilseydim. Tanrım keşke
hepsini onun yerine ben çekebilseydim. "Anlat bebeğim.
Her şeyi yaparım senin için, belki bir çözüm yolu buluruz.
Onu hatırlatacak birilerini buluruz."

"İstesem de anlatamam. Bu büyükanneemin en büyük
sırrı, hayatının hikâyesi."

Bütün bu konuşmalar ve ağlama krizi sırasında büyük-
babamla doktor bir ara çıkmış olmalıydılar. Gittiklerini
görmemiştim ama açıkçası o sırada umurumda değildi.
Ellerim kollarım bağlanmıştı bir kez daha ama iki saatin
sonunda zorlukla da olsa Lena'yı büyükannesiyile konu-
şmaya ikna ettim. Konuşacak ve seçimi Bayan Sofia'ya bı-
rakacaktı.

Biz odadan çıkıp, büyükannesinin tutulduğu bölüme
ilerlerken Doktor Cavill önümüzü kesti. Neşeli bir ifadesi
vardı ki sadece bu ifade yüzünden, az sonra son birkaç

günde yaşananların bütün acısını ondan çıkaracaktım.
"Ben de size geliyordum. Güzel haberlerim var." Üzerine diktığım bakışlarımdan kaçınmaya çalışarak Lena'ya döndü. "Bayan Sofia, derin koma halinden çıktı. Ara ara bilinci yerine gelmeye başladı. Sanırım sizi görmek istiyor. Adınızı sayıkladı!"

Doktora cevap verme lüzumu görmeden, koşar adımlarla koridorlarda ilerlemeye başladık. Günler sonra ilk kez Lena'nın yüzünde bir gülümseme görmek, bende çocuklar gibi ellerimi çırparak zıplama isteği uyandırmıştı. Buna neyin ya da kimin sebep olduğunu bilmiyordum ama minnettarlığım çok büyüktü.

Richard, hüzünlü bir gülümsemeyle izliyordu yanı başındaki genç çifti. Büyükannesinin hastalanmasıyla yılan Defne, uykusundan uyandığı anda duraksamadan Lucas'a sığınmıştı. Güzel gözleri kendisinin varlığının bile farkında değildi belki de. Yüreği sevgiyle dolmuştu Richard'ın. Torunu ne kadar âşıkça, bu küçük melek de aynıydı. Gözünde yıllar öncesi canlanıyordu onlarla...

Görür görmez sevmişti Defne'yi. Sadece torununa sevmeyi öğretmesiyle ilgili değildi bu sevgi. Sofia'sına benzeyen gözleri, hayatı ile ilgili Lucas'tan ve araştırmalarından öğrendiklerine üzülmeye de değildi. Sebep, ruhunun güzelliğinin, saflığının bakışlarına yansımaysındı. Tanrı bu kızı, her yönüyle çok özel yaratmıştı ama bir o kadar da acımasız davranmıştı ve yine büyük bir acıyla daha sınavıyordu. Neyse ki bu kez Lucas vardı! Dua ediyordu hep ikisi için ama tanrı biliyor ya olur da Lucas bir gün olmasa bile, kendisi hep olacaktı minik meleğin yanında. Hiçbir şey için değilse, hayatında olamadığı kendi aşkının anısı için...

Doktorun söylediklerini dinlemek canını sıkmış, çözüm bulamadığı üzücü durumun yükünü genç çifti izle-

yerek dağıtmak istemişti. Daldığı düşüncelerden kulağına sızan konuşmalarla uyandığında, aslında çoktan çıkıp ikisini paylaştıkları bu özel anla başbaşa bırakmalıydı ama onu tutan bir şey vardı. Kendi adını duymuştu Richard ve nerede olsa onu duraklatacak bir diğer ismi. Sofia... Kadının adını elbette biliyordu ama şimdi daha önce hiç fark etmediği şeyler de geçiyordu aklından.

Onun Richard'ı öldü...

Anlatamam bu büyükanneimin hayat hikâyesi, en büyük sır-

ı...
'Lena' Tanrı aşkına bu isim... Bir kez daha baktı kıza dikkatle. Böylesine benzeyen bir yüzde, birbirinin kopyası gözler ve Sofia! Onun Sofia'sı olabilir miydi? Böyle bir şey mümkün müydü? Öğrenmek zorundaydı, hemen şimdi. Daha geç olmadan, içine gömdüğü acılar ruhunu ele geçirmeden.

Doktoru kolundan yakaladığı gibi sessizce çıkardı odadan kendisiyle birlikte. "Adam, Bayan Suri'yi görmek istiyorum hemen!"

Doktorun tek kelime etmesine izin vermeden yürümeye başladı Richard. Birkaç adımdan sonra yolu göstermesi için yavaşlayıp, önüne geçmesine izin verdi. Hazırlanıp odaya girdiğinde kendisini neredeyse inandırmıştı boş bir umudun peşinde koştuğuna.

Usluca yatağa yaklaştı. Gözleri kapalı, yüzünde tarifsiz bir huzurla uyuyan kadına baktı. Dikkatle izledi ayrıntıların bir süre. Saçlarına, yılların bile sevgiyle davrandığı yüzünün şekline, küçük inatçı burnuna...

Aklı mı oyun oynuyordu da, görmek istediği gibi görüyordu? Ah gözlerini görebilseydi, o zaman anlardı. Derken yaşlı hatıralarından kopup gelen bir anıyla, titreyen parmaklarını kadının boynunu örten saçlarına uzattı. Sol kulağının hemen altında küçük, yıldız şeklindeki doğum lekesini görünce kalbi durdu bir an... Yığılıp kaldığı san-

Büyükannemin beni istediğini duyduğumda, günlerdir tutmayan bacaklarıma güç geldi. Karamsar düşüncele-
rim yerini umuda bıraktı. Uyanacaktı büyükannem ve
bitecekti. Lucas'ın ellerinden aldığım destekle koştur-
dum odasına. Hazırlanıp içeri girerken göz ucuyla, Bay
Northern'i de kapı önünde gördüm. Büyükannem topar-
landığında ona da büyük bir teşekkür etmeyi unutmamalıydım. İkisini başımla selamlayarak, odaya adımımı attım.

Ellerini tuttum büyükannemin, umudun verdiği gücü ona da aktarmak ister gibi. Kocaman yatakta küçücük kalmış, her zamanki dimdik, güçlü hali yerini savunmasızlığa bırakmış, yüzündeki huzurla uyumaya devam ediyordu ama duymalıydı beni.

"Merhaba büyükanne... Uyumadan önce Richard'a seslendiğini öğrendim. Sana onu da getirebilmeyi ne çok isterdim! Keşke mümkün olsaydı da, benim yerime ellerini tutan o olsaydı. Benim gibi, sen de ikiye bölündün değil mi? Biliyorum, sen beni düşünmeden tek adım atmazsın ama bu kez farklı...

Saatlerdir, seninle konuşacaklarım için savaş veriyorum kendimle. Bir yanım öyle bencil ki büyükanne! Nerede, kiminle olursan ol geri dönmeni istiyor, benim daha çok ihtiyacım var diyerek çılgınlık atıyor... Diğeriyse, hep olmak istediğin yere gitme ihtimalini düşünüyor ve seni oradan koparmak istemiyor.

Kendimi senin yerine koymayı deniyorum büyükanne. Bu yüzden söyleyeceklerim için affet beni. Çok özür dilerim ama hissettiklerimi senden hiç saklamadım ben, yine saklamayacağım! Eğer giden ben olsaydım, döneceğimi sanmıyorum. Lucas'la olduğum ya da olacağım yer, cehennem olsa dönemezdim.

Gittiğin yerde onunla mısın bilmiyorum ama eğer öyleyse ve dönmek istemezsen seni anlarım büyükanne. Sadece bizim, birbirimizi anlayabileceğimiz gibi... Ama yalnızsan, bana dön yalvarırım."

Yanına uzanmış fısıltıyla konuşuyordum. Başım göğsüne dayalı nefeslerini dinliyordum ve gözlerim birleşen ellerimizdeydi. Daha fazlasını söylemek istiyordum. İçim içimi yiyordu ama nedensiz sustum. Eğer beni duymuşsa daha fazlasına gerek olmadan anlardı beni. Belki biraz düşünmeye ihtiyacı vardı.

"Lena..." Ellerimi sıkmaya çalışan titrek parmakların hemen ardından gözlerine döndüm. Gözyaşlarımla aynı anda büyüyen gülümsememi engelleyemiyordum. Oysa ağlamayacağım diye söz vermiştim kendime. Aklını karıştırmayacak, üzmeyecektim onu.

"Buradayım büyükanne. Bekle, uyanık kalmaya çalış olur mu? Doktoru çağırmalıyım." Doğrulmaya çalışıyordum.

"Lena kızım?"

"Büyükanne..."

"Richard, sadece rüyamda değildi Lena... Burada, benimle olduğuna, konuştuğuna eminim."

"Doktor senin adımı sayıkladığını, tam uyanmasan da bilincinin gelmeye başladığını söylediğinde koşarak geldim."

"Belki de rüyadır."

Doktoru görmeye giderken aklımda hâlâ söylediklerim vardı. Biz geldiğimizde kapıda... Başımı salladım bu saçma düşünceden arınmak için. Şimdi bunun sırası değildi.

Büyükannemin, hastaneden çıkma inadına rağmen o gece kaldık ve ertesi gün tüm testler ve işlemler yeniden uygulandı. Dante, Will ve Lucas eşliğinde eve geçtik. İki gün boyunca, dinlenmesi için kavgalar ettik ama hepimiz boşa konuşuyorduk. Büyükannem yattığı günlerin acısını çıkarırca koşuşturuyordu evin içinde. İstanbul'da gösteremediği ev sahipliğini, Will'in evinde göstermeye kararlıydı. Arada hâlâ Lucas'ın gözlerine bakarken durgunlaştığını görüyordum ama sorularıma alabildiğince tek cevap 'İnsanlar çift yaratılmış olmalı. Ona baktıkça eski günlerin canlanmasını engelleyemiyorum bazen,' olmuştu.

Büyükannemin iyileşmesiyle Lucas ve ben de hayata döndük yeniden. Pazar günü hep birlikte nehir kıyısında çimlerin üzerinde piknik yaptık. Büyükannem ve kardeşlerimin gülümsemeleri eşliğinde elele yürüdük, sokak müzisyenlerinin şarkılarında dans ettik. Kimse dillendirmiyordu ama yaşayacağımız hayatın kısalığını, göz açıp kapayıncaya bitebileceğini anlamak hepimiz için bir şeyleri değiştirmişti. Her günü, son günümüz gibi yaşamanın önemini kavramıştık belki de.

Nasıl oldu, nasıl yaptı bilmiyorum ama Lucas'la geçirdiğimiz bu kısacık zamanda bambaşka hissediyordum. Tıpkı bir yıl önce, olmaya söz verdiğim kızdım. Hayat dolu, neşeli, genç... Tek aklıma takılan Bay Northern'in sabah arayıp "Defne, bu akşam birlikte yemek yiyelim

mutlaka. Haftaya başlamadan önce seninle konuşmak istediklerim var," demesi ama hiç detay vermemesiydi.

Bizimkilere anlattığımda, kendilerine bensiz plan yapmaya başlamışlardı bile, birkaç günde resmen pabucum dama atılmıştı. Will ve Dante bir taraf, karşılarında Lucas sürekli tatlı sert atışıyorlardı. Büyükanнем de ortalığı daha çok kızıştırarak bir bomba atıp kahkahalarla izlemeye çekiliyor, sonra da onları sakinleştirmeye çalışıyordu boş bir çabayla.

Hazırlanıp buluşacağımız restorana gittiğimde, aklımda işle ya da Lucas'la ilgili olmasından başka bir ihtimal yoktu. Görevlinin öncülüğünde rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz şekilde düzenlenmiş birbirinden bağımsız, üç tarafı paravanlarla çevrili, localardan birine geldik. Bay Northern ayağa kalkıp, her zamanki gibi ellerimi avuçlarına alıp öperek selamlamıştı beni.

"Merhaba," dedim gülümseyerek.

"Hoş geldin kızım. Büyükanнем nasıl? Lucas'la iyi anlaşmışlar sanırım."

"Teşekkürler efendim. Büyükanнемin sağlığı çok iyi, hatta fazla iyi ve diyebilirim ki şu sıralar hangimiz torunuyuz karıştırıyorum."

"Seni kışkandırmışlar biraz."

"Biraz mı? Diğer iki destekle beraber, kendilerine ayrı bir iletişim sistemi kurdular şimdiden."

Gün içinde yaptıklarından bahsettiğimde ikimiz de gülmeye başlamıştık. Bir süre işlerden bahsettik ama Bay Northern'in asıl konuya girmek için üzerimdeki gerginliği atma çabasıydı hepsi.

"Defne, öncelikle söylemek istiyorum ki konuşacaklarım ne işle, ne de Lucas'la ilgili ama benim için çok önemli bir konu. Senin düşüncelerini bilmeye ve açıkça söyleyebilmek için desteğine ihtiyacım var."

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyordum. Tanım tahminlerimin doğru olması ihtimali var mıydı? "Elbette Bay Northern..."

"Sen artık ailemizdensin, sevgili kızım. Büyükbabam dersin beni çok mutlu edersin."

Derin bir nefes aldım. Eh aynı şeyi büyükannem de Lucas'a yapmıştı! "Şey... Elbette büyükbaba. Ben öncelikle size teşekkür etmek istiyorum." Elini sallayarak teşekkürlerimin önünü kesti. "Anlatacaklarınıza açık yüreklilikle fikrimi söyleyeceğime emin olabilirsiniz."

"Bu bir hikâye ve bugüne dek kimseye anlatamadım. Benim hayatımın en güzel ve en dayanılmaz yıllarının ve aynı zamanda senin adının Lena, torunumun da Lucas olmasının hikâyesi..." Gözlerime kenetlendi gözleri dalgın bakışlarla, o an anladım büyükannemin gözleriydi gördüğü.

"Sofia'yı ilk gördüğümde İtalya'dan yeni gelmiştim. Orada okumuştum ve amacım, şirketi babamdan devralıp oraya taşımaktı. Ben bu fikrimi bile söyleyemeden babam, annemi de alıp kaçır gibi Fransa'ya annemin ailesinin yanına uzun bir tatile gitmişti. Ben Londra'da kalıp, aile işlerini incelemeye aldım bu sırada. Büyükbabam ve babam her geçen gün şirketi batağa sürüklüyorlardı ve iş dünyasında güvenilirliğimiz tükenmek üzereydi. Benim de, o zamanlar tüm hayatım işti.

Bir akşam, arkadaşlarımla ısrarıyla bir baloya gittim. Amacımız içip eğlenmek, gecenin sonunu hoş hanımlarla getirmekti ama onu gördüm. Tüm planlarımı unuttum... Tüm kadınları unuttum... Hatta kendimi de unuttum! O andan itibaren dünyam Sofia'ydı. Daha ilk dansımızı ederken biliyordum, kalbime ondan başka kimse dokunamayacaktı.

Aylar geçirdik... Gizli buluşmalarla, tüm kalbimizle, ruhumuzla sevdik birbirimizi. Sonra babamın hastalandığına dair bir haber geldi. Acilen Fransa'ya gitmem gerekiyordu.

Kalbimi, ruhumu bıraktım giderken. Geri geleceğime dair

sözler verdim ama hemen geledim. Büyükbabam, asla tamamlamayı başaramayacağı birçok büyük işin altına girmişti ve toparlayayımı derken bir o kadar da babam batırmıştı. Benim o zamana kadar haberimin dahi olmadığı, tüm ailemizi içeren tehditler alıyorlardı. Büyükbabam bu yükü kaldıramamış intihar etmiş, babam da ağır bir kalp krizi geçirmişti ve bütün pisliği temizlemek bana düşüyordu.

Bir buçuk yıl boyunca, her güne Sofia'ya yazdığım mektupla başladım. Şirketi kurtarmanın tek yolu satmaktı ama sonucunda annemin ve ailemin tüm diğer üyelerinin beş parasız kalması söz konusuydu. Öylece satıp, arkamı dönemezdim. Böylece bir plan yaptım...

İlkokulu bitirmemin ardından hep yurtdışında yatılı okullarda okumuştum, dolayısıyla ailemin iş yaptığı adamların sima olarak beni tanınmasına imkân yoktu. Annemin ailesinin soyadını aldım Fransa'da ve yüklü bir rüşvetle de buna ve kimliği-me bütün belgeleri gizledim. Şirketi kendime satarak kurtardım ama kolay olmadı bütün bunlar. Tahminimden uzun sürdü.

Bu süre içinde Sofia'dan mektuplarıma tek bir cevap gelmedi. İlk zamanlar ailesi yüzünden gönderemiyordur diye avundum ama endişe her gün öldürüyordu beni. Sonunda Londra'ya adı-mımı atabildiğimde ilk işim evine koşmak oldu. Kimse yoktu! Herkese sordum. Öyle ki bir noktadan sonra, gizlice soruşturmayı bile bırakmış, önüme gelene açık açık anlatır olmuşum. Taşındıkları yeni evi bulmam zaman aldı çünkü kimseyle görüşmüyordular ama çok geç kalmıştım. Annesi pişmanlıkla bana her şeyi anlattı. Sofia'dan gizledikleri mektupları, ona öldüğümü söyleyen annemin mektubunu ve Sofia'nın gidişini...

Her yerde aradım onu ama yoktu. Kocası da, o da kayıplara karışmışlardı. Hiç vazgeçmedim aramaktan ama hayatıma devam etmek zorundaydım. Ben de kalbimi gömüp, yaşamaya devam ettim. Seni gördüğümde ona ne kadar benzediğine inanmamıştım ama ihtimal bile veremedim, vermek istemedim.

çünkü bunca yıl sonra dahi kalbimi parçalıyordu bize olanlar...
Sonra hastanede söyledikleriyle şüphelerim arttı ve güdüp
gördüm Sofia'yı. Uzun uzun konuştum ama uyanır gibi olun-
ca, beni görmesine izin vermeden çıktım yanından."

Bir süre sessiz kaldık. Kalbim ikisi için, yaşadıkları
için acıyordu. Nasıl kıymışlardı böyle büyük bir aşka?
Üstelik iki genç insanın hayatları boyunca acı çekmesini,
bir yanı eksik kalmasını sağlayan anneleriydi.

"Lena, ben artık Sofia'dan uzak kalmak istemiyorum.
ama sizin ilişkinize bir zarar verirsem eğer kendimi asla
affetmem. Biliyorum ki Sofia'da aynı düşünecektir...
Lucas'la da konuşacağım bunları ama önce sen bil iste-
dim."

Bunca yıl sonra tek aşkını bulduğu halde önce bizi dü-
şünen, Lucas'ı da kendisi gibi muhteşem bir adam olarak
yetiştiren, büyükanmem anlattığından beri büyükbabam
olarak benimsemiş olduğum adama sımsıkı sarıldım.
"Büyükbaba. Bize hiçbir şey olmayacak ve size de öyle.
Lucas'la konuşma işini bana bırak olur mu?" dedim ya-
nağına kocaman bir öpücük kondururken. "Büyükan-
nem hastanedeyken yanında olduğunu biliyor. Sen, ona
kaçıp gidişini nasıl açıklayacağını ve onu tekrar nasıl tav-
layacağını düşünsen iyi olur? Kalanı ben hallederim."

Will'in arkadaşlarından biri, 50'ler temalı çok şık bir
restoran açmak üzereydi ve bildiğim kadarıyla henüz
mutfakçı hazır olmadığı için hizmete başlamamıştı. Ta-
nıştığımızda telefonunu almış olduğum için sevinerek
hemen onu aradım. Küçük bir kısmını anlatmama rağ-
men, yardım için elinden geleni yapmak istediğini söy-
leyince, aklımdakileri sıraladım hızla ve büyükbabanın
koluna girdiğim gibi, şaşkınlığına aldırmadan ona da
planımızı anlattım.

Hızla restorana geçip, hazırlıklara başladığımızda

büyükbaba olanlara inanamıyor gibi bir kenarda kalakalmıştı ama yüzündeki ifade çok daha fazlasını anlatıyordu. Bugüne kadar her şeyi sakın ve ağırbaşlı bir kararlılıkla karşıladığını gördüğüm adam gitmiş, yerine heyecandan elini ayağını nereye koyacağını bilemeyen bir âşık gelmişti!

Işıkları ortamı neredeyse karanlıkta bırakacak kadar kısımış, sadece dans pisti olarak ayrılan alanın üzerindeki spotu yakmıştık. Işık yalnızca dans eden iki insanı aydınlatmalı, tüm dünya karanlıkta kalsa da onlar birbirlerinin kolları arasında parlamalıydı. Müziği de ayarladık. Artık misafirlerimize haber verebilirdik.

Hemen Lucas'ı aradım. Büyükbabayı hiç katmadan, restorandan bahsettim. Will'in arkadaşının aradığını, açılış öncesi yakınlarını ağırlamak ve fikirlerimizi almak istediğini söyledim. Hazırlanıp gelmelerini beklediğimiz süre, sanırım ikimiz için de bitmek bilmez gibiydi. Sonunda Lucas, kapıdan kolunda büyükannemle girdiğinde mesajımı gönderdim.

Büyükanne mi pistin ortasına kadar getirdikten sonra, bir bahaneyle soluna doğru yürü beni bulacaksın lütfen soru sorma. Anlatacağım...

Büyükanne mi pistin ortasında yalnız kaldığı an spot yandı ve müzikle birlikte büyükbaba da tam karşısındaydı...

Unutmamız gerek. Yanlış anlaşılımlarla dolup taşmış ve boşa harcanmış yılları,

Nasıl olduğunu anlamadan. Unutmamız gerek.

Onca yaşanmış saatleri ki öldürür çoğu zaman, bir çift niçin ile birlikte, kalpteki mutluluğu.

aklına lanetler mi yağdırsa, yoksa yıllardır özlemini çektiklerinin anılarını her an yaşattığı için teşekkür mü etse karar veremiyordu. Aydınlık artarken belirginleşmeye başlayan yüze dikti gözlerini.

Bakışları karşılaştı önce ve hemen ardından başlayan şarkıyla aynı anda ışık tüm parlaklığıyla aydınlattı ikisini. O an mı durmuştu dünyası? Yoksa yıllardır duruyordu da, yörüngesini bulmuş gibi şimdi mi dönmeye başlamıştı? Ya kalbi? Kâh göğsünden fırlayıp gidecek gibi atıyor, kâh tekliyor, tamamen durmakla tehdit ediyordu. Bir adım yaklaştı adam. İzin ister gibiydi. Düşünmeden bir adımda kendisi attı Sofia. Geçen yıllar yoktu, yaşananlar yoktu. Şu an vardı sadece! Varsın, yine uyanacağı bir rüya olsun.

Kırışmış saçları, kırıkmış göz kenarlarıyla eskisinden bile güzel görünüyordu adam. Yılların olgunlaştırıcı yüz hatları, cazibesini daha arttırmıştı. Onu hiç böyle hayal edememişti Sofia ama biliyordu ki eğer birlikte olsalardı, karşısındaki bu adama, her gün, her geçen yıl yeniden ve yeniden âşık olurdu.

Küçük birer adım daha attılar aynı anda ve Richard'ın kolları arasında buldu kendini. Gözlerini bile kırpmıyordu Sofia, hayallerinin gerçekleştiği bu rüyanın dağılmasından korkarak. Elini kavrayan avucun sıcaklığıyla sırtına yerleşen parmakların dokunuşuyla ısındı üşüyen bedeni. Tarifsiz özlemini, çektiği hasreti gözleriyle anlatıyordu. Kelimelere ihtiyaç da yoktu.

Sofia'nın ateş kırmızısı saçları gümüş bir ışıkla parlıyordu artık. Zarafetle attığı her adımında salınan bedeni kıvraklığından hiçbir şey kaybetmemişti. Hatları ve aydımdik omuzları, hafifçe kaldırdığı çenesiyle güzelliğinin farkında, naif bakışlarla süzüyordu çevresini. Yıllar içinde, ona kızdığı senelerde Sofia'nın güzelliğini kendi

sinin abarttığını bile düşünmüş, ardından kadına kızdı-
ğından daha çok kendisine kızmıştı. Richard için saflığın,
güzelliğin, aşkın karşılığı, bir tek bu kadın olmuştu.

Richard yerini alıp, ışıklar yandığı sırada içinde fırtı-
nalar estiren duyguların etkisiyle kıvranmaktan zorluk-
la alıkoyuyordu bedenini. Titriyordu. Bilmekten ölesiye
korktuğu, bir o kadar da çok istediği duyguları, bakışla-
rında yakalamak istiyordu sadece. Hâlâ seviliyor oldu-
ğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Bakışları birbirine takıldığı anda tüm düşündüklerini
unuttu Richard. Kollarının arasındaki küçük bedeni kav-
radı sıkıca; sonsuz aşk vardı ve onlar buna sahipti. Dans
ettikleri şarkının süresine bir ömrü sığdırdılar. Uyumu,
huzuru, özlemleri, sevgiyi, mutluluğu paylaştılar...

Şarkı bittiğinde Richard alnını Sofiasının alnına dayadı.
Belki dakikalar, belki saatler sonra hafifçe geri çekil-
diğinde gülümsediğini gördü sevdiği kadının. Dudakla-
rı kıvrıldı ve her ikisinin de gözlerinde akmamış yaşlar
vardı.

"Bu bizim gecemiz. Bundan sonraki hayatımızın ilk
gecesi..."

Lucas'ın kolları arasında ve çalan şarkının büyüsiyle kendimden geçmiş, gülümseyerek birbirlerinin kollarında hayat bulan çifti izliyordum. Gözlerim dolu dolu, yaşanan ana öyle kaptırmıştım ki kulağımdaki mırıltıyı algılamam zaman aldı. Başımı yana doğru çevirdiğimde, benim gibi hüznle karışık gülümseyen bir Lucas vardı.

"Ne dedin az önce?"

"Büyükbabamın hediyesi dedim."

"Şaşkınlıktan neredeyse ciyaklıyordum. "Sen biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum."

"O zaman nasıl?"

"Onlara baksana! Anlamamam için kör olmam gerekir ama bu merak etmediğim anlamına gelmiyor ve görünen o ki haberler sende!"

Elimden tutmuş kocaman adımlarıyla, bizimkilere görünmemek için masaların arasından dolaşarak çıkmaya çalışıyordu ama yüz ifadesinde bir şeyler vardı! Arabaya bindiğimizde dayanamadım.

"Lucas? Sen... Bana ya da onlara kızgın mısın?"

"Tabii ki hayır!"

Çatılmış kaşlarıyla hızla cevap verince rahatladım biraz. Derdi alinganlıktı sanırım. Sırtıtmamak için zor tuttum kendimi. Tanrım, çocuk gibi büyükbabasını mı kıskanmıştı? "Sen kıskanmışsın!"

"Saçma!" Benden cevap gelmeyince yüzüme bakmak zorunda kaldı. "Kıskançlık değil bu, aksine sana bu kadar güvenmesi beni çok mutlu etti. Ben sadece şaşkınım. Büyükbabam ve ben aramızda bu konu hariç hiç sır saklamadık. Benden önce sana gelmesine şaşırdım," dediğinde çoktan yola çıkmıştık bile.

Küçük kulübemize varan bu yolculuğun sonunda; iki gün boyunca evin her köşesinde, her fırsatta seviştik. Birbirine kanamayan iki âşık olarak gerçek hayattan kaçmak için yaratılmış bir masal ülkesiydi burası bizim için ama her masalın bir sonu vardı.

Döndüğümüz gecenin sabahı hazırlanmış evden çıkmak üzereyken Arda aradı. Tanrım nasıl unutmuştum, sabah beni o alacaktı ve yeni görevime başlamadan önce, son seminere her zamanki gibi birlikte gidecektik. Aramayı cevapladığımda, Lucas kararmış bakışlarıyla kulağını telefona yapıştırmıştı.

"Defne, günaydın. Hazırsan ben aşağıdayım canım."

'Canım mı?' Şükürler olsun ki Lucas, Türkçe bilmiyordu ama bu Arda'nın ses tonundan, kelimelere vurgusundan şüphelenmesine engel olmadı tabi.

"Günaydın Arda, hemen iniyorum," dedim ve aceleyle telefonu kapattım. Lucas'a dönerek parmağımı göğsüne dayadım. "Kaşlarını çatmaktan vazgeç koca adam, o iyi bir çocuk ve benim arkadaşım. Ona iyi davran."

"Bebeğim öyle safsın ki! O bir çocuk değil ve istedikleri de hiç masum şeyler değil."

"Nerden biliyorsun?" Anında suratına yerleşen alaycı sırıtışa, kalkan tek kaşı da eklenince sorduğuma pişman olduyسام da artık çok geçti!

"İnan bana erkeklerin bakışlarını senden daha iyi tanırım ve o fırsatçının arzuları neredeyse elle tutulabilir düzeyde. Tek istediği..."

"Hayır, duymak istemiyorum! Ciddiyim Lucas, ona iyi davran!"

Pes eder gibi ellerini havaya kaldırdı. Vay be, bu kolay çok olmuştu! Binadan çıkarken, Arda sırtarak elindeki kese kâğıdını sallıyordu.

"Kahvaltı etmemişsindir diye düşündüm. Kahven... derken Lucas'ın benim için kapıyı tuttuğunu gören Arda'nın gözleri bir an için irileşse de, bana gülümseye devam etti.

Ben de gülümsedim. "Kahve tam da ihtiyacım olan şey, teşekkürler."

Lucas yanıma gelip elini belime sardığında, iki adam soğuk bakışlarla birbirlerini süzdüler "Bay Ross," diyerek Arda resmi bir tavırla ve buz gibi ses tonuyla selamını verdi. 'Tanrım lütfen bir kaza çıkmadan gidelim' diye dua ederken, Lucas'ın ters bir şey söylemesini engellemek için hafifçe kıpırdandım. "Arda," dedi sonunda belli belirsiz başını eğerek. Bu gergin ortam çok sinir bozucuydu ve sanırım Lucas haklıydı. Geldiğimden beri neredeyse her anımızı birlikte geçirmiştik ve ben ilk defa Arda'da farklı bir şeyler görüyordum. Belki ilk defa dikat ettiğim için ya da uyarıldığım için, bilemiyorum ama ortada bir problem olduğu kesindi.

"Şey, artık gidelim mi?" dedim. Arda başıyla onaylayıp kapıyı açtı benim için. Lucas'a görüşürüz demek için döndüğümde, belimdeki elini daha da sıkılaştırarak beni kendine yasladı. Yüzünde tüm kadınları dizleri üstüne

çöktürecek gülümsemesiyle "İşten sonra seni alırım be-beğim," dedi ve diğer eli saçlarımla arasından enseme kavradı. Dudaklarıma kocaman, ateşli bir öpücük bıraktı. Lucas bölgesini işaretleyen vahşi hayvanlar gibi davranmaya başlamıştı ki bunu Arda'dan gelecek tepkileri izleyerek yaptığına kalıbımı basardım!

Arabaya bindiğimde Arda'daki değişiklik barizdi. Kasılmış çenesi ve direksiyonu sıkmaktan bembeyaz olmuş eklemeleriyle sessizlik içinde sürdü. Bir süre sonra garip bir dinginlikle, gözlerini yoldan ayırmadan konuştu.

"Büyükannen nasıl?" dediğinde düzelmiş gibiydi. Şaşkınlığını üzerinden attığını düşünerek rahatladım.

"Çok iyi. Hatta iyiden de iyi."

"Sevindim. Türkiye'ye geri mi döndü?"

"Hayır, burada. Sanırım uzun bir süre kalır... Bu arada, ben yokken her şeyi idare ettiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Hem artık terfi ettiğine göre zaten işler bana kalacaktı. Daha hızlı adapte oldum diyebiliriz. Tebrikler!"

Yüzündeki gülümsemenin samimiyetiyle gülümsemdim ben de. Gereksiz yere art niyetli davranmıştım sanırım. "Terfiden çok emirdi ve daha kabul etmedim ama teşekkür ederim." Bir süre sessizlik olduğunda normale dönmüş, gevşemiştım ama çok sürmedi!

"Sen ve Ross ha! Bu yeni bir şey değil öyle değil mi? Takiplerden ve konuşulanlardan fazlası var."

"Hayır, yeni değil."

"Peki ya son bir aydır olanlar ne? Ondan köşe bucak kaçtın, hediyelerini bakmadan gönderdin. Ne değişti?"

"Değişen bir şey yok. Sadece bir şeyleri anladım diyelim. Bak bunu anlamayı beklemiyorum Arda ama daha fazla sorma artık lütfen."

"Anlatmayacaksın." Bu bir soru değildi ama cevap verdim yine de.

"Hayır, anlatmayacağım."

'O gece seni yalnız bırakmamalıydım...' diye mınıdandı zorlukla duyulan bir fısıltıyla ama duymuştum işte! "O gecedен beri yanında mıydı?" Kaşlarını çatarak baktım yüzüne. Böyle bir soruyu ne hakla sorabilirdi! Aklımdan geçeni kelimelere dökmeden, aniden arabayı kenara çekti. "Defne, adam kadın avcısı! O kimseye değer vermez! Bunun yürüyeceğine nasıl inanırsın?"

"Arda, bırak da buna ben karar vereyim." Tamam! Artık Lucas'ın söylediklerini ciddi olarak değerlendirmeyi düşünüyordum ve kızmaya başlamıştım.

"Seni üzecek anlamıyor musun? Bir gün sıkılacak ve tek kelime dahi etmeden hayatından çıkıp gidecek. Kalbini kıracak!"

"Arda, yeter!"

"Hayır, yetmez! Ardında bıraktığı enkazları anlatmamı ister misin? Büyükbabasına gelip ağlayanları, onu görmek için gelenlerin sayısını... Adam aynı kadını birkaç günden fazla görmüyor bile."

"Yeter dedim! Bunları bilmediğimi mi sanıyorsun? Bana değer verdiğini biliyorum, seni kırmak ve aramızın bozulmasını istemiyorum ama bu sadece beni ilgilendirir. Bir daha bu konuyu açacaksan hiç konuşmasak daha iyi olur."

Kararlı çıkışım, onu durdurmuştu. Yeniden yola çıkarken, derin bir nefes aldı. "Sadece seni korumak istedim. Evet, sana çok değer veriyorum ve üzülmeni istemiyorum ama haklısın bu senin hayatın. Çok ileri gittim, özür dilerim."

"Konuyu kapatabilir miyiz? Lütfen."

"Tamam, son bir şey! Ne zaman bana ihtiyacın olursa, ne zaman konuşmak istersen ben hep buradayım. Bunu hiç unutma." Başımı salladım sadece.

Günün devamı sorunsuz geçti. Arda sabahki konuşma hiç olmamış gibi davranmayı seçtiği için sevinmiş, ben de ona uyum sağlamıştım. Bu durum bizi normale döndürmüş, beni de çok rahatlatmıştı. Seminer arasında Lucas'ın telefonuma yağdırdığı mesajları okudum gülümseyerek ve cevap yazmak yerine aramaya karar verdim. İkinci kez çalmasına fırsat vermeden açıldı.

"Sen beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Merhaba Lucas!" dedim açıkça iğneleyen bir sesle. Karşılık olarak, korna sesi eşliğinde sağlam bir küfür geldi. "Lucas, orada mısın? Ne oluyor?" Endişeyle kıpırdanmaya başlamıştım.

"Sorun yok bebeğim, aptal bir sürücü sadece."

"Yoldasın. İstersen sonra konuşalım zaten ara bitmek üzere."

"Evet, yoldayım. Oraya geliyorum."

"Ne? Ama daha çok erken, iki saat daha buradayım."

"Mesajlarıma cevap vermedin."

"Tanrım Lucas farkında mısın isteyim! Konuşmamın orta yerinde 'bir dakika sevgilimin mesajına cevap vermeliyim' mi demeliyim?"

"Eh bu da bir fikir! Ve cazip olduğunu da eklemeliyim. Sen sevgilim mi dedin?"

"Dalga geçmeyi keser misin? İşimin başına dönmem gerek."

"Az sonra seni iş başındayken izleyeceğim."

"Bu ses tonunu hiç sevmedim! Sabah yaptığın gibi bunu da şova çevirme lütfen. Lucas bu insanlarla birlikte çalışıyorum ben."

"Hiç yapar mıyım? Yaklaştım. Az sonra görüşürüz sevgilim!" dedi. Ben telefona öldürücü bakışlar atarken, o çoktan kapatmıştı.

Yeniden kürsüye döndüm çaresiz, kaldığımız yerden

devam ettik. Bir süre gergin şekilde salonu süzdüm ama onu göremedim. Fikrini değiştirdiğini umuyordum. İki saatin sonunda herkes ayaklanmış, biz de toparlanmıştık. Günün kritiğini yaparak kapıdan çıktık. Dev boyut-taki dosya çantamı kapatmakla meşgul olduğumdan, "Tüm kadınlar aynı yöne dönünce tahmin etmeliydim, gelmiş!" Şeklinde başlayan manasız konuşmayı kulak ardı ettim. Arda'nın huzursuz, garip bir ses tonuyla söylediklerinin devamını tam anlayamamıştım. Ona döndüğümdeyse gülümsüyordu.

"Affedersin, anlamadım."

Başıyla ileriye işaret ettiğinde gördüm onu ve eminim benim de o kadınlardan farkım yoktu. Gri renkli üç parçalı, takımının içinde muhteşem görünüyordu. Park alanındaki arabasına yaslanmış, elleri ceplerinde, gözlerle ziyafet çektiğinin bilincindeydi. Ben durmuş onu izlerken, arabadan ayrıldı. Muhteşem bir gülümsemeyle bana doğru yürümeye başladı.

"Sanırım burada ayrılıyoruz. Yarın görüşürüz Defne."

Gözlerimi zorlukla ayırıp Arda'nın sesine döndüm. "Görüşürüz" derken, elleriyle kollarımdan tuttu, eğilip yanağımdan öptü. Öylece kaldım. Tamam, arkadaşımın ayrılırken yanağımdan öpmesinde bir gariplik yoktu ama bu öpücükte farklı bir şeyler vardı. Üstelik bu ilk defa oluyordu! Aklıma Lucas'ın verebileceği tepkiler gelince, renk vermemeye çalışarak gülümsemeyi denedim. Arda, omuzlarını dikleştirdi ve dönüp arabasına doğru harekete geçti...

Arda denen herife kısacık da olsa katlanmayı saymazsak muhteşem geçen birkaç günün ardından gerçek hayata ve şirkete döndüm. Sabahı birbirinden sıkıcı, yorucu toplantılarla geçirmek bile neşeli halimi etkilememiştir. Nihayet odama ulaştığımda ise Sam beni bekliyordu. Başlarda üstelemediyse de bu bakışları tanıyordum ben. 'Konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum, öyle ya da böyle artık anlatacağsın!' diyordu. Benim de niyetim buydu zaten. Yüzümdeki gülümsemeyi görünce, sırtımaya başladı.

"Ah sonunda," dedi arkasına yaslanırken. "Hadi bakalım, dinliyorum."

Meraktan öldüğünü biliyordum. Karşılık olarak sadece tek kaşımı kaldırıp, sessizce karşısındaki koltuğa geçtim. "Roma'da seninle buluşacağımız gün, aceleyle otelden çıkarken bir meleğe çarptım. Düştü." O günü hatırladım. Her ayrıntısı gözlerimin önündeydi, sanki şimdi oluyormuş gibi. "Hayatımın en güzel tesadüf!"

"Ne meleği? Ne düşmesi?"

"Benim meleğim"

"Sen içtin mi sabah sabah?" Söylediklerimden hiçbir şey anlamadığı ve delirdiğimi düşündüğü her halinden belli olan dostuma gülümsedim ve baştan sona bütün yaşadıklarımızı anlattım. Bitirdiğimde yüksek perdeden bir ıslakla "Vay canına! Dostum sen fena tutulmuşsun." dedi ardından bir kahkaha patlattı. "En kısa zamanda, seni bu hale getiren kızı görmek istiyorum! İlk iş ellerini öpüp, önünde saygıyla eğileceğim. Robert Ross'u aşktan kör edip böyle süründürmek ha! Rüyamda görsem inanmazdım."

O konuşmaya devam ederken, ben durmadan Lena'ya mesaj atıyor ya da arıyordum. Saat öğleni de çoktan geçmişti ama cevap gelmemiştir şimdiye kadar.

"Rob! Yarım saattir ne anlatıyorum ben!"

"Hadi kalk, gidiyoruz," dedim bir anda ayaklanarak.

"Ne gitmesi? Nereye gidiyoruz?"

"Beraber gitmiyoruz. Sen toplantıya gidiyorsun benim yerime, ben de Lena'yı bulmaya. Saatlerdir ne mesajlarımı cevap verdi, ne de aradı. Onu görmem lazım."

Ellerini iki yana açarak, yukarı doğru kaldırmış "Tarım, eserine bir bak!" dedi kahkahalar atarak. "Âşık olmak bir yana, sen bir de kılıbık olmuşsun dostum. Kızı rahat bıraksana çalışıyordur."

"Yürü hadi! Yolda devam edersin dalga geçmeye ama aklında olsun günü geldiğinde intikamım acı olacak."

"Hatırlat da bu hale düşersem kendimi en yakın bina-
dan atayım!"

Toplantı salonuna giden yolun yarısında aradı Lena. Kızdırmak için ona içeri gireceğimi söylemişim ama işi-
ni yaparken rahatsız olsun istemedim ve dışarıda çıkışını beklemeye koyuldum.

Kapıda önce Lena, hemen arkasında da oğlan görün-
dü her zamanki gibi! Bakışları benimkilerle buluştuğunda
gördüklerim, bütün huzursuzluğumu unutturdu. İçimi
kemiren bütün kötü duygular silinip gitti. Ben nasıl hisse-

diyorsan, Lena da aynıydı. Arabadan uzaklaşıp yanlarına doğru ilerlerken, gülümseyerek mırıldanıyordum kendi kendime.

"Ah, anlaşılan bizim oğlan pes etmeyecek. Savaş istiyor." Eğlendirmeye başlamıştı bu beni. Beklentiyle avuçlarım kaşınıyordu ve kendi ipini çeken aptalın bundan haberi yoktu.

"Lucas! Hoşça kal demek için yanağımdan öptü sadece, meseleyi büyütme olur mu? Lütfen," dedi Lena elleri çantasında. Ya söylediklerimi duymuştu ya da sadece oğlana bakışlarımdan hoşlanmamıştı.

Gülümsedim ona. "Tarih, bir öpücükten çok daha azı için yapılmış savaşlarla dolu."

"Tarihte ne olduğu umurumda bile değil, burada savaş falan olmayacak! Çocuğun her hareketine takılmaktan vazgeçer misin? Ayrıca onun bir adı var Arda. Bizim oğlan değil."

Oğlanla ilgili söylediklerinin, bir kulağımdan girip diğerinden çıktığını o da biliyordu. Vakti geldiğinde gereken yapılacaktı artık. Sadece tartışmamak adına konuyu değiştirerek, hâlâ kapanmamakta direnen çantayı kapatıp, aldım elinden.

"Bu çantanın boyu senin kadar bebeğimi, kolunu sakatlamadan onu ben alsam iyi olur," dediğimde gözlerini devirdi. "Asistanlar bunun için var Lena, onlar arkayı toplamak için ve bu çantayı sen taşıma diye maaş alıyorlar."

"Sana da merhaba Lucas. Ve kendi işimi yapabilirim. bunun için birine ihtiyacım yok."

Somurtması öyle sevimliydi ki, bir kaşım havaya kalkarken istemsizce dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Ben henüz 'merhaba' demedim ki!" Bir adım daha yaklaştım.

"Lucas, yeterinde dedikodu malzemesi verdik zaten lütfen..." Sanki kaçabilecekmiş gibi geriye bir adım attı.

"İzleyiciler de dedikodular da umurumda değil."

"Benim umurumda Lucas, gelme. Ben ciddiym," diyordu ama sırtıtmamak için yanaklarını ısırmağa başlamıştı. Şu an bana nasıl göründüğünü bilseydi! Küçük bir mimiği dahi aklımı başımdan alabiliyor, dünyayı unutmamı sağlıyordu.

"Ben de çok ama çok ciddiym." İzleyicilerimize aldırmadan boşta kalan elimle onu kendime çektim, sıcak bir öpücüğün ardından "İşte bu gerçek bir merhaba bebeğim. Seni özledim." Elinden tutup arabaya doğru yürürken, üzerimizdeki bakışları hissedebiliyordum.

"Ben, seni özlediğime o kadar emin değilim doğrusu. Özellikle de başıma açtığın dertleri düşünürsem."

Durdum... Kollarımı yeniden beline doladım. Kızarmış yanaklarının ve sinirlensin mi, gülmeye mi başlasın bilemeyen yüzünün ifadelerine inat aramızda boşluk kalmayana kadar kendime yasladım minik bedenini. "Seni aksine ikna edebileceğimden eminim."

Lena'yla olmak, günlerimi ve gecelerimi onun tarafından sarmalanarak geçirmek bağımlılık yapıyordu. Artık uzak olmayı düşünmek bile istemiyordum. Her anımız birlikte olmalıydı... Olmasını sağlayacaktım!

Eve girdiğimizde çalan telefon, bütün günün neşesini silecek türdendi! Sam, telaşla ürünlerin bir kısmının zehirlendiğini anlattı. Uçak beni alıp İtalya'ya gitmek üzere bekliyordu! Önce yangın, ardından zehir... Sıradan bir gözdağı çabası ya da basit bir çıkar çatışması olamazdı bu kadar. Daha fazla çığırından çıkmadan bir an önce daha sıkı araştırılmasını sağlamanın yollarını düşünmem gerekiyordu. Her ihtimal değerlendirilmeli ve güvenlik tedbirleri çoğaltılmalıydı. Her seferinde bir adım ileriye gidiyor, hasar bir miktar daha büyüyordu. Hırstan gözü dönen her kimse bu kadarıyla kalmayacak gibi görünüyordu. Lena'ya durumu kısaca açıklayıp hızla çıktım. Benimle uğraşmaya başlayan bu şerefsizi artık bulmalıydım.

Lucas'ın gidişiyile aklım onda kalmış bütün geceyi uykusuz geçirmiştım. Yetmezmiş gibi yarın akşam aile yemeği vardı. Her ne kadar buluşmanın nedeni bizim ilişkimiz olmasa da, yemek bahanesiyle anne-babasıyla tanışacaktım. Üzerimdeki tedirginlikle ne yapacağımı şaşırmışken, beni almaya gelen Arda'nın söyledikleri de gerginliğimi had safhaya taşımıştı.

Büyükbaba ve Lucas'ın yokluğunda terfiimi kabul lenmemek gibi bir lüksüm kalmamıştı. Yönetim katına çıktığımda Daisy'le karşılaştım. Beni gördüğünde kısılan gözleri, Arda'nın özellikle bastırarak söylediği cümleyle şaşkınlıkla ardına kadar açıldı. "Evet, Defne. İşte yeni odan! Asistanın Lily olacak ama ben ve Daisy ilk birkaç gün, ikinize de gerekli konularda yardımcı olacağız. Öyle değil mi Daisy?"

"Şey. Tabii!" Arada fısıltıyla mırıldandığı "Ne yazık ki!" kısmını duymuş ve ağzının içinde gevelediklerinden yetinmemiş olacak, inadına üzerine gidiyordu Arda.

"Seni duyabildiğimizi sanmıyorum Daisy. Sesin kısık gibi hasta mısın yoksa?"

"Hayır, hayır iyiyim. Tebrik ederim Bayan Suri."

Ben henüz Daisy'e cevap veremeden, odaya fırtına gibi giren Jillian tarafından kucaklanıyordum. "Tatlım, büyükbabama direnmekten vazgeçip işini kabul etmene çok sevindim. Tebrik ederim. Bence buralara bir kadın elinin değmesi için geç bile kalındı! Biliyorsun, ben işlerimden başımı kaldıramıyorum bile ve sen olabilecek en doğru kişisin. Odam hemen seninkinin yanında! Birlikte çalışacağız, harika değil mi? Bunu mutlaka kutlayalım. Ama senin neden keyfin yok?"

"Teşekkürler Jillian ama ben..."

"Tanrı aşkına! Sakın başlama ve konuştuklarımızı tekrarlatma bana. En fazla altı ay sonra, zaten alacağın terfiyi biraz daha önce aldın diye saçmalamanı dinlemeyeceğim!" Soluklanmadan gelen tebrik konuşması, söylediğim tek kelimeyle 'Jillian Ross özel azarlama seansı' olarak değişmişti! Benim dinlerken bile nefesim kesiliyordu. Oysa onun hiç sıkıntısı varmış gibi görünmüyordu. "Tatlım, bir şeyi de itirazsız kabullensen olmaz mı? Artık büyükbabamın şirketle ilgileneceğini sanmıyorum. Hem böyle devam edersen inan bana sana özel mutluluk terapimi uygulayabilirim!"

'Mutluluk terapisi'nin anlamı Jillian'ın sözlüğünde 'Sen kabullenene kadar durmaksızın konuşurum,' demektir. Bir kez tecrübe etmişim ve fazlasını bünyem kaldırır mıydı bilemiyorum doğrusu.

"Tamam. Pes ediyorum. Çok mutluyum. Her şey harika! Bu nasıl?" Gülümsemesi bütün yüzünü kapladığında, bu kızın deli dolu hallerine kayıtsız kalmak zordu. Aklından ne geçiyorsa içtenlikle dışa vuruyordu ve onunla laf yarışına girmektense susup kabullenmek daha mantıklıydı. Ah bir de merakı olmasaydı!

"Bence mükemmel! Bu arada, biliyorsun bizimkiler yarın akşam dönüyorlar. Yemekte verecekleri haberler varmış!" Tek kaşı havaya kalktı. "Ve aldığım duyumlara göre, bana anlatman gereken de bir hikâye varmış ama tabi benim için bir hikâye yeterli değil! Son konuşmamızdan bu yana olanları da bekliyorum..." Odada bizim dışımızda insanlar olduğunun yeni farkına varmış gidişimizde ama pek umursadığı söylenemezdi. "Daisy, Bayan Suri'nin toplantı ya da acil bir görüşmesi var mı?"

"Hayır efendim. Bugünün programında AFW'nin son durumuyla ilgili sizinle görüşeceklerdi zaten ve reklam bölümüyle yapılacak bir toplantıları var. Bay Neill mutlaka görüşme istiyor. Bir de onay bekleyen projelerin dosyaları elimde incelemeleri için..."

Elini sallayarak durdurdu Daisy'i. "Sam'in görüşmesini akşama bırakabilir. Ben zaten burada olduğuma göre, reklam ve diğerleri öğleden sonraya kalacak. Bizim konuşmamız ancak biter. Sen bize iki kahve ve atıştırma malik bir şeyler hazırlatır mısın? Arda senin elinde neler var?"

"Maalesef dün gece gerçekleşen olay, tüm engelleme çabamıza rağmen gazetecilerin kulağına gitmiş. Açıklama yapmazsak senaryolar dolaşmaya başlayacak ama önce Bay Ross'tan kesin bilgileri almamız gerekiyor."

Jillian öğreneceklerinin merakıyla programımı yeniden düzenlemeye koyulup, herkesi kovaladığı sırada telefon sesi Westlife'ın Unbreakable melodisi ile yankılanmaya başladı odada. Çalanın benim telefonum olduğunu algılamam biraz geç oldu ama arayanı tahmin etmek hiç zamanımı almadı. Kız kardeşinin varlığı bile aklımdan uçup gitmişti.

"Lucas..."

"Merhaba bebeğim. İlk günün nasıl?"

"Fena değil. Beni boş ver sen, Jillian duruma el koydu! Sesin çok iyi gelmiyor hasar büyük mü?"

"Jillian yanında mı?"

"Evet, işlerimi baltalamakla meşgul! Bütün görüşmelerimi iptal ediyor falan işte. Lucas, konuyu değiştirme lütfen anlat."

"Merak etme, telaş edilecek kadar bir zarar yok. Her kimse çok fazla zamanı yokmuş muhtemelen, küçük bir alanı zehirleyebilmiş."

"Kim olabileceğine dair bir şey var mı?"

"Yok! Lanet olası her kimse, kameraların farkındaymış. Hiçbirinde önden görüntüsünü yakalayamadık! Şimdilik tek bulabildiğimiz, adamın bileğinde bir ağaç dövmesi var. Sanki tanıdık geliyor ama bilemiyorum... Sinirden düşünemiyorum!"

"Lucas, çok üzgünüm ama kötü bir haberim var. Gazeteciler durumdan haberdar olmuş ve açıklama yapmamız gerekiyor."

Telefona neredeyse hırlamıştı. Bu sesin başka bir açıklaması yoktu ve söylemek zorunda kaldığım için kendimi daha kötü hissettim. "Daha sonra bebeğim. Bugün açıklama falan yok! Birkaç saate kadar orada olurum. Her ne işin varsa iptal et! Seni alırım. Bugün sadece benimsin. Sakinleşmek için sana ihtiyacım var. Özledim..."

Aklım bileğinde ağaç dövmesi var demesine takılmıştı. "Tanrım lütfen aklımdan geçen gerçek olmasın. Lütfen!" Başımı yukarı kaldırıp içten bir dua gönderdim. "Nasıl istersen, seni bekliyorum."

"Görüşürüz meleğim."

Telefonu kapattığım anda üzerime atlayan meraklı kız kardeşe, hem bizi hem büyüklerin hikâyesini anlatırken buldum kendimi. Konuşmamız kah gülerек, kah ağlayarak devam ederken, her ikimizin de içini döktüğü bir dertleşme seansına dönmüştü...

Kardeş özlemi çeken ve çevresinde güvенеbileceğı tek bir kız arkadaşı olmayan Jillian, daha ilk andan bana tutunmuştu. "Sen çevremdeki dedikodu bekleyen, çıkarıcı insanlardan değilsin. Gözlerinde bile samimiyet var. İşte tam da bu sebepten benim için, artık kız kardeşimsin. Abimle geleceğiniz ne olursa olsun bu değışmeyecek ama umarım bir aptallık yapıp seni kaybetmez... Ah afedersin önce kazanması gerekiyor ya!" diyerek kıkırdamıştı tanıştığımız gün yemekte.

Jillian, ailesinden uzakta okuduğı zamanlara kadar, annesinin ne kadar etkisinde kaldığının ve abisiyle uzaklaşmalarına yol açan davranışlarının farkında bile olmadığı için aralarında uçurumlar açılmıştı neredeyse. Kızara, abisiyle annesini tartışırken duyana kadar, neden böylesine koptuklarını anlayamamıştı ama artık biliyordu. Abisine hak vermeye başladığından beri de aralarını düzeltebilmek için çalışıyordu. Lucas'ın bildiğinin aksine, Jillian'ın yıllardır hayalini bir köşeye atıp, şirket işleri için devam ettirdiğı eğitimi bile abisiyle çalışabilmek, ona yakın olmak içindi.

Annesi ve amcası kolejdeyken birliktelermiş. Ailelerine açıklamayı ve evlenmeyi düşündükleri sıralarda, amcanın tek gecelik bir ilişkisiyle aldatılmış Bayan Ross. Sevdığı adam, sırf diğer kadın hamile kaldı diye kendisinden ayrılıp evlenince çıldırmış. İntikam için babalarıyla, yani Bay Ross'la birlikte olmaya başlamış. Lucas'a hamile kalana kadar bu ilişki devam etmiş ve sonunda kendisi de Bay Ross'la evlenmiş. Aradan geçen birkaç yılda, amcayla olan kırgınlık, kızgınlıklar unutulmuş. Zamanla eski aşk alevlenince, eşlerinin anlamasını bile göze alıp gizli buluşmalara, kaçamak sevişmelere başlamışlar. Hâlâ devam etmekte olan buluşmalar...

"Annem öylesine umursamaz ki! Adamların hangisi-

nin babam olduğunu bile bildiğini sanmıyorum ve hepsinden iğreniyorum. Tanrı aşkına, düşünmeye bile tahammülüm yok ama amcam belki de biyolojik babam!" Sinirle gözlerinden akan yaşları sildi elinin tersiyle. "Bentüm aptallığımla ortalıkta dolanırken, o bütün bunların yükünü tek başına taşıyordu Defne! Olanları ilk öğrendiğim gün... Annemin, az önce sevgiliyle basıldığı halde, öz oğlunun yüzüne utanmadan bakabilmesini ve hâlâ yüzüsüzce 'hayatıma karışma,' diyerek çığlıklar atmasını unutamıyorum! O zamana kadar, Robert'a annemle sürekli tartıştığı için söylediklerimi düşündükçe çıldırıyorum. Onun tek derdi, ben neler olduğunu anlamadan annemin, amcamla olan ilişkisini kesmesini sağlamaya çalışmakmış oysa!"

Böyle bir durumda ne denirdi ki? Hiçbir şey söyleyemedim. Sadece, yanında ve acısına ortak olduğumu anlatılmak için sarıldım sıkıca. İçini dökerken ve omzumda ağlarken sessizce destek oldum.

"İnanabiliyor musun? Bir de hâlâ Robert'ın hayatına karışıp, sevgililerine laf edip, kendi arkadaşlarının kızlarını kakalama planları kurmuyor mu çıldıracak gibi oluyorum. Rob, beni de onun gibi sanıp benden nefret ediyor."

"Senden nefret ettiği falan yok tatlım! Sadece kendini suçlayıp durduğun için göremiyorsun. Abin seni seviyor. Bence tek ihtiyacınız olan birlikte zaman geçirmek ve eğer istersen bu konuda sana yardımcı olabilirim. Ne dersin?" Annesinden bahsetmekten özellikle kaçınmışım. Aile meselesine karışmak bana düşmezdi ama öğrendiklerimin aile yemeği gerginliğime katkısı pek iyi yönde olmadı.

"Yapar mısın gerçekten?"

"Elbette. Neden yapmayayım. Sen söylememiş miydin kız kardeşiz diye? Elimden geleni yapmazsam nasıl bir kız kardeş olurum ben."

Kıkırdamaya başlayarak, bitmek bilmeyen gözyaşlarını eline tutuşturduğum mendille silip bir kez daha boyuma atıldı. "Ah Defne, teşekkür ederim. Seni çok seviyorum kızkardeş!"

"Ben de seni seviyorum tatlım ama artık şu salya sümük halinden kurtul olur mu?" Sümük falan yoktu ortada ama en azından ağlamasının önüne set çekmiştim. Hızla çantasından çıkardığı aynayla kontrol etti kendini.

"Biliyor musun sizin adınıza çok seviniyorum. Hatta birazcık... Hayır, çok kıskanıyorum! Gerçeği gözlerimin önünde yaşanırken, artık bayıldığım aşk filmleri bile yapmacık gelmeye başladı. Sizin yüzünüzden kimseleri beğenemiyorum! Tanrım, duy lütfen, bende böyle bir aşk istiyorum!" Ellerime uzandığında toparlanmış ve gözlerine neşeli pırıltılar yerleşmişti. "Siz iki aptalın ayrıken bile birbirinize bakışlarınız... Bunu anlatamam ama sanki seslendirilmemiş kelimeler aranızda uçuşuyor gibiydi. İnan o kadar çok istedim ki sizi bir odaya kilitleyip barışacağınız ana kadar çıkarmamayı!"

"Tanrı aşkına hepinizde aynı fantezi mi var? O dediğini, sevgili abin yaptı zaten."

"Geç bile kalmış!" derken öyle bir ifadesi vardı ki 'ah biri de beni kaçırsa ya,' der gibi. İkimiz de kahkahalara boğulduk. "Hissettiklerini ondan saklama Defne. Anlamasını bekleme, senden duymasına izin ver. Seninleyken bambaşka biri o, bunu görebiliyorum ama biz sevgiyle büyümedik. İnan bana söylemene ihtiyacı olduğuna eminim."

Öğle yemeğini de birlikte yedikten sonra ancak ayrıldık. Yanağıma kondurduğu sulu bir öpücüğün ardından odasına doğru gitti ve ben de iki kardeşi buluşturma planları düşünmeye başladım. Günün geri kalanı reklam toplantısı ve bitmek bilmeyen, aynı zamanda her birini

kısa zamanda iyice incelemem gereken bir yığın dosyaya gömülü geçti. Bir ara Arda gelmişti birlikte çıkmak için, onu Lucas'ın geleceğini söyleyerek gönderdim.

Bir noktadan sonra saatin bile farkında değildim. Ben Lucas'ı beklerken kapımı tıklatıp içeri giren Henry'e şaşkınlık baktım.

"Bayan Suri. İyi akşamlar."

"Sana da iyi akşamlar Henry. Bir sorun yok değil mi?"

"Hayır, efendim sorun yok. İşiniz bittiyse, sizi Bay Ross'a götürmek üzere geldim."

Neden kendisi gelmemiştii ki diye düşünerek endişe içinde hızla ayaklandım. Telefonumu aldığımda Lucas'ın mesajını gördüm.

*Bebeğim, seni almak üzere Henry gelmek üzeredir.
Lütfen soru sorma ve bana gel. Seni seviyorum.*

Mesaj daha çok meraklanmama sebep oldu. Bu gizlilik neydi şimdi! "Hazırım ben çıkabiliriz. Henry nereye gidiyoruz?"

"Bunu söyleyemem efendim üzgünüm."

Ben önde Henry arkada ilerledik. Kısa asansör yolculuğunun ardından, benim için açtığı kapıdan arabaya süzüldüm ve asıl yolculuğumuza başladık. Şehirden çıktığımızda artık sakın durmak, soru sormamak için kendimi zorlukla zapt ediyordum. Bana saatler gibi gelen yirmi dakikanın sonunda karanlık, bomboş bir alanda durdu araba. Henry yine kapımı açtı, elimden tutup inmememe yardımcı oldu.

Arabanın önüne ulaştığımızda farların aydınlattığı kadarıyla çevreye bakındım. Etrafını ağaçların çevrelediği bir göl kıyısındaydık. Aslında İtalya'da yemek yediğimiz yere benziyordu. Sadece burada ışıklandırmalar

yoktu ve hafifce esen rüzgârla kıpırdanan yapraklardan
huş ağacının hoş kokuları duyuluyordu. Huzur veren bu
yeri, gün ışığında görmüş olmayı dilerdim.

Sessizliği elime tutuşturduğu küçük bir fenerle
Henry bozdu. "Lütfen göl kıyısından ayrılmadan ilerle-
yin Bayan Suri," dedi ve arabaya geri döndü. Bir dakika
sonra gitmişti.

Çaresiz ilerlemeye başladığımda müzik ulaştı kulak-
larıma uzaklardan süzülerek. Kalbimin çarpıntılarının
hızlanmasına adımlarım da katıldı. Az ileride, iki yanın-
da uçuşan kurdelelerle sarılmış meşalelerin dizildiği, bir
yol uzanıyordu. Meşalelerin bitiminde ise üç tarafı ka-
palı bir çardak kurulmuştu. Açık olan girişinin önünde
uçuşan tüller, gölün manzarasını içeri davet eder gibi
aralanıyordu. İlk meşalelerin arasına bağlanmış küçük
notu alıp, diğerine ilerlemeden önce açtım.

*"Meleğim, duyacağın tüm şarkılar kalbimin senin
yokluğunla geçirdiği bir ayda söyledikleri. Bu
gece ikimizin kalplerinin yepyeni şarkıları birlikte
söylemesi için gelir misin bana?"*

Olduğum yerde durup şarkının bitmesini bekledim ve
ardından ikinciye geçtim.

*"Gözlerin gözlerime ilk değdiğinde değiştirdin
dünyamı. Gözlerimin gözlerinden hiç
ayrılmayacağımı, bir gün kelimelerimiz yerine
bakışlarımızla da anlaşılabileceğimizi göstermek için
gelir misin bana?"*

Ve yine şarkıyı bitirip, sonrakine ilerledim...

*"Gülüştün aydınlattı günlerimi, gecelerimi... Ve ben
ilk defa, bir gülümsemenin bile kıskanılabileceğini*

öğrendim seninle. Tüm gülümsemelerinin sadece benim olması için gelir misin bana?'

Yüzümde dünyada var olmuş en şapşal gülüşle ve dolan gözlerimle devam ettim.

'Benim olduğunda, hayatım senden ibaretti artık... Ruhun tamamlandı, ruhuna dokunduğunda. Her an daha fazlasını isterken, beni kendinden bir an olsun mahrum bırakmamak için gelir misin bana?'

Bulanıklaşan görüşümün, okuduklarımı engellemesinin önüne geçmeye çalışarak zorlukla geriye itmeye çalıştım gözyaşlarımı.

'Her ne yaşanırsa yaşansın, bir daha beni yokluğunla sınamamak, asla tükenmeyecek güveni birlikte öğrenmek için... Sırlar, sınırlar olmadan sadece birbirimize ait olacağımız bir gelecek için gelir misin bana?'

Elimde biriken notları üst üste koyup bir elimle kalbimin üzerine bastırdım olmaları gereken yerde saklayabilmek için...

'Seni özledim deyip kollarıma geldiğinde, gittiğinde duran zaman yeniden akmaya başladı; tek bir saati, tek bir anı kaçırmamak için... Tüm zamanların bizim olması için, gelir misin bana?'

Ve sonuncuya uzandım ama boştu. Küçük kartonun arkasını çevirmek üzereyken sesini duydum ve başımı kaldırdığım anda takılı kaldı bakışlarım gözlerinde, elleri uzanıp ellerimi tuttu.

"Seni her zaman seveceğim meleğim. Şu andan itibaren"

baren sonsuza kadar yanında olacağım. Yıldızlar parlama-
yana, gökyüzü yanana, kelimeler anlamlarını yitirene kadar senin olacağım. Ve biliyorum ölürlen bile aklımda bir tek sen olacaksın. Karanlıklarımı aydınlatan ışık, buz tutan kalbimi ısıtan sıcaklık, ruhuma dokunabilen aşk... Bilmediğim kaçtığım tüm duyguları korkusuzca yaşama-
yı öğreten, tüm hayatım boyunca beklediğim, içimdeki boşluğu dolduran yanımda, diğer yarımısın. Sen benimsin. Bana verdiğin en büyük hediyeye, sana... Kalbimi, ruhumu, tüm varlığımı emanet etmeye hazırım ben. Ellerimi uzatsam, tutar mısın? Hüzünlerimizi, umutlarımızı, hayallerimizi ve mutluluğu paylaşmak, birlikte büyümek için... İzin verir misin korumama, sadece kendime saklamama? Kalbini, güvenini, sıcaklığını, aşkını, saflığını, kokunu, nefesini, tüm gülüşlerini...

İkimizin, tanrının ve tüm dünyanın huzurunda sonsuza dek benim ve sonsuza dek senin olabilmem için, biz olabilmek için evlenir misin benimle?"

Düşünmeden dökülmeye başladı dudaklarımdan kelimeler ardı ardına, durmadan, duraksamadan... Kendimi aşkın kollarına bıraktım ve izin verdim gözyaşlarıma bir kez olsun mutlulukla aksın.

"Ben yalan söyledim sana. Kaçtığım ne sendin, ne başkalarının düşünceleri... Kendimden kaçtım ben, sana hissettiklerimden. Gözlerin, tenin, ruhun benimkine kaçtığı anda, her an büyüyen, varlığımı ele geçiren sevgiden kaçtım ama daha ilk andan biliyordum. Seninle var oldum ben. Seni beklemiştim ve sana aittim. Ne senden başkası olur ömrümde, ne de ben olurum. Senden başka hiçbir şeye yer yok içimde, hep seninin.

Bırakmamak üzere tutarım ellerini, bir ömür gözlerine aşkla bakarım. Yanımdayken bile özler, kollarını açtığı anda koşarak girerim sıcağına. Tüm şarkılarını, sana

söyler kalbim... Beni al. Sakla, koru hiç bırakma. Seni seviyorum Lucas."

Belime sarılan kollarla, ayaklarım yerden kesildi. Gözlerimde parlayan yaşlara inat, yüzünde ışıltı saçan gülümsemesiyle, aşkla buluştu dudaklarımız ikimiz de nefessiz kalana dek... Çeneme, burnuma, yanaklarıma kondurduğu sayısız öpücüğün ardından alnımda durakladı.

"Bir kez daha söyle lütfen."

"Bir değil, binlerce kez söylerim sevgilim. Seni çok seviyorum..."

Sağ elimde, sanki bütün gecenin gerçekliği onlara bağlıymış gibi göğsüme bastığım notlara uzandığında isteksizce açıldı parmaklarım. Alıp ceketinin iç cebine koydu. Sol elimi avucunun içine aldı ve az sonra hayatımda gördüğüm en güzel yüzük parmağımdaydı. Ortada tüm zarafetiyle parlayan kalp kesimli elması, iki yanından çembere zümrüt ve safir taşları bağlıyordu. Tıpkı onun gözleri ve benim gözlerimin mühürlediği kalplerimiz gibi...

Bir eli elimde, diğeri belimi sarmış yavaşça çardağın içine kurulu, yumuşak kabarık yastıklarla desteklenen devasa sedire yönlendirdi beni. Mumlarla aydınlatılmış ve büyük vazoların içine yerleştirilen çiçeklerin ferah kokusu sarmıştı her yanı. Özenle hazırlanmış yüksek tepsiyi ortamıza aldı. Sıcak kalacak şekilde bekleyen yemeklerimizin ve şarabımızın servisini yapıp, yanıma yerleşti.

Yemek sırasında, bugün kız kardeşinden öğrendiklerimi ve sevgisiz geçen çocukluğunu bir kez de ondan dinledim. Küçük bir çocuğun, umutsuzluklarına, gelişmekte olan bir delikanlının isyanlarına, yetişkin bir adamın güvensizlikle ve içinde kalan boşluklarla ailesinden uzaklaşmasına şahit oldum sevdiğim adamın sözlerinde. Onunla birlikte, benim de canımı yakan yaralarına

ulaşmak istedim ve çok daha iyi anladım. Yine bir göl kıyısında beni dinlerken neler hissettiğini.

Bu kez ben uzandım ellerine, kollarımı boynuna doladım. Bekletmeden sardı beni sımsıkı, başımı göğsüne saklayıp, kokusunu çektim içime. Olduğumuz yerde telaşsız, yavaş adımlarla sallandık. Dudakları kulağıma yaklaştı önce.

"Benim ol meleğim."

"Seninim sevgilim."

"En derinlerinde sakla beni bu gece ve her gece..."

Soluğu değdi tenime ilk önce ve ardından çenemin çizgisinden, dudaklarıma bir yol çizdi usulca. Aralanan dudaklarımda gezinen dili, ağzımın içine ulaştı. Bir elim sıkıca ensesine dolanmış diğeri saçlarının arasında tükenmez bir istekle karşılık veren bedenim, ateşler içinde, dokunuşlarına aç kıvrandı. Kalçamı kavrayan ellerinden destek alıp, sürtünerek, kıvrılarak tutkunun dansına eşlik etmeye başladım.

Derinden inlemelerle ısırarak, emerek, öperek birbirini talan eden dudaklarımız, dillerimiz birbirine karıştı. Bir titrek, diğeri becerikli parmakların açmaya çalıştığı düğmeler, hızla kurtulduğumuz kıyafetlere inat... Zevkle ıstırapı birbirine karıştırır yavaşlıkta dokunuşlar, okşamalar ve öpücükler eşliğinde çıkarılan giysilerin esaretinden kurtulan çıplak vücutlarımız, yataкта birbirine dolandı. Lucas, en derinlerimle buluştu yeniden ve yeniden.

Çardağın kalın koyu renk kumaşına rağmen, gözlerime dolan gün ışığı mutlu rüyama ısrarla saldırdı uyanmak zorunda kaldım. Heyecandan kıpır kıpırdı içim. Bir yüzük müydü, evlilik teklifi almış olmak mıydı bu duyguyu yaşıtan? Yüzükler atılır, teklifler unutulur, nikâh için atılan imzaların yerini mahkeme salonları alabilirdi

oysa... Bunu en iyi bilmesi gerekenlerden biriysen, neydi bu hale getiren beni?

Yavaşça sıyrıldım, sırtımı saran kolların arasından. Huzurla uykusuna devam eden sevgilimin yüzünü izledim bir süre. Ardından gölün gün ışığıyla aydınlanan, nefes kesen manzarasına daldı gözlerim. Daha dün gece, burayı sabah görmeyi dilemiştim ve bu muhteşem adam, sanki aklımdan geçeni bilirmiş gibi hazırlamıştı her şeyi.

Şimdi anlıyordum ki, dün gece; tanıştığımız andan beri söylediklerinin, düşündüklerinin bir özetiydi sadece. Bu güveni gözleriyle, sözleriyle, yaptıklarıyla aşılamıştı bana. Birçoklarına göre kısacık bir zaman dilimiydi bizim ilişkimiz ama her anında aylar, belki yıllar saklıydı.

Verdiği tüm sözleri tutmuştu Lucas. Gözlerimden hüznü silmiş, varlığını inkâr ettiğim aşka inandırmış, kalbimi, eksik kalan ruhumu tamamlamış, beni-bizi bir bütün yapmıştı. Bana rağmen hem de!

"Beni izlemekten çabuk sıkıldın meleşim." Omzuma konan minik öpücüklere gülümsedim. "Beğendin mi burayı?"

"Çok. Huzur dolu, her şeyden uzak... Daha sık gelebilir miyiz?"

Göğsümde tuttuğum battaniyenin altından, kolları belime dolandı. Bacaklarını iki yanımdan uzatıp, yüzü boynuma saklı saçlarımın kokusunu çekti içine. Sırtımı göğsüne yasladı, aramızdan havanın geçmesine bile tahammülü yokmuş gibi.

"Teninin kokusuna, benimkinin karışmasına bayılıyorrum."

"Ben de, sen kokmaya bayılıyorum sevgilim."

Gülümsediğini, öpücüklerinin arasında kıvrılan dudaklarından anladım. Sevgi sözcüklerine verdiği tepkiye kıkırdamamak için dudaklarımı bastırdım. Şekerci dü-

kanına dalmış çocuklar gibi yüzü aydınlanıyordu tek bir kelimayla.

"Lena? Her sabah seninle böyle uyanabilmek için daha fazla beklemek istemiyorum. Hemen evlenelim."

"Tabi. Hadi Vegas'a gidelim ya da en kısa yoldan kim evlendirebilirse bizi ona!"

Duraklayan dudaklarının arasından ısıklık gibi çıktı nefesi. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Çok ciddiym. Ben seninle olmak istiyorum Lucas. Düğünler, gelinlikler, yığınla saçma sapan hazırlıkları değil!"

"Sen muhteşem bir kadınsın bebeğim." Derin bir iç çekti. "Ama ben, kendi düğünümüzde seni gelinliğinle, bir melek gibi süzülürken görmek istiyorum. Tüm kadinların senin kadar muhteşem bir gelin görmedikleri, göremeyecekleri için kıskanmalarını, erkeklerin hepsinin dünyanın en şanslı adamı olduğumu bilmelerini istiyorum."

"Ben hep seninim. Kimin ne bildiği, ne düşündüğü umurunda değil."

"Bir aya ne dersin? Sen sadece gelinliğinle ilgilen kalan her şeyi bana bırak."

Arkaya uzanıp ensesine sabitlediğim elimden destekle, kocaman bir öpücükle dudaklarının arasına fısıldadı. "Sen nasıl istersen sevgilim!"

Seksi bir hırıltıyla cevapladı, öpücüğümü derinleştirmeden hemen önce. "Dikkat et bebeğim, buna çok çabuk alışabilirim."

Kıkırtılarının arasında bir kez daha aldı beni "Bu, en doyurucu sabah kahvaltısıyla güne başlayacağım bir ömrün başlangıcı," diyerek. Toparlanmayı başarıp dışarı çıktığımızda, el ele yürüdüğümüz arabanın yanında bir de minibüs bekliyordu. Bizi gören Henry hemen kapımı-

zı açıp beklerken, minibüsten çıkan üç adam hızlı adımlarla çardağa yöneldiler.

İlk defa, yüzünde bu kadar büyük bir gülümseme gördüğüm Henry "Bay Ross, Bayan Suri, tebrikler etendim," dedi koltuğuna yerleşirken.

Lucas, yüzük olan elimi dudaklarına götürürken bana bakıyordu. "Teşekkürler Henry."

Lucas, akşam için beni alacağını söyleyerek gittiğinde, hızla kendimi duşa attım. Lucas ve Jillian'ın anlattıklarından sonra annelerine karşı önleyemediğim bir öfkeye başlamıştım ve bu beni korkutuyordu. Kendi anneme, beni yalnız bırakıp gittiği için kızıyordum ama o en azından çekip gitmişti. Bayan Ross ise, çocuklarına gözlerinin önünde işkence etmeyi seçmişti, bu çok daha acıydı.

Annem için biriktirdiğimden habersiz olduğum, incinmişliğin getirdiği, öfkeyle dolu sözler dönüyordu aklımda ve bunu tetikleyecek bir şey olur da, çenem bir anda çözülür, bütün geceyi mahvederim diye stres girmiştim. Daha fazla düşünmemeliydim. Düşündükçe kendimi dolduruyordum! Gerginliğimden arındırarak kadar uzun bir banyonun ardından saçlarımı havluyla kuruttum ve evin içindeki tıkrtıllara yöneldim. Will, yüzüme bile bakmadan parmağımın üzerine atlayarak, yüzüğüme aşk dolu bakışlarla saldırdı.

"Merhabaaa güzel, parlak şey..."

"Merhaba Will, ben de buradayım. Hem senin başında olman gereken bir iş yerin yok mu?"

"Var tabi tatlım ama bunu senin, suratsız koca adamına da söyle olur mu? Akşam ki yemeği bana şimdi söyledi. Hem seni, hem kendimi ancak hazırlarım."

Yüzümü buruşturmadan duramadım. Ben kucaklamalar, tebrikler beklerken sevgili arkadaşımın tek yap-

acağı, akşamın planını düşünmek ve yüzüğümlle cilveleşmekti. Hani tanımasam, neredeyse "beni umursamıyor" diyecektim. Parmaklarımı ellerinden kopararak çekip, odama yöneldim ve kapıyı açmamla kendimden utan-dım.

Yatağımın ortasında kocaman bir meyve tabağı, çeşit çeşit çikolatalar, buz kovalarında bekleyen şampanya şişesi ve elinde şampanya şişesini sallayan Dante!

İkisi birlikte "Tebriklerrr dünyanın en güzel gelini!" çığlığı koparıp sevinç gözyaşları dökmeme sebep oldular. Şampanyanın patlamasıyla, Will saçıma minik bir taç duvak yerleştirip, kocaman bir kucaklamayla sardı kollarını. Yanağıma kondurduğu şımarık öpücüğün arasından kıkırdıyordu.

"Tatlım, yüzünün halini görmeliydin! Böyle bir haberi, kutlamayacağımızı düşündüğüne inanamıyorum."

Şampanyayı bardaklara doldurup uzatan Dante, tüm yüzüne yayılan gülümsemesiyle beni kendine çekti. Sımsıkı sarılıp yanaklarımı sildi. "Sana ağlamayı yasaklıyorum hayatım. Şişmiş gözlerinle, müstakbel kayınvalidenin karşısına çıkmama izin vermeyeceğim."

"Şiş gözlerle çıkmam yasak ama sarhoş çıkabilirim öyle mi?"

Dante ve Will kadeh kaldırdı. "Aşkdan ve şampanyadan sarhoş gelinlerin şerefine!"

Kıkırdayarak beni yatağa yönlendirdiler. Müziğin ve yiyeceklerin tadını çıkarıp, çığlıklarla şarkıların eğlencesine eşlik ettik. Deliler gibi tepinerek dans ettik. Saçlarına çekilen fön bile, en azından bir saat sürdü. Çünkü fırçalar saçlarıma dolanmaktan çok, mikrofon işlevi görüyordu o sıralarda. Sinirlerim alınmıştı sanki kendimi tüy kadar hafif hissediyordum.

Hazırlıklarımız bittiğinde, dolabın karşısında üçlü

bir savaş içindeydik. Hepimiz bir elbisenin kenarından tutmuş, 'Bu olacak!' inadıyla, diğerlerine çemkiriyor bir yandan da kıkırdıyorduk. Öyle ki müziğin kısıldığını bile farkına varmamıştık.

Kalçamı saran ellerle yalnız olmadığımızı anladığımızda, Lucas'ın dudakları boynuma dokundu. Gözlerimi kapatıp kokusuna sığındım bende. Durumun Will'in bacaklarının altından çıkmış olabileceğine kanaat getirmiş olacak ki kısılmış gözlerini ona dikti.

"Beraber hazırlanma anlayışınız, sevgilimi iç çamaşırlarıyla dolaştırıp elbiselerini çekiştirmek mi? Kapıyı bile duymuyorsunuz! Saate baktınız mı hiç?"

"Merhaba suratsız! Sana neden evet dediğini sorgulamaya devam etsem de tebrikler." Dante başını eğmiş, benim suçum yok tavırlarındayken Will tepişmeye meraklı ergen havalarındaydı!

Hepimizin elinden elbiseleri kapıp yatağa attığında kıkırdamaya başladım ve Lucas'ın gözleri daha da büyüdü. "Ah tanrım! İki şişe birden mi içtiniz! Siz ikiniz, hemen gidip hazırlanın yoksa elimde kalacaksınız!"

Will ve Dante gözlerini devirseler de kuyruklarını kıstırıp çıktılar odadan. Lucas beni kapıldığı gibi dolabıma yöneldi.

"Lena?" Parmaklarıyla çenemi tutup bakışlarına kaldırdı yüzümü. Bu halimi çok içtiğime yormuş olmalı ki, yüzünde eğlenen bir ifade vardı. Her an dalga geçmeye başlayacakmış gibi alayla kıvrılmıştı dudağının bir tarafı.

"İyiyim ben. Sarhoş muamelesi yapma sakın! Yaramaz çocuklarını azarlayan babalar gibiydin az önce ona kıkırdıyorum."

Dudaklarını büzdü. "Seviyorum o ikisini homurdanırken görmeyi ama abartmışsınız."

"Biraz eğlendik o kadar, çocuklar kutlama yapmak için."

temişler bizim için ve sen de abartıyorsun. Hadi seç bir tanesini de giyeyim artık. Büyükanne mi görmek istiyorum." Elbiseleri incelemeye başladım büyük bir özenle.

Yeşil elbisemi askıdan çıkarıp, giyinmeme yardım etti. Ayakkabılarımı da giymiş hazırım demek için dönmüştüm ki bakışlarıyla karşılaştım. Kollarını göğsünde birleştirmiş, 'Konuşmanı bekliyorum!' bakışlarıyla bekliyordu. Sırlar olmadan diye söz verdiğimi hatırlattı aklımın bir köşesi.

"Anladın işte. Elimde değil, geliyor bu akşam beni. Özellikle annen..." Gözlerimi kaçırdım. Düşüncelerimi söylemek rahatsız ediciydi benim için. Her ne olursa olsun annesiydi o. Kızabilirdi, tartışabilirdi ama aralarının daki bağı, anne-oğul sevgisini inkâr edemezdi.

"Aklından geçenleri görebiliyorum! Daha dün gece konuşulanları hazmedmeden tanışmak zorundasın annemle." Minik bir gülümsemeye kıvrıldı dudakları. "Sakın düşündüklerin için suçlu hissetme. İnan bana, o kendini hiçbir şey için suçlu hissetmez. Sevimli bir tanışma olacağına dair söz veremem ama seni rahatsız edecek bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Parmak uçlarımda yükselip teşekkür öpücüğümü verdim ve gülümseyerek son noktayı koydum. "Biliyorum. Hadi gidelim artık. Büyükanne mi özlediğim konusunda ciddiylim."

Çantamı alıp hızla kapıyı açarak iki kafadarın yanına ulaştım. Kravatlarını ve yakalarını lüzumsuz bir kontrolden geçirdim. Omzumun üzerinden baktığımda yüzünde takılı kalmış garip bir gülümsemeye bize yaklaşıyordu Lucas. Aniden konuyu değiştirip neşeli ruh haline geçiş yapmam şaşırtmıştı belli ki!

Yaklaşık bir saatlik yolculuğun ardından, büyükbabamın muhteşem evine ulaştık. Aile yadigarı olan ev çok

uzun zamandır onlara aitti ve özenli davranılarak dokusuna hiç zarar verilmeden modernize edilmişti. Büyük, görkemli ve insana tarihin sayfalarında geziniyormuş hissi veriyordu.

Büyükannem ve büyükbaba kapıda karşıladılar bizi. İkisnin de gözlerinin içi gülüyor, mutlulukla ısıldıyorlardı. Kapı önünde yaptığımız kısa sohbetin ardından, yemek salonuna doğru ilerlemeye başladığımızda derin bir nefes aldım. Bu gecenin güzel geçmesini dileyerek, büyük çift kanatlı kapıdan içeri adımımızı attığımızday- sa, artık alıştığım Jillian kucaklamalarından biriyle karşılaştım.

"Selam tatlım. Sonunda gelebildiniz. Gerçekten sıkılmaya başlamıştım artık." Bir adım geri çekilse de ellerimi tutmaya devam ediyordu ki parmağı yüzüğüme takıldı. "Aman tanrım! Bu düşündüğüm şey mi? Dün parmağında olmadığına eminim. İştten sonra mı? Bu harika! Çok sevindim! Tebrikler, inanamıyorum artık gerçekten kız kardeş olacağız..." Boynuma doladığı kollarının sıkılığıyla boğulma tehlikesi geçirmek üzereydim. Jillian'sa ciyaklamaya devam ediyordu.

"Jillian..."

"Ah tanrım evleniyorsunuz! Şimdi yemeğe geçelim diyecekler ve ben beklemek zorunda kalacağım ama bak sakın kaçabileceğini düşünme! Her anını ayrıntılarıyla öğrenmeliyim."

"Jillian..."

Bütün gözler bize dönmüş kimisi merakla, kimisi şüpheyle süzüyordu. Lucas sonunda dayanamayıp araya girdi. "Jillian! Lena'yı boğmaktan vazgeç artık!"

"Şey. Evet! Affedersin Rob. Tebrikler!" Beni bırakıp kızarmış bir suratla beceriksizce Lucas'a da sarıldı ve tam da o an jeton düşmüş olmalı ki sordu. "Lena kim?"

Arkamızdaki ikilinin kıkırtıları, sesli gülmelere bıraktı yerini. Dante ve Will şaşkınlıkla bakan kızın iki koluna geçirerek bizden kopardılar. "Gel tatlım. O kısmını biz angılatalım. Lucas sürprizini bozduğun için daha fazla kızmadan uzaklaşsak iyi olur! Bu arada ben Will ve bu da Dante..."

Açıklama bekleyen yüzlerle bakiştığımız sırada, büyükbaba elimize birer kadeh tutuşturdu. Lucas boşta kalan eliyle beni yanına çekti. "Bu güzel haberi hepini-ze ilk duyuran olmaktı niyetim ama..." Belimdeki elini sıkılaştırdığında ona döndüm ve aşkla bakan gözlerine gülümsedim. "Meleğimden, tüm hayatımı ona adamak, bir ömrü beraber geçirmek için iznini istedim, o da kabul etti. Bir ay sonra evleniyoruz."

Büyükbaba kıkırdadı. "Tebrikler çocuklar. Desenize, bu gece çifte kutlama yapacağız." Daha da büyüyen şaşkınlığın arasında kolunu büyükannemin omzuna sardı. Kadehini kaldırdı. "Biz biraz aceleci davrandık. Evlendik!"

Salonu kaplayan derin sessizliği Lucas'ın kahkahası bozdu. Büyükbabasına sarılırken bir yandan da konuşuyordu. "Utanmalısın yaşlı adam. Gençlere öncelik tanımaya ne oldu?" Büyükanne dönp ona da sarıldı. "Tebrikler büyükanne."

Büyükanne ve benim dolu gözlerle birbirimize sarnılmamıza Dante, Will ve Jillian'da katılınca, kocaman bir sevgi yumağı olduk. Tebrikler, mutlulukla atılan kahkahalar birbirine karıştı. Bay Ross'da gülümseyerek, içten görünen tebriklerini ilettiğinde geriye tek kişi kalmıştı. Somurtmuyordu belki ama gülümsemedi da. Durumdan hiç memnun olmadığı ortadaydı! Yavaş adımlarla bize ulaştı.

"Daha tanışmadan, evlilik haberlerini almamız ilginç oldu ama tebrikler," dedi ruhsuz bir ses tonuyla.

"Hadi yemeğe geçip bir an önce kutlamaya başlayalım," diyen büyükbabayı takip ettik.

Yemek boyunca herkes hoş bir sohbe girişmişti. Büyükanнем ve büyükbaba ortadan kayboldukları birkaç günü, geçmişini yeniden yaşayarak, tanıştıkları, birlikte zaman geçirdikleri yerlerde olduklarını ve kaybettikleri zamana daha fazla tahammülleri olmadığı için de bir an önce evlenmeye karar verdiklerini anlattılar. Yaşları gereği, ilana gerek olmadığını düşünmüş ailecek yenecek bu yemeğin kutlama olmasını istemişlerdi ve şimdi mutlulukları ikiye katlanmıştı.

Sohbetimize rahatça yerleştiğimiz koltuklarda devam edeceken Jillian kapıp geldiği kâğıt kalemlerle, benim ikiliyi de yanına katmış şimdiden düğün planlarına, gelinlik tasarlamaya girişmişlerdi. Onlardan kaçmayı başardığım sırada konuşabilmek için büyükanнемin yanına gidiyordum ki yolum kesildi. Görenlerin anlaması için yüzünde sahte bir gülümsemeyle yaklaşmıştı Bayan Ross.

"Lafı dolandırmayı sevmem. Bu yüzden hemen konuya gireceğim. Seni henüz tanımıyorum ve bu da aldığınız evlilik kararını onaylamamam için yeterli bir sebep! Robert, şimdilik mutlu görünüyor ama kendini fazla kaptırmasan iyi olur. Üzülmeni istemem." Sahteliği ve söyledikleri sinirlerimi gerse de diğerlerinin hatırına, aynı gülümsemeyle bir sahte maske de ben taktım yüzüme.

"Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim Bayan Ross ama biz ortak bir mutluluğu paylaşıyoruz. İlişkimizi güven ve dürüstlük üzerine kurduk. Sizin de söylediğiniz gibi, ne kadar sürer bilinmez elbette ama sevgimle devam ettiği sürece birlikteyiz."

Tatlım, çok gençsiniz ve çok saf. O, nasıl desem... Çabuk sıkılan, bağlanma sorunu olan genç bir adam. Hayatında her zaman birçok kız oldu. Yine olacaktır. Evleneceğin adamı iyi tanimalısın."

"Evleneceğim adamı, bugüne kadar ciddi bir ilişki yaşamamasının sebebini, kadınlara olan güvensizliğinin nedenini bilecek kadar iyi tanıyorum. Bir ay sonra evlenecek olduğumuzu düşünürsek bağlanma sorunu olmadığına da eminim. Doğru insan, doğru zaman önemli olan! Daha önce yaşadığı ilişkiler benden önceydi ve biz geleceğimizi planlıyoruz, geçmişte yaşamıyoruz değil mi? Sohbetimize daha sonra devam etmemizin mahsuru olmaz sanırım. İzninizle büyükannem beni bekliyor." Günlerdir yüklenen öfkem taşmak için fırsatı çeneme vurarak bulmuştu. Anne olmasına saygım vardı ama iğneleyici ses tonuna, saldırgan tavrına savunmasız kalamadım. Yanından geçip gideceğim sırada elini koluma koydu.

"Son bir şey daha var!" Zehrini akıtmaya başlayan fısıltıları, tıslamaya döndü. "Sana şimdilik müdahale etmeyeceğim. Kendine olan aşırı güveninle, sen zaten her şeyi çok geçmeden batırırsın eminim ama hem babamı, hem oğlumu ellerinize bırakacağımı sanma sakın! Büyükannen iyi biliyorum, ben küçük bir kızken annem anlatmıştı. Annemden mutluluğunu çalan kadının, onun yerini almasına asla göz yummam!"

"Bakın, annenizle ilgili bir konuda konuşmak bana düşmez ama büyükannemin kendisinden çok daha önce büyükbabanın hayatında olduğunu bildiğinize eminim. Annenize üzülmenizi anlıyorum... Ben de annemi kaybettim. Nasıl hissettirdiğini çok iyi bilirim ama yıllardır birbirini bekleyen, mutluluğu bulmak için ömürlerini geçiren o insanlardan uzak durun! Büyükannem, kimsenin

mutluluğuna göz dikecek bir kadın değil." Sakin konuşmamı devam ettirebilmek için derin bir nefes aldım. Göz ucuyla Lucas'ın ayaklanmış bize doğru geldiğini görünce hızla konuşmaya başladım. "Benimle istediğiniz kadar uğraşabilirsiniz hiç önemli değil ama büyükannemin canını yakmanıza, onu üzmenize asla izin vermem!"

Büyükannem benim tek ailemdi ve onun hayatım boyunca ilk kez böyle güldüğünü, mutluluk saçtığını gördükten sonra, elinden alınmasına asla göz yummadım. Hayatının aşkına kavuşmasının önüne geçecek herkesin, her şeyin önce beni geçmesi gerekecekti ve Bayan Ross da henüz bunu bilmiyorsa bile ilk denemesinde öğrenecekti!

Bu sırada yanımıza gelmiş olan Lucas, annesine attığı şüphe dolu bakışlarını ayırıp bana döndü. Yüzümden neyin, ne kadar anlaşıldığını bilemiyordum ama o beni gözlerime baktığında tüm duygularımı görecektik kadar tanıyordu. Eğer gözlerimden her anlamı çıkarabiliyorsa -ki çıkarıyordu- ben şu an, 'lütfen sorma' diye yalvanyordum. Gülümsemeye çalışarak, uzattığı elini tuttum.

Güzel haberlerle dolu gecemize, annemin her zamanki memnuniyetsiz tavırlarının rahatsızlığıyla başlasak da, beklenmedik şekilde babamın bizden yana tutumuyla görmezden gelmek zor olmamıştı. Kadınları umursamayan, sohbetlere uzak duran, umursamaz bildiğim babam beni şaşırtmıştı bu akşam. Büyükanne ve Lena'dan hoşlandığı açıkça ortadaydı ve sanırım ilk defa bir konuda ortak fikirdeydik onunla. Biz doğru kadınları sevmiştik ve onların da bizi seçmiş olması eşine az rastlanan, büyük bir şanstı.

Yaşadığı hayatı her şeyiyle kabullenen, sineye çeken babama karşı, ilk kez içimde bir burukluk hissettim. Daha önce hiç görmediğim aşık yanını açmıştı, duygusuz olarak nitelendirdiğim adam. Bizim ne kadar şanslı olduğumuzu söylerken, gözleri hüznle annemin üzerindeydi. Tüm yaşananlara rağmen âşık bir adamın bakışları, bir zamanlar onu sevdiğini söyleyen kadını izliyordu. Belki de hâlâ bir umut bekliyor, bir kıvılcım arıyordu.

Kendimi onun yerine koymam da, babamı anlamam da mümkün değildi. Söz konusu Lena olunca, bu üzerimde düşünmeyi bile kaldıramayacağım bir ihtimaldi. Kansı ve abisi arasındakileri bilmesine rağmen böyle bakabilmesi... Babam bir gecede gözümde bambaşka bir yere gelmişti. Tanıdığım en fedakar âşık olmuştu.

"Lucas, nerede yaşayacağınızı konuştunuz mu?"

Büyükbabamın sorusuyla daldığım düşüncelerden uyandım. "Henüz konuşmadık büyükbaba. Evimizin, Lena için sürpriz olmasını istiyorum."

"Ben burada, bizimle yaşarsınız diye ummuştum oğlum. Sofia'yla torunlarımızın bu evin içinde doğup, yanı başımızda büyüdüklarını hayal etmiştik."

"Merak etme büyükbaba uzakta olmayacağız. Hatta fazlasıyla yakınınız ama düğüne kadar hep birlikte burada kalırsınız diye düşünüyorum. Yoksa Jillian'da Will'in evine kamp kuracak ve ben o küçücük evde, üç deliyle kalacağım!"

"Will'in evi mi? Senin evine ne oldu evlat?"

"Müstakbel gelininiz, evime hiç gelmedi baba. Ben de eve ancak birkaç günde bir uğruyorum." Karşımdaki iki adamında kaşları hayretle kalkmış, yüzlerinde söylediğime anlam vermeye çalışan ifadelerine güldüm. Büyükbabam az çok tahmin ediyor olacak ki bıyık altından sırıyordu.

"Eh ne diyelim, kulübe hoş geldin oğlum!" Elindeki kadehi kutlama havasında kaldırmıştı.

"Senin evinde yaşamayacaksanız ve buraya yakın olaksa, benim aklıma gelen tek bir yer var." Gözleri parladı babamın. Bu sürprizlerin yanı sıra baba-oğul gecesiydi anlaşılan! Bana verdiği arazi ve üzerindeki evi babam çok beğenerek almıştı, annem ise nefret etmiş, kesinlikle orası için hiçbir şey yapılmayacağını buyurmuştu. "Bir ayda nasıl adam edeceksin o evi?"

"Bu yeni bir fikir değildi baba. Evdeki çalışma iki aya

vakandır sürüyor, üç haftaya kadar teslim edilecek. Düğün hediyem evimiz olacak!"

"Harika olacağına eminim evlat ama biliyorsun, annen gördüğü anda kıyameti koparmıştı. Defne orada yaşamak istemeyebilir, emrivaki yapmadan görmesine izin versen daha iyi olmaz mıydı? Senin ve benim seviyor olmamız, kadınların da aynı şeyleri hissedeceği anlamına gelmiyor."

"Lena çok farklı baba. Bizden daha çok seveceğine eminim."

Lena'ya kaydı bakışlarım. Üç kafadarın arasında kalmış, her neyin peşindeyseler harareti bir tartışma içindeydiler. Hiç şaşırmadığım şekilde, Will ve Jillian bir taraf oluşturmuş gibi görünüyordu. Lena'nın ise karşılarında olduğu inatla başını sallamasından belliydi ve Dante, sürekli iki tarafa laf yetiştirmeye çalışan haliyle ara bulucu rolünü üstlenmişti. Büyükanne hepsini gülümseyerek izliyordu. Bu evde, ilk kez aile taklidi yapan insanlar yerine, gerçek bir aile vardı. Çocukluk hayallerimde dilediğim sahne gözlerimin önündeydi şimdi ve benim çocuklarım böyle büyüyecekti...

Evimizle ilgili, doğru bir karar aldığımıza son birkaç gündür kesin olarak emin olmuştum. Aslında İtalya'dan döndüğüm gün karar vermiştim evi yenilemeye ve hiç gelmeyecek olma ihtimaline rağmen, o yeri her bir karişyla meleşimin kendi cenneti olarak düzenlemek üzere çalışmayı başlatmışım.

Sohbet işe ve işime musallat olan pislik herife kaydığında, üçümüz kafa kafaya verdiğimiz halde, ne kadar düşünsük, bir o kadar batıyor, tek bir sonuca varamıyoruz. Adamın bileğindeki ağaç dövmesi dışında hiç ipucu, parmak izi veya dna kalıntısı yoktu elimizde. Polisin ve bizim yürüttüğümüz araştırmaların da çıkmaza girmesi sinirlerimi germeye devam ediyordu. Adam tek bir hata

yapmıyor, ne istediğini anlamamıza olanak tanımıyordu.

Derdi sadece işimleyse altından kalkamayacağım şey değildi. Sabırla beklerdim. Elbet bir yerde hata yapacaktı! Aklıma takılan, uykularımı kaçıran önümüzdeki günlerde tüm ülkenin duyacağı düğün haberimizle, pisliğinin Lena'ya yönelmesi ihtimaliydi. Bunları anlaşıp, düğün öncesinde huzurunu bozmak istemiyordum ama onu habersiz bırakırsam savunmasız kalabileceğini de göz ardı edemiyordum. Şimdilik benimle olmadığı her an yanında Henry'nin bulunmasına ikna ederek başlayacaktım ve gerekirse daha ciddi önlemler almam gerekecekti.

Rob! Annem Defne ile konuşuyor. Yüzündeki gülümsemeden hiç hoşlanmadım. Araya girmemi ister misin?

Gözlerim hızla konuşan ikiliyi buldu. Buraya gelirken aklımcı plan yapıyordum ikisini mümkün olduğunca yalnız bırakmamak adına ama konuşmaya başlayalı ne kadar olmuştu fark edememiştim bile! Jillian'a hızla bir teşekkür mesajı yazdım. Kız kardeşim büyümeye başlıyordu sonunda. Lena ile aralarındaki sıcaklık, aile adına düşündüklerim için güzel bir gelişmeydi ve görünen o ki Jillian, bunu içten gelerek yapıyordu. Annem ve Jillian arasında ne yaşandığını henüz bilmesem de, kısa bir süre önce bavullarını toplayan kardeşim büyükbabamın yanına taşınmıştı ve o zamandan beri farklıydı. O şımarık annesinin genç kopyası kız kardeşim gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Büyükbabam, inatla Jillian'ın kendisini yeni yeni bulmaya başladığını söylerken yanılmıyordu muhtemelen.

Büyükanneyi telaşlandırmamak için, yavaş adımlarla annem ve Lena'ya doğru gitmek için ayaklanmıştım. O sırada

zada konuşmayı bitirdiğini belli eder şekilde hafif bir baş sallayarak izin istedi Lena ama annem elini koluna koyarak durdurduğunda o çok iyi bildiğim bakışlarını tanımak zor olmadı. Ne zaman sivri diliyle birini yaralamayı düşünse belirirdi bu ifade. Hızlanan adımlarımla, yanlarına ulaştığımda ummadığım şekilde annemin sinirle gerilen yüzünü, Lena'nın ise kararlı bir ifadeyle dimdik bana yeldiğini gördüm.

Annemle, sınırları belirleyen bir konuşma yapacaktık ama şimdi değil! Meleğim kendi savaşını başlatmışken, edeceğim bir müdahale onu ezmek olurdu. Annem, nasılsa bana gelecekti bunun üstüne ve aralarında konuştuğularının çarpıtılmış versiyonunu kısa bir süre içinde ondan dinleyecektim. Lena'ya soru sormadım. Desteğimi göstermek, anlatmak isterse hazır olduğumu bilmesi için, koluma attığı elinin üzerine parmaklarımı sarıp, hafifçe sıktım.

"Bu gece, burada kalmaya ne dersin? Büyükanne ile özlem giderirsiniz, fazla konuşmadınız."

"Çok sevinirim! Hem, hâlâ alacak hesaplarım var onlardan."

'Pekalâ, öyle olsun bakalım...' dedim kendi kendime. Konuyu değiştirmek istiyorsa, şimdilik üstelemeyecektim.

"Aslında bebeğim, düğüne kadar hep birlikte büyükbabamla kalalım diyorum. Çocuklar düğün planlamaya şimdiden başladılar, büyükanne de dahil olmak isteyecektir."

Jillian atıldı. "Şimdi biz de ayrı konudan bahsediyorduk. Tatlım, umarım itiraz etmeyi aklımdan dahi geçirmiyorsundur. Çünkü gelinlik ve düğün için sadece bir ayımız var. Birlikte olmamız en iyisi! Hem gelinliğini ben dikiğim için, provalarda da rahat ederiz. Evdeki atölyemi kullanınız, böylece sürekli gidip gelmekten de kurtuluruz. Bu eve biraz neşe lazımdı, kesinlikle burada olmalısınız."

"Jillian'la aynı fikirdeyiz! Zamanımız kısa ve bu düğün

nün bizim ellerimizden çıkması şart!" Will yeni ortağına destekten geri kalmıyor, Lena'nın annemle konuştuğu sürede Dante de gruba katılmış görünüyordu.

"Tatlım, büyükannenin yeni evlendiğini unutmayalım. Hazırlıklar süresince bütün zamanını bizim evde geçireceğini düşünürsek, küçük evimiz böylesi bir ıstılayı kaldırır mı bilemiyorum! Büyükbabanın durumdan hoşlanmayacağına henüz girmedim bile,"

"Zevzekliği kes çocuğum, büyükanne dayağı nasıl olur öğrenmene az kaldı!" Büyükanne Dante'nin enseesine patlattığı hafif tokada rağmen, gülümsemesini saklamıyordu. "Elbette son karar senin kızım ama hazırlıkların evimizde olması beni çok mutlu eder. Ne dersin?"

"Karar verildi o zaman. Buradayız!" Bu fikri sevdiği ses tonundan, neşeyle parlayan gözlerinden belliydi. Alnına bir öpücük kondurdum ve uzaklaşırken duyduğum Lena'nın boş tehdidine attığım kahkahayla, yaklaşmakta olan anneme döndüm. "Ama uyarıyorum! Abarttığınız anda düğün hazırlığı falan anlamam! Kaçar, soluğu ilk nikah memurunun yanında alırım."

"Memurların, damatsız nikâh kıydıklarını sanmıyorum bebeğim ve bu damat kesinlikle gelinini düğünde görmek istiyor. Bu canavarlara rağmen!"

Söylediklerimden hoşlanmayan annem, yüzünü buruşturmamaya çalışsa da pek başarılı olamadığının kendisi de farkındaydı ki, suçu içtiklerine atmayı seçmişti. "Robert, uzun süredir konuşamadık canım. Sanırım biraz fazla kaçırdım içkiyi, hava alsam iyi olur. Bahçede bana eşlik eder misin?"

"Tabi, açık hava iyi gelir!"

Bahçeye çıkana kadar sabretmiş olması bile gelişme sayılırdı annem için ama rakibini ciddiye almış olacak ki hesapçı davranıyor, temkinli gidiyordu. "Defne'ye karşı

hissettiklerinin yoğun olduğunu farkındayım ama sen de düğün için acele etmiyor musunuz?"

"Ben, onu ilk gördüğüm günden beri planlıyorum bu düğünü anne, fazlasıyla bekledim bile."

"Tatlım, senin için ne çok hayalim var bilemezsin. Kabul ediyorum, çok güzel bir kız ama senin tüm kız arkadaşların öyleydi. Mesela Nadia! Birkaç gün önce aradı. Sürekli senden, seni ne kadar sevdiğinden bahsettik... Biraz sakinleşip, bu aşk sarhoşluğunu attığında, pişman olacağın bir şey yapmış olmanı istemiyorum sadece."

"Anne, ben pişman olma aşamasını çoktan geçtim. Yaptığım, yaşadığım her şeyden eminim. Çok sevgili cemiyet arkadaşlarının meyvesi olup, her yönüyle annelerine benzeyen kızların umurumda olmadığını ne zaman anlayacaksın?"

"Ah Robert! İlk defa, kollarına hemen atılmayan bir kız gördün diye budala olma lütfen! Kötü biri olduğunu ima etmiyorum ama onu yeterince tanıdığını da sanmıyorum. Şu halinize bir bak tanrı aşkına! Büyükbaban da, sen de aptal aşıklara döndünüz."

"Benim halimden bir şikâyetim yok anne. Büyükbabamın da öyle! Var olmayan sorunlar üreten sensin."

"Anne gözüyle göremiyorsun! O kadın, büyükannenin hatıralarının üzerine geldi farkında mısın? Üstelik geçmişi de var bu hikâyenin. Sofia yüzünden, onu bir türlü aklından atamadığı için babam, annemin sevgisine karşılık bile vermedi yıllarca! Şimdi çıkmış karşıma, biz evlendik diyorlar. Üstüne üstlük sen de o kadının torunuyla evlenmeye kalkıyorsun."

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum. Senden izin istemiyorum! Seviyorum ve evleneceğim. Ne konuştunuz bilmiyorum ama ondan uzak dur! Eğer olması gerektiği gibi, bir anne gibi davranmayı beceremeyeceksen hayatıma karışa-

bileceğini düşünme bile! Sen o hakkını yıllar önce kaybet-
tin."

"İkinizi de bizden koparacaklarını biliyordum! Tannım
şimdiden başlamışlar... Kızımı bile aldılar benden. Buna
izin veremeyeceğim!"

Yıllardır bitiremediğimiz kavgalarımızdan biri daha
başlıyordu ama bu kez arkamı dönüp gidemezdim. Bir kez
olsun beni dinlemesini umdum. Mümkün olmadığını bile
bile bir kere anne olmasını, öyle davranmasını diledim...

"Komik olma anne. Biz, ne zaman birbirine bağlı bir aile
olduk ki bizi koparacaklar söyler misin? Dahası biz hiç aile
olduk mu? Jillian, bile senden kaçtığına göre bir kez olsun
kendine bakmayı düşündün mü hiç? Babama yaşattıkları-
nın, onu ne hale getirdiğini gördün mü? Git kendi sorun-
larını hallet olur mu?" Derin bir nefes aldım ve gözlerimin
içine ciddiyetle baktım. "Bu konuşmayı son kez yapacağım
anne ve beni çok iyi dinlediğini varsayıyorum. Ben bir aile
kuruyorum. İçeride gördüğün gibi, gerçek bir aile! Mut-
luluğumuzu paylaşmayı beceremeyeceksen, ellerini üzeri-
rimizden çek. Mutsuzluğunla, bencilliğinle ne bizi, ne de
ailemi zehirlemene izin vermem!"

Arkamı dönüp tekrar bakmadan devam ettim yürüme-
ye. Tek damla gözyaşına kıyamadığım, ihtiyacım olan tüm
sevgileri, tüm tesellileri bana verebilecek kadar büyük bir
kalbi olan... O kalbe bütün bir dünyayı sığdırabilecek ama
yine de beni en derininde tutabilecek kadına koşma isteği-
mi zorlukla bastırarak içeri girdim.

Annemin, titreyen omuzlarının bile beni etkilememesi
ne acıydı. Gözyaşlarının gerçekliğinden şüphe etmek...
Oysa erkek çocukların hepsinin, ilk sevgilisi anneleri ol-
maz mıydı? Benim ilk nefret ettiğim kadını annem, çünkü
onun adına sevgi dediği şey ailemizi kirlletmişti. Hâlâ kir-
letmeye devam ettiği gibi...

Hayatıma girmesi muhtemel olan, ikinci anne figürünün
de fiyaskodan ibaret olmasının burukluğuyla, annesini
sakin adımlarla takip eden Lucas'ın arkasından bakakal-
mışım. Jillian, kulağıma fısıldarken zorlukla odaklanı-
yordum.

"Tatlım, annemin yaptıklarına ya da yapacaklarına al-
dınış etmemeyi ve hatta dişlerini göstermeyi öğrenmeli-
sin. Sakın, ona kolay lokma izlenimi verme çünkü tırnak-
larını geçirmek için bir an olsun tereddüt etmevecektir!
Hem merak etme, Rob onunla gerektiği gibi konuşmayı
bilir. Onun olmadığı yerlerde de her an ben varım." Ona
doğru döndüğümde az önceki ciddi konuşmayı yapan
bir başkasıymış gibi, haylaz bir sırıtış vardı yüzünde. Bu
kez herkesin duyabileceği bir sesle. "Evet! Sevgili kız
kardeşim ve ailemin diğer üyeleri. Böyle oturup düşün-
rek hiçbir yere varamayız... Yarından itibaren uykusuz
günler ve gecelere, kendinizi tamamen bana bırakmaya
hazır olmanızı istiyorum. Gelin adavından -ne şanslıız
ki bizim elimizde 'uysal' bir tane var- kesinlikle itiraz ka-

bul etmiyorum! Şu andan itibaren düğün hazırlıklarının ekip şefi ve baş nedime olarak konuşuyorum.”

Uysal derken havaya tırnak işaretleri yapıyordu. İmayla kaşlarını kaldırıp bana dönmüştü ki, neşelenmeye çalışarak ona aynı bakışlarla karşılık verdiğimde, yüksek perdeden bir kahkaha attı. Daha çok savaş narası da diyebilirdim buna. “Gelinimizin düğün hayali olmadığına göre kendisini peşimizde sürüklemek dışında düğün konusunda tamamen saf dışı bırakmayı teklif ediyorum. Kabul edenler?”

Büyükanne de dahil bütün eller havaya kalktığında, kısılmış gözlerle Bayan Çeneye boyun eğen hain ailemi süzüyordum. Dünyanın en tatlı ve yardımsever hainlerini...

Ufacık bir pişmanlık kırıntısı bile taşımayan gözlerle “Kediciği bana bırakın ve merak etmeyin!” dedi Will ortaya ve ardından yüzünü ortadan ikiye ayıran bir gülüşle bana baktı. “Ah tanrım! Seni yanından her alışımda, koca adamının yüzünü düşünüyorum da... Jillian! Gelin sü-rüklemeye işlerinin tamamı benim bebeğim!”

Kollarımı göğsümde birleştirmiş, kıkırtılarına karşılık ayağımla yerde tempo tutmaya başlamıştım. Yok! Bu böyle olmazdı. Kesinlikle Lucas’ı kandırmalı ve yalnızca bizim olacağımız bir nikâha ikna etmeliydim. Aksi halde yaşayacağımız bir ay hiç kolay olmayacaktı.

“Harikasın bebeğim. Sana güveniyorum! Bu arada Will, gelin dışında renkler ve dekorasyonla da sen ilgileniyorsun.” Baş onayıyla gazı alan Jillian büyükanne döndü. “Büyükanne, düğünü arka bahçede yapalım diyorum ve menüyü senin elerine bırakıyorum! Elbette davetli listesinin bir kısmını da öyle...”

“Arka bahçe harika fikir canım ve yemekler bende!”

“Tanrı aşkına büyükanne! Senin benden yana olman

gerekiyor!" dedim isyanla ama kime söylüyorsam artık...
"Karışma bakayım! Büyükanneyi safına çekemeyeceksin. Sevimli, minik ağzıyla yapacağın itirazları ağabeyime sakla şekerim!"

"Seni hain! Kız kardeşler dayanışmasına ne oldu?"

"Aa, bilmiyor musun? Dayanışma, düğün sonrasına kadar rafa kalktı tatlım! Kafamı karıştırma! Ne diyordum ben..." Bana doğru saçlarını savurup, arkasını döndü.

"Dante! Çiçekler ve bahçe düzenlemesi senin işin canım."

"Elbette bebeğim. Zevkle!" Birer öpücük yolladılar birbirlerine uzaktan.

"Rob'un, müzisyenleri halletmesi gerekecek..." Hızla önündeki deftere herkesin görevlerini yazmaya devam ediyordu bir yandan. "Tabii ki, gelinlik ve bizlerin kostümleriyse benim işim! Bu gecedan itibaren, çizimlere başlayacağım ve yarın ilk iş ölçülerinizi almalıyım. Her akşam yemekten sonra toplanıp, fikirlerimizi ortaya koyalım ve bu hafta içinde mutlaka konsepti belirlemiş olalım. Kumaş siparişlerini gecikmeden vermem gerekiyor."

Will, "Aklında dönenleri görebiliyorum bebeğim. Hadi bize neler düşündüğünden bahset ki kendimizi sana uydurmaya çalışalım." dediğinde hepsi onaylayan mırıltılarla ona eşlik ediyordu ve ben çoktan saf dışı bırakılmışım bile! Jillian, baştan ayağa beni suzdükten sonra tekrar masaya çevirdi yüzünü. "Kabarık etekli, ihtişamlı bir gelinliğe ne dersiniz? Boyu bunun için ideal. Çok özel bir şey olması konusunda hem fikir olduğumuzu düşünüyorum. Mesela..."

"Devam edin. Hiç çekinmeyin! Nasılsa bırakın bir ayı, bir haftaya kalmaz katil olurum, siz de o kabarık etekleri cenazede kullanırsınız!" diye tüm çirkefligimi takınmış kendimi ortaya atmak üzereyken, nazıkçe koluma dokun-

nan elin sahibine döndüm. Çatılı kaşlarım, karşımdaki anlayış dolu gülümsemeye yerini şaşkınlığa bıraktı ya-
vaşça. Arkadan Will devam ediyordu.

*"Dantel mutlaka olmalı ama kabarık eteklerden emin de-
gini..."*

"Elinden bir kaza çıkmadan, hadi seni bu çılgınlardan
uzaklaştıralım biraz. Ne dersin?"

"Ah! Tabi..."

Bay Ross, elimi alıp kolunun içine yerleştirdi ve karısı-
nın tam tersi istikamette, ön bahçeye doğru yöneldi. Şaş-
kınlığımı atmaya çalışırken, ne söyleyeceğini beklemeye
başlamıştım. Akşamın başından beri sessizliğini koruyan
ve nazik gibi görünen gülümsemelerden başka bir tep-
kisini görmediğim bu adam merak konusuydu benim
için. İçimden bir ses, konuşacaklarımızın mutlaka karı-
sına doğru kayacağını söylüyordu ve ben pot kırmaktan
korkuyordum.

Aklımdan geçen, binlerce tanışma senaryosu var-
dı. Hepsinin bir köşesine beğenilmeme, hoşnutsuzluk,
umursamazlık gibi bir sürü nahoş fikri yerleştirmiştim.
hayal kırıklığına uğramamak için ama aralarında büyü-
kanneme ve bana duyulan böylesi bir nefret yoktu. Bir
benzerini bu kez babasıyla yaşamamanın korkusu sarmıştı
içimi.

"Camille ile aranızda geçen konuşmanın, hiç hoş ol-
madığını ve bunun seni etkilediğini tahmin edebiliyo-
rum ama içtenlikle söyleyebilirim ki ben aynı görüşleri
paylaşmıyorum. Aksine tamamen sizi destekliyorum."

Kaşlarımın şüpheyle havalanmasına engel olamadı-
ğımda, yüz ifademden eğlenmiş olacak hoş bir kahkaha
attı. Utançla, yanaklarıma hücum eden kızarıklığı sakla-
mak için bakışlarımı kaçırdım. "Affedersiniz. Ben sanı-
rım farklı şeyler duymaya hazırlamıştım kendimi."

"Hiç önemli değil canım, böyle düşünmekte haklı olduğunu biliyorum. Camille, her şeyi kontrolü altına almak ister ve başaramayacağını anladığında saldırganlaşır. Aslına bakarsan, problemi seninle ya da büyükannele değil. Onun derdi, elindeki sevgiyle yetinememek. Sevginin nasıl bir şey olduğunu bildiğinden de emin değilim ya!"

Kulağa tarafsız gibi gelen sözleri ve bana bakan yüzü değişip, bakışları uzaklara kaymıştı. Son cümlesini söylerken sesine hâkim olan hüznü hissettiğimde samimi-yetine inanmıştım ama ne cevap vereceğimi bilemeyerek sustum. Karısını her şeye rağmen seviyordu ve ben, ne bu hüznü adama, ne de ailedeki herhangi birine zaten bildikleri şeyleri tekrar ederek üzüntü vermek istemiyordum. Kadın, tek başına çevresindeki herkesi yeterince yaralamıştı zaten. Sessizce eşlik ettim, hissettiğini düşündüğüm canını yakan duygularına.

Boştaki eliyle uzanıp, kolunda duran elimin üzerine kapattı. Parmaklarıyla hafifçe sıktı. Benim gerginliğimi almak için miydi yoksa kendini avutmak için destek mi arıyordu bilemiyordum. "Robert'ı çok uzun zamandır, belki çocukluğundan beri böyle heyecanlı ve mutlu görmemiştim. O, her zaman hırçın ve mutsuzdu. Evde kendisini odaya kapatır, yemekler dışında ve özellikle çağırılmadıysa hep uzak dururdu. Annesiyle de, benimle de mesafeliydi ama hiç kızamadım ona. Çünkü haklıydı. Yıllardır ilk defa, bu akşam oğlum benimle planlarını aklından geçenleri paylaştı. Ben, sana büyük bir teşekkür borçluyum."

"Lütfen böyle söylemeyin. Ben..."

"Bir şey söylemene gerek yok kızım. İzin ver de içimden geçenleri söyleyeyim. İnan, sadece oğlumu böyle mutlu gördüğüm için bile sana yüzlerce teşekkür edebil-

lirim. Bizim evliliğimizin tek doğruları çocuklarım... Ve bu akşam fark ettim ki, onların da yanlış evlilikler yapıp benim gibi, çevremizdeki birçok çift gibi olmalarından korkmuş ama engellemek için bir şey de yapmamışım. Karımın, bana yaşattıklarıyla öyle doluydum ki, yıllarca çocuklarımı bile gözüm görmedi. Ben kendimi toparlamayı başardığımda, onlar çoktan yollarını çizmiş, benim hakkımdaki yargıları değişmez şekilde yerleşmişti. Onları kazanmak için, iyi bir baba olmak için geç kaldım."

Derin bir iç çekti sonunda. Kendisini anlatışı, bize desteğini vereceğini gösterme şekli daha çok günah çıkarıcı gibiydi. Önce Jillian, Lucas ve şimdide Bay Ross. Hatta belki büyükbaba da... Bu sevgisiz kadının, ailesinde yıkıp dökmediği tek kişi var mıydı?

"Hiçbir şey için geç değil Bay Ross. Annem intihar ederken, bana 'seni babandan çok sevemediğim için üzgünüm' diyerek bir mektupla veda etti. Kızdım, nefret ettim, küstüm ama her şeye rağmen, içimdeki tüm bu kötü duygulardan çok; sevdim onu. Siz, onların yanındasınız. Telifi edebilmeniz için her zaman umut var."

"Kim bilir belki... Çocuklarımda da, senin kadar bağımlı olmayıcı olmasını umarım." Elim tekrar sıkı, buruk bir gülümsemeyle. Bu kez ikimize de destek içindi biliyordum. "Seni ve oğlumu yan yana gördüğüm anda hissettiğim huzuru anlatamam Defne. Seninle olduğu sürece ki diğerim bir ömür sürer, Robert için bir daha asla endişelenmemem gerektiğini biliyorum ve tam da bu yüzden senin de asla endişelenmemen için elimden geleni yapacağım... Camille, her ne söylemiş olursa olsun unut, çünkü bir daha tekrarlanmayacak."

"Teşekkür ederim. Bayan Ross'a söyledim ve size de söylemekten çekinmeyeceğim. Benden hoşlanmayabilir beni istediği kadar yaralamayı deneyebilir. Umurunda

değil! Asla, birkaç dakikadan fazla canımı yakamayacak-
tır söyleyecekleri ama ailemi incitmesine izin vermeye-
ceğim. Büyükanнем ve Lucas'la beni vurmaya kalkarsa,
ya da onları yaralamaya çalışırsa, o zaman savunmaktan
geri durmayacağım."

Koskoca adam, sanki çok komik bir şey söylemişim
gibi kıkırdayınca şaşkınlıkla bakakaldım. "Bunları, ona
gerçekten söyledin mi?"

"Evet! Ve belki biraz daha fazlasını..."

Bu kez kahkaha attı. "Aferin kızım! Söylediklerinden
de fazlasını hak ettiğinden ve alacağından emin olabilir-
sin. Ah tanrım! Siz konuşurken yüzünü görmek isterdim.
Seni hafife aldığı için kendi kendini yiyordur şimdi."

Sakin kafayla, Bayan Ross'un o anki hali gözlerimin
önüne gelince kıkırtımı bastıramadım bende. "Şey. Ha-
yatının şokunu yaşıyor gibiydi."

"Eminim ama bu şoktan bir doz almakta geç bile kal-
mıştı! Sende, insanın dilini çözen bir şey var biliyor muy-
dun? Belki bir gün, baba-kız dertleşiriz ha ne dersin?"

"Ne zaman isterseniz!"

"Yakın zamanda olacağına garanti verebilirim canım.
Birbirimizi daha iyi tanımalıyız. Bence, çok daha iyi an-
laşacağız. Belki bana 'çatal dilli cadıların karşına nasıl
çıkılır' dersleri verirsin." Göründüğünden çok farklı ol-
duğunu öğrendiğim bu adamı, sevmeye başlamıştım.
Salona girdiğimizde, karşımızda şaşkınlıkla bakan yüz-
ler görmek, zaten var olan kıkırtılarımızı daha arttırdı.
Camille'in şaşkınlığı sinire dönüşürken, diğerleri gülüm-
seyerek işlerine geri döndüler. Görünen o ki, büyük dü-
ğün planlamalarına büyükbabayı da dahil etmişlerdi ve
zavallı adam şimdiden kravatını gevşetmiş, gömleğinin
bir düğmesini açıyordu.

"Bu bakışlardan korkmalı mıyız?" diye fısıldadım
Bay Ross'un kulağına doğru.

Cevabı, belki gevşeyen sinirlerinden, belki de yaptığımız hoş sohbetten kaynaklı mutlu bir kahkaha oldu. "Bunu yakın zamanda öğreniriz canım."

Bizi dikkatle izleyen Lucas da durumdan hoşlanmıyordu. Hiçbir şey değilse bile, bu benim için yeterliydi. Kız kardeşine, babası da eklenmişti artık ve düşünümüz onları yakınlaştırmak, aralarındaki buzları eritmek için elimdeki en iyi seçenektir. Lucas, yaklaştığımız anda beni kollarının arasına çekip, saçlarına bir öpücük kondurdu. "Baba, eğlenmenize sevindim ama annem rahatsız. Sanırım eve gidip dinlense iyi olur!"

Aralarında geçen bakışma, kelimelerden daha fazla sını anlatıyordu. "Geç oldu zaten. Camille hazırsan g- kalım, iyi görünmüyorsun," derken Bay Ross, oğlunun mesajını anında almıştı. Karısına bir göz atması da yeterli olurdu gerçi. Kadının, Lucas'la bahçeye çıkana kadar ki kusursuz olan makyajı bozulmuş, patlamaya hazır bir bomba olduğunu düşündürüyordu. Hepimiz vedalaştıktan sonra, karısını kolunun altına alıp dönmek üzereyken bana göz kırpan Bay Ross "Defne, sözünü unutma olur mu canım?" dedi ve gitti. Bense, bana dönen başların farkında değilmiş gibi davranarak sırtıttım sadece.

"Beni daha ne kadar şaşırtabilirsin bilemiyorum. Bir saatte fazla sohbet ettiniz bahçede"

"Üstelik adam kıkırdıyordu!" diye ekledi Jillian.

"Evet, ne var bunda? Gayet hoş zaman geçirdik."

"Benim babam kimseyle on dakikadan fazla konuşmaz."

"Ve ben hiç kıkırdadığımı duymadım!" Jillian, omzunun üzerinde iki başım varmış gibi bakmaya başlamıştı ama en azından bir konuda da olsa, şimdiden hem fikir olmaya başlamışlardı. Gevrek bir gülümsemenin sırtına yayılmasını engelleyemedim.

"Eh duymuş oldunuz işte! Hem kışkanacağınıza, arada sırada adamla konuşmayı deneseydiniz, şimdi bana böyle uzaylı görmüş gibi bakıyor olmazdınız." Omuzlarımızı silktim. "Eee! Burada kalacağımızı söylediniz ama eşyalarımız yok."

Mantıklı gelmiş olacak ki Dante ve Lucas birlikte birkaç parça kıyafetle, acil ihtiyaçlarımızı almak için çıktılar. Onların yokluğunda, gelişmiş bir Jillian saldırısına daha maruz kaldıysam da kendimi koltuğa, büyükannemin dizlerine atıp gözlerimi kapattım.

Ertesi sabah, önümüzdeki bir ayın bana getireceklerini düşünerek oturdum kahvaltı masasına. Cılgın üçlü bana acınus olacaktı ki o günün düşün işlerinden azat ettiler beni. Planlama yapmaları gerekiyormuş!

Tam evden çıkmak üzereyken zavallı Arda'nın, her sabah yaptığı gibi Will'in evinin kapısında bekliyor olabileceğini hatırladım. Arabanın kapısını benim için tuttuğunu terk etmeden, telaşla çantamın içini eşelemeye başlamamı Lucas kolları havada incelemeye almıştı.

"Sorun ne bebeğim, bir şey mi unuttun?"

"Evet! Arda'yı!"

"Çantanda mı?"

Başımı kaldırıp baktım ama uyandığından beri son derece keyifli olan müstakbel kocam, yaptığının bilincinde sırtımla meşgulü. "Zavallı adam, Will'in kapısında daha fazla ağaç olmadan şirkete geçmesini söylemeliyim."

"Bu kadar telaş gereksiz olsa da, merak etme ağaç olmaz. Oğlanın haberi var! Hadi, otur artık!" Omuz silkip arabaya binerken kıkırdasam mı, kızsam mı karar veremediğim mırıldanmalarını duydum. "Yakında ellerimle kırıp şöminede yakacağım o ağacın dallarını!"

Ne ara yaptığımı bilmesem de Lucas, ona birlikte geleceğimizin haberini vermişti ama ben, şirkete ulaşana

kadar, yol boyunca endişeden kendimi yedim. Daha önce aklımdan geçirmeye bile fırsat bulamadıklarım seriliyordu önüme... Lucas'ın, beni konferans salonundan alması, başlı başına bir olaydı zaten! Tüm şirkette gönderdiğime, gazetecilere bile 'İlişkimiz yok, olmayacak' diye kendinden çok emin yaptığım konuşmalara herkes şahitti. Şimdi karşılına bir anda 'Biz aslında sevgiliyiz, hatta bir aya kalmaz evleniyoruz!' diye çıkmak bomba etkisi yaratacaktı.

Ne olurdu sanki bu kadar atıp tutmamış olsaydım! Tam dedikodular dinmeye başlamışken, yeniden ayyuka çıkacaktı. Üstelikte, kaçan kovalanır numarasıyla patronu kafesleyen kadın olacaktım. Aklımdan, defalarca açıklama üretmeye çalıştıysam da faydası olmadı. Ben ne yaparsam yapayım konuşacaklardı ama en azından dedikoduları azaltmanın bir yolu olmalıydı!

Çalışma hayatıma başladığım ilk günden itibaren, insanlarla arama hep sınırlar koymuştum. Daha çok mecbur kalmıştım. Çünkü kurtlar sofrasında, benim yaşımda yükselmeye başlayan bir çalışanın, saygı görmek için başka şansı yoktu. Şimdiyse ne sınırlar, ne duvarlar kalmıştı. İnsanlar, yaptığım hiçbir şeyi görmeyecek, sadece bu ailenin gelini olduğum için payeler aldığımı düşüneceklerdi. Dışarıdan, bana yapmacık bir saygıyla yaklaşıyor gibi görünseler de, arkalarını döndükleri anda suratlarını buruşturup dedikoduya koşacaklardı. Kendimi biliyordum ben! Bu durumu engelleyebilecekmiş gibi kendimi daha çok paralayacaktım ama hiçbir şey değişmeyecekti. Çalışırken mutsuz olacaktım...

Lucas'la bunları paylaştığımda "Dedikodunun önüne geçemeyiz ama bunun yönünü belirleyebiliriz. Sakin ol ve bana bırak olur mu?" dedi.

"Aklında bir şeyler var gibi?"

Uzanıp elimi sıkarken, yüzündeki gülümsemeden ne çıkarmam gerektiğini bilemedim. "Şahane bir fikrim var! Merak etme bebeğim, yarın sabahattan itibaren birçok şey değişecek! Düşünme sen."

"Tamam, dediğin gibi olsun. Sana bırakıyorum ama bir şartla! Şirketin kapısından girdiğimiz andan itibaren, olması gerektiği gibi davranacaksın. Diğer çalışanlarla nasılsan benimle de öyle olacak!" diyerek arabanın benim için açılan kapısından indim.

Lucas'ın derdi, tüm dünyaya bizi ilan etmek olduğundan bu fırsatı da kaçırmadı. Ona göre, etraftaki bütün adamlar potansiyel tehlikeydi ve herkes benim onun olduğumu bilmeliydi ki ortada tehlike kalmasın! Arka koltuktan çantamı alıp, elimi sıkı sıkıya tutarak şirketin kapısına ilerlemeye başladı. Ben duraklayınca "Daha şirketin kapısından girmedik!" dedi dayanamayacağımı bildiği en etkileyici haliyle.

Kalbimi ısıtan sevgimle, içimden taşan aşkla baktım ona. Ben kim oluyordum da bu adama karşı koyabileceğimi düşünüyordum ki! "Ben seninle ne yapacağım." dedim gülerek.

"Ne istersen meleşim, ne istersen..."

Kapıdan girdiğimiz anda, tuttuğu elime bir öpücük kondurduktan sonra bıraktı. Şirkete birlikte girdik ama gün içinde sadece iki kez karşılaştık, o da birkaç dakikadan ibaretti. Lucas, tam olarak dediğimi yapmadı elbette ama neyse ki aşırıya kaçmamayı becerebiliyordu.

Öğlen dışarı çıkmak yerine, Lily'le odamda yemeye ve sohbete girişmiştik. Aldığım teklifi dinlerken 'Bayan Üçüncü Göz' iç çekerek, sayamadığım bilmem kaçınıcı sefer "Tanrım! Defne çok şanslısın!" diyordu. Sertçe iki kez tıklanıp, hızla açılan kapıya çevirdik başlarımızı. Arda

irilemiş gözleriyle, burnundan soluyarak girdi odama.
"Defne, sen o adamla evleniyor musun?"

Lily anlamamış olacak ki baygın bakışlarla atıldı.
"Evet evleniyorlar! Harika bir haber değil mi Arda?"

Arda'nın tavrına sinirlensem de onu sonraya bıraktım. Ben henüz sadece Lily'e söylemişken bu adam nereden öğrenmişti ki! "Sen nasıl öğrendin?"

"Nasıl mı? Bütün şirket çalkalanıyor, öğrenmemek ne mümkün! Müstakbel kocan, şu an ülkenin en çok takip edilen magazin dergisiyle röportaj yapıyor ama tabii senin bundan haberin bile yok değil mi?"

"Kocan" derken suratını buruşturmuş, haberimin olmadığı bir şeyi yakaladığını sanırken, yüzünde beliren ifadeden nefret etmiştim. Bozuntuya vermemeye çalıştığım sırada, Lucas'ın sabah söylediğini hatırlamıştım bile. Dedikodunun önüne geçmiyor, seyrini belirliyordu. Bu hoşuma gitmişti! Bir de içeriğini öğrensem daha iyi olurdu ama yinede gülümsetmişti beni. Müstakbel kocam benden habersiz bir şey yapmıyordu. Hoş yapsa bile, bu benden başka kimi ilgilendirirdi ki! Konuşmam. Arda'nın tatmin dolu bakışlarına pek de iyi gelmeyecekti.

"Sabah bahsetmişti. Lily'le konuşurken aklımdan çıkmış. Nasılsa insanlar konuşacaktı öyle değil mi? Böylece en azından gerçekleri konuşacaklar."

"Sen biliyor muydun?"

"Tabii." Öyle kendinden emin çıkmıştı ki kelime ağızımdan, adamın şaşkınlığı daha da büyüdü. Hem yalan da değildi tam olarak. Bir şeyler yapacağını biliyordum. Aslında Arda için, içimden geçen tam olarak 'Sana ne! Neyin siniri bu!' diye başlayan bir öfkeyle üzerinde gitmekti ama yapmadım. Umursamaz davranmak daha iyi seçenek gibi göründü.

Lily kıkırdayarak araya girdi. "Arda önemli kısmı ka-
rının galiba, evleniyorlar! Senin de söylediğin gibi, müs-
tafel kocasının yaptığı her şeyi bilmesinden daha doğal
ne var?"

Tabi, doğru ya! Her neyse, bunu bırakalım şimdi."
dedi salte bir yumuşaklıkla dolu sesiyle. "Lily, rica et-
sem bizi yalnız bırakır mısın? Defne'yle konuşmam ge-
rekenler var."

Lily'de pek aldanmış gibi görünmüyordu bu ani sa-
kanlaşmaya. Bana döndü hafifçe onayımı almak için.
Lily'e başımla onay verdim. O çıkarken, bugünlerde ne
çok savaşın, tartışmanın içine girdiğime hayret ediyor-
dum. Çevreme ördüğüm duvarlarım yok olmuştu ve gö-
rülen o ki herkes bambaşka sebeplerden bana dış geçir-
meye çalışıyordu.

"Sana onunla ilgili anlattığım onca şeyden sonra evle-
necek olmana inanmıyorum!"

"Bana bilmediğim bir şey anlatmadın Arda! Ayırı-
ca benimle konuşurken sesinin tonunu ve kelimelerini
ayarla lütfen. Bu konuşmanın bir benzerini yaptığımızı
hatırlarsan, özellikle söylemiştim. Benim hayatım, benim
kararlarım!"

"Ben de sana söyledim, seni korumaya çalıştığımı!"

"İnan, hâlâ iyi niyet gösteriyor olduğuna inandırmak
istiyorum kendimi Arda. Bu yüzden ilk ve son kez söy-
lüyorum. Beni korumana ihtiyacım yok. Görebileceğin
üzere, ben bir yetişkinim ve arkadaşlığımız da, senin
bana bağırıp çağırabileceğin anlamına gelmiyor. Sami-
miyetimizin bir sınırı var ve sen bunu aşıyorsun artık.
Beni uyardın, düşündüklerini söyledin ve ben de dinle-
dim ama bu kadar! Buradan sonrası hayatıma karışman
anlamına gelir ve ben, sana böyle bir izni vermiyorum."

"O adamın, seni inciteceğini bir tek ben mi görebili-

yorum? Sen aklını mı yitirdin?" Aradaki duraklamada binlerce küfür dolu kelimenin yer aldığı gayet netti!

"Birincisi, o adam dediğin senin patronun ve benim evleneceğim adam. Saygılı ol! İkincisi, incinecek olan benim ve ben buna rağmen sevgimin arkasındayım. Senin üzerine vazife olan bir şey yok! Ve son olarak hangi sıfatla, ne olarak karar veriyorsun bizim aramızdakilere söyle misin? Bu tavrın arkadaşlık sınırlarının çok dışında ve buna katlanacak değilim!"

"Sana değer veriyorum ben, kör müsün korumaya çalışıyorum."

"Koruma Arda! Daha fazla uzatma ve bundan sonra mümkünse işle ilgili olmadığı sürece konuşmayalım. Şimdi çık lütfen!"

Hâlâ kapı önünde durmakta olan adama, hızımı almayıp bağırmaya başlamıştım. Birikenlerin patlaması Arda'ya çıkmıştı ama en ufak bir pişmanlığım yoktu. Fazla ileri gidiyordu artık!

"Şimdi gideceğim. Her ne kadar olacağını bilsem de, umarım pişman olmazsın verdiğin karardan. Düşün Defne, daha vaktin varken iyice düşün."

"Çık dedim Arda!"

Dememe kalmadan kapı, önündeki adamı içeri savurarak ardına kadar açıldı ve Lucas odaya fırtına gibi daldı. Gözlerindeki ölümcül bakışlara rağmen yüzünde garip bir ifade vardı. Sanki her an sinir krizi geçirebilir, ya da kahkahalarla gülebilirdi! Arada kalmış gibi görünüyordu ama bakışları adamı orada öldürebilecek kadar keskindi. Durduğu noktadan beni, baştan ayağa kontrol ettikten sonra, doğrulan Arda'yı yakasından kavradı.

"Tahmin ettiğimden de çabuk belli ettin rengini. Yazık! Hâlbuki ben, biraz eğleniriz diyordum. Madem erken kaşındın, işime gelir... Kovuldun!" Arda ağzını açmaya

ansız bulamadan ilk yumruk çenesiyle buluşmuştu bile.
"Bana attığın yumruk, söylediklerimi değiştirmeyecek!"

İkincisi burnuna yol alırken, kollarımı göğsümde kavuşturup masama yaslanmışım. Üzerimdeki bu manasız rahatlık nereden geliyordu bilmesem de müdahale etmedim! Arda'nın tavırlarında, tam adını koyamadığım, karşısındaki kadından hoşlanmanın dışında da bir şeyler varmış gibi geliyordu. Şu an kurcalamak istemediğim bir konuydu bu ama dersini bu şekilde alacaksa varsın alsındı.

Yediği sayısız yumrukla suratı değişmeye başlayınca, artık müdahale etmeye karar vermiştim. Lucas'ın hırslı kırık bir burun ve çeneyle biteceğe benzemiyordu! "Lucas! Dur artık adam ölecek!"

Tek eliyle yakasından yakalamış, bir kol boyu uzakta tuttuğu adama tiksintiyle baktı. "Bunu, sana bağırmadan önce düşünecekti. Ne dedi sana?"

"Bağırmasının karşılığını yeterince aldı. Lütfen bırak artık."

O sırada içeri giren Lily minik bir çığlık atarken, Henry Lucas'ın elinden aldı adamı. Yarı taşıyarak ama daha çok sürükleyerek uzaklaştırıyordu ki Arda'nın kısık sesi duyuldu. "Bay Ross, hiç düşündünüz mü yaşadığımız aksilikler ne zaman başladı. Ya da ben söyleyeyim Roma'da bir akşam..." Devamını getirecekti belki ama aldığı darbelerin etkisiyle bayıldı.

Arda'nın ne demek istediğini anlamlandıramayan aklımın içinde, dönüp duran o kelimelerle, donup kalmışım. Yaşadığımız aksilikler Roma'da başladı ne demekti? Benimle ilgisi olabilir miydi? Peki ya bunlarla Arda'nın ne ilgisi olabilirdi? "Benim yüzümden mi?"

Lucas'ın kollarının arasında sarmalamı buldum kendimi. Kıpırdayamıyordum. "Lena! Bana bak bebeğim. Senin yüzünden olan hiçbir şey yok duydun mu beni?"

"O zaman ne Lucas? Roma'da benimle karşılaştın ve döndüğümüz gibi de bunlar olmaya başladı. Ben değilsem kim?"

Sevdiğim adama zarar veriyordum bir şekilde ya da benim yüzümden birileri zarar veriyordu ona ama neden?

"Arda'nın tek yapmaya çalıştığı da buydu bebeğim göremiyor musun? Büyükbabamın etrafındayken ve seninleyken duyduklarını, bize karşı kullanmaya çalışıyor. Dinleme onu!" Göğsüne sıkıca yaslanmış, ağlamamak için kendimi zorluyordum. Başımın üzerine bir öpücük bıraktı Lucas. "Ne olduğunu, kim olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil! Derdi benimle ama merak etme sen. Bir şey olmayacak. Bize zarar vermesine asla izin vermem."

"Bay Ross. Şey... Elleriniz," diyen Lily'i görünce kendime gelebildim ancak. Lucas'ın eklemleri sıyrılmıştı. Kan içindeydi! Lily'e uzandım, kaçan gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek.

"Teşekkürler Lily. Ben hallederim ve rica ediyorum kimsenin haberinin olmamasını sağla olur mu?"

"Merak etmeyin. Henry o konuyu halledeceğini söyledi."

Ben elimdekilerle arkamı döndüğümde, Lucas odamdaki lavabodan çıkıyordu ve ellerinin üzerindeki kan temizlenmişti. Oturtup, sıyrılmış eklemlerine pansuman yapmaya başladım, tüm inadına rağmen. Biz içeride tepeşirken, belli ki dışarıda da bir kargaşa vardı ki zaten çok geçmeden içeri Jillian ve Will daldılar. Arkalarında da özürler dileyen Lily.

"Vay be! Eğlence varmış, kaçırdık mı?" Will hasarı ölçmek için etrafı süzmeye başlamıştı bile. "Koca adam, umarım karşındakini kendinden çok hırpalamışsındır!"

"Will, biraz daha fazla konuşursan seni ben hırpalayacağım!"

Jillian gözlerini devirdi. "Selam ağabeyciğim, eski alışkanlıklarına dönmüşsün. Zavallı çocuk yaşıyor mu?" Jillian'ın rahatlığına şaşkın şaşkın bakarken, iki kardeş karşılıklı sırttılar.

"Bilmem! Henry, baygın götürdü." Lucas'ın yüzüne bakarak söylediklerine Will gözlerini devirmekle yetindi.

"Hadi kalk gidiyoruz. Seçtiğimiz kumaşları görmen gerek. Hem sana anlatmam gerekenler var! Ay aslında hazır buradayken ikinizin de bilmesi daha iyi olur. Annem aradı. Düğünle ilgili yardımcı olabileceği her şeye hazır olduğunu söyledi."

Odada bulunan kendisi hariç, kalan üçümüzün ona bakışları, tıpkı geçen akşam beni babalarıyla gördüklerindeki gibiydi. Omzunun üzerinden çıkacak ikinci bir baş bekliyorduk.

"Hayır! Jillian, annemin asla hiçbir şeye karışmasını istemiyorum. Tanrım! O kadar konuştum onunla yine bildiğini mi okuyor!"

Kıkırdadı Jillian. "Ben de aynı tepkiyi verdim önce ve hemen babamı aradım; ilişkinize değer verdiği ortada madem bir şeyler yapsın, hiç değilse annemi uzak tutmanın yolunu bulsun diye. Sonra öğrendim ki zaten olayın kahramanı babammış!" Tepki ölçmek için durup nefeslendiğinde bu kez hepimiz 'Anlatacak mısın sen artık!' bakışlarımızı atıyorduk. "Bakmayın öyle! Size de heyecanlı bir şey anlatmaya gelmiyor! Ha, bu arada bundan sizin haberiniz yok. Babamla benim sırrımız. Neyse annem sizi ve Nadia'yı içeren saçma sapan fikirlerle do-

lanmaya başlayınca, babam onu tehdit etmiş. Yediği her halı bildiğini ve eğer sizin aranızı bozmaya yönelik en ufak bir hareket yaparsa bunu tüm dünyanın bilmesini sağlayacağını, ondan boşanacağını ve büyükbabam da duyunca neler olacağını tahmin etmesinin zor olmadığını... Eline geçen üç kuruşla, tüm o cemiyetinden, asil arkadaşlarından dışlanmış bir hayat sürmeye mahkum edeceğini söylemiş! Yaa işte böyle."

Lucas'ın sessizliğinin neye takılı olduğunu bilmiyordum ama ben Nadia'da kalmıştım. Konuşmanın 'Nadia ve planlar' kısmından sonrasında sesler biraz boğulur gibiydi. İlk uyanan Will'in dişlerinin arasından sesli ve manidar bir ıslık çıktı. Ardından, Lucas'ın şaşkın sesi.

"Babam? Annemi, boşanmakla ve her şeyi açıklamakla mı tehdit etmiş?"

"Hı hı! Üstelikte bana çok ciddi göründü. Anneme de öyle gelmiş olacak ki, sizinle ilgili fikirlerinde tamamen dönmüş görünüyor. İşte böyle..."

"Evet! Bu konuyu hallettiğimize göre biz artık gelini alıp kaçıyoruz. Akşam evde görüşürüz olur mu?" dedi Will.

Will'e karşı çıkmadan onaylayan, Lucas'a döndüm hızla. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum. Her neye bakalaksak, daha sonrada yapabiliriz."

Yüzümü ellerinin arasına alıp, okşadı "Sorum yok. Ben iyiyim. Hadi git bebeğim. Çok gerildin, dışarıda olmak iyi gelecektir. Hem bu deliler aklını dağıtmanı sağlarlar!"

Daha biz doğru düzgün vedalaşmadan, ben gitmek için yeterince ısrar edemeden Jillian girdi aramıza. "Ah! Son bir şey ağabeyciğim, düğüne kadar geliniyi çok sık alıkoyacağız bilmiş ol sonradan çıldırma. 'Damat gelinlikle görmek istiyor' diyen sendin. Görüşürüüüzzzz!"

Kolumdan sürüklenerek çıkarılırken, çantamı bile zor

aldıbilmişim. Şirketten çıktığımızda kumaşçıya gitmek yerine, Dante'nin bizi beklediği belli olan kafeye girdik. Soran gözlerle çılgın üçlüye döndüm. Kıkırdamaya başladılar.

"Önümüzdeki üç haftanın planı şu ki tatlım, önemli olmadıkça şirketi mümkün olduğunca ekiyorsun. Bol bol alışveriş, prova ve kızlar günü yapıyoruz. Seni eve, damada teslim ettiğimizde öyle yorgun oluyorsun ki, tek yapabildiğiniz kuzu kuzu uyumak oluyor!" dedi Dante.

"Siz gerçekten ölmek istiyorsunuz!"

"Oyunbozanlık yapma sakın! Aslında niyetimiz tamamen odalarınızı ayırmaktı ama Rob bizi elleriyle boğardı. O koca adamın, düğüne kadar seni özlemesi gerekiyor. Özelecek. Nokta! Biz de harika zaman geçireceğiz." Jillian daha konuşurken, ellerini çırpma başlamıştı bile.

"Bir şartla! Gelinlik, düğün aklınıza gelen diğer her şey için, abartmayacak ve beni dinleyeceksiniz!"

"Hah! Sen öyle san tatlım. Şart falan yok! Sana kalırsa üzerine uzun, beyaz bir elbise giyer çıkarsın. Bu düğünü unutulmaz yapacağız ve sen de itirazsız kabul edeceksin! İnan senelerce başımın etini yerim. Ölene kadar kafana kakarım, huzur vermem. Bilirsin yaparım! Senin surat-sızın, hiçbir şeyden haberi olmayacak ve bu düğün olacak!" Will her zamanki gibi noktayı koydu. Sonucu bile bile şansımı denemiştim zaten...

"Tanrım! İkiydiler, üç oldular. Bana hiç mi acımıyor-sun?"

"Harika! Bunu evet olarak alıyorum. Viktoria'ya uğramanın vakti geldi!"

Planı bana anlatmasalar da olurmuş aslında. Nasılsa peşlerinde sürüklenmekten fazlası gelmiyordu elimden ve bu kesinlikle Lucas'ı çıldırtma maratonuydu. Sevinsem mi bilemedim ama ilk katil olan ben olmayacaktım.

“Hadi tatlım, gidip seni gerçek bir melek yapalım. Ah! Düzelteyorum. Dokunulamayacak bir melek!” Jillian’ın koluna girmiş önden yürürken, Will’in şeytani gülümsemesi, aktörlere taş çıkaran cinstendi. Bu hali beni ciddi anlamda ürkütmeye başlamıştı. Şu bir ayı atlatırsak, bize başka bir şey zarar veremezdi.

“Dante, lütfen beni bu ikisinin insafına bırakma. Lütfen!”

“Merak etme hayatım! Tabii ki tamamen onların insafına bırakmayacağım. Benim de ellerimdesin,” derken, gözlerinden bir parıltı geçtiğine yemin edebilirdim. Butiklerle dolu caddede, diğerlerinin peşine takıldık ve alışveriş başladı.

İlk durağımız söyledikleri gibi, iç çamaşırı mağazasıydı ve daha içeri girdiğimiz anda her biri ayrı köşelere dağıldılar. Raflardan ellerine geçenleri tutarak havaya kaldırıyor, ‘ıhııı, hıııı’ gibi ve daha tanımlayamadığım birçok ses ve yüz ifadesiyle ya rafa geri atıyor ya da zevkle kollarına asıyorlardı. Mağazanın kapısı resmen kapatılmıştı ve çalışanların etraflarında pervane olduğu üçlünün, her biri kendi karakterine uygun modellere yönelmişti.

Bir süre sonra kolumdan tutan, önünde bulunduğu rafların yanına çekmeye başladı. Elbette bunu kabin önünde dikilmeleri ve her bir parçayı üzerimde denetmeleri izledi. Konu mankeninden farksız olan bana aldırmadan, renklerin tenime uyumu, modellerin vücudumda duruşu hakkında yorumlar başlamıştı. Bir noktadan sonra, kimin neyi söylediğini ayırt etmeyi bırakıp, pes etmiş halimle ayak uydurmaya çalıştım yalnızca.

Bitmek bilmeyen saatlerin sonunda elimizde mağazanın yarısını taşıyorduk. İç çamaşırıyla yetinmemiş, tüm itirazlarıma rağmen mümkün olan en minikleri seçilmiş.

verebilir olanlarına kadar alınmıştı. Takımları, gecelikler, sabahlıklar, babydoller izledi. Bir kısmına dehşetle bakalmıştım ama tabi umursanmadım.

Eve gittiğimizde akşamüzeriydi ve sürekli kendimi kasmaktan, bir şeyleri giyip çıkarmaktan her yanım tutulmuştu. Duş alıp kendimi yatağa attığımda eziyetin bütünü bittiğini sanmıştım. Yanıldım! Bir dakika yalnız kalmama izin yoktu anlaşılan, çünkü bu kez de bükükannem aldıklarımızı görmek üzere peşinde yavru ördükleriyle odamdaydı. Onların cıvıldaayan hallerine göz devirmekle yetindim. Daha fazlası elimden gelmiyordu ama sırf bunların neşesine ve dâhiyane sandıkları plana inat, çamaşırları giyerek uyuma fikri cazibe kazanmıştı.

Lucas, restoranların ay sonu hesaplarını inceleyeceğini, geç gelebileceğini söyleyince bozulsam da, yediğimiz yemeğin ardından serbest kalmamı sağlamıştı. Bütün gün yaşadığım stres ve üstüne gelen yorgunlukla yatağın yolunu bulduğumda benden mutlusu yoktu.

Daldığım rüyasız, baygın uykudan ıslak öpücükler ve çamaşırlarımın sınırlarında gezinen parmaklarla sıyrıldım. Lucas'ın dudakları sutyenimin, elide minik külotumun çizgilerini izliyordu. Anında tepki olarak, sıklaşan nefeslerim uyandığımı belli ediyordu fazlasıyla. Parmakları aşağılara yol alırken, gördüklerinden hoşlandığını belli ederek parlayan bakışları gözlerimi ve dudakları dudaklarımı buldu.

"Beğenmişsin."

"Bitmek bilmeyen alışverişlerinizin en büyük destekçisi ben olacağım." Vücudumda çıktığı oyuncu keşfe bıraktım kendimi. Dokunuşlarıyla kıvranıyorken, kaybetmekte olduğum aklımın son kırıntıları planları hatırladı.

"Lucas?"

"Hımm."

"Sevgilim... Bu... muhteşem ama... oyalanacak... zamanımız olduğunu... sanmıyorum." Dokunuşlarıyla nefessiz kalmış zorlukla fısıldayabilmişim.

"Bebeğim. Sen bütün gece üzerinde bunlarla uyurken, sabahı nasıl ettim biliyor musun?"

"Hayır ama..."

Üzerime çıktı. Dudaklarıma kapanmadan hemen önce "Şişşt. Kendini bana bırak."

Cevap vermek, hızlı olmazsa her an birinin damlayacağına söylemek istedim ama izin vermedi. Birkaç dakika olmamıştı ki kapı tıklanmaya başladı.

"Günaydınnn. Kahvaltı hazır!" Ses tonundan bile aklından neler geçtiğini duyabiliyordum. Güzel sabah buraya kadarmış diyerek iç çektim.

"Daha sonra Will!" Lucas olacaklardan habersiz kapıdaki şeytanı gönderebileceğini sanıyordu.

"Zaten yarım saattir bekliyoruz inmenizi. Uyandığınız göre..."

"Henüz uyanmadık ve kahvaltıyı dışarıda yapacağız," dedi Will'e ama diğer yandan 'Benim kahvaltım burada...' diye mırıldandı sadece benim duyabileceğim bir fısıltıyla. Hâlâ devam edebileceğimizi düşünüyordu. Ben çoktan pes etmişim!

"Ne zamandır uykunda konuşuyorsun sen?"

"Will, git kahvaltını yap! Bizi rahat bırak."

"Mümkün değil! Senin sesin niye boğuk geliyor? Ah koca adam hasta mı oldun yoksa?" Lucas sabır diler gibi derin bir nefes aldı. Sanırım anlamaya başlıyordu... "Bu ne böyle kapı önünde, uşak mıyım ben? İçeri geliyorum!"

"Will! Sakın! Deneme bile..." demesine kalmadan kapı açılıp, Will içeri giriverdi! Bu kadarını yapacağını ben bile tahmin edememişim. Donup kaldım. Kıpırmızı olduğuma emindim ve gözlerimi kapatmış kıyametin

kopmasını bekliyordum. Pikeyi üzerimize son anda örtmeyi başaran Lucas'ın başı kapıya dönüktü. Bakışlarını görmesem de tahmin edebiliyordum ama Will, hiç etkilenmiş gibi durmuyordu. Kesinlikle eceline susamıştı!

"Koca adam, hemen kızımın üzerinden in! Tanrı aşkına sabah sabah gözlerime bu eziyeti yapmak zorunda mıydın?"

"Çık dışarı! Hemen!"

"Bağıрма! Çok meraklıydım sanki!" Omuz silkip, arkasını döndü. "Misafirler sizi kahvaltıya beklerken gelmeme sebebinizi ben açıklarım artık."

"Ne misafiri?" dedim sonunda konuşabilmeyi başardığımda.

"Handan Teyze erken geldi. Düğün hazırlıklarında bizimle olmak istemiş."

"O çeneni kapalı tut ve on dakikaya ineceğimizi söyle Will ama elimden kurtulacağını sanma." Homurdanmaya devam ederek banyoya yöneldi Lucas. Will'in başını sallayıp kapıdan çıkarken mırıldanarak söylediklerini, tek duyanın ben olduğumu umuyordum.

"Daha yeni başlıyoruz koca adam."

Hızla hazırlanıp indiğimiz kahvaltı, kucaklaşmalar, neşeli sohbetlerle sürse de Lucas'ın, aşırı mutlu üçlüye attığı bakışlar gözden kaçacak gibi değildi. Will üzerinde daha yoğundu ama bir şeyler döndüğünü anlamış olacak, benzer ifadelerle diğerlerini de süzüyordu. Yine de gözden kaçırdığı kendisi hariç masadaki herkesin durumun farkında olduğuydu. Büyükbaba, hatta yeni gelmiş olan Handan teyze bile! Sanırım bir düğünümüz olmayacaktı.

Bütün bir haftayı gardırobumla kafayı yemiş üçlünün peşinde elbiseler, etekler, ayakkabılar, çantalar dünyasında kaybolarak geçirdim ve tabi hep birlikte başladı-

ğımız spor salonunda... Her akşam, bir bahaneyle ben atölyeye, zaten geç saatlerde gelmesine rağmen Lucas'ta büyükbabayla çalışma odasına kapatılıyordu ve her sabah kapıya bir başkası dayanıyordu.

Ben pes etmiş, çoktan teslim bayrağını çekmiştim. Şu bir ayı kazasız atlatmanın derdine düşmüştüm hatta! Sabah ondan önce kalkmayan Jillian, her sabah işe bizimle geliyordu ve gün içinde Lucas ne zaman odama gelse farkında değilmiş gibi iş bahanesiyle yanına birilerini katıp, soluğu yanımızda alıyordu. Özlemle dolu bezgin iç çekmeler en yeni ve en çok yaptığım alışkanlık haline almıştı. Lucas da patlamaya hazır bomba gibiydi.

Cuma akşamı ilk gelinlik provamız sırasında, kırıntılarla bütün hafta birbirimize nasıl baktığımızın dalgasını geçiriyorlardı. Yaptıkları eziyete doymamış olacak ki Jillian bir anda, beni iğneler içinde kırıdayamaz halde bırakıp telefonuna sarıldı.

"Selam Sam. Nasılsın?"

.....

"Harikayım. Senden çok önemli bir konuda yardım isteyeceğim. Rob yanında mı?"

.....

"Güzel! Bekle bir dakika hoparlöre alıyorum seni. Sevgili kardeşlerime ve müstakbel gelinimize merhaba de!"

"Selam çocuklar ve Rob'un meleği!"

Tanrım! Eldekiler yetmez gibi bir tane daha mı çıkmıştı. Hem 'Rob'un meleği' neydi şimdi! Homurdanmamak için direndim. Karşılıklı atılan kahkahalar arasında yine ne geliyor diye beklemeye başlamıştım. Selam faslı duymazdan geldim.

"Adınızı sık sık duyuyorum bu ara. Planınızı desteklemediğimi sanmayın sakın, aksine çok eğleniyorum ama

hâlâ tek parça olmanız inanılır gibi değil! Defne için, gerçekten değerli olmalısınız."

"Bırak şimdi destek, dayanışma sohbetini Sam. Hazır Rob yokken konuşmamız lazım. Şimdi beni iyi dinle! Zaten anladığını sanıyorum ama anlamadıysan diye söylüyorum. Niyetimiz düğüne kadar gelin damadı birbirinden ayrı tutmak ama tabi bunu yaparken..."

"Evet. Evet, biliyorum. Bunu yaparken damadı komaya sokmak niyetiniz."

"Aynen öyle! Şimdi yardımın gerek. Biz hazırlanıp eğlenmeye hatta dağıtmaya gidelim diyoruz. Rob'un mekanlarından birine geleceğiz ama hangisi olduğunu sen söyleyeceksin."

İçten bir kahkaha yankılandı hattın diğer tarafından. "Jill, sen gerçekten tehlikelisin tatlım. Rob, gelmeyi planlamıyordu ama sanırım artık gelecek Aurora'nın açılışı var yarın!"

"Tehlike benim diğer adım bebeğim! Neyse, sen bunu zaten biliyorsun. Plan şu, Rob yarın ben sana haber vere ne kadar hiçbir şey bilmeyecek. Biz zaten bütün günü dışarıda geçirmiş olacağız. Akşam sana haber verdiğimde, yeni yapılmış gibi rezervasyonumuzu ayarlayacak ve Rob'un da kulağına gittiğinden emin olacaksın..."

Plan yapıldığında, kesinlikle Lucas'a haber vereceğim dediysem de, Lucas'ın ne gece geldiğini fark ettim, ne de sabah gittiğini... Bu mesele artık canımı sıkmaya başlamıştı. Hadi bu delileri anlıyordum da, Lucas neyin peşindeydi! Yorgun olduğu her halinden belliydi ama tek kelime etmiyordu.

Hemen her akşam ben uyuduktan sonra geliyor ve benden önce çıkıyordu. Dışarıdayken sürekli telefonda konuşsak da, birbirimizi sadece şirkette görür olmuştuk

neredeyse. Gece geldiğinde uyandırmasını söylesem de bir kere bile uyandırılmamıştım.

Arda'nın zırvalamalarından mı, yoksa bana söylemediği yeni bir şeylerin varlığından mı bilinmez, gittiğimiz her yerde Henry de bizimleydi. Onunla bile Lucas'tan çok zaman geçiriyordum! Bu arada tabi evdeki plancların istediği de olmuş, iki haftayı koyun koyuna da olsak, uyuyarak geçirmiştik.

Cumartesi, uyandığım gibi kolumdan sürüklenerek gittiğimiz spanın ardından, kuaföre ve oradan da yemeğe geçtik. Lucas'ın bu gizemli halleri sürekli diken üstünde gezmeme sebep oluyordu. Madem, o ne yaptığını anlatmıyordu, ben de anlatmayacaktım! Planlanan kızlar gününe bıraktım kendimi...

Gece saat 22.30'a geliyorken ancak bakmıştım telefonuma. Muhtemelen bütün gün delirmişti ama telefonumdaki cevapsız çağrılar, yine görmezden geldim. Jill, Sam'e haber vermişti az önce ve Lucas da çok merak ediyorsa gelirdi!

Kendi kendime yaptığım inada rağmen, ilk yarım saat kapıyı gözleyip durdum. Her geçen dakikayla daha çok sinirlenerek ve durmadan içerek! Aradan bir saat kadar geçtiğinde, masaya gelen içkilerin sayısını unutmuşum artık. Sarhoş muydum? Belki... Umurumda mıydı? Hayır! Beklemekten vazgeçip, sarhoşluğun etkisiyle, kendimizi dans pistine attık.

"Seni geri zekâlı! Bu şimdi mi söylenir! Açılış gecesi ne işleri var orada ve sen ne halt etmeye hayır demedin!"

"Sakin ol adamım! Ben de az önce öğrendim. Fark etmediysen diye söylüyorum birlikteyiz. Çocuklar, Jillian'ın ismini görünce aramışlar. Gidiyoruz işte!"

Sinirle asıldım direksiyona, Sam'e ve üç şeytana ettiğim küfürlerin arasında. İki hafta! Tam iki haftadır me-
leğimden uzak tuttukları yetmemiş gibi tüm avcılarının atakta olacağı gece eğlenmeye çıkmışlardı.

Son bir haftayı neredeyse hiç uyumadan, Lena'yı görmeden geçirmiştım. Evin tamamlanmasına bu kadar az zaman kala tesisatlarda çıkan aksilikler, her şey başa dönmüş gibi uğraştırmıştı. İç mimarla saatler geçirmiştım ki, bunu mecburen akşam saatlerinde yapmak zorunda kalıyordum! Diğer yandan eve döndüğüm gibi büyükbabamla çalışma odasına kapanıyor, Arda belasını araştırıyordum. Hem yangın, hem de ürünlerin zehirlenmesinde parmağı vardı. Basına sızan tüm haberlerin

arkasında da onun olduğundan neredeyse emindim ama konuşmuyordu. Bir de üstüne 'Roma'da bir akşam,' diyerek ima ettikleri aklımlı sürekli kurcalıyordu.

Gece Lena'nın kokusuyla uyuduğum birkaç saatle avunmaya çalışıyordum. Dokunmaya, ateşle sarmalanmaya can attığım bedeni, bu kadar yakınımdayken soluğum kesiliyor, uykuyu bile beceremiyordum. Patlamaya hazır gezdiğimi anlamasın, düğünümüze o şerefsiz huzursuzluğu düşmesin diye gözlerinden bile kaçarmıştım Lena'mı ama bu gece abartmışlardı. Sabahtan beri telefonlarıma cevap vermemiş, tek bir mesaj atmıştı.

Kızlar günü yapıyoruz. Beni merak etme, muhtemelen geç döneriz eve. Tabii sen gelmiş olur musun bilmiyorum...

"Keyfimden geç geliyorum çünkü!"

"Ne dedin?"

"Başlatma ne dediğimden de, bulalım şunları!"

İçeri girdiğimiz anda çarpan yüksek sesli müzikle, var olan baş ağrım, katlanarak artmıştı. Gözlerimi etrafta dolaştırdım ama kalabalığın arasında onları bulmama pek ihtimal yoktu. Hızla merdivenlere yöneldim. Yukarıdaki gizli odadan, mekân içi ya da dışında her noktayı görebilirdim ki öyle de oldu. Henüz sarhoş gibi görünmeseler de an meselesi olduğu belli olan dörtlü kendilerini piste atmıştı.

Lena'nın saçları sırtına dökülen dalgalar halinde, her hareketiyle onunla birlikte salınıyordu. Kalçasını ancak kapatan elbisesinin, özellikle açılmış başka bir dekoltesi yoktu ama kısalığı uzun bacaklarını ve vücudunu saran kumaşı tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyor, bakan herkese göz ziyafeti çekiyordu.

En azından, o iki ahmak kızları sarıp sarmalamışlardı dans ederken. Sırtlanların yanaşmasını engelliyordu bu durum ama bakışların önünü kesemediği ortadaydı. Başka bir zaman olsa yanlarına inip eşlik edebilirdim ama başımda sızlayıp duran ağrıya vücudumun alt kısımları da eşlik etmeye başladığında katlanılmaz olmuştu artık. Daha fazla duramadım odada!

Arkalarından yaklaştığım sırada, onlar da yerlerine geçiyorlardı. Lena'nın kolundan tutup, kendime çektiğimde, yüzüme bile bakmadan karın boşluğuma yediğim dirsek darbesiyle nefesim kesildi bir an. Topuğuyla ayak parmaklarımı ezdiğinde belinden yakaladım bu kez.

"Lena! Benim!" Sesimi tanıdıysa da elimden kurtuldu. Arkasından yaklaşanı yabancı zannederek, vurmak üzere kaldırdığı yumruklarını açmadan iki yanına indirdi. Sınırdan çıkmak çıkmak olmuş gözleriyle bana döndü. "Gel benimle..." dedim ve tekrar bileğinden yakalayacakken bir adım geri attı.

"Hayır!"

"Hayır ne Lena? Gidiyoruz!"

"Hayırın anlamını bildiğine eminim. Gitmek istiyor-
san durma Lucas! Ben eğlenmeye geldim ve şimdi iznin-
le devam edeceğim."

Bu siniri, sadece kolundan tutup çekmeme olamazdı. Anlaşılan ilk kavgamız geliyordu. Hem de bana ait bir gece kulübünün tam orta yerinde! Arkasını dönüp hızla masalarına doğru yürüdü.

Ah bu kadın şu anda, sinirli haliyle ne kadar seksi olduğunun farkında mıydı acaba? Arkasından bakakalmış, salınışını izlerken kime, neye kızdığımı unutmuştum ki yan tarafımdan gelen cümleyi duyana kadar!

"Siktir! Bu ateş parçası değdiği yeri yakar dostum!"

İşte tam da bu sebepten bu gece burada olmamalıy-

dılar! Açılış gibi günlerde, içeriye girenleri denetlemek, kimin girip kimin giremeyeceğini belirlemek mümkün olmuyordu. Masaya dönen bakışlarım, kulaklıktan talimat veren Sam'i buldu. Gevrek bir sırtışıla bana, Lena ve Jillian'ı işaret ediyordu.

"Tanrım! Beni mi sınıyorsun bu gece?" Yeterince içmemişler gibi, shot yarıştıyorlardı. Yanlarına ulaştığımda engel olamadan, Lena elindeki son bardağı da kafasına dikip masaya yapıştırmıştı bile.

"Jillian, hemen elindeki bardağı bırak ve toparlan! Sam, bu üçünü eve bırakıyorsun." Ses tonumdan söylediklerimi ikiletmemeleri gerektiğini anlayanlar hızla toparlanmaya başladılar.

"Oturun hemen! Bana, bu gece sabaha kadar eğleneceğiniz deyip, ilk duyduğunuz sert çıkışla kuyruğunuzu kıstırıp gidemezsiniz!" Onun bakışlarının ve ses tonunun da benden aşağı kalmadığını görünce bocalayıp, bir bana bir Lena'ya bakmaya başlamışlardı.

"Gidiyorsunuz!" dedim Sam'e bakıp ve Lena'ya döndüm. "Ve sen benimle geliyorsun."

"Hayır!"

"Lena! Yeterince içtin. Yeterince dans ettin. Gece bitti!"

İşaret parmağını göğsüme dayayıp gözlerime dikti ateş saçan bakışlarını... Bu sahnenin tanındığı çarpış bir anda. İlk tanıştığımız akşam da aynı parmağıyla, aynı ateş saçan gözlerle, göğsümü dürterek kendisini rahat bırakmamı söylemişti.

"Senin gecelerinin ne zaman bittiğini ben bilemiyorum ama sen benimkilere karar veriyorsun öyle mi?"

"Aynen öyle!"

"Değil! Sen, o hakkını düşün hazırlığı adı altında beni bu şeytanların eline bıraktığın, tek kelime etmeden Henry'i peşime taktığında, ben uyurken gelip, uyanma-

dan önce çekip gittiğinde ve nereye gittiğin, ne yaptığın hakkında benimle konuşmaya zahmet bile etmediğinde kaybettin!"

"Ve sen de bunun için içip dağıtmaya, şeytan dediğin ülünün planına uymaya karar verdin öyle mi?"

"Aynen öyle!"

"Lena, bunları yalnızken konuşacağız. Şimdi, yine seni omzuma atıp götürmemi istemiyorsan düşünme!"

Trençkotunu elime almış giymesi için uzatmıştım.

"Yapamazsın," dedi omuzlarını silkerek.

"Öyle bir yaparım ki! Beni ne durdurabilir sence?"

Parmağıyla yaklaşmamı işaret etti. "Eteğim," dedi burun buruna geldiğimizde. Ellerini omuzlarıma koyup, parmak uçlarında yükseldi. "Popomu bir dolu insana sergilemek isteyeceğini sanmıyorum. Eminim, geçen se-

lerkinden daha dikkat çeken bir görüntü olur."

Haklıydı ama poposundan bahsetmesiyle var olan sinirime, ona duyduğum açlık eklenmişti! Aklıma gelen fikirle, yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyememiştım. Gözleri kısıldı anında, bir şeyler döndüğünün farkına vardı ama çok geçti. Uzaklaşmasına izin vermeden kolumu beline doladım.

"Sam! Şunları hemen eve götür. Onlarla sonra hesaplaşacağım. Ve ışıklar iki dakika kapalı kalacak!"

Sam'in attığı kahrkahanın ardından kulaklığa mırıldanması bittiği anda gelen karanlıkta, omuzlarıma attım kızgın ateş parçasını. Debelenmesine aldırmadan, çekimini de, her ihtimale karşı açıkta kalan yerlerine örttüm. İnsanların birbirini ancak karaltı halinde görebileceği kaddardı içerideki ışık. Böylesi duruma alışkın olmadıklarından panikleyen insanlar oldukları yerde kalakalmışlardı. Hızla merdivenleri çıkıp, odamın kapısını kilitledim.

"Bırak artık beni! Çok kızgımsın sana."

"İyi ya ben de öyleyim!" dedim sesimi hiç bozmadan ama kızgınlığım çoktan geçmişti. Beni özlediği, ne-ler yaptığımı bilmediği için delirdiğini anladığım anda unutmuştum sinirimi. Odanın ortasına kadar ilerledikten sonra özellikle bütün vücudunun benimkine sürtünmesini sağlayacak şekilde indirdim yere. Kendi başına ayakta durabilecek hale gelene kadar ellerimi üzerinden çekmedim.

"Beni eve götür. Ya da boş ver ben giderim!"

"Orada dur bakalım! Ancak benimle gidersin ki benim gitmek gibi bir niyetim yok!"

"Sen öyle san! İki haftadır aklın neredeydi? Sen neredeydin? Tam iki haftadır beni görmedin bile ama ne zaman ki sana sinirlenip eğlenmeye çıkıyorum o zaman beni fark ediyorsun. Omuzlayıp bir yerlere kapatıyorsun!"

Arkasını dönüp kapıya ilerlemeden tutup çektim. Savrulan bedenini kollarımın arasına hapsettim. İki haftanın özlemiyle, kızgınlığıyla bile tahrik ettiği bedenimde birikmiş tutkuyla uzandım dudaklarına. Açlıkla saldırdığım dudakları bir an tepkisiz kaldıysa da, tüm kızgınlığını öpüşmemize yönelterek karşılık verdi.

Bir anda kolumdan çekilerek kucağına savrulduğumda, gelecek olan öpücüğe hazırlıksızdım. Tepki veremedim... İlk anda geri çekilmek istediysen de, biriken özlemimle, daha çok bastırdım kendimi vücuduna. Dudaklarımız açlıkla birbirine dolandığında, kaçabilecekmişim gibi sabitlediği kollarıyla beni hafifçe yukarı kaldırmıştı. Soluk soluğa alnını alnıma dayadı.

"İki haftanın her günü yandım. Seni çok özledim!"

"Yalancı! Öyle olsa yanımda olurdun."

Ah karnıma baskı yapan sertliği, yüzümü yalayan nefesi, kararmış bakışlarıyla ben yanıyordum asıl! Söylediklerim kıskırtmış olacak daha hırsla öptü dudaklarımı. Elleri her yerdeydi... Dili ağzımda gezinirken, parmaklarım saçlarına dolanmış çekiştiriyordu. Birbirine karışan derin inlemelerimizin arasında elbisemin fermuarını sıyırdığında, boynumda gezinen dudakları göğüslerime sıcak bir yol çiziyordu.

"Bana birkaç gün daha ver... Bitirmeme çok az kaldı."

"Neyi bitirmene?"

Lucas'ın ceketi, gömleği ne zaman çıkmıştı, takip edemiyordum bile... Kalçamı avuçlayan elleri, bacaklarımı kavrayıp beline doladı. Hemen ardından sırtım duvarla buluştu. Ellerin arasında titriyor, kendimi daha sıkı sarıyordum bedenine. Öpücükleri tenimin altına işliyordu.

"Senin için hayal ettiğim hediye."

"Benim hediyem sensin. Sadece seni istiyorum ben!"

Başını ellerimin arasına almış, gözlerinin içine bakarak isyanla söyledim içimden geçenleri ve dudakları dudaklarımı buldu yeniden. Kana kana içtik birbirimizi, geçen günlerin acısını çıkarır gibi ve bedenlerimiz hızla bir bütün oldu. İnemelerim, hırıltılı nefeslerine karıştı. Kokusu tenime, bedeni bedenime...

Sakinleşmeyi başardığımızda, koltukta Lucas'ın üzerinde uzanıyordum. Benden çıktığına inanmakta zorlandığım, çılgınlık yüzünden şaşkın ve utanmış halde yüzümü boynuna saklamıştım. Lucas'ın dudakları alnıma, şakağıma minik öpücükler bırakıyor, parmaklarının aşağı yukarı dolaştığı omurgamdan vücuduma gönderdiği ürpertilerle yeniden kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

"Lena," Çenemi kaldırdı. "Saklama kendini benden meleğim. Çok özledim."

"İstemiyorum düğün falan Lucas! Sana söyledim. Seni uzaklaştıracak hiçbir şeyi istemiyorum hayatımızda. Aklimdan geçenlerle boğuşmaktan çıldırmak üzereydim."

"Özür dilerim. Söyleyemiyorum çünkü görmeni istiyorum ama söz veriyorum bitiyor, çok az kaldı. Hem artık senden uzak tutamayacak beni!"

"Şeytanlar tutar o zaman da!"

"Merak etme. Sıra onlarda, yeter oynadıkları oyuna göz yumduğum. Eğlendiler bitti! Hem bence, bu gece ki halim biraz olsun gerilemelerini sağlayacaktır. Üçü de korkmuş görünüyordu. Seninle olmama karışacak olur-

larsa, ya da sabah odamıza dalmaya kalkarlarsa, kardeş katili olacağım artık." Gözlerimin önüne pinpon maçı seyreder gibi başlarının bir bana bir Lucas'a dönüşü gelince kıkırdadım. "Canlarına susadıklarına dair uyardım onları ama dinletemedim. Sana iyi şanslar!"

"Sana halledeceğimi söylediğim bir şeyi yarım bıraktım mı?" Başımı salladım. Düşünmeye bile gerek yoktu. Yapacağım dediği her şeyi yapmıştı. Buna beni ikna etmek de dahil! "O zaman düşünme daha fazla. Tanrı aşkına Lena, öyle bir haldeydim ki seni yukarı zor çıkardım!"

"Eh sen çıkarmasaydın, ben seni bir yerlere kapatacaktım zaten!" Hoşuna gittiği belli, dudakları kıvrılmaya başladı. "Henry neden sürekli peşimde?"

"Arda'yı son söyledikleri yüzünden şüpheli olarak sorguya aldırıldık ama konuşmadı."

"Serbest mi şimdi? Peki, yediği dayığı nasıl açıkladınız, şikâyetçi olmadı mı?" Korkuyla ürperdim. Ben bir yığın saçma şey düşünürken, kapris yapmayı planlarken Lucas'ın uğraşmak zorunda kaldıklarını düşününce daha çok utanıyordum. Çocuklarla tek başıma uğraşıyorum diye söylenip durduğum için.

"Hayır, bebeğim. Şikâyetçi olmadı. Aslında ben de olmasını bekliyordum, şaşırttı beni ve evet maalesef serbest."

"Henry seninle olmalı, Lucas! Arda, yediği dayığı hazmedemeyip sana saldırabilir. Zarar vermeye çalışabilir..."

"Sakin ol! O bana zarar verecek olsa, bunu çoktan denerdi. Ondan bir şey çıkmayacak olsa da kimlerle birlikte bu işi yaptığını, neden yaptıklarını bilmiyorum. Şu ana kadar sadece işimle ilgili saldırı yaptılar. Polis rakiplerimizden biri olabileceğinden şüpheleniyor."

"Hâlâ bir iz yok mu?"

"Her kimse çok dikkatli ama bulunacak. Mutlaka bir hata yapacak. Takip etmek üzere Arda'yı serbest bırak-

odamız fazlasıyla toplu görünüyordu. Ne sehpa da-
ran kitaplarım, ne dosyalarım bana ait hiçbir şey yoktu
ortada! Aynı şekilde Lucas'ın eşyaları da kayıplardaydı.

Aslında oda, içinde kimse yaşamıyormuş gibi görü-
nüyordu! Koşar adım ilerleyip, elime geçen tüm kapak-
ları açmaya başladım. Dolaplar, çekmeceler tüm kapak
Makyaj aynasının önündeki not son anda dikkatimi çek-
mese çılglık atmak üzereydim.

Meleğim,

Şaşırdığını ve kızdığını tahmin edebiliyorum. Aslında
bunu çok farklı planlamıştım... Son anda beklemediğim
bir pürüzü halletmem gerektiği için, değişiklik yapmak
zorunda kaldım ama artık hediyemi öğrenme zamanın
geldi.

Yokluğunla geçen bir ayda başladı aslında hediyem
şekillenmeye, çünkü sevgimize inancım tamdı, seni geri
getireceğime de...

Sonrasında ise, hazır olmadığını düşündüğün için ve
daha birçok sebepten, benim evime gelmeyi reddettiğini
biliyordum ama ben de sensiz bir dakika daha geçirmek
istemiyordum. Hem Will'in evinde, hem de burada...
Ailemizin evinde bile olsak, geçicilik hissini üzerimden
atamıyordum ama bitiyor artık. Sayılı saatler var,
tamamen birbirimizin olmamıza.

Taşınma konusunda, seni bu şekilde mecbur
bıraktığımı için çok üzgünüm ama ben yanında değilken
başka türlü ikna olmazdın. Yarından itibaren her
gecemizi, bize ait bir evde birlikte geçirmek istediğim için
bana anlayış göstermeni bekliyorum. Buna ihtiyacım
var...

Ve zavallı Henry'i zor durumda bırakmayacağını
umuyorum çünkü ne olursa olsun seni EVİMİZE
götürmek üzere emir aldı.

Seni seviyorum
Lucas

Giriş geri döndüğümde, kâğıdı gözünün önünde sallayarak "En azından beni uyarabilirdin," dedim Henry'ye. "Üzgünüm efendim, Bay Ross'un kesin emri vardı."

Adama kızmanın bir anlamı yoktu. Yaptığından eğlendiği her halinden belli olsa da, o sadece işini yapıyordu. Böylece mecburi yolculuğumuza çıktık. Şehrin dışına doğru yol almaya başladığımızda, merakıma yenilip sormak zorunda kaldım. Çünkü Lucas'ın evi şehir merkezinde yüksek katlı binalardan birindeydi.

"Henry, Lucas'ın evine gitmiyor muyuz?"

"Hayır hanımefendi. Bay Ross, artık orada oturmuyor. Gittiğimiz yer, yeni eviniz." Dikiz aynasından bakışlarını çektiğinde daha fazlasını söylemeyeceğini anlamış oldum.

Kısa süre sonra ulaştığımız yerin tanındıklığı çarptığında, daha önce burada olmamıza rağmen nasıl olup görmediğimi düşünüyordum. İki tarafına, uzun ağaçların sıralandığı kısa bir yola saptık ve hemen ardından bahçe kapısı görüldü. Devasa büyüklükteki bahçenin her yanı, özenle yerleştirilen çiçeklerle donatılmış bir botanik bahçesi kadar güzeldi.

İleride, ışıldayan masmavi sularııyla gölü ve küçük şelaleyi gördüğümde dilim tutulmuştu. Daha önce, bu küçük şelalenin varlığından haberdar olmamamın sebebi, muhtemelen sürprizi bozulmasın diye farklı bir noktada olmamızdandı. Bir süre büyülenmiş gibi izledim çevremdeki güzelliği.

Bu kadar kısa sürede yapılamazdı burası! Ben kaçıp gitsem de, ardından geç geliyor diye küserek canından bezdirsem de O aşkımıza inanmış uzun zamandır ciddi bir emek harcamıştı bu eve. Bunca uğraş, bu ev, benim içindi. Üstelik ona dönüp dönmeyeceğimden emin olmadığı halde yapmıştı. Bir yanımla mutlulukla çırpınırken,

diğer yarım utanç içindeydi. Benim melek olduğumu iddia eden, Lucas'tı asıl melek.

Araba durduğunda düşünceler içinde indim. İki katlı, göle bakan tarafı boydan boya cam ve her iki katında da hoş dekoratif taşlarla kaplı şahane bir yapıydı. Çökranlı evdi bu. Açık olan kapısında, güler yüzlü, çok hoş genç bir kadın başını eğerek selam verdi.

"Bayan Suri hoş geldiniz. Adım Martha Lewin," dedi içeriye buyur ederken.

"Merhaba, Bayan Lewin."

"Eğer sakıncası yoksa Martha deyin lütfen." Salona ulaştığımızda "Eşyalarınızı odanıza yerleştirdim. Yemek ya da içecek bir şeyler ister misiniz?"

"Tamam, Martha o zaman." Gülümsedim. "Su alabilir miyim?" Karmakarışık olmuştum. Bir yandan emrivaki ile buraya getirilmek beni deli gibi kızdırmıştı ama diğer yandan Lucas'ın benim için harcadığı emek içimi mutlulukla dolduruyordu.

Kocaman salona göz gezdirmeye başladım. Titizlikle planlanmıştı, bu evin her noktası. Salon, yumuşak top-
rak tonlarında döşenmişti ki bu da doğayla iç içe olan evi, sıcacık bir yer haline getirmişti, duvarlara muhteşem tablolar asılmıştı. Bir süre gözlerimi alamayarak onları inceledim. Arka tarafta salondan cam tuğlalarla ayrılmış odada çok şık on iki kişilik bir yemek masası ve bir konsol vardı.

Salonun çoğunluğunu kaplayan, L koltuğun tam karşısında gürlüdeyerek yanan büyük bir şömine ve şöminenin üzerindeyse, nereye gittiğini merak ettiğim Piazza Novano'da çizilen resimlerimiz yerleştirilmişti. Kalbim, içime sığdıramadığım sevinçle coşarken, her an akmaya

hazır gözyaşlarımı uzaklaştırmak için etrafa bakmaya devam ettim. Cam duvarın önünde, kıvrıklı bir piyano vardı. Üstelik sıradan bir piyano olmadığı belliydi. Ahşabının dokusu, görünüşü... Oldukça eski olduğu yapı-
sından anlaşıl-
sa da, titizlikle korunmuştu. Yaşanmışlık-
sından doluydu. Bir, belki de birden çok hikâyesi vardı bu harika şeyin ve görür görmez çalma isteği uyandırmıştı bende. Oldum olası böyle şeylere hayranlık duyardım. Kim bilir, kimlerin anılarını taşıyordu. Hangi duygularla dokunmuşlardı bu tuşlara... Farkında olmadan parmak-
larım tuşların üzerinde gezindi.

"Suyunuz efendim," diyen Marta'nın sesiyle daldığım rüyalar-
dan uyandım.

"Martha, efendim diye hitap etmek zorunda değilsin. Kendini rahatsız hissetme lütfen. Daha önce de Lucas'ın evinde mi çalışıyordun?"

"Evet, hanımefendi yaklaşık beş yıl oldu," dedi. Sesi-
nin tonu, bakışlarından burada olmaktan mutlu olduğun-
u düşündüm. "Eğer onaylarsanız, evinizde çalışmaya devam edeceğim." Sizin evinizde kısmını vurgularken gülümsemesi büyümüş-
tü. Belli ki Lucas bu kelimeye alışmam için, sürekli karşıma çıkmasını sağlamak üzere herkesi tembihlemişti.

"Elbette, istediğin sürece devam edebilirsin. Bu ko-
nuşmayı hiç yapmadığımızı varsayıyorum." Bardağı geri verirken benim gülümsemem de büyümüş-
tü. "Artık burada olduğumuza göre, ben de biraz dolaşıp EVİMİZİ tanımaya başlasam iyi olur."

"Tabi, hanımefendi. Henry haber verdi. Bay Ross tele-
fonunuzdan ulaşamamış ama gelmek üzeredir. Beklemenizi rica etmiş-
ti," dediğinde arkamdan sarılan kollardan önce kokusu ulaşmıştı bana.

"Teşekkürler Martha. Buradan sonrasını ben devralı-
yorum."

"Elbette efendim. İyi akşamlar." Arkasını dönmeden

önce anlayışlı bir gülümseme kaplamıştı yüzünü. Kadının içtenliğinden hoşlanmışım şimdiden.

"Evimizi, birlikte gezelim istedim. Ne yazık ki, sonrasında seni canavarlara götürmek zorundayım. Bekârlığa veda partiniz varmış."

"Benim neden haberim yok, bu partiden?" Şaşkın şaşkın baktım yüzüne. Başımı tam çeviremediğim için komik görüldüğümünden mi, yoksa benim için hazırlanan partiyi bilmediğimden mi bilinmez Lucas kahkaha attı.

"Affedersin bebeğim, sanırım çocukların sürprizini bozdum az önce. Bilmiyormuş gibi yapsan nasıl olur?"

"Sorun etmezler eminim! Asıl soru, senin bir partin var mı?"

"Sam ayarlamış bir şeyler," dediğinde birbirimize bir adım uzaktaydık ve kollarımı kavuşturmuştum bile. İlk defa bu kadar derinden hissettiğim kıskançlıkla kavrulmaya başlamıştı içim. Tanrım bu ne kadar rahatsızlık verici bir histi böyle!

Gözümün önünden benim davetli olmadığım, tanımadığım kadınlar ve adamlarla dolu bir parti. Dans eden, klüptekine benzer giysilerinin bir kısmını unutmuş yılışik tipler, daha da fenası direk ya da kucak dansı yapan striptizci kızlar geçmeye başlamıştı. Düşüncesi bile allak bullak etmeye yetmişti beni!

"Sam nasıl bir şeyler ayarlamış? Nerede? Kiminle?"

"Ben senin kadar sormadım sanırım."

"Nasıl sormazsın anlamıyorum? Ya da bana söylemiyorsun?" Ayaklarım yerde tempo tutmaya başladığında kendimi tanıyamayacak haldeydim ama bu durumumda en ufak bir değişikliğe sebep olmuyordu. Gözlerimin önündeki görüntüler, canlıymışçasına geçit yaparken aksi mümkün değildi zaten!

"Altı üstü bir parti işte, sormamı gerektirecek ne olabi-

bir ki!" Bir de sırtıtmıyor muydu daha çok deliriyordum.
"Benim aklımdan geçenlerin yarısı, Sam'in aklından
da geçiyorsa, sormanı gerektiren çok şey var Lucas! Parti
falan istemiyorum ben. Sen de isteme!"

"Gel buraya!" Kahkahasını saklamaya çalışan dudak-
larını, birbirine bastırarak açmıştı kollarını. İkiletmeden
sokuldum ona. Ateşli bir öpücükle; "Parti falan yok be-
beğim. Sadece ne tepki vereceğini merak etmiştim. İyi
ki yokmuş zaten! Siz kış bahçesinde eğlenirken, biz de
babam, büyükbabam, Sam ve ben yemeğe çıkacağız. Ar-
dından klübe geçip, biraz oyun oynarız. Taze damadı
soymak istiyorlarmış!"

"Ah! Tamam. Bunu sevdim," dedim az önceki garip
yaratık ben değilmişim gibi, üzerimden kocaman bir yük
kalkmıştı sanki.

"Özlemeyeceğim bir şeyle vedalaşmanın anlamı yok
benim için Lena. Kutlamayı düğünden sonraya, sana
saklıyorum." Başımın üzerinden öptü ve kollarını gev-
şetip elimden tuttu. "Hadi, seninkiler neredesiniz diye
bastırmadan, evimizi görelim."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizle önce aşağı inen mer-
divenlere yönlendirdi beni. Önümüzde uzanan geniş ko-
ridorun sol tarafında iki, sağında bir ve karşıda da bir
kapı daha vardı. Sağdaki çift kanatlı kapının ardında,
oldukça büyük bir kapalı havuz ve havuzun bitiminde
ise bir jakuzi vardı. Evet, evimin kendine ait bir havu-
zu olması hoştu tabi ama göl bu kadar yakınıımızdayken
ne kadar gerekli olduğu tartışılırdı. Aklımdan geçenleri
tahmin etmiş gibi arkamdan sarıldı. Çenesi omzumun
üzerinde, bir kolu kalçamı sarmış, diğeri karnımda gezi-
nirken konuştu Lucas.

"Otelde havuza girdiğin günü hatırlıyor musun?"

Bir an durakladım. Orada mıydı? "Hatırlıyorum ama
sen orada mıydın?"

"Hayır, meleşim odamdaydım. Bütün gece rüyalaşın işe yaradığını düşünüp, rahatladığımı buz gibi du-havuzda gördüm seni ve o minik bikinini."

Başımı çevirip yüzüne baktığımda, tek kaşım havadaydı! "Lucas, yanılmıyorsam bizim odalarımız beşinci kattaydı sevgilim. Hadi beni gördün de, bikinimi nasıl?"

"Konu da o ya! Göremedim! Düşündüm ki, nasılsa o bikinileri başka yerde giyemeyeceksin ama ben seni onların içinde görmek için can atıyorum..."

"Başka yerde giyemeyeceksin derken?"

"Bebeğim. Ben beşinci katta patlayacak hale gelmişken, havuz çevresindekileri... Ah hayır! Bunu düşünmeyi dahi reddediyorum!"

"Yok artık! Bunu yapmayacaksın," Dikkatle yüzüne baktım. Şaka yaptığının izlerini arıyordum. Bulamadım. "Sen ciddisin!"

"Çok ciddiym hem de! Hadi devam edelim."

Aman tanrım! Lucas'ın içine maço bir adam kaçmıştı! Ben yıllarca Nazlı ve Murat'la dalga geçmişim, bu tür konular üzerine didiştiklerinde. Şokla ve kafamın içinde dönenlerle sessiz kaldığımda kabullendiğimi sanan Lucas tekrar elimi tutup koridorun karşı tarafına yönlen-dirdi. Bu konuyu unutup, kapatacağımı sanıyorsa fena halde yanılıyordu. Sadece şimdi zamanı değildi!

Ahşap kapının sauna olduğunu tahmin ettim, spor-dan sonra saunada vakit geçirmekten hoşlandığını söylemişti daha önce. Oyalanmadan diğer çift kanatlı kapıları araladı. Burası daha çok kendisi içindi anlaşılan, çünkü ben aletlerle spor yapmazdım ve burası eksiksiz bir spor kompleksi-ydi. Odanın ilerisinde yine cam tuğ-lalarla ayrılmış bölüme yürüdüğümüzde gördüklerimizle öylece kalakaldım. Aklımda ne bikini, ne havuz kalmıştı ve yüzümde yayılmakta olan kocaman bir gülümseme vardı. Ahşap zeminde, üç tarafı aynalarla kaplı duvarlar-

da aynaların ortasından geçen barlarda dolaştı heyecanlı bakışlarım.

"Ben spor yaparken, belki sen de dans etmek istersin. Ya da belki sadece benim için dans edersin..."

Konuşmasını bitirmeden boynuna sarıldım. Hiçbir şeyi atlamayan, beni benden önce düşünebilen, çok yakında kocam olacak bu muhteşem adamın gerçek olduğuna emin olmak ister gibi sıkıca sardım kollarımı. Ağlamamak için konuşmaya başladım.

"Lucas bu... Bu hayallerimden de güzel!" Boynuna kondurduğum öpücüğün arasında mırıldandım. "Bu arada, arkadaki direği gözden kaçırmış değilim."

"Bu odayı hazırlarken, kendimi de birazcık düşünmüş olabilirim ama daha yeni başladık bebeğim ve ben bu kucaklamalardan birkaç tane daha almayı umuyorum."

Tekrar giriş kata çıkıp, kapıları tek tek dolaşmaya başladık. Kapıyı benim için açan Lucas içeri girmem için kenara çekiliyor, tepkilerimi izliyor, girdiğimiz her odada kendince açıklamasını yapıyordu. Bense gördüğüm her şeyi büyülenmiş gibi izleyebiliyordum sadece.

Odanın duvarını süsleyen dev ekran televizyon, altında ise dvd oynatıcı, oyun konsolları, müzik seti gibi teknolojinin tüm nimetleri bir aradaydı. Karşısında ise içine gömülecek kadar yumuşak, rahat koltuklar ve ayaklarımızı uzatıp keyif yapılacak puflar vardı.

"Sen istediğini seçebilirsin tabi ama ben her zamanki gibi görülmeye değer tek şeyi, seni izleyeceğim burada."

Bir şey söylememe fırsat vermeden elimi tutup ikinci kapıya getirdi beni. Büyük bir çalışma masası üzerinde bilgisayar, not kâğıtları ve birkaç fotoğraf çerçevesi vardı. "Odayı paylaşmamız gerekecek ama bundan hiç şikâyetçi değilim. Aklımda oldukça yaratıcı çalışmalar şekillenmeye başladı bile!"

Masanın arkasına geçtiğimde, üzerindeki notu gördüm.

Artık hiçbir iş sıkıcı değil benim için. En karmaşık olanlarında bile karşıma bakmam yeterli, dünyayı katlanılır hale getiren sensin bebeğim.

"Endişelenmeli miyim Lucas? O kadar her yerdeyim ki, korkarım beni görmekten bıkacaksın sonunda!"

"Asla. Hadi gel daha bitmedi."

Giriş katında açık renklerin kullanıldığı ferah bir mutfak ve mis kokulu çiçeklerle dolu bir kış bahçesi vardı. Üst katın bir kanadı misafir odalarına ayrılmıştı. Özellikle ailemizin üyelerinin zevkleri düşünülerek dekore edilmişti ve her biri için ayrılmış odaları gördüklerinde en az benim kadar sevineceklerdi. Biz gerçekten, kocaman bir aile oluyorduk... Diğer kanat ise tamamen bize aitti. Kapalı kapıların birkaçını es geçip yolumuza devam ettik. Meraklansam da nasılsa ömür boyu her yerini keşfetmeye ve yaşamaya devam edecektim görecektim.

Heyecanla beklediğim yatak odasında, bir basamakla oluşturulmuş platformun üzerine yerleştirilen devasa yuvarlak yatağın karşısında gölün muhteşem manzarasını, alttaki platformla aynı ebatlarda cam tavan da gökyüzü manzarasını gözlerimizin önüne seriyordu. Gecelerimi yıldızların altında ve sevdiğim adamın kollarında, koynunda geçireceğimi düşününce bedenimi saran titreyişler, beklentiyle dolu zevkli kasılmalar yaratıyordu.

Beyazlara bürünmüş odayı, sedefli inci beyazı ipek nevresim ve yine tatlı su incilerinin renklerinden seçilmiş yastıklar süslüyordu. Aynı renklerde, hafifçe havalandırılan tül perde, camların iki yanına çekilmiş kalın perdeler ve iç içe geçtiği doğa renklendiriyordu. Odanın bir tarafı ikimizin tüm kıyafetlerimizin ve ayakkabılarımızın

titizlikle düzenlendiği giyinme odasına, diğer tarafı ise ikimizin aynı anda bulunabileceği büyüklükte küvet ile gösterişli banyomuza açılıyordu. Açıkça ortadaydı ki, bizim için bu evde bir mabet olacaksa burasıydı. Lucas odamızı tam olarak bunun için hazırlamıştı! Lucas'ın boynumda gezinen dudaklarının arasından fısıldadıklarıyla incelememe son vermek zorunda kaldım.

"Meleğim... Odamızdan başlayarak, evin her noktasını çok daha detaylı olarak tekrar tekrar inceleyeceğiz yakında ama şimdi gitmezsek ben incelemeye çok daha erken başlayacağım, günlerce buradan çıkamayacağız!"

Odadan çıkmak üzereyken duvardaki karakalem tabloyla olduğum yerde çakılı kaldım. Tam olarak bu oda ve bu yatağın üzerinde, çarşaf lar bacaklarıma dolanmış, saç larım yastığa dağılmış, gözlerim kapalı, belli belirsiz bir gülümsemeyi saklar gibi kıvrılmış dudağımla, yüzükoyun yatan ben!

Lucas'ın gözlerinden kendimi görmek aynı anda içimi coşkuyla doldururken, bir yandan da tarif edilemez bir duyguyla kalbimi sıkıştırmıştı. Lucas'ın imzasının altındaki tarihi gördüğümde buğulanan gözlerimden iki damla yaş süzüldü. Biz ayrıyken çizilmişti...

"Şişt. Artık hiçbir şey için ağlamak yok meleğim. Benim hayallerim gerçek oldu. Benimlesin, evimizde. Seni her halinle, her anınla hafızamdan değil, görerek çizeceğim."

"Evimiz, her şeyiyle muhteşem sevgilim ama hâlâ bana verdiğin en değerli, en vazgeçilmez hediye sensin. Burası da, benim her zaman olmak istediğim tek yer." Elimi kalbinin üzerine yerleştirmiştim. Bir elini alıp çırpınan kalbimin üzerine koydum. "Ve burası atmaya devam ettiği sürece seninleyim, her zaman seninle olacağım," dedim gözlerimi doldurmaya devam eden yaşlara rağmen gülümseyerek. Benim gülümsememle birlikte Lucas'ın da

yüzü rahatladı ve içimi eriten bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları.

"Hadi seni partine götürelim artık. Son iki adımımız kaldı. Bu gece ve yarın..."

Sessizce başımı sallayarak onayladığımda, yine elimden tuttuğu gibi birlikte çıktık evden. Büyükanнемin evine giden yol boyunca ikimizin de yüzünde, aklımızdan geçenlerin benzer olduğunu belli eden birer tebesümle, sessiz düşüncelerimiz vardı. Lucas, arabayı evin önünden garaja doğru yönlendiremeden durdurmak zorunda kaldı.

Jillian, Lucas'ın camına eğilip işkencesine başladığında benimkiler de kapıma atılmış "Tatlım, rahatlığına inanmıyorum. Kendi partinde senin dışında herkes hazır!"

"Haberim olmayan bir partiye hazırlanmamış olma mı şaşıırıyorsunuz siz şimdi?"

Dante araya girdi "Hadi hadi çok eğleneceğiz!"

Beni kaçamayacağım şekilde iki yanımdan kuşattıklarında Jillian'a döndü Will. "Bebeğim, biz gidiyoruz. Koca adam ve son hazırlıklar sende!"

Hızlı adımlarla odaya çıkıldı. Will ve Dante hızla saçlarıma giriştiklerinde, Jillian'da makyaj yapmaya başlamıştı. Jillian'ın "Sevgili kız kardeşim, kına elbisene merhaba de!" diyerek elinde tuttuğu şeyi inceliyordum. Eğer bu bir kızlar gecesi olmasaydı muhtemelen gece başmadan biterdi. Kırmızı renkli elbise, benimkilerin iddia ettiği üzere "bindallı" Geleneksel Türk motifleri işlenerek ve hatta biraz da Hint esintileri taşıyan fakat bütün bunların fazlaca modernleştirilmiş, bolca dekolte eklenmiş haliydi. Giydirildiğimde aynada gördüğüm ben değildim!

Kendimi gerçekten güzel bulmanın yanında, bikini meselesi de aklımdan geçince Lucas'ın bunu üzerimde görmesi gerektiğine kanaat getirmiş, peşlerinden kış

bahçesine doğru yola çıkmıştım. Büyükanнем, Handan teyze, Sema, Lily ve onların arkasından süzülen Nazlı'yı gördüğüm anda çığlıkla birbirimize koştuk.

Hafif müziğin eşliğinde kahkahalarla dolu sohbetlerle başladık geceye. Fotoğraf ve kamera işlerini üstlenen Will'in, iki arkadaşı sürekli etrafımızda turluyor, poz verdiriyor, gecemizi ölümsüzleştiriyorlardı. Somurtmasa bile, ilgisiz bakışlarla ortamı süzen, sessizce yemeğini yiyen tek kişi vardı. Pek sevgili, çatal dilli kayınvalidem!

Nazlı'nın son ayları burnumdan getirme, dalga geçme, bolca laf sokma seansına, Will ve Jillian haricinde diğerlerinin de katılmasıyla, iyice şamataya bağlanarak geçen yemeğin ardından ortaya bir taht getirildi. Ben yerimi alıp oturduğumda değişen müzik, klasik kına geceleri türkülerine dönmüştü. Bütün kadınların ezgilerden etkilenerek ağlamaya başlamasının ardından ellerimize hint kınaları yakıldı. Oturduğum tahtu taşıyan erkek dansçılar müziğin bir anda değişmesiyle pelerinlerini sıyrıp ateşli bir stripdansına başlayınca ortam aniden değişti. Tam kendimi aralarında bulmak üzereydim ki görmek istediğim tek ateşli erkek yanımda bitiverdi. Damat masadaki herkesi soyunca oyunları çabuk bitmiş ve onar da eğlencemize katılmaya gelmişlerdi. Dansın ve kıyafetin etkisini Lucas'ın gözlerinde ve bedeninde gördüğüm halde yine kollarından uzaklaştırıldım. Türk danslarını bilenler bilmeyenlere öğretmeye çalışırken büyük ailemiz iyice kaynaşmış ve bütün gece coşkulu kahkahalarla ortalığı çınlatmıştık.

Her anını mutlulukla geçirdiğim, sahip olduklarım için şükrettiğim gecenin sabahına, büyük güne gözlerimi açarken gülümsüyordum. Bir ömür olmak istediğim yerdeydim. Lucas'ın kollarının arasında, kokusuyla sarmalanmış, aşkla bakan gözlerinde...

"Günaydın meleğim."

"Günaydın sevgilim." Kıvrılan dudaklarından minik bir öpücük çaldım.

Derin bir nefes çekti dudaklarımın istilasından kendisini koparıırken. "Bu öpücüğün devamını, çok daha fazla ve hatta her an hevesle ben çalacağım."

"Henüz evet demedim Bay Ross ama öpücüklerin sözünü aldığımı göre sanırım diyebilirim."

"Soyadınla geçireceğin son saatlerin tadını çıkar be-beğim ve güzel poponu kaldırıp Bayan Ross olmak için hazırlan! Seninkiler kapıya dayanmak üzeredirler. Onları daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum."

Cümlesini bitirdiği gibi, sinir bozan bir ritimle tıklatmaya başlayan kapıyla, tek kaşı 'söylemiştim!' der gibi alayla havalanmış, çapkın gülümsemesi bütün yüzünü kaplamıştı. Lucas'ın uzattığı sabahlığı üzerime geçirirken, Dante bir eli gözlerinin üzerine örtülü olarak kapıdan başını uzattı.

"Eğer görmemem gereken bir şey varsa, şimdi kapatmanız iyi olur. Çünkü hazırlıklar sırasında baygınlık geçirmek istemiyorsa, gelinin bir an önce kahvaltıya inmesi gerekiyor."

"Tatlım gözlerini açabilirsin. Bana on dakika ver olur mu? Hemen giyinip iniyorum."

"On dakika tamamdır ama gelmezsen, inan bana Will'i göndermekten çekinmem ya da Jillian... Nazlı'da olur sanırım, aşağıda en çok köpüren o. Bilirim, gözünü kırpmadan, lafını sakınmadan daldardı içeri!"

Başımı iki yana sallayarak banyoya yöneldiğimde, Dante de odadan çıkmıştı. Lucas, saatten haber verince açıkça anladım, Nazlı'nın neden çıldırmış olduğunu. Suyunu çıkararak, öğleden sonraya kadar uyumuştum ve bunun neticesi olarak, düğünümüne sadece altı saat vardı! Daha birkaç gün öncesine kadar 'ben istemiyorum dü-

gün!" diye tutturan, ben değilmişim gibi hissettiğim heyecanla kıpır kıpırdım şimdi.

Hızla aldığım duştan çıktığımda, Lucas telefondaydı. Başıma kondurduğu öpücüğün ardından, "Sen gecikme daha fazla canım. Ben size yetişirim." dedikten sonra, telefon konuşmasına devam etti.

Kahvaltı masasında, beni gülümseyerek karşılayanlar sadece büyükannem ve Handan teyzeydi. Diğerleri masada çoktan işlerini bitirmiş, kısılmış gözlerle beni süzüyorlardı. Çabuk olmama dair homurdanmalar durmuyordu zaten!

Büyükbaba çıkmadan önce, yanağımdan öpüp kulağıma güçlü olmamı fısıldadı gülümseyerek. "Bu canavarların, sana işkence edecekleri son gün kızım ve her bunaldığında hatırla ki sen ilksin! Günü geldiğinde hepsi senin ellerinden geçecek."

Kocaman bir gülümseme kapladı yüzümü. Benim, büyükbabamı hiç tanıma fırsatım olmamıştı. Bu yüzden, belki aralarında kıyaslama yapamazdım ama büyükannemin, neden bir ömür bu adamı sevdiğini daha iyi anlıyordum bir süredir. Bakışlarında, kelimelerinde, mimiklerinde, dokunuşundaydı tüm sevgisi... Tıpkı büyükannemin kendisi gibi, tüm sevgileri içine sığdırabilen bir kalbe sahipti ve çok geç tanımış olsam da, en az Lucas kadar benimde büyükbabamdı. Gitmek üzereyken elini tuttum. Koşturmaca arasında unuttuğum için kendime kızdığım, aslında çok daha önce sormam gereken o soru döküldü dudaklarımdan.

"Büyükbaba, bugün beni Lucas'a sen verir misin?"

Birçok duygunun aynı anda geçtiği güzel gözleri buğulandı. "Bunu ister misin gerçekten?" Yumuşacık sesi.

"Tüm kalbimle." Ayağa kalkıp diğer elini de tuttum sıkıca. "O yolu seninle yürümek istiyorum. Sen bildiğim, tanıdığım tek ve biricik büyükbabamsın."

"Ah Lena'm... Bana, dünyaları verdin. Kolumda, en değerlimin gözbebeğini, oğlumun ışığını taşıyacağım. Daha ne isterim ben? Gururla yürürüm seninle. Bu düğünün en mutlu adamı damat değil, ben olacağım."

"O kadar da değil yaşlı kurt! Bugün ve bundan sonra ki her gün dünyanın en mutlu adamı benim! Ayrıca bırak meleğimi de nefes alabilsin." Lucas söyleyene kadar ne kadar sıkı sarıldığımızı fark etmemiştim bile. Onun da gözleri ışıldıyordu. Başıyla arkasını işaret etti. "Git büyükannemi kurtar canavarlarından."

Jillian, Dante ve Will'i de kapmış hepsi ıslak gözlerle büyükannemi sarmalamışlardı. "Sende bizi al büyükannemi! Görüyor musun nasıl da kıskandırıyorlar?"

"Ah! Görmez miyim? Gelin sevgi yumağı nasıl olunmuş gösterelim onlara kuzucuklarım."

"Yavru  rdekler! Hadi  ıkın annenizin eteğinden ve rol çalmayı da kesin! Kabul edin kıskanç şeyler, bugünün yıldızı benim."

"Tanrım! Bu kız resmen masum görüntüsünün altında bambaşka bir varlık yaşatıyormuş. Nasılda  irkinleşti cadı! Kız kardeşlik konusunda biraz hızlı mı davrandım acaba?" Diyerek sahte bir kızgınlıkla gelin odasına gitmek için merdivenlere yöneldi Jillan.

Nazlı peşinde, ondan aşağı da kalmaz. Yangına körükle gidiyordu tabi! "Gelinlere yaranamazsın kızım! Söyledim ben sana, g r mcelik yapacaktın biraz, görecekti dünyanın kaç bucak olduğunu. Sizde iş yok ki! Ah ben burada olacaktım..."

"Bayılıyorrum bu ikisine, onlar varken, benim konuşmama bile gerek kalmıyor." Will kızların arkasından mest olmuş bakışlar atıyordu. "Bu arada kumrular, zahmet olacak ama ayrılın artık! 'Günün yıldızının' hazır lanması gerekiyor." Merdivenin başında bekleyen Will'e

...çıkardığımda, gözlerini devirdi ama sırtmasını gizle-
veniyordu.
Lucas saçlarıma kondurduğu öpücüğün arasından
marıldandı. "Mihrapta seni bekliyor olacağım meleğim."

"Senin için geleceğim sevgilim."
Burnunu saçlarımdan arasına sakladı. Aldığı derin so-
ğukun ardından ellerinde birleştirdiği avuç içlerime, bi-
rer öpücük kondurdu gözlerini gözlerimden ayırmadan
ve gitti. Benden hiç gitmesin, zorunlu kısacık ayrılıkları-
mız da hep böyle olsun diye dilerken buldum kendimi.
Tanırım, bu adam beni bambaşka bir kadın yapmıştı. Aşk-
la yaşayan ve hep aşkı dileyen bir kadın...

Ayaklarımı sürüyerek gelin odasına gittiğim anda is-
tila başladı. Her adımı düşünmüş planlamış olmalarının
rahatlığıyla, dördüler birbirlerinin ayağına bir kez olsun
dolanmadan. Titizlikle çalışırlarken, bir yandan da çalan
eğlenceli şarkılara bağıra çağıra eşlik ediyorlardı. Bir ara
kızlar da gidip, tozpembe ipekler içinde nedime elbise-
leriyle geri gelmişlerdi. Will ve Dante'nin de kravat ve
mendilleri kızlarla aynı renkte, uyum içindeydiler.

"Artık hazırsın!" Dedikleri ana kadar zamanın nasıl
geçtiğini anlamadım bile. Geri çekilip, eserlerini mem-
nuniyetle izlediler bir süre. Aynanın karşısındaki halimi
görmek, mutlulukla iç çekmem için yeterliydi. Saçları-
mın önünde iki yandan arkaya uzanan örgülerin arasına
yerleştirilmiş minik taşlarla, kendi saçlarımdan oluşan
zarif bir taç oluşmuştu ve tek katlı ince duvağım yere
uzanıyordu. Makyajım öyle kusursuzdu ki, doğal ama
bir o kadar gerçek dışıydı ortaya çıkan görüntü. Ve gelin-
liğim... Jillian'la yaptığım onca tartışma için kendimden
utanmamı sağlayacak, masal prenseslerinin elbiseleriyle
yarışacak kadar güzeldi. İpeğin üzerine işlenen dantel,
elbiseyi zarif bir romantizmle süslemişti. Teşekkür ede-
cek kelimeleri bulamıyordum bile. Her birinin gözlerinin

içine, dilimin yetersiz kalacağı bir teşekkürden fazlasını, gözlerimin anlatmasını dileyerek baktım ve sıkıca kucakladım.

Jillian kollarımın arasından çıkarken "Kendi gördüklerimizi herkes görsün istedik sadece. Meleğinin, gerçek bir melek gibi görünerek Rob'a yürümesini istedik ve kardeşim inan hiç zor olmadı," dedi.

Will'in konuşmasına fırsat kalmadan, açılan kapıdan büyükannem ve Handan teyze süzöldüler içeri. Beni gördüklerinde dolan gözlerini kırıştırmaya başladılar. Bakışlarında; mutluluk, gurur ama en çok sevgi vardı...

Handan teyze elindeki kutudan çıkardığı muhteşem bilekliği taktı. "Buraların düğünlerinde adettenmiş, gelinin üzerinde eski bir şey taşıması. Canımdan, kanımdan kabul ettim, öyle sevdim seni Defne'm. Hep diyorum ya, annen seni benim için doğurmuş diye. Aile yadigârımızı en az benim kadar mutlulukla tak kızım ve dilerim ki seninle tattığım eşsiz sevgiyi, tanrı sana kanından canından bir kız çocuğuyla versin."

"Handan teyzem, bakma sen teyze dediğime. Sen benim ikinci annemsin. Teşekkür ederim beni böyle sevdiğin için..."

Büyükannem baştan ayağa bir kez daha süzdü beni, kocaman kucaklamasından önce. "Kızım. En değerlim... Bu kez seni huzurla, gururla, içimden taşan mutlulukla çıkaracağım bu odadan. Mutlu olun Lena'm, kimsenin olamayacağı kadar... Ömrünüz ikinizin olsun, yolunuz bir olsun, elleriniz hiç ayrılmasın. Hadi şimdi o yolda ilk adımları atmanın zamanı geldi. Büyükbaban seni bekliyor."

Will gözlerini parmaklarının ucuyla kuruladı. "Bana bakın sulu gözler, kesin zırlamayı hemen! Şunu önden yapsaydınız ya!" Cebinden çıkardığı bir mendille benim yaşlarımı da akamadan temizledi. "Ve sen tatlım! Sana

ağlamayı yasaklıyorum! Artık sadece gülecek bu gözler, mutlulukla ışıldayacak. Anlaşıldı mı? Biz hep seniniz ve sen de bizim. Şimdi gidip, o suratsız koca adamı al." Azarlamasını bitirdiğinde önden büyükannem ve Handan teyzeyi, hemen ardından beni çıkardı kapıdan.

Aşağıda, bahçeye açılan kapıda bekleyen büyükbabanın gözleri uzun uzun süzdü beni ve sonra hüzünlü bir gülümsemeyle, yanibaşımdaki büyükannemi buldu. Bakarken onu gördüğünü, gözlerinin önünden kayıp yollarının geçtiğini, büyükannemin benim şu an olduğum gibi kendisine gelirken görmeyi ne kadar istediğini bilmek içimi burktu ama onlar birbirlerine baktıkları anda anlaşmışlardı bile. Birlikte gülümsediler. Abartısız ve muhteşem güzellikte bir çift küpeyle gelinliğini tamamladılar. Büyükanne ve Handan teyze yerlerini almak üzere çıktıklarında büyükbaba, her zamanki gibi birleştirdiği ellerimin üzerine bir öpücük bıraktı ve bir elimi koluna sardı.

"Lucas'a sorsak, kendisi olduğunu iddia edecektir ama değil! Bugün sevgili kızım dünyanın en mutlu adamı benim. Bu güzelliği ondan önce görmem bir yana, ben nasıl şanslı bir adamım ki, iki en değerlimi birbirine emanet edeceğim az sonra."

Ve geniş kapılar iki yana açıldığında, yerdeki mihraba dek uzanan gümüş rengi halının üzerine ilk adımımızı attık. Büyükbabanın yönlendirmesiyle sağ tarafımıza doğru ilerledik. Gelişimizi gördüklerinde, tüm gözler üzerime çevrilmeye başladı. Kimi açıkça hoşnutsuz, kimi ilgisiz, bir kısmı ise hoş gülümsemelerle... Birbirinden farklı onlarca bakışın altında hiç olmadığım kadar gergindim. Büyükbaba boşta kalan elini de benimkine sardı güç vermek için ama kalbimin çırpınışlarına bir yararı olmuyordu.

Birkaç adım atmıştık ki, sadece beyaz çiçekler kulla-

nılarak süslenmiş mihrabın altında, yan dönmüş nikâh memuruyla konuşan Lucas'da bize döndü. Adım atama-Ulaşamayacaktım...

Gözlerim yüzünün kusursuz hatlarında dolaştı ve gözlerimiz birbirini buldu. Kısacık bir anlığına, endişe geçti gözlerinden ve ben takıldığım eşiği o endişeyi siltilim. Bir adım ve bir adım daha...

Her bir adımın boşluğa değil, beni ona yaklaştırdığından emin, gözlerim gözlerinde, kalbim kanatlanmış ilerledim ve yaklaştığım her an sevdiğim adamın da gözlerinin ışıldadığını, yüzündeki gerginliğin yerini sabırsız bir bekleyişin aldığını gördüm.

Büyükbaba elimi Lucas'ın elinin içine bırakırken bir şeyler söylüyordu biliyordum ama duymuyordum. Lucas'ın elleri ellerimde masanın arkasına dolandık ve memur konuşmaya başladı.

Ellerimiz kenetlenmiş, biz yalnızca birbirimize bakıyor, birbirimizin kalp atışlarını dinliyorduk. Gerekli yerlerde bana yöneltilen soruları cevapladığıysa da ne söyledim bilmiyorum. Ya da insanların duyup duymadığını... Sadece son soruda kısık ama net, kendimden emin bir sesle çıkan 'Evet!'im ve ardından benim aksime, gür sesiyle Lucas'ın 'EVET!'i duyuldu.

Lucas yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle yaklaştı. Birleşmiş ellerimiz aramızda kalplerimizin üzerindeydi. Tanıdığım sıcaklığıyla, aşkla ama bambaşka bir sahiplenmeyle esir aldı dudaklarımı... Sadece ben ve Lucas vardık. Alnını alnıma yasladığında, bir eli belimde aramızda boşluk kalmayacak kadar sıkı sarmıştı beni. "Meleğim... Benimsin, karımsın..."

"Hep senindim Lucas, yalnızca senin."

"Bu başka Lena'm. Kalbim, ruhum, adım, tüm varlı-

ğımıla seninin ve sen artık gerçekten benimsin." Bir kez daha öptü beni. "İlk dansımızı lütfeder misiniz Bayan Ross?"

"Dans teklifinizi, ne zaman reddedebildim ki Bay Ross."

Karımsın derken kelimeyi bastırarak söyleyişinde ve ses tonunda zafer kazanmış bir komutan edası vardı. Birer imza mıydı, ikimizi de böyle aşk sarhoşu kocaman gülümser hale getiren. Ya da biz, hep mi böyleydik birleşmiyordum ama ne gözlerimi çekebiliyordum gözlerimden, ne de bu aptal sırtımama engel olabiliyordum.

Lucas'la ilk dansımızın ardından soluklanmak ve bir şeyler içmek için bize hazırlanan kokteyl masasına ulaştığımızda büyükbabamın sesi duyuldu. "Kadehimizi, kalpleri gibi, büyükbabamın sevgili çocuklarınıza kaldırmak hayati. Bundan çok uzun yıllar önce, Sofia ve ben birleştiyoruz. Bu aşık çifti, adlarıyla yaşatacağı birleşime bir söz verdik. Bu aşık çifti, adlarıyla yaşatacağı birleşime bilemezdik o zaman elbette ama ne mutlu bize ki kaderin önünde duramıyor hiçbir şey.

Hayat ya da insanlar, önünüze her ne engel çıkarırsa çıkarsın, aşkınızın gücüyle, birbirinize tutunarak aşın. Gözleriniz, sonsuzluğa kapanacağı güne dek bugün ki gibi bakın birbirine. Kalpleriniz bir atsın. Mutlu olun çocuklarım, çok mutlu olun."

Hep birlikte kaldırılan kadehlerin ardından, ailemizdeki herkes sırayla sözü alıp güzel dileklerini paylaştılar. Julian; bana, uzak kaldıkları abisini geri verdiğim için Lucas'a da, hep özlemini çektiği kız kardeşin yanı sıra, gelin paketine dahil gelen üç kardeş daha verdiğini için ailemize de teşekkür etti.

Dante, her zamanki duygusallığıyla muslukla içmiş, birbirimizi hiç üzmememizi ve mutlu olmanızı salık verdi.

Nazlı ve Murat, uzaklarda bir evimiz ve ailemizin bir parçasının hep olduğunu hatırlatıp, her zaman bizi görmekten mutluluk duyacaklarını söylediler. Sevgimizin hikâyemizi yazarak çıkaracağı kitapla, sırtımızdan zenuşamadıklarının acısını çıkarıyordu. "Sana bunları daha hiç söylemeyebilirim. O yüzden iyi dinle. Çünkü yarından itibaren sarhoştum diyip reddedeceğim! Tanıdığım hüznü bakışları sevginle sildiğin için, sevgiden çıkardığın için, bizim iyileştirmemizin mümkün olmadığı yaralarını sardığın, korkularını cesaretle yendiğin için ve en önemlisi kız kardeşimi hak ettiği gibi sevdiğin için teşekkürler. Yanında bizim de geldiğimizi bildiğin halde imzayı attın ya, kızımı çok mutlu edeceğini biliyorum artık aşk adamı."

Bay Ross, kısa ama içten tebriklerini iletti ve son olarak "Ailemize hoş geldin kızım. Baba-kız günümüzü unuttuğumu sanma sakın, balayı dönüşünde seni bu genç adamdan bir günlüğüne kaçıracağım," dedi ama bana günün, hatta belki de hayatımın şaşkınlığını yaşatan Bayan Ross oldu.

Camille, kadehini kaldırarak, konuşması boyunca gülümsedi. Böylesi güzel, sevgili oğlunu çok seveceğine emin olduğu bir kız evlada daha sahip olmanın muhteşemliğinden bahsetti uzun uzadıya ve tabi bunları yaparken zarif timsah gözyaşları dökmeyi de ihmal etmedi.

Öyle etkileyiciydi ki Lucas onaylarsa kadının söylediğilerinde ciddi olduğuna, değiştiğine inanmaya hazırdım ben. Belki de anneliğini hatırlamıştır diyordum, Lucas'ın tek kelimeye inanmadığı belli, çevremizdekilere çaktırmamaya çalışarak, ağzının içinde homurdanıyordu.

"Lena, sakın meleşim. Bende, Jillian da defalarca düş-

tük bu oyuna ama sonunda hep anladık ki, tüm bunlar çevresi için takındığı maskenin getirileri. Gece sona erip, maskeler düştüğünde annem, yine aynı kadın olacak."

"Sence, biraz süslenmiş hali olsa da. Söylediklerinin içinde, gerçekten hissettiklerinin de olma ihtimali hiç yok mu?"

"Keşke olsaydı meleşim ama annem asla değişmeyecek. Biliyorum..."

Ne kadar güçlü bir adam olursa olsun, onun da içinde annesinin sevgisinden eksik kalmış bir çocuk vardı. İçimden geldiği gibi sınıksı sarıldım. Hem ona, hem içindeki üzgün çocuğa... Parmak uçlarımda yükselip yanağını öptüm.

"Biliyorum, sevgimi göstermeyi beceremedim çoğu zaman. Katlanılmazdım hatta ama seninle olmadan daha, sensiz kalmanın korkusunu yaşadım ben. Bu yüzden hırçınlığım, kaçışım. Oysa biliyordum, hep seni bekledim. Ruh eşimi, diğer yarımı, eksik yanımlı... Gözlerin, gözlerime değdiği ilk andan beri seviyorum seni ve kalbimin her atışında sevmeye devam edeceğim. Sevgilim. Kocam. Hayat bizim için daha yeni başlıyor."

"Kainatın en değerli varlığısın sen." Ayaklarımı yerden kesen öpücüğüyle kocaman gülümsedim kocama.

Düğün yemeğimizin ardından konuklarla vedalaşıp düğünümüzü eğlenmeye devam edenlere bıraktık. Ertesi gün balayına çıkacak olsak da, ilk gecemizi evimizde geçirecektik. Ayrılmadan hemen önce attığım çiçeğim, yalayamazsa çevresindekileri öldürmeye hazır görünen Jillian'a gitmişti neyse ki! Arabadan indiğimiz andan, yatak odamıza kadar tüm eşiklerden Lucas'ın kucagında geçirildim. Yatağın hemen önünde, beni kucaktan indirip sarıldı. "Hayatımızın her gecesini, bu evde, bu odada ve bu geceki gibi geçireceğiz. Söz veriyorum." Usulca öptü dudaklarını. "Tanrım. Lena çok, çok güzelsin..."

Parmakları gelinliğimin yakasını, tenimle birleşti-
ği çizgiden takip ederek arkama dolandı. Hünerli elleri
dalgalı halinde göğsüme döküldüler. Enseme değen
dudakları küçük, yakan öpücükler bırakarak omuzla-
rımda gezinirken, parmakları gelinliğimin düğmelerini
nuşlarının altında. Elbise kollarımdan kaydı, süzülerek
ayaklarımın dibine yığıldığında öpücükleri boynumda,
kulağımın altından çeneme doğru bir yol çiziyordu.

Tekrar yüz yüze geldiğimizde beni baştan ayağa sü-
dü. Önce gözleriyle soyuyordu. Uzanıp ceketini sıyırdım
omuzlarından ve onun kadar baştan çıkarıcı olamadığımı
bilsem de, gömleğinin çözdüğüm her bir düğmesinin
altından ortaya çıkan göğsüne öpücükler kondurdum.
Pantolonunun kemerini açıp, düğmesine ulaştığımda,
dudaklarımda boynundan yukarı yoluna devam ediyor-
du. Teninin ürperdiğini hissetmek, hızlanan hırıltı ne-
feslerini duymak bile, kocama duyduğum arzuya titre-
mem için yeterliydi.

Bir kez daha kucaklanıp yatağa taşınırken dudakları
dudaklarımı buldu. Kendimi ellerine teslim etmiş, her
dokunuşuyla mühürlenerek onun olmaya hazırdım.

“Bak bana meleğim... Karımı güzel gözlerine bakarak
almak istiyorum.”

İsteğiyle aralanan kirpiklerimin arasından, buluşan
bakışlarıyla içimi doldurdu. Her bir hareketi, tanıdığım
yanan arzusuyla, içimi tutuşturan tutkusuyla ve bugü-
nün eseri olan o bambaşka sahiplenmeyle doluydu.

Evimizde, yatağımızda tıpkı resmettiğim gibi çarşafı
dolanmış, huzurla uyuyan meleğim, kadını... Yoklu-
ğunda, gözlerimi her kapadığımda canlıymışçasına ak-
lmda beliren resim ne kadar yanıliyormuş aslında, ne
kadar eksikmiş. Gerçeğin soluk, yetersiz bir gölgesiymiş
sadece.

Parmaklarım usulca dolaştı bedeninde benim oldu-
ğuna emin olmak ister gibi, gerçekliğini kendime ka-
natlamak ister gibi. Bugünü defalarca hayal etmiş, her
bir ayrıntısını defalarca canlandırmıştım gözümde ama
bambaşkaydı hissettiklerim.

Lena'mı, büyükbabamın kolunda, bana yürürken gör-
düğümde kalbimin vuruşları kulaklarımı sağır edecek
cinstendi. Bembeyaz ipeklere ve dantellerle sarılmış, ger-
çek olamayacak kadar güzel, zarafetiyle göz kamaştıran
bir melekti. Benim meleğim... Aynı anda hem herkesin
beğeniyle süzdüğü muhteşem kadına sahip olmanın gu-
runu yaşıyor, hem de ne niyetle bakarlarsa baksınlar tüm
gözlerden saklamak istiyordum.

Büyülenmiş halde güzelliğini süzerken, duran adımlarının yüreğine saldırdığı korkuyu hissetmiş miydim hiç daha önce, hatırlamıyorum. 'Ya vazgeçtiyse, ya yine kaçarsa, çok mu acele ettirmiştim, zorlamış mıydım, ya hazır değilse...' Aklım, mantığım birine karışmış, düğün gözleri gözlerimi bulana kadar... O ana kadar attığı kararsız adımlar, ritmini bulmuş gibi daha sağlam, daha tina dindi, huzurlu bir meltem esti.

Her gün defalarca söylediğimiz o minik, basit kelime, 'evet' dökülürken dudaklarından sihirli bir anlam kazandı. Benimdi. Artık bensiz kalmak yoktu, onsuz olmak yoktu! Gökyüzü kıvılda boyanmaya başladığında, adımların mırıldanan kadınımı kollarıma sarıp, hayatımın bundan sonraki her gecesi bu mutluluğu doyasıya yaşayacağımı bilmenin huzuruyla kapadım gözlerimi.

"Uyan artık yorgun savaştı, tüm günü yatakta mı geçireceksin?"

Uykumun arasına sızan sesine ve mis gibi kokulara gülümsedim. Belinden yakaladığım gibi yatağa çekip üzerine uzandım. "Sana yorgun gibi mi görünüyorsun. Öyleyse çok yanıyorsun meleşim."

"Lucas! Kahvaltı?" Dudaklarını ayırmadan nefes nefese mırıldadı.

"Daha lezzetli olamazdı!"

"Her sabah bu muhteşem yorgunlukla uyanacaksam, yeni adımı zevkle kabullenebilirim." Dudaklarına konduğum kısa öpücüğün ardından parlayan gözlerime baktım. "Günaydın karıcığım."

"Günaydın kocacığım. Öyleyse her sabah buz gibi kahvaltı yapacağız demek ki ama ben şikayetçi olacağımı

sanmıyorum ve sen şikayet etmeyi aklından bile geçirme. Tüm suç senin!"

O, buz gibi olmuş omlet ve portakal suyuyla yaptığımız kahvaltıyı hiçbir şeye değişmezdim. Duşumuzu da aldığımız sonra önceden hazırlanan bavullarımız, birbirinden ayrılmayan ellerimiz ve yüzümüze yapışan gülümsemelerimizle tatilimiz için İzmir'e uçtuk. Tabi her ihtimale karşın Henry ve Chris'te bizimle birlikteydi. Aklımdan en azından balayında uzak tutmaya çalışsam da o şeref-sizi unutmam mümkün değildi! Geçen hafta ofise küçük bir çocuk tarafından, takibini yapamadığımız, üzerinde çocuğunkiler dışında tek bir parmak izi olmayan bir not gelmişti.

"Beni aklından çıkarma Ross... Daha bitmedi!"

Nottan bahsetmedim Lena'ya. Zaten adamın bileğindeki ağaç dövmesini söylemem bile rengini attırmaya yetmiş, daha fazla endişelenmesin diye yanıma Chris'i almıştım. Hazır onu unutmuşken yeniden korkularını canlandırmak istemiyordum ama bu herifi kısa sürede bulamama ihtimalimiz oldukça güvenlik önemlerini arttırmam gerekeceği ortadaydı. Bu da Lena'nın öğrenmesi demekti! En azından şimdi güvendeydik. Benim peşimdeki adamın, karımın ülkesinde onun doğduğu büyüdüğü yerlerde işi yoktu.

Otele girişimizi yapıp, balayı süitine yerleştirmiş neredeyse akşamüstüydü. Deniz, güneş faslını yarına bıraksak ta, buraları özlediği her halinden belli olan ve bana da sevdirmeye kararlı görünen Lena'nın ısrarıyla kendimizi dışarı attık. Benim daha önce ona yaptığım gibi, hemen rehber kimliğine büründü. Önümüzdeki günlerin planını bile yapmaya başlamıştı.

Akşam yemeği için marinaya indik. Kısacık zamanda gördüğüm tüm o yerler, ilk defa tattığım rakıdan çeşit çeşit mezelere, balığın lezzetinden, tatlılara kadar her şey etkileyici bir farklılığa sahipti. Lena'nın çevresine bakarak gülümseyişı bile farklıydı. İçtiğimiz Türk kahvele-ri ve yürüyüşün ardından otele geri döndük.

Odanın kapısından kendimizi içeri attığımızda, ışıklarla vakit kaybetmeden az önce dişlediğı dudağını dudaklarımın arasına çekip emerken, ellerim bildiğim tüm hassas noktalarında geziniyordu. Parmakları gömleğimin düğmeleriyle boğuşurken, elbisesi çoktan yerle buluşmuştu. İki yakasından tuttuğum gömleğimi kopan parçalara aldırmadan fırlattım. Bir elim sıkıca kalçasını, diğeri avucumu dolduran göğüslerini durmaksızın okşuyor, dilim ağzının içinde dokunmadık yer bırakmıyordu ve ağzımın içinde boğulan, her inlemesiyle zafer naraları atma isteğıyle doluyordum. Hızla iç amaşırlarından da kurtulduğumuzda en yakın koltuğa bıraktım kendimi. Lena'yı kucağıma çektiğim gibi ateşin kaynağına, en derin kuytularına gömüldüm. Tenimi saran teninde kaybettim kendimi. Odanın sessizliğinde, boğuk iniltilerimiz yankılandı. Ateşı ikimizi de sarmaladı. Yaktı... Kavurdu... Hazla tüketti...

Bir süredir her sabaha tenimde gezinen parmaklar, üzerimdeki etkisi dokunuşlarından bile fazla olan bakışlarla, uyandığımı anladığı anda gelen öpücüklerin tazeleyici etkisiyle ve kasıklarımnda hissettiğim hafif tatlı sızıyla gülümseyerek uyanmaya alışmıştım. Tam anlamıyla ilgi arsız olup çıkmıştım sonunda.

"Günaydın kocacığım."

Lucas'ın en güzel gülümsemelerinin anahtarıydı bu ve etkisini hiç yitirmemesini dilediğim tek kelime...

"Bunu söylemene bayılıyorum... Gülümseyerek uyanmana bayılıyorum... Sana bayılıyorum... Seni seviyorum..." Yüzüme kondurduğu öpücüklerin arasında mırıldanıyordu. "Biraz daha uyu istersen meleğim. Gece çok fazla uyumadın."

"Bende seni seviyorum ve hayır, uyumak istemiyorum."

"O zaman kahvaltı?"

Hevesle başımı salladım. "Kurt gibi açım!"

"O zaman ben kahvaltıyı söylüyorum ve sen de o ara-

da giyiniyorsun. Bugün deniz kenarında dinlenip, güneşin tadını çıkarıyoruz."

Bu da bir çeşit isyandı, biraz olsun dinlenmeye ihtiyacımız vardı. Bununla birlikte şu bikin testini yapmak için de sabırsızlanıyordum. Valizimdeki her bir çifti avucuma sığacak büyüklükteki bikinilerin her biri onu derlience nitelikteydi. Sahilde tünüğimi üzerimden çıkardığımda kıyamet kopmuş, krem sürme bahaneleri başta olmak üzere vücuduyla beni sürekli kapatmaya çalışmıştı. Onun kıskançlığına kızarken, etraftaki kızların sevgili kocama bakışlarını görünce baştan ayağa kızardığımı fark ettim. Belli etmemeye çalıştım ama o da anlamıştı en az kıskandığı kadar kıskanıldığını. Onu ve kendimi gözlerden uzak tutmak için kendimizi Ege'ye saklamak istedim. "Sevgilim, yüzelim mi?"

"Telefonuma baktıktan hemen sonra, olur mu?"

Al işte bir sorun daha! Surat asmamak elimde değildi. Telefonunu kapattırmayı başaramamıştım bir türlü üç gündür. "O telefon hiç susmuyor ki! Ben gidiyorum..."

"Git bakalım. Bahse girerim, su boyuna gelmeden seni yakalarım."

"Hıh!" diyerek gayet havalı şekilde saçlarımı da savurup ilerledim. Her zamanki gibi duraksamadan su kalçama ulaşana kadar hızla ilerleyip, daldım. Başımı sudan çıkarışım kendimden emin, havalı hallerimin bittiği anadank geliyordu... Telefonuna bakma işini, kendimce konuşma yapacak diye yorumlamış, tam olarak kelime anlamıyla yapacağını akıl edememiştim. Sudan çıktığım gibi, Lucas'ın yanımda olduğunu görünce somurtsam da, tamamen numaradandı. Plajdakilere seyirlik bir gösteri sunmakta olduğumuzu umursamayacak kadar çok eğleniyordum. Su sıçratma denemelerimin, amaçsız kaçma çırpınışlarımın yine Lucas'ın kollarında ve öpücüklerinde son buluşuna değerci.

Gün içinde yeterince yorulduğumuza karar verip, akşam yemeği için oteli tercih etmiştik. Kahvelerimizi içerken elinde telefonla yaklaşan Henry, ciddi bakışlarıyla kısa bir baş selamı verdi. "Bay Ross, Bayan Ross affedersiniz. Bay Neill hatta acilen size ulaşması gerekiyormuş."

"Sam, telefonunun kapalı olmasının belli bir amacı var biliyorsun değil mi? Önemli olsa iyi olur!"

Bu saçma girişin beni rahatlatmak için olduğuna emindim. Çünkü Henry durup dururken acil diyerek tepemizde bitecek bir adam değildi ve Sam ne kadar patavatsız olursa olsun, biz balayındayken arayacak kadar düşüncesiz davranmazdı. Lucas da benim gibi düşünüyor olacak kaskları çatılı cevaplamıştı telefonu ve duydukları her neyse hoşuna gitmediği kasılan yüzünden belliydi. İzin isteyerek uzaklaşmasıyla, içime bir korku oturdu. Chris sandalyesini bana doğru yaklaştırmış, dikkatle etrafı gözlüyordu. Kıpırdayamıyordum. Yediğim her lokma midemde büyüyordu sanki!

Birkaç dakika sonra yanında Henry'le hararetle bir konuşma içerisinde yaklaşmaya başladılar. Acelesi var gibiydi ve sinirden yüzünde seğiren kasları buradan bile görebiliyordum. Büyük bir terslik olduğuna emin, endişeyle sindim sandalyeme. Yüzümden anlamış olacak, hızlı adımlarla yaklaşıp ellerimi tuttu Lucas.

"Endişelenme bebeğim, önemli bir şey değil ama hemen dönmemiz gerekiyor. Fabrikada küçük bir kaza olmuş. Ufak tefek yaralanmalar dışında herkes iyi. Sadece gidip yerinde görmem gerekiyor." Ayağa kalkmama yardım edip, saçlarımı öptü. Beni mi sakinleştiriyordu, kendisini mi bilemediğim anlardan birini daha yaşıyorduk. "Odaya çıkıp toparlanırmısınız? Chris, seninle gelip yardım edecek ve ben de birkaç telefon konuşması daha yapıp hemen geleceğim."

“Kimseye zarar gelmemesine sevindim ama bana söylemediğin bir şeyler var Lucas. Bu kadar olduğuna emin misin?”

“Meleğim. İnan senin endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Kısa zamanda tatilimize kaldığımız yerden devam edeceğiz hatta. Sadece senden uzak olmak istemediğim için birlikte gidelim istiyorum.”

Uzatmadan başımı sallayarak onayladım. Chris’in ar-
dında olup olmadığına bile dikkat edemeyecek kadar
sarsılmıştım. Tatil umurumda değildi ve kimseye zarar
gelmemiş olmasıyla gerçekten rahatlamıştım ama içime
oturan endişe gitmemişti. Aksine büyüyordu! Lucas’ın
bana yalan söylediğini düşünmüyordum ama eksik söy-
lediği, asıl canını sıkı sıkıya sakladığı ortadaydı. Evet, çalı-
şanlarına değer verdiğini ve olanları, kendisinin görmek
istemesini de anlıyordum ama yine de yerine oturmayan
bir şeyler vardı. Bu da saldırı olmalıydı mutlaka. Peki ka-
çıncıydı? Arada bana söylenmeyen daha neler olmuştu,
ya da kaç tane? Birbirimize, her şeyi konuşacağız diye
söz vermemize rağmen neden anlatmamıştı bana?

Odaya çıkıp, hızla elime geçenleri bavullara atarken,
havaalanına giden yol boyunca ve uçakta da konuşama-
yacak kadar düşüncelere gömülmüştüm. Zaten konuş-
sam da alacağım cevaplar yine aynı olacaktı. Kendisinin
anlatmasını beklemekten başka çare yoktu ama bu iş bit-
tiğinde benimle konuşmasını sağlayacaktım. Ne zaman
aramızda konuşulmayan bir şeyler kalsa, olan bize olu-
yordu. Buna izin vermeyecektim.

Yaklaşık on-on beş dakika içinde indiğimizde, bizi
bekleyen iki arabaya yürüdük. Şu ana kadar olayın ciddi-
yetini idrak edememiş olsam bile, Sam’le yaptığımız kısa
sohbette emin oldum. Her zamanki esprili, konuşkan
hallerini beklemiyordum ama onu bu kadar ciddiye

görmek tüylerimi diken diken etmişti. Çılgın gibi ardı ardına soru sormamak, yüzümü sakın tutmak için ciddi çaba harcıyordum.

Lucas, yüzümü elleri arasına aldı. "Ben Sam'le direkt fabrikaya gideceğim. Henry ve Chris'le birlikte eve geçmeni istiyorum. Fazla sürmeyecektir, merak etme! En kısa sürede evde olurum ama sen beni bekleme olur mu?"

"Sen, beni merak etme. İyiyim ama Henry seninle gelecek. Chris'le giderim ve itiraz istemiyorum Lucas. Lütfen," dedim ama madem kısa sürecekti o zaman ne-den bekleme diyordu? Eve geldiğini görmeden uyuma-ma imkan yoktu ki! En azından itiraz etmemişti Henry'i yanına almaya, biraz olsun nefes alabilirdim beklerken. Chris'in sürücü koltuğuna yerleştiği arabaya beni bindirirken, sımsıkı sarıldık. Dudaklarımı yumuşacık öptü. Kokumu çekti içine uzun uzun.

"Gidip dinlen meleğim. Uyandığında yanında olacağım."

Bu halini aklının kazada ve kazaya sebep olan her kimse onda olmasına vermek istedim ama ruhumu kapana kısıran endişe, yiyip bitiriyordu beni de. Kapım kapanır kapanmaz, canımı yakan iki damla yaş süzüldü gözlerimden. Farklı yönlerle giden araçlarımızda, gözde kaybolana kadar arkalarından bakarken kendime kızıyordum. Saçmalamanın manası yoktu! Neler olduğuna bakıp gelecekti...

Chris'e yol boyunca bildiklerini sormamak için kendimi zorlukla dizginledim. Yeterince üzerine gidersem anlatacaktı biliyordum ama yapamadım. Gizlice ve zorlayarak ya da emir vererek -adına her ne dersem diyeyim- bilgi almaya çalışmak, hem Lucas'ın arkasından iş çevirmek gibi olacaktı hem de çalışanlarıyla arasına girip,

Kimseye zarar gelmemesine sevindim ama bana söylemediğin bir şeyler var Lucas. Bu kadar olduğuna emin misin?"

"Melegim. İnan senin endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Kısa zamanda tatilimize kaldığımız yerden devam edeceğiz hatta. Sadece senden uzak olmak istemediğim için birlikte gidelim istiyorum."

Uzatmadan başımı sallayarak onayladım. Chris'in ar-
dında olup olmadığına bile dikkat edemeyecek kadar
sarsılmıştım. Tatil umurumda değildi ve kimseye zarar
gelmemiş olmasıyla gerçekten rahatlamıştım ama içime
oturan endişe gitmemiştir. Aksine büyüyordu! Lucas'ın
bana valan söylediğini düşünmüyordum ama eksik söy-
lediği, asıl canını sıkıntı sakladığı ortadaydı. Evet, çalı-
şanlarına değer verdiğini ve olanları, kendisinin görmek
istemesini de anlıyordum ama yine de yerine oturmayan
bir şeyler vardı. Bu da saldırı olmalıydı mutlaka. Peki ka-
çındı? Arada bana söylenmeyen daha neler olmuştu,
ya da kaç tane? Birbirimize, her şeyi konuşacağız diye
söz vermemize rağmen neden anlatmamıştı bana?

Odaya çıkıp, hızla elime geçenleri bavullara atarken,
havaalanına giden yol boyunca ve uçakta da konuşama-
yacak kadar düşüncelere gömülmüştüm. Zaten konuş-
sam da alacağım cevaplar yine aynı olacaktı. Kendisinin
anlatmasını beklemekten başka çare yoktu ama bu iş bit-
tiğinde benimle konuşmasını sağlayacaktım. Ne zaman
aramızda konuşulmayan bir şeyler kalsa, olan bize olu-
yordu. Buna izin vermeyecektim.

Yaklaşık on-on beş dakika içinde indiğimizde, bizi
bekleyen iki arabaya yürüdük. Şu ana kadar olayın ciddi-
yetini idrak edememiş olsam bile, Sam'le yaptığımız kısa
sohbetten emin oldum. Her zamanki esprili, konuşkan
hallerini beklemiyordum ama onu bu kadar ciddiye

görmek tüylerimi diken diken etmişti. Çılgın gibi ardı ardına soru sormamak, yüzümü sakın tutmak için ciddi caba harcıyordum.

Lucas, yüzümü elleri arasına aldı. "Ben Sam'le direkt fabrikaya gideceğim. Henry ve Chris'le birlikte eve geçmeni istiyorum. Fazla sürmeyecektir, merak etme! En kısa sürede evde olurum ama sen beni bekleme olur mu?"

"Sen, beni merak etme. İyiyim ama Henry seninle gelecek. Chris'le giderim ve itiraz istemiyorum Lucas. Lütfen," dedim ama madem kısa sürecekti o zaman neden bekleme diyordu? Eve geldiğini görmeden uyuma imkanı yoktu ki! En azından itiraz etmemişti Henry'i yanına almaya, biraz olsun nefes alabilirdim beklerken. Chris'in sürücü koltuğuna yerleştiği arabaya beni bindirirken, sımsıkı sarıldık. Dudaklarımı yumuşacık öptü. Kokumu çekti içine uzun uzun.

"Gidip dinlen meleşim. Uyandığında yanında olacağım."

Bu halini aklının kazada ve kazaya sebep olan her kimse onda olmasına vermek istedim ama ruhumu kapana kısıran endişe, yiyip bitiriyordu beni de. Kapım kapanır kapanmaz, canımı yakan iki damla yaş süzüldü gözlerimden. Farklı yönlerde giden araçlarımızda, gözden kaybolana kadar arkalarından bakarken kendime kızırıyordum. Saçmalamanın manası yoktu! Neler olduğuna bakıp gelecekti...

Chris'e yol boyunca bildiklerini sormamak için kendimi zorlukla dizginledim. Yeterince üzerine gidersem anlatacaktı biliyordum ama yapamadım. Gizlice ve zorlayarak ya da emir vererek -adına her ne dersem diyeyim- bilgi almaya çalışmak, hem Lucas'ın arkasından iş çevirmek gibi olacaktı hem de çalışanlarıyla arasına girip,

vülgöz olacaktım. Guvensiz eş olmayı kendime yediremedim. Anlatacağı zamanı gelince ve ben de o zaman bu gizliliğin bize nasıl daha çok zarar verdiğini açıklayacaktım. İçim içimi yese de sessizliği seçtim.

Eve ulaşmamızın ardından, yukarı çıktım. Bedenimi, aklımı saran gerginlikten kurtulmayı umarak kendimi duşa, sıcak suyun rahatlatıcı etkisine bırakmayı denedim ama düşüncelerim durmuyordu. Ne uyuyabilirdim böyle ne de aklımı başka bir şeye verebilirdim. Çaresiz aşağıya indim. Sıcak suyun yapamadığını, bitki çayının biraz olsun başaracağını umarak hazırladığım bir fincanla camın önüne kuruldum.

Kimdi ya da kim olabilirdi? Durmaksızın bir şeyler planlayan, Lucas'ın işlerine taş koyan, zarara uğratan ve son zamanlardaysa hayatımızın her anını işgal eden bu adamın derdi neydi? Yıllardır güvenip yanlarında çalıştırdıkları Arda'yı yoldan çıkarıp içeri sızmış, anlamsız tek taraflı savaşında insan hayatlarını hiçe sayacak kadar gözünü kin bürümüştü ama açıkça karşısına çıkamayacak kadar da korkaktı.

Derdi para ya da iş olsa, yaptığı saldırıların Lucas'a etkisinin en fazla, fındık faresinin kocaman bir kalıp peynirden aşıracağı minik bir lokma kadar olacağının farkında değil miydi? Saçma! Elinde Arda gibi bir bilgi kaynağına sahip olan biri bunu bilirdi. Ne para içindi bu yapılanlar, ne de iş ile ilgiliydi. Amaç huzursuzluk vermektir ve bunu da çok iyi beceriyordu doğrusu.

Ben ne kördüm, ne de sevdiği adamı tanımayan biri. Gözlerine bile baksam yeterdi ya, fazlası vardı... İlk olayı çok ciddiye almasa da devam edenlerle ve hiçbir ize rastlanamamasıyla gittikçe huzursuzluğu büyümüştü Lucas'ın. Bana yansıtmamak için her zamanki gibi ilgiliydi ama bir o kadar da akli başka yerdeydi. Elinden telefon düşmez olmuş, konuşmaların çoğunluğu da benim

yanında yapılmıyordu bir süredir. Durgundu, düşünce-
liydi her an tetikteydi...

Yalnızca, son üç günü biraz olsun huzurla geçiriyor
gibiydik, ta ki gelen o telefona kadar. Ondan sonrası
belirsizlik, bekleyişten ibaretti. Ne biliyordum bu adam
hakkında, kolundaki ağaç dövmesi dışında? Ya yarattığı
huzursuzlukların sebebi bambaşka bir planın içine çek-
mek içinse... Eğer öyleyse Lucas bu işi kökünden temiz-
lemek için düşünmeden atardı kendini ortaya!

Çalan zille dalıp gittiğim düşünceler arasından sıy-
ılırken, saate takıldı gözüm. Ben oturmuş, ya gelmezse
diyerek gereksiz kurduklarımın kendimi boğmaya çalış-
ırken, aradan geçen en fazla iki saatte Lucas dönmüştü
bile... Kendime yaptığım eziyete gülecektim neredeyse.
Uçarcasına attığı adımlarla Martha kapıya ulaştı.

Avaklanıp kapıya doğru iki adım atamadan, kısık
sesle Martha'yla konuşan Henry hafifçe eğilerek verdi-
ği baş selamıyla içeri girdi ve geldiğimizden beri nereye
kaybolduğunu bilmediğim Chris de ortaya çıkıp onlara
doğru ilerledi. Üçü mırıltılarla ve çatık kaşlarla konuşur-
ken, muhtemelen yine telefonda olduğunu düşündüğüm
Lucas'ın arkasından gelmesini bekledim. Kapının önünü
görebilecek şekilde birkaç adım attım ama göremedim.
Farkında bile olmadığım gülümsemem yüzümde solup,
yerini çatık kaşlara bıraktığında Henry yanıma geldi. Yü-
zündeki sıkıntılı ifade, ruhumu sıkan endişeyi katlayarak
büyüttü. Kendime sakın olmayı telkin etmeye başladım.

"Henry, yalnız mı geldin?"

"Evet, efendim. İşleri biraz daha sürecekmış, beni ön-
den gönderdiler. Bay Ross hâlâ fabrikada."

"Öyleyse sen neden buradasın be adam, işin onun ya-
nında olmak değil mi?" diye çılgık atan yanıma durdur-
mak için derin bir nefes aldım. Belli ki Henry de durum-
dan memnun değildi.

"Sorun ne kadar büyük Henry? Seni gönderip, kendisinin kalmasını gerektirecek ne bulundu?"

"Kalan sadece prosedürler Bayan Ross, şimdilik bir iz bulunamadı. Ekiplerde hâlâ orada, araştırmaya devam edilecek. Biz ulaştığımızda yaralananlar hastaneye götürülmüştü, zaten ciddi bir durumları yok. Hepsi ayakta tedavi olup, evlerine bırakıldılar."

"Seni yanından ayırmasını anlayamıyorum. Durup dururken göndermiş olamaz. Bana söylemediğin bir şey var Henry ve ben onu hemen, şimdi öğrenmek istiyorum!"

"Bayan Ross..." Tam da o anda çalmaya başlayan telefonuna kurtarıcı gibi sarıldı. "Özür dilerim. Bunu cevaplamak zorundayım," diyerek uzaklaştı.

Bir şeyler döndüğüne emindim artık. Bu kadar sessiz kalmak yeterdi! Kimden olursa olsun, neler döndüğünü öğrenmezsem çıldıracaktım. Hızla oturmakta olduğum koltuktan telefonumu alıp, Lucas'ın numarasını tuşladım. Şu ana kadar aramadığım kabahatti zaten!

Bir saat geçti...

Henry bilgisayar başında, çalışma odasına hapsetti kendisini. Chris kamera sistemini izliyor, evin güvenliğinin ve varlığından bu gece haberdar olduğum panik odasına da geçişi olan, gizli odadan burnunun ucunu dahi çıkarmıyordu. Martha, soru sormaya bile çekindiği belli, tedirgin bir sessizlikle evin içinde dört dönüyordu ve ben kilitlenmiş gibi cam önünden ayrılmayı reddederek, elimde telefon, gözüm araç yolunda bekliyordum.

Bir sorun olmadığına, bu durumun normal olduğuna dair kendimi kandırdığım, işi bittiği anda hemen bana ulaşacağına inanmaya çalıştığım, telefonlarıma cevap vermediği ve fırsatını bulup aramadığı, tek bir mesajın

dahi gelmediği dolu dolu bir saat daha geçti.

Lucas'ın kapanan telefonuna rağmen iyi düşünme-
ye aklımdan geçenleri kontrol etmeye çalışarak Sam'i
aradım. "Sam merhaba, Defne ben... Bu saatte aramak
istemeydim ama Lucas'a ulaşamıyorum. Yanındaysa ko-
nuşabilir miyim?"

"Defne saat hiç sorun değil, ne zaman istersen araya-
bilirsin ama biz fabrikadan ayrılalı bir saati geçti. Şimdi-
ye kadar gelmiş olması gerekirdi. Seni arayacağını söyle-
yerek bindi arabasına."

"Aramadı. Gelmedi de! Saatlerdir tek bir haber alama-
dım ve şimdi de telefonu kapalı. Ne oluyor Sam, Lucas
nerede?"

Panik, sesimi olduğu kadar bedenimi de sarmıştı. Ne-
fesimi tutmuş, Sam'in beni rahatlatacak bir şey söyleme-
sini istiyordum. Ben ulaşırım desin, şimdi bulup getiri-
rim desin! Ya da kapı çalsın Lucas gelsin...

"Bir şey olduğunu sanmıyorum, şarjı bitmiştir. Henry
geldi mi?"

"Evet. İki saat kadar oldu. Henry neden yalnız döndü
onu bile bilmiyorum. Lucas arayacağım dediyse arardı,
Sam. Bir saat önce yola çıktıysa şimdiye gelmiş olurdu!
Bana ne olduğunu söyle!"

"Canım, şimdi sakın olmanı istiyorum tamam mı? Ben
de yola çıkıyorum hemen ama muhtemelen Rob benden
önce gelmiş olacak ve senin yüzünden azar işiteceğim..."
Sam devam ederken yanıma gelen Henry'e döndüm.

"Bayan Ross, telefonu alabilir miyim? Bay Neill'a ulaş-
maya çalışıyordum bende."

"Bir dakika bekler misin Sam? Henry seninle konu-
şmak istiyor." Titrek parmaklarla telefonu verirken, gözle-
rinin içine bakarak konuştum. Parmaklarıma inat sesim iti-
raz kabul etmeyecek kadar netti. "Şu andan itibaren, Lucas

kapıdan içeri girene kadar gizlilik yok Henry. Her ne konuşuluyorsa yanımda olacak ve ardından da bilmediğim ne varsa anlatacaksın!”

Hoparlöre alınan konuşmanın içeriğini iliklerime işleyen korkuyla dinledim.

“Bay Neill, bir sorunumuz var. Sanırım gelseniz iyi olur.”

“Yoldayım zaten, anlat Henry!”

“Eve geldiğimden beri hem araçtan, hem de telefondan takip ediyorum Bay Ross’u. Fabrikadan çıktıktan sonra bir süre araba aynı noktada sabit kaldı. Tekrar harekete geçince telefon konuşması yaptığını düşündüm ki kayıtlar da bunu doğruluyor. Sinyaline ulaşmaya çalıştığımız konuşmanın ardından Bay Ross’un telefonu kapandı ve yeniden yola çıktı. Arabası on dakika kadar önce bahçe kapısından yaklaşıp yüz metre geride durdu ve telefonu da içindeydi...”

Başka herhangi bir hareket yakalanmamıştı. Sorun olduğunu düşünen Henry hemen Chris’i göndermişti. Arabanın çevresini hâlâ arıyordu ama ne Lucas, ne herhangi bir zorlama, ne de boğuşma izi vardı. Anahtar üzerinde öylece terk edilmişti!

Lucas yoktu... Her kelimeyle kanım çekildi sanki. Ruhuma çöreklenen korku yerini bulmuş, içimi üşütüyordu şimdi. Tuttuğum nefesim boğazıma takıldı. Uğultular kulaklarımı doldurdu. Kalbim atmayı da, durmayı da unuttu...

Tüm bedenimi uyuşturan ve tatlı bir ısrarla beni etkisi altına almak üzere olan karanlığa gözlerimi kapatmamak için direniyordum. Aklımda yeni şekillenen tek düşünce engel oluyordu bilinçsizliğe teslim olmama.

Aynı durumda ben olsam, Lucas ne yapardı?

Cevap tüm netliğiyle karşımdaydı. Savaşırды! Gerekirse beni bulana kadar, tüm dünyayı ayağa kaldırırdı ve benim de yapmam gereken buydu. Kocamı, diğer yarımı

her neredeyse bulana kadar... Bana, evimize gelene kadar ayakta kalacaktım!

Oturduğum koltuktan kalktım. "Henry, Sam'e söyle önce büyükbabamlara uğrasın. Yüz yüze anlatsın olanları, sonra gelsin, sen de konuşman biter bitmez çalışma odasına gel. İlk saldırıdan itibaren elimizde ne varsa bir bir görmek istiyorum," diyerek, kararımı vermiş olmanın getirdiği geçici sakinlikle çalışma odasına ilerledim.

Önce sırasıyla tüm raporları okuduk Henry'le birlikte, gözden kaçan bir şey olup olmadığına dair kendi gözlemlerini de paylaşarak. Ardından hemen her olay yerinde bulunan notlar geldi. Sonuncu hariç hepsi, sıradan, kendini beğenmiş saldırganın böbürlenme sözleriydi.

'Eserimi beğendin mi Ross?'

'Bu daha başlangıç, alışsan iyi olur Ross. Canımı çok yakacağım...'

'Beni aklından çıkarma Ross... Daha bitmedi!'

Ve son olay... Fabrikada patlama olduğu sırada oluşan dikkat dağınıklığından faydalanan, siyahlara bürünmüş biri yan taraftaki yangın merdivenlerini kullanarak Lucas'ın odasına ulaşmıştı. Henry patlamanın bu işi iyi bilen biri tarafından çok kontrollü yapılmış olduğunu, işçilerin sadece hazırlıksız yakalandıkları için yaralandıklarını söylüyordu. Adam, notu masasının üzerine bırakıp, aynı yoldan geri çıkmıştı.

'Roma'da benim olanı çaldın Ross, geri alana

kadar durmayacağım... Sen ve adamın burada

güvendesiniz. Peki, sevgili karının güvenliğinden ne

kadar eminsin?'

Arda'nın yediği dayaktan bayılmadan önce söyledikleri çınladı kulağımda, notu tekrar tekrar okurken.

"Bay Ross hiç düşündünüz mü yaşadığımız aksilikler ne zaman başladı ya da ben söyleyeyim Roma'da bir akşam..."

Planlı patlamalar... Kimyasal ilaçla zehirlenmeler... Roma... Benim olanı çaldın... Ağaç dövmesi...

"Benim yüzümden... Henry, bana hemen dövmenin fotoğrafını aç! Dövmeyi yakından görmeliyim."

Ve gördüm de. Bileğinin iç tarafına özenle, belirgin yapraklarının arasına işlenmiş D harfiyle birlikte...

"Bayan Ross, iyi görünmüyorsunuz. Lütfen oturun, ben hemen doktor çağıracağım."

Ayakta olduğumun farkında bile değildim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken biraz toparlanmaya çalışıyordum. "Hayır! Bırak doktoru, hemen bizim davamızla ilgilenen dedektifi aramanı istiyorum. Onlara sorumluyu bildiğimizi söyle!"

"Ama..."

"Lafımı kesmeyi bırak Henry, dediğimi yap! Arda'yı zaten arıyorlar ama asıl sorumlunun Ozan Demir olduğunu söyle. Acilen aramaya başlasınlar. Lucas onun elinde!"

"Lena, bundan emin misin kızım?"

Başımı çevirmemle çalışma odasının içini dolduran, söylediklerimi duydukları yüzlerindeki ifadeden okunan ailemle karşılaştım. Kendimi büyükannemin kollarına attığımda, Will ve Dante'nin kolları ikimizi de sardı.

"Eminim büyükanne. Lucas onun elinde! Hemen bulunmazsa..."

"Bulunacak! Lucas çok güçlü, genç bir adam. Sana zarar verdiği kadar kolay değil ona zarar vermesi ve unutmama o burada bir yabancı, bulunması zor olmayacaktır."

Üçünün kollarıyla sarmalanmış halde salona geçtiği.

mizde başımı kaldırıp Lucas'ın ailesinin yüzüne bakamıyor, ağlayamıyordum bile. Benim yüzünden Lucas'ın yaşayacakları, paramparça ediyordu içimi. Başım önde, Ozan'a ve kendime olan kızgınlığımla, hissettiğim utanç birbirine karışmıştı. Ne kadar kızsalar, ne düşünseler haklılardı.

Bir süre sonra polisler doldurdu evimizi. Telefonların dinlenmesi için gerekli düzenekler kuruldu. Herkesin ifadeleri yeniden alındı ve sıra bana geldi. Bildiğim ne varsa başımı hiç kaldırmadan, duraksamadan gizlemeye yemin ettiklerim dahi ne varsa anlatıyordum.

Ozan'ın oldukça iyi bir kimyager olduğunu ve kendi yaptığı izinsiz, yasa dışı çalışmaları yüzünden hem işini, hem de mesleğini kaybettiğini, bana ve bir çocuğumuz olduğunda kendisini seveceğime, o zaman onu bırakamayacağıma dair takıntısını. Ayrılmak için konuşacağımı anladığından itibaren, asla kendime ait bir aileye sahip olamam için gizlice eve gelip, yemeklerime, içeceklerime karıştırdığı tüm hormon dengelerimi alt üst eden, beyindeki PRL hormonu yüksekliğini tetikleyerek, kısırlığa yol açması muhtemel ilaçlarla beni zehirlediğini ve onun yüzünden hâlâ gördüğüm tedavileri... Zavalılı Buse'yi bana benzetebilmek için geçirmeye zorladığı ameliyatları. Saçlarından, kıyafetlerine, makyajından, duruşuna, konuşmasına kadar, bana benzemeyi reddettiği her şey için attığı dayakları ve bunlardan bir tanesinde kızı ölümün eşiğine getirdiğini ama durumun ailesi tarafından örtbas edildiğini... Ve bunları yapmasına sebep olan, yine ailesinin örtbas ettiği hastalığını ve kullandığı ilaçları...

Bildiğim, aklıma gelen ne varsa anlattım.

Büyükbaba onu kovmadan önce Camille'in beni suçlayan, "Oğluma bir şey olursa sorumlusu bu kadın! Du-

yuyor musunuz? Hemen tutuklamanızı istiyorum! Bu kadın oğlumun hayatını mahvetti!" cıgılları doldurdu dört bir yanı. Haklıydı... Onun da, benim kadar canı acışamayacaktı.

Her saniyesini yıl gibi yaşadığım, tam üç gün sesim yoktu. Gözyaşlarım yoktu. Ruhum yoktu! Varlığımın her zerresini lime lime eden acıyla, camın önündeki koltukta olduğum yerde sallanmaktan başka hiçbir şey yapamıyor, polisin geleceğini söylediği telefonu bekliyordum.

Dördüncü günün sabahı çaldı telefonum. Hazırlıklar yapıldı. Mümkün olduğunca çok konuşturmama dair direktifler verildi ve telefon elime tutuşturuldu.

"Ozan."

"Aşkım! Merhaba. Beni özledin mi diyeceğim ama.. Polisler telefonun kimden geldiğini söyledi değil mi?" Çok eğlendiğini belli eden bir kahkaha yükseldi telefonun diğer ucundan. "Beni uzun süre konuşturmanı da söylediler mi sana? Hadi kırmayalım onları aşkım, konuş benimle. Zaten sesini duymayı çok özledim. Aşkımızdan bahsetmeye ne dersin?"

Hissettiğim tiksinimeyi engellemeye çalışmadım bile. Hem bilmesini istiyordum, hem de çok iyi biliyordum ki ne kadar kışkırtılırsa o kadar çok konuşacaktı.

"Seninle tek kelime etmek istemiyorum. Seninle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorum. Lucas, yanında mı Ozan? O iyi mi?"

"Ah merak etme aşkım. Sevgili kocan şimdilik iyi! Seni duyuyor, sen de sesini duymak ister misin? Ne aptalım değil mi elbette istersin! Bekle de ağzını çözeyim."

"Lena... Ne söylerse söylesin, dinleme! İsteddiği hiçbir şeyi yapma! Seni seviyorum meleğim, ben iyi olacağım. Duydun mu beni?"

"Bu kadar konuşma yeter! Tabii ki duydu ama bir şeyi kaçırıyorsun Ross. Seni değil beni dinleyecek! Öyle değil mi hayatım?"

Kurduğunu sandığım gözyaşları, Lucas'ın sesini duyduğum anda gözlerimi yaktı. "Seni seviyorum, her ne olursa olsun seni geri alacağım" demek istedim ama araya giren Ozan'ın sesi, boğazıma oturan yumruyu yutup cevap vermem gerektiğini hatırlattı. Polis suratıma devam et der gibi el işaretleri yapıyordu.

"Ne istiyorsun Ozan? Söyle dinleyeceğim."

"Aferin aşkım. Akıllı bir kadın olduğumu biliyordum zaten. Şimdi şöyle yapıyoruz. Polis arkadaşların tüm teçhizatlarını toplayıp, evinden çıkacaklar ve seni izlemeyi akıllarından bile geçirmeyecekler. Aksi takdirde hem sen, hem de Ross, herkese sonsuza dek veda edersiniz. Buraya kadar anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Sonra sen, yanına sadece telefonunu alarak, tek başına arabana binip yola çıkacaksın. Şehir merkezine doğru süreceksin ve yoldan benim vereceğim talimatlara göre ilerleyeceksin. Söylediklerimin tek kelime dışına çıktığın her seferde kocanın canını yakarım!"

"Bütün bunları yaptığımı varsayalım. Sana nasıl güveneceğim? Beni aldığında, onu bırakacağına nasıl inanaacağım?"

"Sen de çok iyi biliyorsun ki, ben bıraksam da o gitmek istemeyecektir ama merak etme! Sen geldikten bir süre sonra ikimiz birlikte onun gitmesini sağlayacağız ve sana söz veriyorum zarar görmeyecek. Seni almak dışında bir şeyle ilgilenmiyorum... Hem bana güvenmekten başka şansın var mı?"

Pislik! Elbette şansım yoktu! Ona değilse de kendime güvenmek zorundaydım. Ne söylerse yapacaktım. "Tamam Ozan. Ne zaman çıkmamı istiyorsun?"

"Önce polisler gidecek ve ardından sana bir paket gelecek. Kutudan çıkanları giy ve yazılanları vakit kaybetmeden uygula. Görüşürüz aşkım," dedi ve kapattı.

Polisler telefonun izini sürememişlerdi. Sinyal en azın-
yerlerdi. Bir unudumuz olmasa da, dedektif haricinde
tüm polisler evi terk ederlerken, eş zamanlı yapılacak bas-
hemen ardından gelen kurye bana özel gönderilmiş paketi
bıraktı.

İçinde cep telefonu, navigasyon, kırmızı bir elbise, iç
çamaşırları ve siyah yüksek topuklu ayakkabılar vardı.
Bunların olabileceğini daha önceden tahmin eden dedek-
tif, ben içeride giyinirken, ayakkabının içine verici yerleşti-
riyordu. Tüm hazırlıklar bitip yola çıkmadan hemen önce,
bir tane de sutyen askıma yapıştırdı. Parmağımın iki
boğumu kadar uzunluğu olan sustalı bir çakı da, dolgulu
sutyenin içinde yerini almıştı. Sanırım sutyen seçimi için
Ozan'a teşekkür etmeliydik!

Dedektifin, onlar gelene kadar kendimi riske atmadan
Ozan'ı oyalamama dair direktiflerini dinledim. Gözleri
yaşlı, bana bakıp güç vermeye çalışan ailemle vedalaşma-
yı reddederek bindim arabaya. Şu anda en ufak bir duy-
gusalılıkta dağılırdım...

Şehir merkezine sürmeye başladığımda telefona ilk me-
saj geldi. Adresi navigasyona girip devam ettim ve bunu
birçok başka mesaj takip etti. Önce şehrin varoşlarından
geçirdi beni, sonra eski bir sanayi bölgesine, ardından da
ıssız bir dağ başına sürmemi ve orada durmamı istedi.

Söylediklerini harfiyen uyguladığımda, kendiminkini
bırakıp az ileride bekleyen içinde Arda'nın olduğu araba-
ya yürüdüm. Burnunun halini ve yüzündeki hasarı gör-
düğümde bunların acısını Lucas'tan çıkarmış olma ihti-
maliyle ürperdim.

Arda gözlerimi bağlarken "Neden?" diye sordum sa-
dece.

"Geçmişin hesabı ve aşk yüzünden..." Anlatmayacağı-
nı düşündüğüm anda konuşmaya başladı.

"Sen bilmiyorsun, hatta o aptal da bilmiyordu. Kendi-
siyle o kadar meşguldü ki görmesine imkan yoktu! Kocan
olacak pislikle aynı okulda, aynı bölümde okuduk biz. Ben
deli gibi ders çalışıp kendimi paralarırken, o gününü gün
etti. Hiç çaba göstermesine gerek kalmadan aldığı notla-
rıyla övündü ve okulun tüm güzel kızlarını da yatağından
geçirdi. Dört sene boyunca... Ne diyebilirdim ki şanslı
doğmuştu pislik! Mezuniyete bir ay kala, yaklaşabilmek
için tüm okul hayatım boyunca arkadaşı, dostu, sırdaşı
olmayı bile göze aldığım, açılmak için tek bir umudun fır-
satını kolladığım, aşık olduğum kıızı aldı. Yıllarca sevdi-
ğim tek kıızı, Victoria'yı. Tek bir gece için... Vicky, ona aşık
olduğunu sanıyordu. Tıpkı sana yaptığım gibidefalarca
uyardım onu. Bir geceden fazlasının olmayacağına, o şe-
rehsizin kendisinden başka kimseyi sevmeyeceğine dair.
Vicky, aptal aşıklar gibi peşinde dolaştı, Ross görmedi
bile! İzin verirse ona unutturacağımı söyleyerek, tüm duy-
gularımı açtım ama tıpkı onun Ross'tan aldığı gibi bir kar-
şılık verdi bana! Hâlâ onu elde edeceğini, onunla olacağını
sanıyordu. Olmadığı her gün eridi gözlerimin önünde ve
sonunda gitti. Yıllardır, kaç kıza aynı şeyin olduğuna şahit
olduğumu bir noktadan sonra saymayı bile bıraktım ve
hep intikam istedim. Onun da benim kadar canının yandı-
ğını görmeyi... Roma'da seni sıkıştırdığı akşam yediği da-
yağın ardından tanıştım Ozan'la ve şimdi gördüğün gibi
her ikimiz de istediğimizi elde edeceğiz!"

Hiçbir şey söylemedim. Öylesine bilenmişti ki, kendisi-
ni sevmeyen bir kız için gözlerini bürüyen saçma intikam
arayışını ona açıklayamazdım. Ne söylesem anlamazdı
zaten. Beni arabadan indirip yönlendirdi ve taşlı bir yolda

eğile büküle bir süre yürüdük. Göz bağı çok hafif kaymıştı. Attığım adımın ilerisini göremesem de, anahtar şıkırtıları duyunca yakın olduğumuzu tahmin ettim. Ozan akıllı bir adamdı. Her ihtimale karşı ayakkabılarımdaki vericileri fark ederse diye, bileğimi burkmuş gibi küçük bir çığlık koparıp yolun kenarına doğru çöktüm. Arda'nın dikkatini bileğime vermesinden faydalanarak, sutyenimdeki vericiyi yerinden söküp, elimin altında ki çimlerin arasına bastırdım. Arda, birkaç dakika bileğimi evirip, çevirdi. Hafifçe masaj yaptı ve sonra kolumu boynuna sararak kalkmama yardım etti.

Yarı taşır halde, beni karanlık bir yere götürdüğünde bıraktığı sandalyeye yığıldım ve yakınımda duyduğum boğuk inlemeye çevirdim başımı. Arda gözümdeki bağı çözdü.

"Ozan gelene kadar gözlerinizle hasret giderebilirsiniz. Son bakışların tadını çıkarın!" diyerek arkasını döndü. Arda'yı kontrol ederek, sessizce çakıyı Lucas'ın avucunun içine sakladım. Ancak ondan sonra gözlerine çevirdim bakışlarımı ve sadece ikimizin duyacağı kadar kısık fısıldadım.

"Her ne görürsen ya da duyarsan... Ne yaparsam yapayım yalvarırım inanma! Seni çok seviyorum Lucas."

Gözlerini bir kez sıkıca kapatıp açtığı anda, beni anlamış olmasının rahatlığıyla iki damla yaş süzüldü yanaklarıma. Arda ellerimi arkamdan bağlarken, berelenmiş, yer yer morarmış yüzünü inceliyordum içim acıyarak... Polisin çoktan yola çıktığını ve Ozan'ın her neredeyse geç gelerek, bize zaman kazandırması için dua etmekten başka çarem kalmamıştı.

'Roma'da benim olanı çaldın Ross, geri alana kadar durmayacağım... Sen ve adamın burada güvendesiniz. Peki, sevgili karının güvenliğinden ne kadar eminsin?'

Bu kez elimize ulaşan not buydu. Lena'ya bir şey olacak düşüncesi kanımı dondurmuştu. Buradaki insanların ölebileceğini bilerek fabrikayı havaya uçurmaya kalkan biri, canımı en çok yakacağını bildiği yerden, olabilecek en sert şekilde vururdu beni. Henry'i şirket araçlarından biriyle eve göndermiştim hızla ve bir ipucu, her hangi tanıdık gelecek bir görüntü yakalamak ihtimaliyle defalarca, kare kare izledik kayıtları.

Eve doğru yola çıktığımda, aklımda notta yazarlar dönüp duruyor, bir şeyler beni rahatsız ediyordu. O sırada Arda'nın, hemen arkasından da Lena'nın söylediklerinin ciddiyeti çarptı ilk kez yüzüme ve benim olanı çaldın diyebilecek tek adamın kim olabileceği... Lena'yı arayıp aramamayı düşünürken çalmaya başlayan telefo-

nu dalgınlıkla kim olduğuna bakmadan cevapladım.
"Evet..."

"İyi geceler Ross, artık tanışmamızın vakti gelmişti ha ne dersin?" Duyduğum sesi tanımamla, parmaklarım direksiyonu, yerinde o piçin boynu varmış gibi sıkıyordu.

"O gece seni öldürmediğime pişman olacağımı bilmeliydin. Karşıma çıkmaya bu kadar mı korkuyorsun? Söyle piç kurusu ne istiyorsun?"

"Defne'yi çalan şerefsizden alacağım intikamı istiyorum sadece!"

Meleğimın adını, onun ağzından duyduğum anda içimde büyüyen öfke tüm bedenimi ele geçirdi. Arabayı kenara çekip, derin bir nefes aldım.

"Sakin! Duydun mu beni orospu çocuğu sakın, karının adını ağzına alayım deme. Seni doğduğuna pişman ederim. Ona yaklaşacak olursan, ölmek için yalvarırım seni." Sakin, tane tane çıkıyordu her kelime ve söylediği mi yapacağıma, benim emin olduğum gibi onunda anlayacağı kadar da net.

"Büyük konuşuyorsun Ross. Aylar oldu kim olduğumu bile anlayamadın, beni nasıl bulmayı düşünüyorsun?"

"Aradığına göre niyetin bulunmak ve bulacağıma emin olabilirsiniz."

"Karşılaşmamız yakın Ross, çok yakın," dedikten sonra kapanan telefonun ardından dikiz aynasında hemen arkama park eden bir araç belirdi. Kulaklığı fırlattığım gibi indim arabadan ve aynı anda içinden sakın adımlar la bana doğru ilerleyen Arda göründü.

"Ne o, patronun kendisi çıkmadı karşıma yine seni mi attı ortaya?" Biriken öfkem asıl adresini bulamamıştı henüz ama bu da bir başlangıçtı. "Bu kez bayılsan da seni elimden alacak kimse yok!"

Söylediklerim daha bitmeden yanına ulaşmış, suratını ardı ardına yumruklamaya başlamıştı. Ozan denilen o piç kurusu, bu itin yüzünden bu kadar yaklaşabilmişti bize. Yetmez gibi kısa süre öncesine kadar Lena, neredeyse her gün her saati yanında geçiriyordu. Düşündükçe çıldırarak gibi oluyordum. Elimin altından gelen çatırdamadan aldığım haz, külçe gibi yığılan beden bile yeterli değildi sakinleşmem için. Şimdi, ellerimin arasında ölse zerre kadar vicdan azabı duymayacağıma emindim.

"Ne vaat etti sana? Neye sattın kendini?"

Kükremeye dönen sesim, kendimi bile tanıyamayacak hale getiren sinirimle üzerine atıldığımda, boynumda hissettiğim bir sızlamayla arkama döndüm. Ellerim anında boğazını sardı arkamdaki karaltının. Gözlerimin önündeki bulanıklıkla yüzünü seçemiyordum ve yeterince sıkabildiğimden de emin değildim. Dilim pelte gibiydi ağzımın içinde, konuşamıyor ya da onların söylediklerini algılayamıyordum. Kafamın içi bomboştu sanki, tutarlı düşüncemiyordum. Boynumdan yayılan uyuşukluk tüm vücudumu sarmıştı. Kendime geldiğimde beton duvarları olan büyük bir odada, ağzımda bir bant, ellerim arkamda ve ayaklarım metal bir sandalyeye bağlıydı. Kıpırdamıyordum. Zemine sabitlenmiş sandalyeyi oynatamıyordum. Yan tarafımda duvara yaslı masanın üzerinde ipler, koli bantları, enjektörler ve bir bıçak vardı. Üzerimdeki uyuşukluğu atar atmaz, ilk işim oraya ulaşmaya çalışmak olacaktı!

Hızla duvarları taramaya devam etti gözlerim. Beni görebilecekleri bir kamera yok gibi görünüyordu ama tam karşımdaki duvarda bir ekran vardı. Masanın üzerindeki diğer dışında, işime yarayabilecek herhangi bir şey bulamadım. Çıkış olduğunu tahmin ettiğim bir demir kapı ve bir de ahşap kapı vardı. Tepedeki birkaç floresan

lambayla aydınlanıyordu oda ama tek bir pencere ya da nerede olduğumu tahmin edebileceğim bir ipucu yoktu.

Kendi aptallığım yüzünden içine düştüğüm bu çaresiz durum değildi canımı sıkan, daha çok aklımda sıralanan ihtimaller geriordu sinirlerimi.

Saatler, günler geçiyordu. Bedenim, düzenli aralıklarla enjekte edilen ilacın uyuşukluğuna artık alışmıştı. Hiç sönmeyen parlak ışıklar yüzünden ve yanıma gelecekleri hiçbir anı kaçırmamak için uyuyamıyordum. Elime gelecek bir fırsatı bekliyor. Bitmeyen, her an daha kamçılanan öfkem ayakta tutuyordu beni...

Tek kelime konuşmuyorlardı odaya girdiklerinde. Sadece Arda iti, her gelişinde karşılığını fazlasıyla alacağı birkaç yumruk sallıyordu. Uyanık kalmamı, her an daha da bilenmemi sağlıyordu attığı beceriksiz yumruklar. Onun değersiz varlığı ellerimde son bulacaktı.

Baygın geçirdiğim süreyi hâlâ bilemesem de, uyandı-
ğımdan beri günde iki kere gelen yemeklerden hesapla
iki gündür burada olduğumu tahmin ediyordum. Her
yemeğin ardından biri elimi çözüyor, bu sırada diğeri
elinde bir silahla karşıma dikiliyordu. Sadece ahşap ka-
pının ardındaki tuvalete kadar gidip gelebiliyordum. İğ-
neler tüm dengemi altüst ediyordu. Düşünmeden kalkış-
tığım ilk hareket ölümüne ya da ağır yaralanmama yol
açardı ancak. İhtiyacım olan son şey, olduğumdan daha
fazla güçsüz düşmektir. Her seferinde irademi son kırıntı-
sına kadar kullanıyordum, sabırlı olmak ve bir açıklarını
yakalamak için.

Yapacakları hatayı bekleyerek geçirdiğim tüm bu sü-
rede, aklımda sadece beni bekleyen meleşim vardı. Ne
haldeydi iki gündür? Ona ulaşmışlar mıydı? Ellerinde

olduğumu biliyor muydu? Bilmese ne fark ederdi! Perişandı eminim ve benim yüzümdendi. Kendime olan kızgınlığım her şeyden büyüktü. Onu yanımdan ayırdığım için, bir aptal gibi onu koruduğumu sanırken büründüğüm sessizlik yüzünden, bunları yaşamak zorunda bıraktığım için...

Üçüncü gün Ozan elinde telefonla girdi odaya. Yüzündeki o iğrenç gülümseme için bile öldürebilirdim onu!

"Günaydın Ross. Misafirliğinden sıkıldım artık ve düşündüm ki bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi." Bir eli çenesini sıvazlarken, söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi başını bir yana eğdi. "Az sonra Defne'yi arayacağım. Sana karşılık, onun gelmesini isteyeceğim ve tahmin et cevabı ne olacak?"

O ana kadar tutsam da kendimi, daha fazla dayanamadım. Ettiğim küfürlerin, tehditlerin bir işe yaramaması umurumda değildi! Bana ne isterse yapabilirdi ama Lena olmazdı!

"Ah! Bu kadar gürültü çıkardığına göre, cevabı sen de biliyorsun ama kendini özel sanma! Onun içinde, kendisinin görmeyi reddettiği öyle bir anaçlık, öyle bir koruma içgüdüğü var ki, sen değil kim olsa koşar gelirdi. Tabi inkâr edecek değilim. Senin, benim ellerimde olmanın da etkisi büyük." Kısa bir süre sessiz baktık birbirimize, eğer bakışlar karşındakini öldürmeye yetseydi, ikimizden birinin, kılını bile kıpırdatmadan katil olması işten değildi. "Sana tüm hikâyesini anlattı mı? Anne-babasını?"

Cevap vermedim. Tek kasım kıpırdamadı.

"Sanmıyorum... Kimseye anlatmaz! Peki ya bizim yaşadıklarımızı... Onun bile büyük kısmını bilmediğini düşünüyorum. Eskiden kızardım ona benden sakladık-

ları için, ne aptallık! Umurumda değil artık. Sadece benim olacak! Senin izlerini sileceğim aklımdan, kalbinden ama ilk önce bedeninden."

Hayır! Hayır! Hayır... Var gücümle asılıyordum hap-solduğum iplere. O ise aldırmandan telefon konuşmasını yapıyordu. Benim kadınıma, karıma "Aşkım" diyen ağzındaki tüm dişleri dökmeye, dilini kökünden koparmaya yeminler ederken, ağzımdaki bandı söküp telefonu kulağıma tuttu.

"Lena... Ne söylerse söylesin, dinleme! İsteddiği hiçbir şeyi yapma! Seni seviyorum meleğim, ben iyi olacağım. Duydun mu beni?"

"Sakin gelme!" diyeceğim sırada bant tekrar kapandı ve sırtarak konuşmaya devam ederken çıkıp gitti. Öfke-mi bastıran dehşetti artık! Kanımı donduran, iliklerime işleyen, boğazımı sıkıp nefes almamı engelleyen dehşet... İplerle boğuşmaya devam ederek geçirdiğim sürenin hesabını tutamıyordum. Ciğerlerim yırtılana kadar haykırdım ardından! Lena'mı, onun ellerine bırakmak istemiyorsam kurtulmak zorundaydım.

Kapı tekrar açıldığında, üzerinde kırmızı bir elbiseyle, gözleri bağlanmış halde Arda tarafından yönlendirilen Lena'm girdi içeri. Benim aksime, sakindi. Güçlü görünüyor, dimdik duruyordu. Karşımdaki sandalyeye oturulup, göz bağı çözüldüğünde yüzüme bakmadı bile. Arda arkasını döner dönmez uzanıp ellerimin arasına bir şey sıkıştırdı ve fısıldadı.

"Her ne görürsen ya da duyarsan... Ne yaparsam yapayım yalvarırım inanma! Seni çok seviyorum Lucas..."

Ancak, o an anlam veremesem de onayladığım sözlerini bitirdikten sonra ve hızla geri oturduğunda kaldırdı bakışlarını gözlerime. Onu ilk tanıdığım zamanlardaki gibi bir maske vardı yüzünde. Kalbim parçalara ayrılı-

vordu yüzüne bakarken. 'Neden geldin Lena... Kaş gıt, valvarırım gıt!' diye çığlıklar atıyordum içimden ama yok geçti artık.

Elleri arkasından bağlanırken, karşı koymadı. Sadece yüzüme bakıyordu. Tıpkı benim gibi. Neye benzediğimi bilmiyordum ama kötüydü. Gözlerinde biriken yaşları geriye gönderişinin her anını izledim. Kısacık bir an indirdiği maskesine yeniden bürünüşünü... 'Tanrım Lütfen zarar görmesine izin verme. Lütfen yalnız olmasın, lütfen bir planla gelmiş olsun.'

Bilmeliydim... Engel olmalıydım... Lanet olsun bana! Bu yaşanan saldırıların arkasındakilerin benim peşimde olduklarından başka bir şey düşünmemiş olmak yaptığım en büyük hataydı. Hayatımın hatası! Bedeli de, korumaya yeminler ettiğim meleğimin, yaşayacakları karşısında kaldığım acizlikti...

Arda çıkmak üzere ilerlerken, Ozan girdi kapıdan. Gözleri bizi bulduğu anda yakasından tuttuğu Arda'yı bize doğru savururken kükrüyordu. Ne dediğini anlamasam da Lena'nın iplerini tekrar çözdüğüne göre nedeni ortadaydı. İncinmesini istemiyordu. Söyledikleri sadece beni kızdırmak için olabilir miydi?

İplerden kurtulan Lena, son bir kez gözlerime bakıp, kalktı sandalyeden. Meleğimi baştan ayağa süzen gözlerini de oyacaktım parmaklarımla!

"Aşkım. Geleceğini biliyordum. Burası sana uygun değil biliyorum ama başka şansım yoktu. Kısa süreliğine kalacağız zaten..."

"Bırak şimdi yeri falan Ozan! Nerede olduğumuz umurumda değil. Gelmemi istedin geldim. Ben sözümü tuttum. Sen de tutacak mısın?"

"Elbette tutacağım. Zaten ona da söyledim, misafirliğinden sıkıldığımı. İstersen hemen çözerim iplerini." dediğinde Arda atıldı, sinirle bir şeyler söylüyordu eliyle beni göstererek.

O ikisinin, kısa süreli tartışması her ne ise Lena iki adımla bedenini bana siper etmiş, hemen önümde onlara dönük duruyordu. Bunu fark eden Ozan da yanına geldi. Arda sinirle bir ileri bir geri yürüyor, konuşmaya devam ediyordu ama sesi daha kısılmıştı.

"Arda! Çık bir hava al gel. Sinirimi bozuyorsun!" Arda kapıyı çarpıp çıkınca Lena'ya döndü. "Bu herife yakın olmayacaksın artık! Sen bana geldin bunu aklından çıkarma!" dedi tıslar gibi bir sesle ama benim gözlerimin içine bakıyordu. Amacı ortadaydı. Arda ne kadar Türkçe konuşursa konuşsun, Ozan'ın derdi Lena'yla aralarında geçen konuşmaları benim de anlamamdı. Her ne planlıyorsa bunu gerçekleştirirken beni kışkırtmaktan geri durmayacaktı.

Lena bir adım geri çekilirken Ozan'a doğru döndü. "Sana gelirken bir şart koştum ve sen de kabul ettin Ozan. Onun zarar görmeyeceğine dair söz verdin. Arda'yı bile zapt edemiyorken neye dayanarak söz verdin bana! Bu kadar çaresiz misin onun karşısında?"

Bu herifle ne anlaşma yapmıştı? 'Neyin peşindesin Lena?'

"Arda hiçbir şey yapamaz. Yapmayacak! O sadece sana ulaşmak için piyundu o kadar."

"Ona güvenmiyorum. Yolda gelirken bana anlattıklarından sonra asla güvenemem. Konuşmakla olmaz, kanıtla Ozan! Onun sadece bir piyon olduğunu ve seni sözünden döndüremeyeceğini kanıtla bana."

Olduğum yerde mümkünmüş gibi daha da kasılmış, gerginlikten seğirmeye başlayan bedenimle aralarında dönen konuşmayı, kısıpırsız dinliyordum. Lena buz gibi sesiyle, soğukkanlılıkla söylediklerinin nereye gittiğinin farkında mıydı? Bu gözü dönmüş deliyi ortağının üzerine kışkırtarak neye ittiğinin...

"Benden ne istediğinin farkındayım Defne. Peki, sen farkında mısın? İsteddiğin buysa hemen, düşünmeden yaparım her şeyi ama sen kaldırılabilecek misin?" Bakışlarında deliliğin parıltıları geziniyor, keyiflendiği her halden anlaşılıyordu.

'Yapma meleşim... Görmüyor musun herif ruh hastası! Ucunun sana dokunacağını bile bile yapma!' Kendinden ne kadar emin görünürse görünsün gerçekten kaldırabilir miydi olacakları?

Başını yana eğdi Lena. "Güven kazanılır Ozan! Bir yerden başlamalısın."

Alaycı ifadesini, bu buz gibi sesli kadını tanı mıyordum ben. Ne görürsen, ne duyarsan derken bahsettiği bu muydu?

"Değişmişsin aşkım..." Gördükleriyle mest olmuştu piç!

"Tahmin bile edemeyeceğin kadar hem de!"

"Güzel. İsteddiğin ne olursa yapacağım. Tek istediğim benim olman."

"Onun için çok daha fazlasını yapmalısın Ozan. Bir piyonu aradan çıkarmak, senin olmama yetmez ama söz verdiğim gibi seninle kalacağım. Gerisi zamanla olacak."

"Beni oyaladığını anlarsam, ikimizi de üzecek şeyler yapabilirim biliyorsun değil mi?" diye mırıldandığı sırada Arda geri geldi. Homurdanarak elleriyle beni ve Lena'yı gösterip duruyordu.

Ozan döndü. "Arda, çenenin kapatmayı bilememen senin suçun!" Belinden çektiği tabancasını, doğrulttuğu hızla ateşledi.

Ozan, Arda'nın kasılan bedeninin yanına eğilmiş konuşurken, derin nefesler alarak titreyen vücudunu sakinleştirmeye çalışan Lena'daydı gözüm. Birinin aradan çıkması iyiydi ama eğer bu zaman kazanmak içinse, za-

man bitmişti. Şimdi ne yapacaktı! Ozan'ın doğrulmasıyla omuzlarını kaldırdı, bakışları soğudu. Sakin, ne yaptığını bilen, gözlerinin önündeki ölümden hiç etkilenmemiş bir ifade aldı yüzü yavaşça. Ozan'ın ondan bir şeyler bekleyen bakışlarına dikti gözlerini.

"Sözünü tuttuğun için teşekkür ederim Ozan ama onu ne yapacaksın şimdi?"

Omuz silkti Ozan. "Kimin umurunda, Ross'ta gidecek nasılsa, kalsın işte!"

"Kimse bu şekilde bırakılmayı hak etmez. Bir şeyler düşünelim. Ben de yardım ederim sana. Önce onu dışarı taşıyalım, sonra ne yapacağımıza karar veririz, ne dersin?"

Tamam, amacının her nasıl olursa olsun, zaman kazanmaya çalışmak olduğuna emindim ama çığrından çıkıyordu artık bu konuşmalar. Resmen katile, cesedi ortadan kaldırmaya yardım etmeyi öneriyordu!

Ozan attığı neşeli kahkahasıyla, Lena'mı kucaklayıp etrafında döndürdüğünde, Lena'nın uyarıcı bakışlarını umursamayacak kadar hiddetlenmiş oturduğum yerden kurtulmaya çalışıyordum. Sımsıkı bastırdığım avucumun içinde bir yanma ve sıcaklık hissettim. Elime tutuşturduğunun bir çakı olduğunu Lena'nın onu buradan çıkarmaya çalışmasının nedenini de o an fark ettim.

"Sanırım sana yeniden âşık oluyorum," derken elleri belinden kalçasına iniyordu. "Sonra düşünelim ne yapacağımızı. Hadi çıkalım buradan."

Lena ellerini Ozan'ın kollarının üzerine kapatıp, uzaklaştırdı kendinden. "Hayır! Önce verdiğin sözleri tutmalısın."

"Sana az önce kanıtladım sözlerimi tutacağımı Defne. Beni oyalama!"

"Önce Lucas gidecek dedim"

Karşılıklı birbirlerine bakmaya başladılar ama Ozan'ın gözlerindeki eğlenen pırıltıların yerine çatılı kaşlar gelmişti. Lena kendi diline dönmüş sinirle Ozan'ın söylediği bir şeylere cevap verirken, karşısındakinin karararak bakışlarını görmüyordu. Birkaç saniye içinde piçin hızla kaldırdığı eli meleşimin yanağında patladı... Uyarı haykırışım boğazıma düğümlendi... Lena aldığı darbenin şiddetiyle yere yığıldı...

Çıkan ses kulaklarımda yankılanıyor, olduğum yerde debelenirken ağzımdaki banta rağmen gürleyen sesime karışıyordu. Ben dokunmaya, bakmaya kıyamazken, ona kaldırdığı elinin her parmağını tek tek kıracağıma haykırdım gözlerinin içine bakarak. Ne söylediğimi anlamasabile tahmin ettiğini biliyordum. Bana yandan sırttan bir bakış attı ve yarı baygın yatan Lena'yı yarı kucaklar, yarı sürükler halde kapıya taşımaya başladı.

Kapıdan çıktıkları anda sürtmeye başladım küçük çakıyı. Mümkün olduğunca aynı noktadan sürtmeye çalışıyordum ama ip, böyle küçük bir çakı için fazla kalındı. Gözlerimin önünde Lena'nın dudağının yanından sızan kan, sıyrılmış elbisesi, ayrı yönlerde savrulan ayakkabıları, tırtıklı beton zeminde sürüklenen bacaklarının görüntüsü gitmezken, üstüne birde ciğerleri yettiğince bağırarak bir şeyler söyleyen sesini duyuyordum aralıklarla.

Bir süre hiç ses gelmeyince tüylerim diken diken oldu. Kısacık bir süre öncesine kadar hararetle tartışan, bağırışan iki kişinin bu sessizliği hayra alamet olamazdı derken karşıdaki ekran aydınlandı. Kanım dondu... İçim çekildi, ekrana sadece bir an bakabildim. Daha fazlasına dayanamazdım. Gözlerim sımsıkı kapanırken, görüntünün aklımda bir oyunu olmasını, gerçek olmamasını diledim.

Lena'nın elleri başının üzerinde birleştirilmiş halde du-

vardan sıra sıra geçen borulardan birine kelepçelenmişti. Başını dikmiş, bakışları tek noktaya sabit, kıpırdamıyordu. Kollarından aşağı kan sızıyordu ve görebildiğim kadardı. la her yanı yara bere içindeydi. Elbisesinin önü yırtılmış, açığa çıkan teninin her noktasına dokunan Ozan'a neden direnmiyordu? Neden çırpınmıyordu? Neden karşı koy-
muyordu?

Sesleri gelmiyordu ama piç sürekli bağırıp, sinirle sarıyordu Lena'ya. Göğüslerini, kalçasını, boynunu sıkıyor, ısıyor, dudaklarını parçalarcasına öpüyordu. Bir eli pantolonunun önüyle boğuşurken, diğer eli Lena'nın eteğinin altından girmiş iç çamaşırını çekip kopardı. Başını kamerasının olduğu tarafa çevirip bir bakış attıktan sonra, bacaklarının arasına yükledi var gücüyle. Son gördüğüm Lena'nın dişlerinin arasına kıştırdığı dudağından sızan kandı ve ekran kapandı. O andan itibaren ben, ben değildim...

Ellerimin ardından ağızımdaki bantı ve ayaklarımdaki ipleri de hızla çözdüm. Kapıya yüklenip, etrafıma bakındığımda yukarıdan piçin böğürmesi doldu kulağıma. Hızla fırladım. Merdivenleri nasıl çıktığımı kapalı kapıyı nasıl açtığımı hatırlamasam da, tam odaya daldığımda iki elinin arasına sıkıştırdığı Lena'nın başını arkasındaki boruya vuruyordu hırsla. Lena'nın başı öne düştü, cansız bir kukla gibi bileklerinden tutan kelepçelere asılı kaldı...

Hayatımda hissettiğim en büyük acıyla, ruhumdan kopan haykırıyla bana dönen itin, üzerine atladım. Hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyor düşünmüyordum. Tek bir kemiği kalmayana, tüm vücudu pelteye dönene kadar vurdum, vurdum... Kollarıma yapışan elleri, geri savurdum. Gözüm kararmıştı, kim olduklarını umursamıyordum. Her kimseler çok geç kalmışlardı, meleğimi kurtaramamışlardı! Önüme gelen her şeye, herkese vurdum. Ta ki tüm dünya kararana kadar...

Ne kadar zaman alırdı ki sinyalden yer tespiti yapıp, gelmek. Neden gelmiyorlardı hâlâ? Anlattığım onca şeyden sonra bir delinin, en fazla ne kadar oyalanabileceğini de mi kestiremiyorlardı? Daha ne kadar dayanabilir, ne yapabilirdim? Arda'nın gözlerimin önünde öldürülmesi bile, Lucas'ın çaresiz çırpınışları kadar etkilememişti beni.

Ben onun için, o da benim için savaşıyorduk bağlandığımız iplerle... Ben kazanırsam özgür bırakabilirdim onu hapseden halattan ama benim bağlarım öyle kolayca gözülüp atılacak, keskin bir bıçak darbesiyle ya da birkaç el hareketiyle özgür bırakacak türden değildi. Ben kesip atsam da, düğümleniyordu yeniden. Geçmişimin gölgesiydi kısıvrak yakalandığım bağlar...

"Tanrım lütfen, lütfen yardım et bana. Bu kez yanımda ol, lütfen bir kez daha kaybetmeme izin verme. Gelmeliler artık!"

"Lucas gidecek" dediğim anda, sinirlerime yenilip acele davrandığının farkına varmıştım ama geç kaldım işte.

"Onun için hazırladığım gösteriyi izlemeden gitmeyecek!" dedi Ozan.

Gözlerinde gördüğüm pırıltılarla ürperdim. Farkındaydı onu oyaladığının ve umurunda bile değildi! Sanki biliyordu olacakları ya da her ihtimale hazırlanmıştı bilemiyorum ama benim söyleyeceğim hiçbir şey o dakikadan sonra kafasında bizim için planladıklarını değiştirmeyecekti. Kendim için yapabileceğim bir şey kalmamıştı ama tüm çırpınışım Lucas içindi artık.

"Ozan! Beni istedin, geldim. Zaten şimdi olmasa başka bir zaman, böyle değilse başka bir şekilde çıkacaktın karşıma. Biliyorum ki seni durdurmaya yetecek gücüm yok ama bırak onu. Eğer verdiğin sözü tutup daha fazla zarar görmeden gitmesine izin vermezsen, sana yemin ediyorum sonunda öleceğimi bilsem öldürürüm seni de... Şimdi iyice dinle. Seni sevemediğim için pişman olacağımı, bir gün seninki gibi hastalıklı bir şekilde seni seveceğimi sanıyorsan, dünyanın en büyük aptalısın sen! Beni, ne kadar istersen o kadar tut yanında. Asla! Duydun mu beni? Ben bir tek onun oldum. Bir tek onu sevdim. Yapacağın, söyleyeceğin hiçbir şey değiştiremez bunu."

Yüzüme patlayan tokadın gelişini görmeden de biliyordum. Arda'nın aradan çıkmasıyla Ozan'ı daha fazla kıskırtmak yerine, huyuna gitmeye çalışmam gerektiğini de biliyordum ama yapamadım. Elleri bedenime değdiği anda hissettiğim tikslenmeyle tüylerim diken diken olmuştu. Ozan'a belli etmeden, Lucas'a sakin olmasını anlatmaya çalışarak bakıyordum ama daha kendimi bile sakinleştiremezken, ondan bunu beklemek ne kadar olasıydı ki!

Ayakta kalmayı beceremeyen vücudumun yığılışının, hayal meyal farkındaydım ama sürüklenerek götürülürken direnmeyi denemedim bile. Başından beri amacım

Ozan'ı, Lucas'ın yanından uzaklaştırmaktı zaten. Biz çıkar çıkmaz kurtarabilirdi kendini. Odadan, merdivenlerden sürüklenirken sıyrılan bacaklarımın, ayaklarımın acısına dişlerimi sıkarak sessiz kaldım. Direnmek yoktu artık, en ufak bir ses çıkarmak yoktu... Boyun eğmeyecektim oynadığı oyuna! Tek dileğim Lucas'ın söylediklerimi unutmamış olmasıydı. Ne görürsen demiştim, ne duyarsan...

Bir yatak ve açıktan geçen borular dışında bomboş, dört duvardan ibaret bir odaya girdik. Ona bakmamaya kararlı, gözlerimi karşıda bir noktaya sabitledim. Düştüğüm noktadan kıpırdamadım, odanın karşısındaki yatağın üzerine fırlatıldığımda.

Yüzüme eğildiğinde az önceki sinirli Ozan olmadığını görebiliyordum ama bunun ardından neyin geleceğini de biliyordum. Gözlerimi kapatmak, ölmek istedim ama yapamadım. Tepkisiz, öylece izin verdim olacaklara...

Önce özenle, yeni bebeğiyle oynayan bir çocuk gibi, şefkatle başımın altına çektiği yastığa dağıtılı saçlarımı. Kollarımı, bacaklarımı incitmeden yerleştirdi. Eline aldığı bezle dudağımın kenarından başlayarak, çizilen, sıyrılan yerlerimi temizlemeye başladı usulca. Bir yandan da anlatıyordu...

"Şimdi kızgınsın bana. Yaptığım her şeye kıızıyorsun zaten ama geçecek aşkım. Söz veriyorum unutturacağım bütün kızgınlığını. Yeter ki benim ol, benimle kal!

Biliyor musun? Evimizi geri aldım. Buradan çıktığımız da bir süre gözlerden uzak olmamız gerekecek ama ben her şeyi düşündüm. Ayarlamaları da yaptım. Önce kaçacağız ve saklanırken birbirimize yeniden alışacağız. Unutacak herkes bizi, öldü sanacaklar. Sonra geri döneceğiz ve sadece ikimiz olacağız. Ama yapmamız gereken bir şey var. Ondan tamamen kurtulmamızı sağlayacağız

birlikte. Gitmesi için, senden vazgeçmesi için gerekli. Evliliğimizin eksik parçasını tamamlayacağız.”

Yataktan kalktı, tripotun üzerine kurulu kamerayı o zaman gördüm. Kalbim sıkışıyordu olacakların düşünceyle. Yapabilir miydi? Ne saçmıyorum ben, elbette yapardı! Daha önce de denememiş miydi sanki!

Lucas... O nasıl katlanırdı? Bakan gözlerden bile sakındığı bana, bir başkasının dokunmasını görmeyi kaldırabilir miydi? Tanrım! Lütfen gitmiş olsun, lütfen göresin!

Peki, ya ben buna katlanabilir miydim? Durdurabilir miydim onu? Engelleyebilir miydim? Aklım durmaksızın ihtimaller üzerinde çalışıyordu. Kısıtlı saniyelerim, hızla tükenirken... Daha önce engellemiştim değil mi? Yapacaklarına katlanırsam, susmaya devam edebilirdim yine işe yarar mıydı? Denemek zorundaydım! Bu kez farklıydı biliyordum. Bu kez daha kötü olacaktı ama belli ki yardım gelmiyordu ve başka çarem yoktu. Ben bir şekilde atlatırdım daha önce yaptığım gibi ve Lucas'ın da atlatacağına, beni dinleyeceğine, inanacağına güvenerek verdim kararımı.

Elindeki kumandayla yatağa yaklaştı Ozan. Başını yana eğip, baştan ayağa süzdü vücudumu. Yatağa oturup, belimden kavrayarak kaldırdı beni yüz yüze geleceğim şekilde. Bomboş baktım yüzüne.

“Yapamayacaksın yine. Ne yaparsan yap olmayacak Ozan. Sana istediğini vermeyeceğim!”

Gözlerinin kararmasına aldırmadım bile. Ne karşı ko-yacaktım, ne de karşılık verecektim. Ozan, ya karşısındaki korkusundan alırdı hazzını, ya da onun sertliğine aynı şekilde verilen karşılıktan. Hiçbirini alamayacaktı benden! Saldım vücudumu, boş bir çuval gibi yığıldım

beni tutan kollara. Tek kelime, tek bir ses çıkmayacaktı şu anıdan itibaren.

Sakin olmaya çalışan, yumuşak dokunuşlarla kapadı dudaklarını benimkilere. Israrla dudaklarımı aralamaya çalışmasının, boşuna olduğunu fark etmesi çok zaman almamıştı. Beni yatağa bırakıp üzerime uzandığında, yavaş yavaş ilerleyen elleri, istediğini alamadıkça sertleşmeye başladı. Kısa süre içinde. Bekledim... Tenime değen dudaklarına, ellerinin her dokunuşuna tiksintiyle ürpermek için direnerek bekledim. Vazgeçecekti daha önceki gibi sabretmeliydim.

Birkaç dakika sonra geri çekilip, omuzlarımdan tutarak hırsla sarsmaya başladı. “Neden? Söyle, neden? Onunla olduğun her anınızı izledim! Onu, nasıl öptüğünü, nasıl sardığını, gözlerine bakışını, gülümsemeni, yüzündeki her bir ifadeyi izledim. Bana da öyle bakacaksın! Nasıl olursa olsun, sonunda karşılık vereceksin bana!” diyecek doğrulduğunda pes etmek üzere olduğunu sandım. Çok yanıltmışım...

Bir anda kalkıp, beni de sürükleyerek çıkardı yataktan. Kolumdan tuttuğu gibi savurdu önce. Şokla çığlık bile atamadım! Yere çarptığımda, üzerine düştüğüm kolumun sızısını atlatmadan, kaldırımda düştüğüm yerden. Sırtımın duvara vurmasıyla nefesim kesildi bir an. Cığerlerime nasıl hava çekeceğimi unutmuştum sanki! Kilitlenip kaldım, yığıldığım duvar dibinde... Benim tanıdığım Ozan, ne olursa olsun bir kez bile vurmamıştı bana. Bu, bu karşımdaki Buse'nin Ozan'ıydı ve ben onunla ne yapacağımı bilmiyordum!

“Karşılık vereceksin! Beni seveceksin!” Gürlemesini demire kelepçelenen bileklerim takip etti. “Benim değilsen kimse kimse olamazsın anladın mı beni?”

Gözlerinde Arda'nın son anlarına bakışı vardı. Daha

önce kendi kararım la seçmiş tim suskunluğu, tepkisizliği ama şimdi iradem dışındaydı. İstesem de bir şey yapamıyordum. Ozan sarsıp, çekiştirdikçe kelepçeler bileklerime gömülü yordu. Çığlıklarım içime hapsolmuştu.

“Kocana merhaba de aşkım ya da elveda de. Sen bilirsin!” dediği anda yırtıldı elbisemin önü. Elleri, dudakları, dişleri tenime izlerini bırakıyordu artık hiç sakınmadan.

Yardım gelmeyecekti! Lucas eğer hâlâ oradaysa beni böyle görmesine katlanamayacağımı anlamak için geç kalmış, dayanabileceğimi düşünmekle, Ozan’ı tanıdığımı sanmakla çok büyük hata yapmış tım ama çok geçti iş te.

Eli külotumu parçalayıp aldı. Parmaklarının arasında ezerek tuttuğu kalçamı aralayıp, bacaklarımın arasına yüklendi var gücüyle. Tam da o andı her şeyden vazgeçişim, ölümü kabullenişim...

Bir tokat daha patladı yüzümde ama sadece tokadın acısıydı hissettiğim ve parmaklarının izleriyle hâlâ sızlayan kalçam. Kendini hızla bana itmesine rağmen, olmuşt u... Sımsıkı kapanmasına izin verdim gözlerimin, akan yaşları engellemedim bu kez.

“Bitti!” dedim kendime. “Bitti...” Ozan’ın öfkeli çığlığı doldu kulaklarıma. Ardından kapının duvara, yıkar gibi çarpışı... Becerebilseydim eğer zaferle gülümserdim. Dayanmış tım. Kurtulmuş t uk!

Gözlerimi bir anlığına araladığımda, bakmaya doymadığım o gözlerin acıyla, öfkeyle kısıldığını gördüm ve ben daha ağzımı açamadan bir haykırış koptu. İçimi parçalayan, dizlerimin dermanını, tüm gücümü bedenimden söküp alan bir haykırış. Sonrası karanlık... Sonrası boşluk...

Gözlerimin önünde canlanan sahnelerin dehşetini, ilikle-
rime kadar hissederek, uyanmaya çalışıyordum ruhumu
işleyen karanlığın buz gibi soğuk ellerinden. Yatağın di-
ğer tarafına uzandım, çaresizce içimi ısıtacak tek sıcaklığı
arayarak. Karanlıklarımı aydınlatacak ışığıma sığınmak,
unutmak istedim nefesimi tıkayan, kalbimi durduran bu
kâbusu.

Ellerim boşluğa düştü. Bir şeyler derimi çekiştiriyor
olsa da aldırmadan, bu kez diğer tarafa uzandım. Bir kez
daha boşluğu bulduğunda, açıldı gözlerim. Yanı başım-
da, kalbimin yerinden çıkmaya hazır telaşlı atışlarına eş-
lik eden mekanik seslerle, telaşla doğruldum. Gözlerim
odanın içinde Lena'yı arıyordu, olmadığını bile bile.

Jillian'ın buruk gülümsemesini gördüğümü sandı-
ğımda, hâlâ uyanamadığımı düşünerek sımsıkı kapattım
yeniden gözlerimi.

"Rob."

"Lena nerede Jill?" Gözlerimin önünde Lena'nın sü-

mak istemiyor, beklerken sargının altından kan sızan sol avucumu inceliyordum. Bedenimdeki bugüne dek bildiğim en belirgin, can acıtan yaraydı bu ama o bile kalbim kadar sızlamıyordu. Lena'yı gördüğümde geçecekti hepsi!

Kısa süre sonra acele adımlar yankılandı kapı önünde. Elime ve bileklerimdeki ip kesiklerine yeniden pansuman yapıldı. Sanki normal olması mümkünmüş gibi tansiyonuma bakıldı. Doktor, elindeki dosyadan bilgileri kontrol edip, bir yığın gereksiz soru sordu ama en saçması "kendinizi nasıl hissediyorsunuz" olsa gerekti! Alaycı, sinir dolu bir kahkahaya engel olamadım.

"Ne yaşadığıma, benden daha önemlisi karımın neler yaşadığına dair kesik kesik görüntüler dışında doğru düzgün bir şey hatırlamıyorum. Karımın nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Yanında olmak yerine, saçma sapan sorularınıza cevap vererek oyalanıyorum! Ne dememi bekliyorsun doktor, harikayım mı?"

"Bay Ross, elbette böyle bir şeyi beklemiyorum. Şu anki gerginliğinize, haklı sebeplerinizden saygı duyuyorum ama rehin tutulduğunuz süre boyunca oldukça ağır ilaçlar verilmiş ve geldiğinizde sakın kalabilmeniz için biz de bir takım sakinleştiriciler vermek durumunda kaldık. Vücudunuz susuz kalmıştı ve dinlenmeniz gerekiyordu. Şu an ki şuur bulanıklığınızın bunlardan ileri geldiğini düşünüyorum. Bunun dışında hiçbir ciddi sağlık probleminiz yok. Hafızanızın ilaçların etkisi dağıldıkça toparlanacağına, bahsettiğiniz boşlukları dolduracağına eminim. Lütfen kendinizi zorlamayın."

"Her neyse! Söyleyeceğiniz başka bir şey yoksa kalkıp eşimin yanına gitmek istiyorum."

Doktor muayenesini tamamlayıp çıktığında hastane önlüğünden kurtulup, Jill'in getirdiklerini giydim. Tam

seslenip beni götürmesini söyleyecektim ki ailem, ailemiz doluştu odaya ve arkalarından da dedektif.

Annem atılıp kollarını boynuma doladığında, yavaşça sıyrıldım kollarından. Kocaman gülümsemesinin, içinde bulunduğumuz durumda beni nasıl etkilediğinin farkında mıydı acaba? Diğerlerinin yüzlerindeki buruk tebesümü, öne eğilen başları, kaçırdıkları bakışları izledi.

Onları görmek istediğimden bile emin değildim. Bomboş baktım yüzlerine. Nasıl izin verirlerdi, beni bulmaya yalnız başına, savunmasız gelmesine, nasıl böyle tehlikeye atarlardı Lena'yı? Doğrulup, Jillian'a baktım. Sessiz isteğimi dillendirmeme gerek kalmadan, kolumu omzuna dayayıp ayağa kalkmama yardım etti. Odadan çıkmadan önce konuşmaya hazırlanan dedektife döndüm;

"İfade beklediğinizin farkındayım ve sorularınızın hepsinin cevaplarını alacaksınız ama şimdi değil. Önce gidip eşimi göreceğim."

Sesim zaten itiraza yer bırakmayacak kadar kesindi. Dedektifin onayını beklemeden ilerlerken, Jill'den, Lena'nın durumunu öğreniyordum.

"Rob, onu son görenlerden biri sensin. Zaten aşağı yukarı biliyorsundur ama beni gördüklerime hazırlayacak hiçbir şey olamazdı. Ne biliyor olursam olayım! Vücudunda kırık ya da açık yara yok ama örselenmemiş, sıyrılıp morarmamış yeri de yok. Seni avutmayacak biliyorum ama en azından canı acımıyor..."

Jillian sustuğunda genişçe bir camın arkasında. Bem-beyaz bir odada, monitörlere bağlanmış, sargılar içinde, ağzında bir maskeyle hareketsiz yatan bedeni görüp öylece kalakaldım. Canı acımıyor diyordu Jillian ama ya acıyorsa? Nerden bilebilirdi? Nasıl acımazdı? Sadece uzaktan bakarken benim canım bile acıyorken, o nasıl dayanırdı? Bir sis bulutu arasından hemşirenin giydir-

diği önlük, elime geçirilen eldivenler ve maskenin takıl-
masını bekledim. Tek yapabildiğim kendimden, o şeref-
sizden, ailemden, herkesten, her şeyden nefret etmekte.
"Tanrım bunun olmasına nasıl izin verdim!"

"... Başını vurduğunda oluşan ödemin dağılmasını
beklerken, uyutmaya karar verdi doktorlar..."

Jill devam ederken, aklım, başına aldığı darbeye takılı
kalmış, ayaklarım benden bağımsız geriye gitmeye baş-
lamıştı. Darbe sözcüğüydü belki çözen, belki de Lena'yı
görmeyi bekliyordu anılar çığ gibi üzerime çökmek için.
O ana kadar susturmaya, inkâr etmeye, kabustu deyip
geçmeye çalıştıklarım bir bir şekillendi, tüm gerçekliği-
le vurdu bu kez. Kanatarak, yıkıp geçerek...

Yanına gidemedim. Önce kendim kabullenmeliydim
gördüklerimi. Ben sindirmeliydim ki, ona da yaşadıkla-
rını unutturabileyim.

Günler, birbirini kovalarken camın dışından izledim
sadece. Dedektife verdiğim ifadenin ve doktordan soru
sormadan sadece dinlediğim, her gün aldığım sağlık du-
rumu dışında, kimseyle konuşmadım.

Bitmek bilmeyen düşüncelerimin girdabında boğula-
rak iki uzun hafta uyuyuşunu izledim, Sonunda doktor,
yüzünde ancak garip diyebileceğim, sevinsin mi üzülsün
mü bilemediği bir ifadeyle yaklaştı ve ruhumu yakıp ka-
vuran, yeni yeni kabullenmeye başladığım her şeyi ön-
cekinden de büyük bir acıyla başa saran haberini verdi.

"Zor zamanların bittiğinin müjdesini verebilirim Bay
Ross. Son çekilen MRlar ödemin tamamen dağıldığını
gösteriyor ve yaptığımız tetkiklerde yanılmadığımıza
inanarak söyleyebilirim ki, herhangi bir kalıcı hasar söz
konusu değil. Eşinizin birkaç gün içerisinde uyanmasını
bekliyoruz. Bir diğer haberimi bu şartlar altında veriyor
olmak istemezdim elbette ama uyandığında kendisine si-

zin vereceğiniz güzel haber, Bayan Ross'un iyileşmesine olumlu katkı yapacaktır diye düşünüyorum."

Cama yaslanmış ayrılmayı da içeri girmeyi de bece-remeyerek öylece bakarken, doktorun söylediği her bir kelime allak bullak olmuş aklımda bozuk plağın başa sarması gibi ısrarla tekrar ediyordu.

Beni uzak tutan sevgisizliğim değildi; Kırık kalbim, benim kadınıma başka ellerin değmesine neden olama-manın öfkesiydi, gururum ve ikiye bölünmüş aklımdı. Boyun eğmeyerek bizim için savaştıktan, yılların intika-mını alırcasına kafa tuttuktan sonra adama teslim olu-şuydu. Uğradığı saldırı, tecavüz değildi ruhumu isya-na sürükleyen. O şerefsizin yaptığı hiçbir şey yetmezdi, Lena'nın tertemiz kalbini, ruhunu, bedenini kirletmeye. Kabullenemediğim bomboş bakan gözleri, ölüme kucak açan, boyun eğmiş haliydi...

Hepsi benim yüzümdendi bir yandan; Ben değil miy-dim bir ömür koruyacağıma, gözlerinden tek damla yaş akıtmayacağına sözler veren? Hangisini yapabildim! Ne kendimi kurtarabilmişim, ne de onu. Kendime kızdığım anlarda bas bas bağıırıyordu içimdeki sesler. Gücü yetti-ğince direnmiş olduğunu görmüyor mu gözlerin, kanlar içinde yığılıp kaldığı anı, kapanmadan önceki son anda bile seni bulmadı mı gözleri... Direnmesine, savaşmasa ne-den alsındı onca yarayı!

"Böyle uzaktan izlerken geçecek mi yaşadığın karma-şa? Uyandığında da uzaktan mı bakacaksın?"

Büyükannenin sesine döndü bakışlarım bir anlığına. Yılların başaramadığını yaşadığımız şu kısa olduğu ka-dar, bir ömre bedel ağırlığıyla geçen on beş gün yapmış, acıdan yaslanmıştı.

"Canının yandığını biliyorum oğlum. Yaşadığın, gör-düğün her anın omuzlarına çöktüğünü de öyle... Uzak

kaldığında geçecekse git Lucas, ama yalvarırım gözlerini açtığında böyle çıkma karşısına. Sen ne yaşadıysan aynı, belki fazlasını yaşadı. Ne yaptıysa, orada her ne olduysa senin için, sizin içindi. Eğer bunun için cezalandırılacaksa onu, hiç görmesin seni. İnan, bu halinle var olmaktan daha az acıtır yokluğun."

"Gidemiyorum büyükanne ama kalamıyorum da."

"Sen içinde büyüttüklerinle savaşmazsan, ondan tutunmasını nasıl beklersin? Biz kadınların kalbi de, akli da sizinkinden çok farklıdır oğlum. Eğer tutunacak dalımız, uğruna yaşayacaklarımız varsa kalbimiz her acıyı unuttur, aklımız da siler atar. Altından kalkamayacağımız güçlük yoktur ama en sevdiğimiz sırtını dönerse, güvendiğimiz dağ ayakta kalamazsa, işte o zaman yok oluruz."

"Gördüklerimi kendim bile çıkaramıyorum aklımdan, silemiyorum büyükanne. Koruyamadım o pisliğin yaptıklarından, benim yüzümden yaşadıklarından ve şimdi, hep hayalini kurduğum bu haberin mutluluğunu bile yaşayamıyorum."

"Tek bir suçlu vardı ve o da öldü. Ozan'ın amaçladığını başarmasına izin mi vereceksin? Onun, pis elleriyle kızımı bu hale getirmesinin sebebi, istediğini alamamış olması biliyorsun değil mi? O, ikinizin..."

"Her ne yaşanmış olursa olsun bizim o büyükanne, benim! Ozan, ne yaparsa yapsın kirletemez onu. Beni mahveden gözlerinde gördüğüm vazgeçmişlikti, ölümü bekleyen haliydi büyükanne. Bizden ümidi kesip savaşmayı bırakmasıydı."

Elleri sıcacık anne dokunuşuyla, ellerimi buldu. İçimde birikenler bir bir dökülüyordu dudaklarımdan, tek ihtiyacım olan bu dokunuşmuş gibi... Ben kızmasını beklerken, onun gözlerinde anlayış vardı sadece. Yıllarca eksikliğini yaşadığım bu bakışlar, anlamını daha birkaç

dakika önce idrak ettiğim temas karşısında kalbim eziliyordu. Sevgiyle tuttuğu ellerimden arkamızda kalan kol-tuğa yönlendirdi ikimizi.

"Lucas senden çok dikkatli düşünüp, hatırlamanı istiyorum. Lena yanına geldiğinde konuşma fırsatınız oldu mu hiç?"

"İlk geldiğinde, gördüğüm ya da duyduğum hiçbir şeye inanmamamı söyledi o kadar."

"Ve sen buna rağmen şüphe ettin savaşmayı bıraktığından öyle mi? Ah oğlum! Sanırım konuşmamız gerekenler var. Daha çok bilmen gerekenler... Sana, Ozan'la olan evliliğini anlattı mı? Ya da o sıralar Ozan'ın, ortak bir arkadaşına yaptıklarını?"

"Çok fazla değil. Bir kez konuştuk bu konuyu sadece."

"Öyleyse dinle oğlum..."

Büyükanne gözlerinde yaşlarla anlattı tüm geçmişi, Lena'nın benden gizlediklerini. Ve yaptığım hatanın büyüklüğü, balyoz gibi bir kez daha vurdu kafama. Lena'nın gücünü, altından kalkabileceklerini en iyi benim bilmem gerekirdi oysa... Aklımca onu korumak için sustuklarımın bizi getirdiği noktanın acısı, büyükanne-nin anlattıklarıyla birleşip tokat gibi tekrar tekrar çarp-tı yüzüme! Geçmişinin hayaletlerini kovacağım derken, tam içine itmiştim sevdiğim kadını.

"Eğer bir hata arıyorsan sizin tek hatanız bu işte. Bir-birinizden gizledikleriniz ama ne kendine, ne de Lena'ya kızma. Elinizde değildi bu hataya düşmemek. Aşkın doğasında var sevdiğini korumak oğlum... Şimdi bir kez daha gözden geçir yaşanan her anı, öğrendiklerinle değerlendir. Düşün ve karar ver ne yapacağına?" Sıkıca sarıldı, hüzünlü bakışlarıyla bizi uzaktan izleyen büyükbambamın kolları arasına dönmeden hemen önce...

Ne yaptığımı bilmez halde, on beş gündür yanına

vaklaşmadığım Lena'nın yanında son buldu adımlarım. Şişlikleri inmiş, morlukları sarımsı bir renk alarak iyileşmeye yüz tutmuş yüzünde, hâlâ sargılı olan bileklerinde dolandı bakışlarım. Görünen yaralarımızdan tek bir iz kalmayacaktı kısa bir süre sonra. Ya görünmeyenler?

Yatağın yanına çekilmiş sandalyeye yığıldım. Soğuk parmaklarını, çekinerek aldım ellerimin arasına. Ondan uzak kaldığım bütün o günleri hissetmiş miydi? Farkında mıydı kendimi cezalandırdığımı sanarak aptallığıma bir yenisini daha eklerken, aslında onu da cezalandırmış olduğumun? Şimdi açsa gözlerini nasıl anlatırdım ona, nasıl açıklardım berbat bir koca olduğumu. Sevgimin büyüklüğüne rağmen, elime yüzüme bulaştırdığımı...

"Lena." Bir fısıltı gibi çıktı adı dudaklarımdan. "Ben... Gelemedim sana. Affet meleşim... Benden çok daha güçlü olduğumu göremeyen bencil, düşüncesiz bir aptaldan ibaret yanımda yüzünden, yaşamak zorunda kaldıkların için, katlandığın her bir an için affet beni. Gururuma kapılıp öfkeme yenildiğim, en iyi benim tanıdığımı iddia ettiğim bakışlarını bile yanlış yorumladığım için. Acızlığım, korkularıma karıştı. Seni içine ittiğim çukur boğdu beni. Seni kurtaramamış, zarar görmeni engelleyememiş olmanın, geç kalmamın çaresizliğiyle ne yapacağımı bilemedim. Ne yanında olmayı becerebildim ne de seni hak ettiğin gibi sevmeyi. Sen bu yatakta öylece yattığın her an ölesiye korktum ben, gidersin diye. Gitme meleşim, bana rağmen vazgeçme beni sevmekten. Uyan ve öğret bana senin gibi sevmeyi ama yalvarırım bırakma beni. Hem yalnız ikimiz değiliz artık. Önce ben bilmeliyim ki canımızdan, kanımızdan olan mucizemize de birlikte öğretebilelim sevginin gücünü... Ayakta kalması, destek olması gereken benim biliyorum sevgilim ama senin aşkını hissetmeden, gözlerini görmeden, sesini duymadan

kayboluyorum ben. Tut ellerimi birlikte saralım yaralan-
mızı. Uyan lütfen...”

Geçtiğimiz on beş gün boyunca düşündüğüm, yaptığım ne varsa, iyisiyle kötüsüyle aklımdan geçen her şeyi kelimelere döktüm bir bir. Gizlimiz, saklımız kalmayana dek af diledim. Ancak ondan sonra yanına uzanma izni ni verdim kendime. İncitmemeye çalışarak, sokulabildiğim kadar sokuldum soğumuş bedenine. Çok daha önce yapmam gerekenler için bir kez daha affına sığınırken, yalnızca tenimin sıcaklığını değil, içimde yanan ateşi, soluduğum havayı, kalbimin her bir atışını kattım birleştirdiğim ellerimize. İstedğim gibi sıkıca sarıp sarmalayasam da tüm varlığımla, ruhumla tutundum küçücük temasımıza. Hissetmesini dileyerek ve gözlerini yeniden görmenin umuduyla...

Günlerdir gördüklerimin ne rüya ne de kâbus olmadığını. Her anın, tüm dehşetiyle, olanca gerçekliğiyle yaşandığını, gözlerimi ölüme kapamışsam da biliyordum. Gözlerimi açamasam da, sesini duyuyor, sıcaklığını hissediyordum Lucas'ın. Gidip gelen bilincimin, açık olan her anında, yakaladığım birkaç kelimeyle bile bir yanım için çeke çeke ağlamak istiyor, diğer yanım mutlulukla dans ediyordu. Gördüklerine rağmen gitmemişti ya, başka ne dileğim olurdu tanrıdan. Tüm duam, bu ana ulaşmak için değil miydi zaten. Bana dayanma gücü veren tek şey Lucas'ın varlığı değil miydi? İstedğim her şeye sahiptim ben. Hatta fazlasına...

Sevgimizi, yaşayacaklarımızı anlatıyordu uzun uzun bana ve bir de 'Bebek,' diyordu sürekli Lucas. Karanlıklara yuvarlanmadığım her anda, sıklıkla elini karnımın üzerinde açıyor 'Bizim bebeğimiz,' diyordu. Nasıl da sevgiyle söylüyordu o kelimeyi. Dokunuşuyla, sesinin tonuyla sahipleniyordu şimdiden. Ozan istediği, amaçladığı hiçbir şeyi başaramamıştı! Ne bizi ayırabilmişti. Ne

de vlamavacağım için korktuğum. kendim dahil herkesi istemiyordum diyerek kandırdığımı, annelik şansımı alabilmişim elimden. Onca zaman süren tedavilerle bile, doğal yollarla çok küçük bir ihtimal denen şey gerçekleşmişti işte. Bizim, sevgimizin mucizesiydi içimde büyüttüğüm...

Pereden sızan ışıktan mı, yoksa aşırı sıcaktan mı uyanmışım bilemiyorum. Sevgiyle sarmalanmış bu huzurlu uykulara aşına bedenim kıvrılmak, daha bir sokulmak istedi sevdiğim adama. Canımın acımasına aldırmadan yanaştım ve karşılığında gevşemiş kolların sıkılaşmasıyla ödüllendirildim. Kısıtlı da olsa birbirine yapışık bedenlerimize gülümsedim. Yüzündeki mutlu ifadeyle, dudakları gülümseyerek kıvrılmış uyuyordu Lucas. Şartlar ne olursa olsun yeniden dönmüştük mutlu rüyamıza. Hep sürmesini dileyerek, anın tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. İkinci kez uyanmıştım, aynı şekilde yatıyorduk ama tek farkla, Lucas hafifçe doğrulmuş, başını eline yaslamış beni izliyordu. Gözlerinde hüzünlü bakışlar ve parlayan yaşlarla alnıma dokundu dudakları. Eli hafifçe gezindi yüzümde, saçlarını okşadı usul usul. "Günaydın meleğim..."

Aralanan dudaklarımdan ses çıkarmayı beceremedi, kuruyan boğazım. Fısıldadım yinede zorlukla. "Günaydın."

Uyandığımı herkes öğrenmeden önce, konuşmak istiyordum onunla. Islattığı pamuğu gezdirdi önce dudaklarımda, ardından başıma destek olarak pipetle küçücük bir yudum almam için bardağı tuttu. Nihayet konuşabileceğime kanaat getirdiğim de bir kez daha denedim. Ertelemek istemiyordum artık söylemem gerekenleri. Gizlediklerimi anlatacaktım ama önce emin olmalıydım bildiğinden. "Lucas... O... bana dokunmadı..."

Dudakları yumuşacık dokundu dudaklarımda.

ne. "Biliyorum Lena'm. Biliyorum meleğim... Anlatmak tahattatacaksa dinlerim ama bana açıklama yapmana gerek yok inan. Öyle olsaydı bile bir şeyi değiştirmezdi benim için. Ne hissettiklerim, ne sevgime değışirdi."

Başını göğsüme yasladı, derin bir iç çekişle. Söylediğı her kelime kalbime saplanırken, saçlarını okşadım usulca.

"Işığından mahrum, bitmeyen karanlıklarda kayboldum. Sen her şeysin Lena'm. Aldığım her solukta beni yaşatan havasın. Gözlerini görmediğim, kalp atışlarını duymadığım, seni kollarıma alıp sıcaklığını hissetmediğim her gün bin defa öldüm." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Söz ver bana... Söz ver bir daha asla gitmeyeceğine."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, yüzünü ellerimin arasına aldım. Zorlansam da tane tane söyledim içimden geçeni. "Sensiz olmanın, bir yanımı kaybetmenin ne demek olduğunu çok daha önce öğrendim ben. Bunu bir daha yaşamamak için elimden gelen her şeyi yaptım biliyorsun ama sana yalan söyleyemem. İkimizi de avutmak için bile olsa, tutamayacağım sözler veremem. Karşıma ne çıkarsa çıksın, ne yaşarsak yaşayalım bil yeter... Hiç çıkarma aklından Lucas, ben seninim. Gücüm yettiğı sürece, aldığım her solukta seninleyim."

"Seni seviyorum meleğim. Çok seviyorum..."

Hayatımın bir dönemi, çok acıtarak da olsa sonsuza kadar kapanmıştı. Korkularım yerini umuda bırakacaktı artık. Önce yüzleşecektim, ardından kapağına açılmaz kilitler vurduğum sandıklara hapsedip, gömecektim zihnimin en kuytu, en ücra köşesine. Anılmayacak, hatırlanmayacak, var olmamış gibi kaybedecektim bir bir ama sadece bende bitmiyordu bu defa. Hepimizde yaralar açmış, ayrı korkular yaşatmıştı olanlar. Kolay olmayacaktı

belki bu kez hüznüleri silip atmak ama mutluydum. Birlikte olduğumuz sürece bir yolunu bulurduk...

Doktor, bir süre daha gözlem altında olmam gerektiğini ve bu süre içinde her ikimizin de psikolojik destek almamız konusunu özellikle vurgulamıştı. Benimle birlikte hastaneye yerleşmiş, gece gündüz yanımdan ayrılmayı reddeden Lucas, doktorun düşüncesini anında benimseyip araştırmaya başlamıştı. Bense bu kadar etkileneceğimi tahmin etmeyip, tek başına altından kalkacak kadar güçlü olduğumu düşünerek çok yanıltmıştım. Yardıma ve zamana ihtiyacımız olduğu konusunda haklılardı.

Gün içinde iyileşiyor olmamın getirdiği mutluluk ve bebek haberinin heyecanıyla ziyaretler sürüyor, hastanede bile olsak hararetli bir koşuşturmayla ilerliyordu zaman. Pek fark ettirmemeye çalışsam da, beklemediğim anda gelen hevesli kucaklamalardan, bana yapılmasa bile ani hareketlerden ürker olmuştum ama en kötüsü kâbuslardı. Aklım gerçekte, korkularımı birbirine karıştırıp izlemeye dayanılmayacak film sahneleri halinde sunuyor, uykularımı cehenneme çeviriyordu.

İlk haftanın sonunda dedektif ve yanında üniformalı bir memur kapıda belirdiğinde asıl bela da geldi! Prosedür gereği sorulan birkaç sorunun ardından, baştan sona ne yaşandıysa bir bir anlattım. Sanki yaşayan ben değil de, olanları dışarıdan izleyen biriymiş gibiydim o an. Ne gördüğümü, neler konuşulduğunu olduğu gibi anlattım. Aslında bunca ayrıntılı anlatıma gerek var mıydı bilmiyorum. Ozan da, Arda da ölmüştü ve her iki ölüme de, şahit olmak dışında ne benim, ne Lucas'ın bir ilgisi vardı. Karşımdakilerin polis olmaları ve anlattıklarımı, ne olursa olsun değişmeyen yüz ifadeleriyle, sadece gerek

duydıkları anlarda detaylara dair sordukları sorularla dinlemeleri, biraz olsun kolaylaştırmıştı benim için.

İfade işlemi bitip görevliler gittikten sonra derin bir oh çekip arkama yaslandığım sırada, odanın içinde topuk tıkırtıları yankılandı ve hemen sonra o alaycı tavrı, iğneleyen kelimeleriyle Camille'in sesi...

"Merhaba Defne. Sen biraz toparlanana kadar beklemek istedim gelmek için ama tahmin ettiğimden de iyi görünüyorsun? Neredeyse abarttıklarına inanacağım."

"İyi göründüğümü sanmıyorum Bayan Ross. Maa-
leşef henüz o kadar değil ama iyileşmeye çalışıyorum,"
dediysem de beni duymazlıktan geldiği o kadar belliydi
ki! Bunca zamandır beni görmeye gelmeyen kayıvali-
demin, şimdi birden bire gelişinin iyi niyetli olduğuna
inanmak gelmiyordu içimden. Bu kez yanılıyor olmayı
diledim yinede. Yorgundum ve görmek istediğim son
kişi Camille'ydı.

"Az önce dedektifle konuşmalarınıza istemeden kulak misafiri oldum. Aslına bakarsan anlattıklarını duyduktan sonra, böyle sakın kalabilmene şaşırmadım desem yalan olur. Ben çok daha kötü etkilenmiş olacağımı sanmıştım. Özellikle de oğlumun halini düşündükçe..."

'Eminim istemeden kulak misafiri olmuştundur.'
demek istesem de sustum. Bu konuşmanın iyi bir yere
gitmeyeceği zaten belliydi, daha fazla alevlendirmekse
ancak beni olduğumdan daha çok yorardı. En iyisi bir an
önce bitirip gitmesiydi. Böylece bende hiç gelmemiş gibi
düşünüp, yok sayabilirdim.

"Rob yok mu?" dedi bir süre duraklamanın ardından.

"Yapması gereken birkaç telefon konuşması vardı. Az
sonra gelir sanırım. Bayan Ross, geldiğiniz için teşekkür
ederim ama sizde duymuşsunuz zaten dedektifle konuş-

mamızı. İnanın çok yorgunum. Siz Lucas'ı beklerken, bende biraz dinlensem alınmazsınız değil mi?"

Ve yine ekledim içimden 'lütfen kötü niyetli tüm düşüncelerini de al ve git'...

"Merak etme, seni çok fazla yormak niyetinde değilim. Sadece söylemek istediklerim var. Madem sen de yorgunsun, o zaman bir an önce konuşalım."

Derin bir iç çektim, elimde olmadan. Konuşmadan gitmeyecekti! En azından kimse duymadan her ne söyleyecekse söylesin diyerek başımla onayladım.

"Dediğim gibi, oğlumu gördükten sonra aradan biraz zaman geçmiş olsa da aklımda çok daha kötü bir senaryo vardı. Hoş bu benim fikirlerimi değiştirmede tabi, aksine düşündüklerimin onayı oldu diyebilirim. Artık seninle konuşurken çekinmeme gerek yok. Bak tatlım, başından geçenler zor ve hiçbir kadının yaşaması gereken şeyler. Bunu anlıyorum ve senin için inan üzülüyorum ama hak verirsin ki oğlum daha öncelikli. Olanları dışarıdan bir gözle değerlendirirsen, oğluma iyi gelmediğini anlayacaksın zaten. Bir düşünsene doğduğundan beri yaşadıklarını, kendisi mutlu olamayan biri karşısındakine ne mutluluk verebilir? Benim yaptığım hatayı yapma! O bebeği doğurup, onu da mutsuzluğa sürüklemeye diyeceğim ama... Elbette bu senin vereceğin bir karar. Beni ilgilendiren sadece Robert!

Ona bir bak Defne ve hayatının ne kadar değiştiğini gör. Seni tanıdığından beri, başına gelmeyen kalmadı. İş hayatında yaşadıkları yetmezmiş gibi, eski kocanla boğuştu. Kaçırıldı. Bir dolu ilaca, işkenceye maruz kaldı ve sen şimdi oğlumdan, bebeğinin babası olmasını bekliyorsun... Herkese ne anlatmış olursan ol söylediklerinin doğruluğuna dair şüphe yaşadığımı gizleyecek değilim ve oğlum söz konusu olduğunda susacak da değilim!

Kaldı ki gerçek bile olsa, onu aklında hep bir şüphayle yaşamaya mecbur edeceğinin farkında mısın? Ona bunları yaşatmaya hakkın var mı?"

"Lucas'ın yaşadığı değişimi görebilmiş olmanızı takdir ediyorum doğrusu ama bu yaşananların bana getirdiği değişimden haberiniz yok. Bayan Ross inanın bana dediği değişimden haberiniz yok. Bayan Ross ve benim canımız yanmadığı sürece, kime ne olmuş umurumda bile değil! Eğer şimdi giderseniz, sadece bu defaya mahsus, konuşmamız hiç yaşanmamış gibi davranacağım. Söylediklerinizi unuta-
cağım ama benimle bir kez daha konuşmaya karar vereceğim olursanız emin olun, ne verdiğim cevapları tartacak olursanız sorumlu olacağım. İkimiz de birbirimizi yeterince dinledik bence."

"Yeterince dinlediğimizden emin değilim canım ve bu işin peşini bırakmak gibi bir niyetimde yok! Adam nasılsa öldü. Her şeyi, istediğin gibi yönlendirmenin önünde durabilecek kimse de yok diye düşünebilirsin. Masum görünümlü, mağduru oynayarak herkesi kandırabilirsin ama beni değil! Rob'un sana olan sevgisini kullanarak, bir başkasının çocuğunu oğluma yamamana izin vermiyeceğim. Hepimizi bir kez kandırdın, bir kere daha olmayacak anlıyor musun beni?"

Sinirden dişlerim birbirine vurmasın diye, çenemi sık-maktan bütün yüzüm acıyordu artık. Kendi, çirkin hayatını benimkiyle bağdaştırmaya ne hakla cüret ederdi! Hele ki daha doğmamış bir masumu, bizim mucizemizi iğrenç düşünceleriyle nasıl kirletirdi!

"Bayan Ross, sakın beni kendinizle karıştırma hatasına düşmeyin! Evet, bir gençlik hatası yaparak, o adamla evlendim ama hatamı anladığım anda onu arkamda bırakıp yoluma yalnız devam ettim ben! Sizin aksinize, kendi acım için kimsenin canını yakmadım. Şanssızdım

ki geçmişte bıraktıklarım peşime düştü ve bundan yine en çok yarayı da ben aldım. Taşlaşmış kalbinizle, olmayan vicdanınızla, bunları anlamanızı beklemiyorum ama yine de söyleyeceğim. Benim sevgim, sadakatim hayatımın sonuna kadar tek bir adama ait olacak. Ne düşündüğünüz, ne söylediğiniz zerre kadar ilgilendirmiyor beni. Şimdi gitseniz iyi olacak ve bir daha gelmeyin.”

Yataktan destek alıp, zorlukla da olsa ayağa kalkıp karşısına dikilmiştim, sözlerim bittiğinde. Şu an ezilip, tepeden bakılması gereken biri varsa bu oydu, asla ben değil. Aslında çılglık çılgılığa bağırarak istiyor, hâlâ nasıl sakın kalabildiğime bende akıl erdiremiyordum.

‘Sen nasıl bir kadınsın? Nasıl bir annesin? Karşındaki bir kadın! Sırf gücü yetmediği için, bir adamın sevgi adı altında, sapkın düşüncelerle saldırdığı, neredeyse ölümün kıyısına getirdiği bir kadın. Sırf bu nedenler bile, karşındaki kim olursa olsun desteğini vermen, gücün yettiğinde yardımcı olmak istemen için yetmeliyken, senin düşündüklerin söylediklerin o adamdan bile daha iğrenç! Kaldı ki ben senin gelininim be kadın! O çok sevdiğini söylediğin oğlunun karısı... Torununun annesi olacak kadın!’ Ama neye yarardı bağırarak. Kalbi olmayan birine sevgiyi, insanlığı anlatmaya yetmezdi kelimeler!

Başını yana eğdi, söylediklerimi ya da beni tartıyordu belli ki kafasında. Ne kadar ciddi olduğumu, bu kez anlamasını umdum. Ağzımı bir kez daha açtırsa susmayacaktım. İçimde bas bas bağırarak isyanı tükürür gibi yüzüne söyleyecektim.

“Ah merak etme tatlım gideceğim ama sen düşüneceksin söylediklerimin her kelimesini. Zaman geçip onu mutsuz ettiğini gördüğünde de, bu mağrur duruşundan eser kalacak mı göreceğiz?”

“Bitti mi?”

"Bu konuşmanın, aramızda kalacağını söyletmiştin. Zaten öyle olmadığina göre sanırım bitti."

"Güzel. Öyleyse odamın havasını varlığını daha fazla kirletme!"

Camille, umursamazca omuz silkip odadan çıktıktan sonra yığıldım yatağa. Külçe gibi ağırdı bedenim. Omuzlarımda binen yükler bastırıyordu aşağı, daha aşağı... Camille'lerden sonra ilk defa ağladım. Hem de ne ağlamak! İçimdeki her şey gibi, biriktirdiğim tüm pislikleri söküp atar gibi, tüm feryatıma ağladım.

Bir süre sonra, Lucas'ın içeri fırtına gibi dalışından, anılarıyla karşılaştığı anlaşılıyordu. Yatağa oturup beni de kucığına çekti yavaşça. Konuşmadan sessizce avuttu. Acımın dinmesi ona bağılıymış gibi sığındım kollarına. Tükenecek gücümle, yaşama tutunma sebebime sınıksız sanıldım.

Biraz olsun sakinleşip, hıçkırıklarımla yerini iç çekişlere bıraktığında usulca mırıldandı kulağıma. "Burada olup söylediklerine engel olamadığım için özür dilerim meleğim."

"Dileme ne olur, engel olamazdın ki! Şimdi de olsa sonra ne fark eder. Aklına koymuştu bir kere bu konuşmayı. Aslında kendince, seni korumaya çalışıyordu belki ama bu kez çok ileri gitti. Lucas bu kadarını hak etmedim. Sadece saldırdığı ben olsaydım umursamazdım ama..." Ellerim karnıma uzandı korumak ister gibi. "Ben, anneni çok uzun bir süre görmek istemiyorum."

"Annem olduğunu hatırlamak için, çok yanlış zamanı seçti. Kendisini beni korumaya adanmak için, çok geç kaldı. Kalbi buz tutmuş bir anneyle yıllarımı geçirmemi, yine aynı şekilde mi telafi edecek? Sana, bebeğimize saldırmakla mı annem olacak?" Öyle bir acı gizliydi ki sesinde, keleşimelerinde dindiğini sandığım gözyaşlarımla onun içinde aktı bir kez daha. "Bu son damlaydı Lena. Söz veriyorum,

bir daha yaklaşılamayacak bize. Onun tek kelimesinin bile benim için hiçbir anlamı yok.”

Buna verecek bir cevabım yoktu. Ne olursa olsun o senin annen demek içimden gelmiyordu ve yangına körükle gitmekse yapamayacağım şeydi. Büyükanneimin varlığının değeri büyük olsa da, bir yanım hep annemin özlemini çekmişken aralarına giren ben olmak istemiyordum. En azında daha fazla girmemeliydim. Buradan sonrası onların arasında halledilmeliydi. Belki bir gün, anne-oğul olmayı başarabilirlerdi kim bilir...

Camille'den o günden sonra bir daha hiç bahsedilmedi. Gözlerimi açtığımdan itibaren, doktor kontrolleri ve psikologumuzla yaptığımız, terapi seansları dışında odam hiç boş kalmıyordu. Ailemin tamamı birkaç dakikalığına bile olsa uğruyor. Çiçeklere, şekerlemelere, çikolatalara boğuyorlardı beni. Will ve Jillian tabii ki çılgınlar gibi bebek hazırlığına vermişlerdi kendilerini. Dante ise sevinci gözlerinden okunsa da temkinli davranıyor, daha çok zaman var diye yırtınarak iki deliyi sakinleştirmeye çalışıyordu.

Lily de istisnasız, günlük ziyaretçilerimdendi ve sıkıldığını bildiği için her gelişinde, beni biraz olsun hastaneden uzaklaştıracak şekilde işten bahsediyor, son haberleri veriyor, yapmasını istediklerimi notlar alıyordu. Üzerimdeki etkisinin farkında mıydı bilmem ama dikkatimi bulduğum ortamdan uzaklaştırıp, günlük yaşama çekiyor ve rahatlamamı sağlıyordu.

Bay Ross'la bulmaca ya da sudoku çözüyor, bolca Lucas'ın çocukluğundan ya da kitaplardan, gezilmesi gereken şehirlerden bahsediyorduk. Başlarda tutuk olsa da, Lucas da sohbetlerimize katılmaya başlamıştı. Özellikle ergenlik dönemindeki isyanları söz konusuysen, yaptığın itirazlarını toplu halde attığımız kahkahalar takip ediyordu. Büyükanne ve büyükbaba beni hastane bahçesinde

dolaşmaya çıkıyor, hatta Lucas'tan gizli birkaç adım at-mama izin veriyorlardı. Doktorun, ‘Çok fazla hareket etmek ve yorulmak yok,’ demesini, kocam tamamen yanlış anlayarak kendince yorumlamış, neredeyse tuvalete bile kucakta gitmem gerektiğine yormuştu! Ne söylesek fikri değişmeyecek gibi göründüğünden, zamanla rahatlayacağımı ummaktan başka çare görünmüyordu.

Taburcu olmamdan hemen önce, bebeğimizin ilk ultrasonuna cümbür cemaat girdik. Zaten son iki haftayı, kabile yaşantısıyla geçirmiş bizler için, aksi olsa garip olurdu sanırım. Büyükanne ve büyükbaba tüm ısrarlarıma rağmen eve bizsiz gitmeyi reddetmiş, yanlarında Bay Ross'la birlikte, kapının önünde doktorun söyleyeceklerini bekliyorlardı. Dante, Will ve Jillian odaya dolmuş, duvardaki ekranda görüntü belirmesini için sabırsızlıkla mırıldanıyorlardı. Muhtemelen bir mercimek tanesinden başka, ortada görülecek bir şey olmadığının tek farkında olan bendim.

‘Tanrı aşkına! Hepiniz, bir mercimek tanesinin peşine düştüğünüzün farkında mısınız? Zaten ultrason resmi verecekler, oradan baksanız olmaz mı? Doktoru korkutmasak diyorum!’ İsyanım, öyle büyük bir ayıplamayla karşılanmıştı ki, bebek benim içimde olmasa, neredeyse beni içeri almayacaktı!

Lucas'sa sıkıca tuttuğu elimi bırakmadan bir minik monitöre, bir bana bakıyordu. Doktor, gerekli kontrolleri yaptıktan sonra, kocamın haline acımış olacak ki ekrandaki noktayı işaret etti. ‘İşte bebeğiniz burada. Beş-Altı hafta aralığındayız ve şu an her şey yolunda görünüyor.’

Parmağını monitöre uzatan Lucas'ın, ilk kez elinin tedirginliği görüyordum. ‘Tanrım. O çok minik... Peki, kalp atışlarını duyabilir miyiz?’

Bu soru günlerce süren, bebeğin gelişim aşamaları araştırmasının ürünüydü. Benim uykuda geçirdiğim tüm zamanları, Lucas bebek gelişimi kitapları okuyor, internetten araştırıyor ve hatta büyükannemle en ince ayrıntısına kadar uzun konuşmalar yapıyordu. Sadece okumanın yetmeyeceğini, tecrübe etmiş birinden alınan detayların yerini hiçbir şeyin tutmayacağını savunuyordu.

"Biraz sabırlı olursanız duyabiliriz," dedi doktor.

En güzel şarkımız olacaktı bu tıptılar.

Onun minik kalbinin sesi, kocaman ailemizle birlikte yaşayacağımız, her şeyin yoluna girdiği hayatımızın ayak sesleriydi aslında. Lucas'ın avuçları içindeki ellerimle, bizim gücü ve sevgisiyle kurulacak bir hayat bekliyordu bizi. Sevgiyle sarmalanmış olduğumu odadaki insanların gözlerine baktıkça hissediyor, gücümü bu sevgiden ve içimde büyümeye başlayan candan alıyordum. Artık hiçbir şeyden korkmayacaktım. Korkmayacaktık.

Gölgeleri yok edebilecek kadar güçlü, birlikte daha da çok parlayan iki ışıktık biz.

3 yıl sonra...

"Meleğim... Pastam mı geliyor?"

"Eveet! Hem de tam istediğin gibi, kocaman bir spor araba olarak!"

"Yaşasın! Mumları beraber üfleyelim olur mu?"

"Olur, tabi bebeğim. Sen şimdiden dileğini düşünmeye başla, ben de pastayı getireyim," diyerek başına kondurduğum öpücükle, mis gibi kokusunu içime çektim.

Kollarımın arasındaki minik beden, artık bebeklikten çıkmış, çocukluğa yol alıyordu. Her geçen gün büyüyordu ve onunla zaman çok çabuk geçiyordu. Doğduğundan beri birbirimize aşırı düşkünlüğümüzle aşk yaşadığımız oğlum, son günlerde daha bir anneci olmuştu. Her fırsatta kucağına tırmanıp, biri gelip koparana kadar ayrılmıyordu.

"Gel buraya küçük adam!" Lucas uzanıp kendi kucığına çekti Levent'i. "Biz bugün seninle ne konuştuk. Artık annen kucığında çok tepinmek yok, değil mi oğlum? Ayrıca bir konuda daha anlaşalım, o sadece benim meleşim..."

"Baba! Will dayım neden, kaza kurşunu iki geliyor dedi."

"Aferin Richi! Harikasın ortak!"

"Ah o Will dayının susmayan çenesi yok mu? Kırılrsa da kurtulsam!" Lucas'ın ağzının içinde homurdandıklarına Will öyle bir kahkaha kopardı ki hepimiz durup olabilecek izlemeye koyulduk.

"Hadi bakalım koca adam, açıkla ortağıma. Sen değil miydin merak ettiğin her şeyi sorabilirsin diyen!"

"Will dayın, şaka yapmak amacıyla lakap takmış sana ve gelecek kardeşine ama bu hoş bir şaka değil."

"Richi, baban haklı canım. Will dayının söylediği hiçbir şeyi aile dışında kimseye söyleme olur mu?"

"Peki, o zaman senin için mızımız dediğini söyleyebilir miyim Dante dayı?" Ah! Bunu söylerken dönüp Will'le bakışmamış olsaydı masumiyetine inanacaktım ben bile ama ne mümkün. Zavallı çocuğum Jill ve Will'in elinde büyüyordu!

"Bak ne diyeceğim. Sen, Will dayının söylediklerini hiçbir yerde söyleme Richi! Hatta sizi artık birbirinizden uzak tutmak en mantıklısı olacak."

Levent'in pastasını götürmek üzere geldiğim mutfak girişinden, bahçedeki masaya kurulmuş neşeyle sohbet eden aileme takıldı bakışlarım. Oğlum, büyükbabanın kucığına yerleşmiş, konuşmaya başladığından beri durmayan çene siyle ortalığı birbirine katıyordu her zaman ki gibi. Hoş tabi büyükbabanın kucığına yerleşme sebebi de güvenlikti. Adaşının kanatları altındayken kimsenin kendisine bir şey söyleyemeyeceğini bilmenin rahatlığıyla duyduğu, gördüğü her şeyi tüm aileye ifşa edebiliyordu böylece...

İzlemeyi bırakıp pastayla birlikte aralarına döndüm.

Oğlumun bitmek bilmeyen dilek listesini bekledikten sonra üçümüz birlikte üfledik mumları ve müziğinde başlamasıyla herkes kendini eğlenmeye bıraktı. Danslar edildi, pastalar yendi, hediyeler açıldı ve oğlum mutluluk sarhoşu, derin bir uykuya yattı. Kapısını kapatıp çıkmak üzereyken Lucas'ın kolları belime dolandı. Bir eli hafifçe belirliginleşen karnımın üzerinde gezinirken, başını boynuma saklamış derin bir nefes çekti içine.

"Bana dünyanın en güzel ailesini veren karıma bir hediye de ben versem nasıl olur?"

"Her şeye sahip bir kadına hediye vermek zordur ama kocacığım."

Şımarıklık gibi görünse bile söylediğim doğrudu, her şeye sahiptim ben. Hayalleri süsleyen, gözlerinde kaybolduğum, dokunuşlarında eridiğim, bütün olduğum bir eş, bir tanesi gözlerimin önünde, bir diğerini kollarıma almak üzere günleri sadığım, sevgisi yerlere göklere sığmayan bebeklerim... Daha ne bekleyebilirdim ki sağlık ve hiç bitmemesini umduğum huzurumuzun, mutluluğumuzun dışında...

"Bugün ailemizin çoğu buradaydı ama eksiklerimiz vardı. İstanbuldakilerle konuştum; diyorum ki hepimiz toparlansak ve İstanbul'a gitsek, prensesimizin gelişini orada bekleysek. Ne dersin?"

Dönüp sımsıkı sarıldım beni daha mutlu olamam dediğim her an yanıltmayı başaran harika kocama. "Seni çok seviyorum derim..."

"Ben de seni çok seviyorum meleşim..."

Tanrının bana adil davranmadığını düşündüğüm zamanlar öyle uzaktı ki artık!

Tamdım. Tamamdım...

Son...

Teşekkür

Bu teşekkürü yazabiliyor olmak hem zor hem de inanılmaz bir mutluluk ve atıldığım bu maceranın bana kazandırdıkları çok değerli, çok büyük... Bir hayal kurup onu kelimelere, satırlara döktüm. Verilen desteklerle de hayat buldu, canlandı. Kendime ve hikâyeme olan güvenimi sağlamlaştıran, adımlarımı güçlendiren herkese sonsuz teşekkürler.

Tüm bu süreç boyunca bitmek bilmeyen kitap içerikli konuşmalarına, yazmak için ayırdığım zamana ve kırılganlığımın her anı için bana olan güvenine ve katlanan sevgili eşim, çok teşekkür ediyorum ve seni çok seviyorum...

Yazdığımı öğrendikleri andan itibaren her an ilgilerini ve desteklerini esirgemeyen, heyecanıma ortak olan annelerin bir tanesi ve canım kardeşim, iyi ki varsınız. Sizi çok seviyorum...

Uzakları yakın yapan, birlikte büyüdüğümüz, hayatlarımızın her anını paylaştığımız kardeşlerim Ezgi Çapan, Şeyma Göksu hep benimle olun, hep biz olalım...

Kısacık zamanda yüreklerinin güzelliğiyle içime işleyen, kalbimde ve hayatımda bir ömürlük yerleri olan, yolumu aydınlatan can dostlarım. Dilerim hep benimle